

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LISA JEWELL

ÜST KATTAKİ AİLE

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

BİR EV, ÜÇ AİLE VE SAYISIZ SIR

Yirmi beş yaşını yeni kutlamış olan Libby Jones, bir gün işten eve döndüğünde onu bekleyen bir mektupla karşılaştı. Zarfı açarken yıllardır zihnini kurcalayan soruların cevabını nihayet alacağına inanıyordu. Gerçek ailesinin kimliğiyle arasındaki tek şey o zarftı artık.

Fakat onu bekleyen tek sürpriz bu değildi. Aynı mektupta Londra'nın zengin muhitlerinden Chelsea'de, Thames Nehri'nin hemen kıyısında yer alan milyonluk bir malikânenin tek mirasçısı olduğu da yazıyordu. Köklü bir değişimin eşiğinde olduğunu hisseden Libby'nin bilmediğiye, bugünü ipe çeken başkalarının da olduğuydu. Genç kadın, Cheyne Walk'taki terk edilmiş malikânenin kapısıyla birlikte üç ailenin iç içe geçmiş sırlarının perdesini de aralayacaktı.

"Şok edici, karanlık ve son derece ayrıntılı bir anlatı."
—*New York Times* çoksatan yazarı RUTH WARE

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

LISA JEWELL

ÜST
KATTAKİ
AİLE

LISA JEWELL

ÜST KATTAKİ AİLE

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

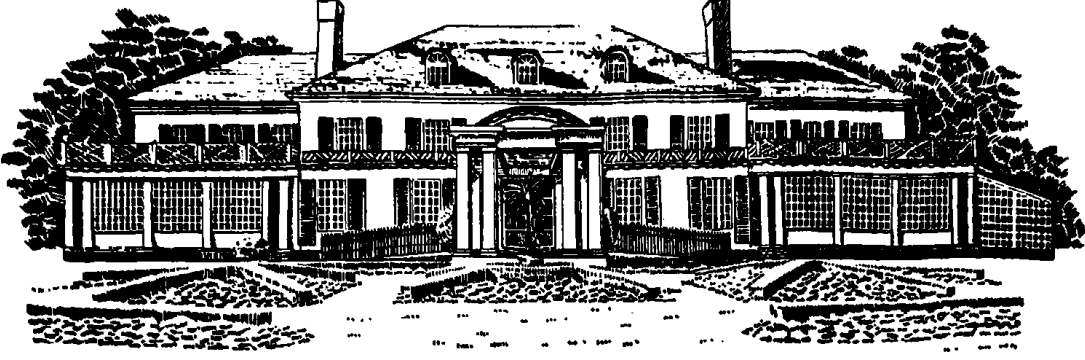

Bu kitap, sevgi ve minnetle okurlarıma adanmıştır...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

GİRİŞ

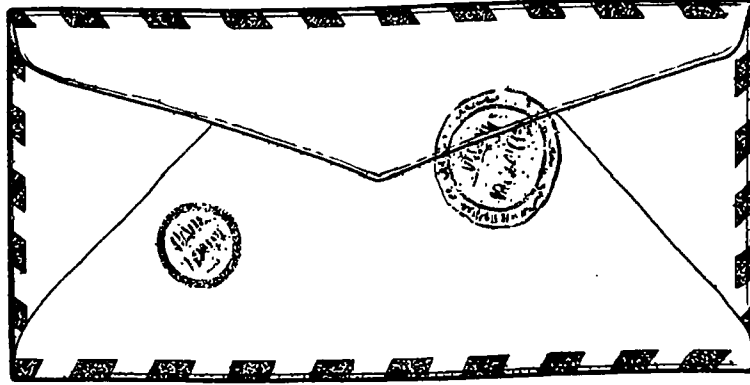

Onlar gelmeden önce çocukluğumun normal olduğunu söylemek yanlış olur. Normalle alakası bile yoktu ama bana öyle geliyordu çünkü tek bildiğim oydu. Ancak şimdi, onlarca yıl sonra dönüp baktığımda durumun ne kadar tuhaf olduğunu görebiliyorum.

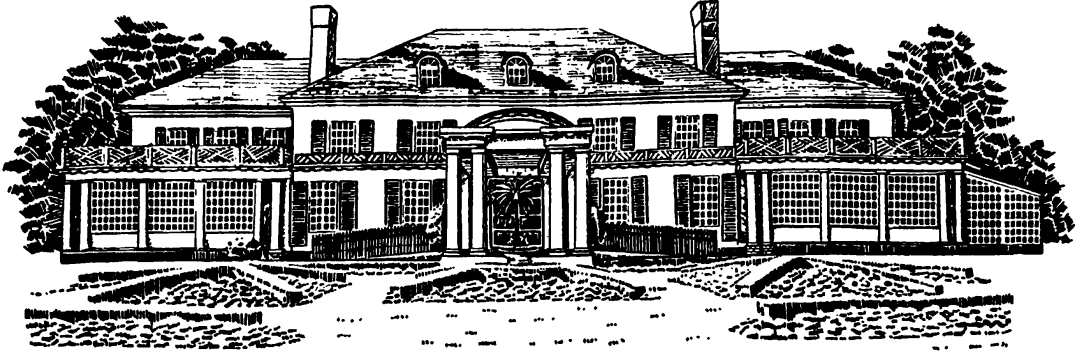
Onlar geldiğinde ben hemen hemen on bir yaşındaydım, kardeşimse dokuz.

Bizimle beş yıldan uzun yaşadılar ve her şeyi çok ama çok kasvetli bir hâle getirdiler. Kardeşim de ben de nasıl hayatta kalınacağını öğrenmek zorunda kaldık.

Bebek geldiğinde ben on altı yaşındaydım, kardeşimse on dört.

I. KISIM

Libby paspasa bırakılan mektubu aldı. Evirip çevirdi. Epey resmî görünüyordu; zarf krem rengiydi, birinci sınıf kâğıttandı ve sanki tamamı dokuluymuş gibiydi. Posta damgasının üzerinde “Smithkin Rudd & Royle Hukuk Danışmanlığı Chelsea Manor Caddesi SW3” yazıyordu.

Mutfığa geçti, mektubu masaya bırakıp su ısıtıcıyı doldurdu ve bir fincana poşet çay koydu. Libby zarfın içinde ne olduğunu bildiğinden gayet emindi. Geçen ay yirmi beş yaşına basmıştı. Bilinçaltında bu zarfı bekliyordu zaten. Ama şimdi elinde tutarken açmaya cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi.

Telefonunu alıp annesini aradı.

“Anne,” dedi. “Geldi. Güven fonundan mektup geldi.”

Hattın diğer ucundaki sessizliği dinledi. Annesinin bin altı yüz kilometre ötede, Dénia’daki kendi mutfığında oturduğunu canlandırdı gözünde: bembeyaz dolaplar, misket limonu yeşiline uyumlu mutfak aksesuarları, uzaktan Akdeniz’i gören küçük terasa açılan sürgülü cam kapılar, kendisinin *pahalı mücevherim* dediği kristal kakmalı kılıfı içindeki telefonu kulağına dayamış hâli.

“Ya,” dedi. “Doğru. Tanrım. Açtın mı?”

“Hayır. Henüz açmadım. Önce bir fincan çay içeceğim.”

“Peki,” dedi annesi tekrar. Sonra, “Hatta kalayım mı? Sen açarken?” diye sordu.

“Evet,” dedi Libby. “Lütfen.”

Biraz soluksuz kaldığını hissetti, tıpkı iş yerinde ayağa kalkıp satış sunumu yapmak üzere olduğu zamanlardaki gibi, tıpkı sert bir kahve içmiş gibi. Çay poşetini fincandan çıkarıp oturdu. Parmakları zarfın köşesinde dolaşırken derin bir nefes aldı.

“Tamam,” dedi annesine. “Açıyorum. Şimdi açıyorum.”

Annesi zarfta ne olduğunu biliyordu. Daha doğrusu, fonda ne olduğu ona resmî olarak hiç söylenmemişse de bir fikri vardı. Her zaman dediği gibi bir çaydanlıkla on sterlinlik bir banknot da olabilirdi.

Libby boğazını temizleyip parmağını zarfın kulağının altına soktu. İçinden kalın, krem rengi kâğıdı çıkarıp hızlıca göz gezdirdi:

Bayan Libby Louise Jones'a

12 Temmuz 1977'de kurulan Henry ve Martine Lamp Vakfı'nın mutemedi olarak size ekli çizelgede tanımlanan şekilde tanzim yapmayı teklif ediyorum...

Açıklayıcı mektubu kenara bırakarak diğer evrakı çıkardı.

“Eee?” dedi annesi soluk soluğa.

“Okumaya devam ediyorum,” diye yanıtladı Libby.

Evrakı tararken gözü bir mülkün adına takıldı. On Altı Cheyne Walk, SW3. Biyolojik anne babasının öldükleri esnada oturdukları ev olduğunu tahmin etti. Evin Chelsea'de olduğunu biliyordu. Büyük olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce elden çıkarıldığını düşünmüştü. Üstüne tahtalar çakıldığını. Satıl-

dığını. Biraz önce okuduğu şeyi idrak edince nefesi boğazına takılıp kaldı.

"Şey," dedi.

"Ne?"

"Görünüşe bakılırsa... Hayır, bu doğru olamaz."

"Ne!"

"Ev. Evi bana bırakmışlar."

"Chelsea'deki evi mi?"

"Evet."

"Bürün evi mi?"

"Sanırım." Açıklayıcı bir mektup vardı, güven fonunda ismi bulunan başka kimsenin vaktinde ortaya çıkmadığına dair bir şeyler yazıyordu. Libby tüm bunları sindiremedi.

"Tanrım. Yani, bunun değeri..."

Keskin bir nefes alıp bakışlarını tavana kaldırdı. "Bir yanlışlık olmalı," dedi. "Kesin bir hata oldu."

"Gidip hukuk danışmanlarıyla görüşsene," dedi annesi. "Ara onları. Randevu al. Hata olmadığından emin ol."

"Peki ya hata yoksa? Ya doğruysa?"

"Eh, o zaman meleşim," dedi annesi ve Libby kilometrelerce öteden bile onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu, "çok zengin bir kadın olursun."

* * *

Libby telefonu kapayıp mutfağa bakındı. Beş dakika önce bu mutfak, onun parasının yeteceği tek mutfaktı. St. Albans'ın ücra bir bölgesindeki bitişik nizam kulübelerle dolu bu sessiz sokakta bulunan dairesi alabileceği tek daireydi. Birden internetteki araştırmalarında gördüğü daireleri ve evleri hatırladı, mükemmel yeri gördüğünde nasıl kesik kesik nefesler aldığını: güneş alan bir teras, içinde yemek yenebilen bir mutfak, istasyona yürüyerek beş dakika mesafede olması, şişkin antik vitraylar.

yeşilliklerin ötesinden gelen belli belirsiz katedral çanları... Ardından fiyatı görür ve bir anlığına bile o evi alabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissedirdi.

Nihayetinde işine yakın ve tren istasyonuna da çok uzak olmayan bir yer bulmak için her şeyden ödün vermişti. Eşikten içeri adım atarken içinde bir şeyler pır pır etmemiştir; emlakçı ona etrafı gösterirken kalbi hiçbir şey söylememiştir. Ama Libby, TK Maxx'in sunabildiği en iyi imkânları kullanarak burayı gurur duyulacak bir yuva hâline getirmişti ve şimdi o acemice dönüş-türülmüş, hafiften tuhaf görünen tek yatak odalı dairesi onu mutlu ediyordu. Burayı satın almıştı, süslemişti. Burası ona aitti.

Ama şimdi görünüşe bakılırsa Chelsea'nin en iyi caddesindeki bir evin sahibiydi. Kendi dairesi ona birden gülünç bir şaka gibi gelmeye başladı. Yakın zamanda iş yerinde ödüllendirilerek layık görüldüğü yıllık bin beş yüz sterlin artış, önümüzdeki ay gideceği ve uğruna altı aydır para biriktirdiği hafta sonu Barselona kaçamağı, zam aldığı için geçen hafta sonu kendine alma "izni verdiği" o Mac göz farı... House of Fraser'da geçireceği o tek parlak, hoş kokulu an için son derece sıkı tuttuğu aylık bütçesini delmenin yumuşacık ürpertisi, elinde sallanan o minicik MAC poşetinin hafifliği, o küçük, siyah kapsülü, artık ona sahip olduğunu, Barselona'da kullanabileceğini -ki orada aynı zamanda annesinin ona Noel için French Connection'dan aldığı ve yıllardır istediği dantel pileli elbiseyi de giyebilirdi- bilerek makyaj çantasına koymanın yarattığı ürperti. Beş dakika önce hayatındaki mutluluklar küçük, beklendik, arzulanan, zor kazanılan ve uğruna para biriktirilen önemsiz, küçük savurganlıklardı ve genel anlamda hiçbir anlamları olmayan fakat onu her sabah yatağından kaldırıp bayılmasa da sevdiği bir işe gitmeye sevk eden şeylerdi.

Şimdiyse Chelsea'de bir evi vardı ve kendi varlığının boyutları paramparça olmuştu.

Mektubu tekrar pahalı zarfına koyup çayını bitirdi.

2

Côte d'Azur'da fırtına toplanıyordu; ufuk mürdüm eriği misali kapkaraydı, Lucy'nin başının tepesinde bir ağırlık yapıyordu. Bir eliyle kafatasını kavrayan Lucy diğeriyle de kızının boş tabağını alıp köpeğin sos kalıntılarını ve tavuk kırıntılarını yalayabilmesi için yere eğdi.

“Marco,” diye seslendi oğluna. “Yemeğini bitir.”

“Aç değilim,” diye yanıtladı çocuk.

Lucy nabzının hızlandığını, şakaklarında atmaya başladığını hissetti. Fırtına yaklaşıyordu, nemin sıcak havayı serinlettiğini hissedebiliyordu. “Bu kadar,” derken sesi bağırmama çabasıyla bastırılmış gibi çıkmıştı. “Bugün yiyebileceklerimiz sadece bu kadar. Para suyunu çekti. Kalmadı. Tam yatacakken acıktım falan deme bana. O zaman çok geç olacak. Ye şunu. Lütfen.”

Marco acı çeker gibi başını iki yana sallayarak tavuk şnitzelini kesti. Lucy, Marco'nun tepesine baktı, koyu kestane rengi saçları çifte saç döneğinden uzuyordu. Lucy saçlarını en son ne zaman yıkadıklarını hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

Stella, “Anne, tatlı yiyebilir miyim?” diye sordu.

Lucy ona dik dik baktı. Stella beş yaşındaydı ve Lucy'nin en güzel hatasıydı. Ona hayır demeliydi; Marco'ya çok yükleni-

yordu, o yüzden kız kardeşine karşı da yumuşak olmamalıydı. Ama Stella o kadar iyi, o kadar itaatkâr, o kadar zahmetsizdi ki... Ondan tatlı bir şeyleri nasıl esirgeyebilirdi?

"Marco şnitzelini bitirirse," dedi sakince, "bir dondurmayı paylaşarak yiyebiliriz."

Tavuğunu on dakika önce bitiren ve abisinin bitirmesini beklemek zorunda olmayan Stella'ya haksızlıktı bu. Ama Stella'nın adaletsizlik hissi belli ki henüz tam oluşmamıştı. Başıyla onaylayarak, "Çabuk ye, Marco!" dedi.

Marco yemeğini bitirince Lucy tabağı alıp köpek için kaldırıma koydu. Dondurma geldi. Cam kâse içinde üç aromalı bir dondurmaydı, sıcak çikolata sosu, ufalanmış pralin ve kokteyl çubuğu üzerinde pembe palmiye yaprağıyla servis edilmişti.

Lucy'nin başı bir kez daha zonklarken gözlerini ufka çevirdi. Bir sığınak bulmalılardı ve bunu hemen yapmalılardı. Hesabı istedi, kartını tabağın üzerine koydu, kart okuyucuya şifresini tuşladı ve o hesapta hiç para olmadığını, hiçbir yerde hiç para olmadığını bilerek nefesini tuttu.

Stella'nın cam kâseyi yalamasını bekledi, ardından köpeğin tasmağını masanın bacağından çözüp çantalarını topladı, ikisini Marco'ya, birini Stella'ya verdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Marco.

Kahverengi gözleri ciddi, bakışları kaygılıydı.

Lucy iç çekti. Nice'in eski şehir merkezine uzanan sokağa baktı, okyanusa inen sokağa. Sanki iyi bir öneri sunabilirmiş gibi köpeğe de baktı. Köpekse sanki yalanacak başka bir tabak varmış gibi Lucy'ye baktı. Gidilecek tek bir yer kalmıştı ve orası da Lucy'nin gitmek istediği son yerdi. Ama yine de güçlkle gülümsemeyi başardı.

"Biliyorum," dedi. "Hadi gidip Mémé'yi görelim!"

Marco inledi. Stella tereddütlü görünüyordu. İkisi de Stella'nın babaannesinde son kalışlarının nasıl geçtiğini hatırlıyordu. Samia bir zamanlar Cezayir'de film yıldızıydı. Şimdiyse yetmiş

yaşındaydı, tek gözü kördü ve engelli yetişkin kızıyla birlikte l'Ariane'deki yüksek bir apartmanın yedinci katındaki pejmürde bir dairede oturuyordu. Kocas, kadın daha elli beş yaşındayken ölmüştü; tek oğlu, yani Stella'nın babası ise üç yıl önce ortadan kaybolmuş, bir daha da kimseciklerle iletişim kurmamıştı. Samia öfkeli ve hassastı, ki öyle olmaya hakkı vardı. Ama bir çatısı ve zemini de vardı; yastıkları ve akan suyu vardı. Şu an Lucy'nin çocuklarına veremeyeceği her şeyi vardı.

"Sadece bir geceliğine," dedi. "Sadece bu geceliğine. Sonra yarın için başka bir şey bulacağım. Söz veriyorum."

Tam yağmur bastırdığı, küçük su bombaları sıcak kaldırım taşlarında patlamaya başladığı sırada Samia'nın evine vardılar. Yedinci kata çıkan grafiti karalamalı asansörde Lucy yıkanmamış kıyafetlerin, yağlı saçların, uzun süre giyilmiş eşofmanların rutubetli kokusunu alabiliyordu. Fırça gibi sert tüyleri olan köpek bilhassa berbat kokuyordu.

Samia kapıda onların girmesini engelleyerek, "Yapamam," dedi. "Gerçekten yapamam. Mazie hasta. Bakıcının bu gece burada kalması gerek. Yer yok. Yer yok işte."

Büyük bir gümbürtü koptu. Arkalarında kalan gökyüzü apaydınlık oldu. Gökten bardaktan boşanırcasına yağmur düğüldü. Lucy çaresizce Samia'ya baktı. "Gidecek başka hiçbir yerimiz yok," dedi.

"Biliyorum," dedi Samia. "Biliyorum. Stella'yı alabilirim. Ama sen, oğlan ve köpek için üzgünüm. Başka bir yer bulmanız gerek."

Lucy, Stella'nın bacağına yapıştığını, küçük bedeninden bir huzursuzluk ürpertisi geçtiğini hissetti. "Ben seninle kalmak istiyorum," diye fısıldadı kız, Lucy'ye. "Sensiz kalmak istemiyorum."

Lucy diz çöküp Stella'nın ellerini tuttu. Stella'nın gözleri tıpkı babasınıninkiler gibi yeşildi, koyu saçlarında sarıya çalan tutamlar vardı, yüzü uzun ve sıcak yazın ardından koyu kah-

verengiye dönmüştü. Güzel bir çocuktı. Bazen insanlar Lucy'yi sokakta durdurup usulca iç çekerek bunu dile getirirlerdi.

“Bebeğim,” dedi Lucy. “Burada kuru kalacaksın. Duş da alabilirsin; Mémé sana hikâye okur...”

Samia başıyla onayladı. “Hani şu sevdiğin, ayla ilgili olanı okurum,” dedi.

Stella, bedenini Lucy'ye daha da sıkı yasladı. Lucy sabrının tükendiğini hissedebiliyordu. Mémé'nin yatağında uyuyabilmek, ayla ilgili bir kitap dinlemek, duş alıp temiz pijamalar giyebilmek için her şeyini verirdi.

“Sadece bir gece, bebeğim. Sabah ilk iş seni almaya geleceğim. Tamam mı?”

Omzunun üzerinde Stella'nın öne doğru salladığı başının hareketini, gözyaşlarını tutmak için nefes alışını hissetti. “Tamam, anne,” dedi Stella ve Lucy, ikisinin de fikrini değiştirmesine fırsat kalmadan onu Samia'nın evine postalayıverdi. Sonra da yalnızca o, Marco ve köpek, sırtlarında rulo yapılmış yoga matlarıyla sağanak yağmurun, giderek kararan havanın altında, gidecekleri hiçbir yer olmadan kalakaldılar.

* * *

Bir süreliğine üstgeçidin altına sığındılar. Araba tekerleklerinin sıcak ve ıslak asfalttaki daimi vızıltısı sağır ediciydi. Yağmur yağmaya devam ediyordu.

Marco köpeği kucağına almış, yüzünü hayvanın sırtına yaslamıştı.

Başını kaldırıp Lucy'ye baktı. “Hayatımız neden bok gibi?” diye sordu.

“Hayatımızın neden bok gibi olduğunu biliyorsun,” diye çıkıştı Lucy.

“İyi de neden bu konuda bir şey yapamıyorsun?”

“Deniyorum,” dedi Lucy.

“Hayır, denemiyorsun. Gitgide batmamıza izin veriyorsun.”

“*Deniyorum,*” diye tısladı Lucy oğluna öfkeli bir bakış atarak. “Her gün, her saniye.”

Marco ona şüpheyle baktı. Çok ama çok zekiydi ve Lucy’yi çok ama çok iyi tanıyordu. Lucy iç geçirdi. “Yarın kemanımı geri alacağım. Tekrar para kazanmaya başlayabilirim.”

“Tamir ücretini nasıl ödeyeceksin?” Marco gözlerini kısarak kadına baktı.

“Bir yolunu bulurum.”

“Nasıl bir yol?”

“Bilmiyorum, tamam mı? Bilmiyorum. Bir şey çıkar mutlaka. Her zaman çıkar.”

Bakışlarını oğlundan ayırarak üzerine vuran farların paralel ışıklarına baktı. Tepelerinde büyük bir gök gürültüsü koptu, yağmur sanki mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi. Lucy sırt çantasının dış cebinden paralanmış bir akıllı telefon çıkarıp açtı. Şarjının yüzde sekiz olduğunu gördü ve tam tekrar kapamak üzereyken telefonun takvim uygulamasındaki bildirimi gördü. Haftalardır oradaydı ama eli bir türlü iptal et demeye varmamıştı.

Bildirimde sadece şöyle diyordu: *Bebek 25 oldu.*

3

Chelsea, 1980'lerin sonu

Adım, tıpkı babamın adı gibi Henry. Bu tekrar zaman zaman kafa karışıklığına neden olurdu ama annem babama *sevgilim* derdi, kız kardeşim *baba* diye hitap ederdi, onun dışında kalanların çoğu da *Bay Lamb* ya da *efendim* derdi; o yüzden idare ediyorduk.

Babam, kendi babasının kumar makinelerinden yaptığı servetin tek hak sahibiydi. Ben dedemi hiç tanımadım, babam doğduğunda epey bir yaşlıymış. Ama Blackpoolluymuş ve adı Harry'ymiş. Babam hayatı boyunca bir gün bile çalışmadı, öylece oturup Harry'nin ölmesini, böylece bizzat zengin olmayı bekledi.

Paranın eline geçtiği gün de Chelsea, Cheyne Walk'taki evimizi satın aldı. Harry ölüm döşegindeyken babam ev aramaya başlamış, birkaç haftadır da gözünü bu eve dikmişti ve o mirasını alamadan başka biri eve teklif verecek diye ödü kopuyordu.

Aldığında ev boştu. Yıllarını harcayarak içini *eser* dediği binlerce şeyle doldurdu: lambri kaplı duvarlardan sarkan geyik kafaları, kapı üstlerine çaprazlama asılmış av kılıçları, sırt kısmı

burmalı maun tahtlar, her tarafı çizikler ve kurt delikleriyle dolu Orta Çağ tarzı on altı kişilik bir ziyafet masası, tabanca ve kırbaçlarla dolu dolaplar, altı metrelik duvar halısı, başka insanların atalarının uğursuz yağlı boya tabloları, kimsenin elini bile sürmediği deri ciltli, altın yaldızlı bir sürü kitap ve ön bahçede tam boy bir havan topu. Evimizde rahat koltuklar, sıcak köşeler yoktu. Her şey tahta, deri, metal ve camdandı. Her şey sertti. Özellikle de babam.

Evin bodrumunda ağırlık kaldırır ve kendi şahsi barında kendine has fıçısından Guinness içerdi. Mayfair'den kaslarını ve belini güçlkle saran 800 avroluk el yapımı takımlar giyerdi. Saçlarının rengi eski penileri andırırdı, parmak boğumları kıpkırmızı olan kaba görünümlü elleri vardı. Arabası Jaguar'dı. Golf oynardı ama o spordan nefret ederdi çünkü golf sopasını savurmak için yaratılmamıştı; fazla katı, fazla inatçıydı. Hafta sonları atış yapmaya giderdi: Cumartesi sabahları üzerine tam oturan tüvit bir ceketle, bagajını ağzına kadar silah doldurarak ortadan kaybolur ve pazar akşamı buz kutusunda bir yığın tahtalı güvercinle geri gönderdi. Bir keresinde, ben beş yaşlarındayken, eve hep ceketinin cebinde taşıdığı nane yeşili banknotlarla sokaktaki bir adamdan satın aldığı bir İngiliz buldoğu getirmişti. Köpeğin ona kendisini hatırlattığını söylemişti. Sonra köpek antika halılardan birinin üzerine sıçınca ondan kurtuldu.

Annem nadir bir güzellikti.

Benim sözlerim değil bunlar. Babamın sözleri.

Annen nadir bir güzellik.

Yarı Alman, yarı Türk'tü. Adı Martina'ydı. Babamdan on iki yaş küçüktü ve eskiden, buraya gelmeden önce stil ikonuydu. Koyu camlı güneş gözlüğünü takıp babamın parasını parlak ipekten eşarplara, altın kaplı rujlara ve yoğun bir Fransız parfümüne harcamak için Sloane Caddesi'ne çıkar, zaman zaman da bilekleri alışveriş torbalarıyla dolu hâlde çekilen fotoğrafları

havalı gazetelerde yayımlanırdı. Sosyetik sima derlerdi ona. Aslında değildi. Görkemli partilere gider, güzel kıyafetler giyerdi ama evdeyken sadece annemizdi. Dünyanın en iyi annesi sayılmazdı ama en kötüsü de değildi ve özellikle de o büyük, erkeksi, bıçaklarla süslü Chelsea malikânesinin nispeten yumuşak karnıydı.

Bir keresinde bir yıl kadar çalışmış, önemli moda insanlarını birbirleriyle tanıştırmıştı. Ya da en azından ben öyle anlamıştım. Çantasında, üzerinde cart pembe harflerle “Martina Lamb ve Ortakları” yazan küçük, gümüş rengi kartvizitler taşırdı. King’s Road’da bir ofisi vardı, bir dükkânın üst katında aydınlık bir çatı katıydı ve camdan bir masası, deri koltukları, faks makinesi, şeffaf kılıflara yerleştirilmiş giysilerin asılı olduğu askıları, kolon şeklindeki bir kaidenin üzerinde beyaz zambaklarla dolu bir vazosu bulunuyordu. Okullar tatil olduğunda kız kardeşimle benî de işe götürür ve bize bir kutunun içinden göz kamaştırıcı beyazlıkta kâğıtlarla bir avuç keçeli kalem verirdi. Ara sıra telefon çalar, annem de açıp, “Günaydın, Martina Lamb ve Ortakları,” derdi. Bazen interkomdan bir ziyaretçinin sesi duyulur, kardeşimle ben butona basma sırasının kimde olduğu konusunda kavga ederdik. Ziyaretçiler yalnızca kıyafetlerden ve ünlü insanlardan bahsetmek isteyen huysuz, aşırı zayıf kadınlar olurdu. Aslında “ortak” falan yoktu, sadece annemiz ve deneyim olsun diye arada sırada çalışan koca gözlü ergen kız vardı. Sonra ne oldu hiç bilmiyorum. Tek bildiğim çatı katı ofisinin ve gümüş kartvizitlerin birden ortadan kaybolduğu ve annemin ev hanımı olmaya döndüğüydü.

Kardeşim ve ben Knightsbridge’de okula gittik. Muhtemelen Londra’daki en pahalı okuldu. Babamız o zamanlar para harcamaktan korkmazdı. Para harcamayı severdi. Ne kadar harcarsa o kadar iyiydi. Üniformamız bok kahverengisi ve kusmuk sarısıydı, erkekler için de golf pantolonuna benzer bir pantolon vardı. Neyse ki kılık kıyafet konusunda küçük düşecek yaşa

gelene kadar babamın, Harrods okul üniforması departmanından fitilli kadifeden golf pantolonu almak şöyle dursun, okul ücretlerini ödeyecek parası bile kalmamıştı.

Her şey o kadar yavaş ama öylesine sıra dışı bir hızla oldu ki... Anne babamızın, evimizin, onlar geldikten sonraki yaşamımızın değişimi. Ama Birdie'nin iki büyük bavul ve hasır bir kutu içindeki kedisiyle kapımızda bittiği o ilk gece, hiçbirimiz onun üzerimizde bırakacağı etkiyi, hayatımıza sokacağı yeni insanları, her şeyin bu şekilde sona ereceğini asla tahmin edemezdik.

Biz onun sadece hafta sonu için kalmaya geldiğini sanıyorduk.

Libby bu odanın var olduğu her ânın fısıltısını duyabiliyor, şimdi oturduğu yerde daha önce oturmuş her bir insanın her bir nefesini hissedebiliyordu.

Bay Royle onun daha önce sorduğu soruya cevaben, “Bin yedi yüz doksan dokuz,” dedi. “Başkentteki en eski yasal uygulamalardan biri.”

Bay Royle parlak cilalı masasının üzerinden ona baktı. Dudaklarında bir tebessüm titreşirken, “Vay, vay, vay,” dedi. “Ne doğum günü hediyesi ama, öyle değil mi?”

Libby gergince gülümsedi. “Doğruluğuna hâlâ ikna olmuş değilim,” dedi. “Hâlâ birilerinin çıkıp bana bunun büyük bir dalavere olduğunu söylemesini bekliyorum.”

Bu saygın ve antika ortamda kelime seçimi –*büyük bir dalavere*– ona yanlış geldi. Keşke farklı bir ifade kullansaydı. Ama Bay Royle pek takılmış gibi görünmüyordu. Öne doğru eğilip Libby’ye kalın bir evrak yığını uzatırken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Dalavere falan yok, size bu konuda güvence verebilirim, Bayan Jones.”

Kâğıt yığınınından bir şeyler çekerek, “İşte,” dedi. “Bunu size şimdi verip vermemek konusunda tereddütlüydüm. Belki de bir

mektupla birlikte göndermeliydim size. Bilmiyorum. Her şey çok tuhaf hâlâ. Dosyanın içindeydi ama münasip olmayabileceğini düşünerek saklamıştım. Ancak şimdi yapılması gereken buymuş gibi geliyor. İşte, buyurun. Sizi evlat edinen aile size biyolojik ailenizle ilgili ne kadarını söyledi bilmiyorum. Ama bir dakikanızı ayırıp bunu okumak isteyebilirsiniz.”

Libby katlanmış gazete kupürünü açıp masanın üzerine serdi.

Sosyetik sima ve kocası anlaşmalı intiharla hayatlarına son verdi

Ergen çocuklar kayıp; bebek canlı bulundu.

Dün muhtemel bir üçlü intihar ihbarı üzerine polis, eski sosyetik güzel Martina Lamb’le kocası Henry’nin Chelsea’deki evlerine çağırıldı. Öğle yemeği vaktinde olay yerine intikal eden polis mutfak zemininde Bay ve Bayan Lamb’in yan yana duran cesetlerini buldu. Kimliği henüz belirlenemeyen ikinci bir erkek cesedi daha var. Birinci kattaki odalardan birinde kız olduğu sanılan, on aylık bir bebek bulundu. Bebek hemen bakım altına alınırken sağlık durumunun iyi olduğu öğrenildi. Komşular son yıllarda evde birkaç çocuğun yaşadığına dair gözlemlerini dile getirirken mülkte başka yetişkinlerin de ikamet ettiğine dair söylentiler var ancak başka herhangi bir sakinin izine rastlanmadı.

Ölüm nedeni hâlen belirsiz olmakla birlikte ilk kan testleri, üçlünün kendilerini zehirlemiş olabileceğine dair bulgular içeriyor.

48 yaşındaki Henry Lamb, babası Lanchashire, Blackpool’dan Bay Harry Lamb’in tek vârisiydi. Son yıllarda sağlık durumu kötülemişti ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu söyleniyordu.

Polis şimdilerde çiftin aşağı yukarı on dört ve on altı yaşlarında olduğu söylenen oğlunu ve kızını bulmak için ülkeyi köşe bucak arıyor. Çocukların yerine dair bilgisi olanların mümkün olan ilk fırsatta Metropolitan Polisi'yle irtibat kurmaları rica ediliyor. Polis son yıllarda aileyle birlikte mülkte yaşamış olanlarla da yakinen ilgilenecek.

Libby, Bay Royle'a baktı. "Bu... Orada bırakılan bebek... ben miyim?"

Adam başıyla onayladı. Libby, adamın gözlerindeki o içten kederi görebiliyordu. "Evet," dedi Bay Royle. "Çok trajik bir hikâye, öyle değil mi? Çok da gizemli. Çocuklar mesela. Ev onlar için koruma altında tutuluyordu ama ikisi de ortaya çıkmadı. Benim tek tahminim onların... Neyse." Adam öne eğildi, kravatını kavrayıp acıyla gülümsedi. "Size bir kalem vereyim mi?"

Pahalı görünen tükenmez kalemle dolu tahta bir çanağı ona uzatınca Libby bir kalem aldı. Kalemin gövdesinde altın yaldızlı harflerle firmanın adı yazıyordu.

Libby bir süre boş boş o isme baktı.

Erkek kardeş.

Kız kardeş.

İntihar anlaşması.

Başını çok hafifçe iki yana salladı, sonra boğazını temizleyerek, "Teşekkürler," dedi.

Parmakları sert kalemi sımsıkı kavradı. İmzasının neye benzemesi gerektiğini bile hatırlayamıyordu. Sayfalara, imzalaması beklenen yerlerin kenarlarına ona doğru yeri gösterecek ok şeklinde çıkartmalar yapıştırılmıştı. Kalemin kâğıdın üzerinde çıkardığı ses işkence gibiydi. Bay Royle şefkatli bir ifadeyle bekliyordu. Çay fincanını masanın üzerinde birkaç santim ittirdi, sonra geri çekti.

Libby imzasını atarken o anın, hayatının *buradan oraya* doğru yön değiştirdiği o görünmez virajın önemini tüm gücüyle hissediyordu. Evrak yığınının bir tarafında Lidl'e yapılan özenli tramvay gezileri, yılda bir haftalık tatil ve on bir yaşında bir Vauxhall Corsa vardı. Diğer tarafındaysa Chelsea'deki sekiz yatak odalı bir evin anahtarları.

Libby evrakı ona geri uzatırken adam rahatlamış gibi iç çekerek, "Güzel," dedi. "Güzel, güzel, güzel." Kâğıtlara göz gezdirdi, ok çıkartmalarının yanlarına baktı, ardından bakışlarını Libby'ye çevirip gülümsedi. "Peki. Artık anahtarları sahiplenmenin vakti geldi sanırım," dedi. Masasının çekmecesinden küçük, beyaz, dolgulu bir zarf çıkardı. Üzerindeki etikette "16 Cheyne Walk" yazıyordu.

Libby zarfın içine baktı. Üç set anahtar vardı. Biri, Jaguar logolu metal bir anahtarlıktaydı. Biri, çakmak işlevi de gören pirinç bir anahtarlıktaydı. Sonuncusunun anahtarlığı yoktu.

Adam ayağa kalktı. "Gidelim mi?" dedi. "Yürüyebiliriz. Hemen şu köşeyi dönünce."

* * *

Feci sıcak bir yaz günüydü. Libby kaldırım taşlarından yayılan sıcaklığı bağciksız bez ayakkabılarının tabanında hissedebiliyordu; öğlen güneşinin dik ışınları incecik bulutları delip geçiyordu. Hepsi kaldırıma yayılan restoranlarla dolu bir sokaktan geçtiler; özel platformların üzerine masalar konmuştu ve geniş, dikdörtgen şemsiyelerle güneşten korunuyorlardı. Aşırı büyük güneş gözlükleri takmış kadınlar ikişerli üçerli gruplar hâlinde şarap içiyorlardı. İçlerinden bazıları en az onun kadar gençti ve Libby onları görünce bir pazartesi öğleden sonrası böyle gösterişli bir restoranda şarap içecek parayı nereden bulduklarına hayret etti.

"Evet," dedi Bay Royle, "burası yeni mahallen olacak sanırım. Tabii evde yaşamaya karar verirsen."

Libby başını iki yana sallayıp küçük, gergin bir kahkaha attı. Verilecek doğru düzgün bir cevap bulamadı. Çok gülünçtü sadece.

Küçük butiklerin ve bronz tilkilerle, ayılarla, küvetinin boyunda kocaman, parıltılı şamdanlarla dolu antikacıların yanından geçtiler. Sonra nehrin kenarına geldiler. Libby daha görmeden kokusunu duydu nehrin, o ıslak köpek kokusunu. Geniş tekneler birbirlerinin yanından geçiyordu; daha fazla zengin insan taşıyan daha küçük bir tekne geçip gitti: gümüş soğutucuda şampanya, pruvada dikilmiş, güneşe karşı gözlerini kısan, tüyleri rüzgârda savrulan bir golden retriever.

“Hemen şurada,” dedi Bay Royle. “Bir iki dakika kaldı.”

Libby’nin bacakları birbirine sürtüyordu. Etek yerine şort giymiş olmayı diledi. Kupların birleştiği noktada sütyenin kumaşının teri emdiğini hissedebiliyor ve dar takımıyla gömleği içindeki Bay Royle’un da sıcaklığı katlanılmaz bulduğunu anlayabiliyordu.

Bay Royle her biri farklı uzunluklarda ve genişliklerde olan beş ya da altı kırmızı tuğlalı evden ibaret sıraya dönerek, “İşte geldik,” dedi. Libby, kapı üstü penceresine kıvrımlı yazıyla yazılmış on altı sayısını bile görmeden hangisinin onun olduğunu hemen tahmin etti. Ev üç katlıydı ve enlemesine dört pencere sığıyordu. Güzeldi. Ama tıpkı tahmin ettiği gibi kapısıyla pencerelerine keresteler çakılmıştı. Baca külahları ve oluklar aşırı büyümüş otların arasında kalmıştı. Ev diğerlerinin arasında göze batıyordu.

Ama güzel bir batmaydı bu. Libby keskin bir nefes aldı. “Çok büyük,” dedi.

“Evet,” dedi Bay Royle. “Toplamda on iki oda. Bodrum hariç.”

Ev kaldırımından epey içeride, süslü metal parmaklıklarla azman gibi olmuş çiçek bahçesinin arkasındaydı. Ön kapıya

doğru uzanan dövme demirden bir gölgelik ve sol tarafta, beton bir kaidenin üzerinde büyük boy bir savaş topu vardı.

“Bu şerefi bana bahşeder misin?” Bay Royle, ön kapının üzerindeki tahta perdeyi sabitleyen asma kilidi işaret etti.

Libby başıyla onaylayınca adam kilidi açıp parmaklarını iki yanından sokarak tahtayı kaldırdı. Tahta tek parça hâlinde yerinden oynarken korkunç bir inilti çıkardı ve hemen arkasından devasa siyah kapı görüldü. Bay Royle parmak uçlarını birbirine sürterek temizledikten sonra kapının anahtarını bulana kadar tek tek anahtarları yokladı.

“Bu eve en son ne zaman birileri girdi?” diye sordu Libby.

“Esasen, sanırım birkaç sene önce su bastığında. Acilen tesisatçı getirmek zorunda kalmıştık. Birkaç hasar onarıldı. O tarz şeyler. Haydi buyur.”

Koridora adım attılar. Dışarının sıcaklığı, trafiğin uğultusu, nehrin yankısı, hepsi silinip gitti. İçerisi serindi. Zemin yumuşak, koyu parkedendi. Çizik ve toz içindeydi. İlerideki merdivenin tırabzanları koyu ahşaptan ve burmalıydı, babası-naysa içinden meyveler taşan bir kâse oyulmuştu. Kapılar pileyi andıran kabartılarla süslenmişti ve sapları pirinçtendi. Duvarlar kısmen daha koyu ahşap lambrilerden oluşuyordu ve güvelerin yediği geniş boşluklarla dolu şarap kırmızısı bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. İçerisi havasızdı ve etrafta toz zerrecikleri uçuşuyordu. İçerideki tek ışık, kapıların üzerindeki pencerelerden giren ışıktı.

Libby ürperdi. Çok fazla ahşap vardı. Yeterince ışık almıyordu. Havasızdı. Kendini bir tabuttaymış gibi hissetti. “Açabilir miyim?” Elini kapılardan birine uzattı.

“Ne istersen yapabilirsin. Burası senin evin.”

Kapı evin arka tarafında kalan ve yoğun ağaçlarla çalılarının bulunduğu kısma bakan dört pencere, uzun, dikdörtgen bir odaya açılıyordu. Yine ahşap lambriler vardı. Ahşap panjurlar. Zeminde yine parke.

Bay Royle'a lambrilerin arasına inşa edilmiş dar bir kapıyı göstererek, "Şurası nereye gidiyor?" diye sordu.

"Orası," diye yanıtladı adam, "çalışanların merdiven boşluğuna açılan kapı. Çatı katındaki daha küçük odalara çıkıyor doğruca, ilk katın sahanlığında gizli bir kapı daha var. Hamster kafesleri gibi inşa edilmiş."

Oda oda, kat kat evi keşfettiler.

"Mobilyalara ne oldu? Bütün eşyalara?" diye sordu Libby.

"Uzun zaman önce gitti. Aile ayakta kalabilmek için her şeyi sattı. Hepsi şiltelerde uyuyordu. Kendi kıyafetlerini kendileri yapıyorlardı."

"Fakirler miydi yani?"

"Evet," dedi adam. "Hatta sanırım bayağı fakirlerdi."

Libby başıyla onayladı. Biyolojik anne babasının fakir olduğunu düşünmemişti hiç. Elbette hayali biyolojik aileler kurmuştu kendi kafasında. Evlat edinilmeyen çocuklar bile yapardı bunu. Onun hayali ailesi genç ve girişkendi. Nehir kenarındaki evlerinin iki duvarı tamamen camdandı ve evi çevreleyen bir terasları vardı. Tasmaları elmaslarla süslenmiş köpekleri vardı, ikisi de dişi, küçük köpekler. Hayali annesi moda tanıtımı alanında çalışıyordu, hayali babası da grafik tasarımcıydı. Bebekken onu kahvaltıya götürür, mama sandalyesine oturtur, tatlı çörekleri onun için minik lokmalara böler ve küçük köpeklerinin yan yana kıvrıldıkları masanın altından ayaklarını uzatıp oyunlar oynarlardı. Bir kokteylden dönerken ölmüşlerdi. Muhtemelen bir spor arabanın da karıştığı bir kazada.

"Başka bir şey var mıymış?" diye sordu. "İntihar notunun dışında?"

Bay Royle başını iki yana salladı. "Yani, resmî bir şey yok. Ama başka bir şey var. Sen bulunduğunda. Beşiğinde yanında duran bir şey. Sanırım hâlâ burada. Bebeklik odanda. Bakalım mı?.."

Libby, Bay Royle'un peşinden birinci kattaki büyük bir odaya girdi. Burada nehre bakan iki büyük kanatlı pencere vardı; içerideki hava bayat ve yoğundu, odanın yüksek köşelerini örümcek ağları ve toz bürümüştü. Odanın diğer ucundaki açıklıktan geçtiklerinde küçük bir odaya girdiler. Burası, üç duvarı gardıroplardan ve boncuklarla süslenip beyaza boyanmış çekmecelerden oluşan bir giyinme odasıydı. Tam ortasında da bir beşik duruyordu.

"Bu?.."

"Evet. Burası seni buldukları yer. Cıvıdayıp duruyormuşsun, keyfin yerindeymiş."

Metal kollarıyla ileri geri hareket ettirilebilen şu sallanan beşiklerdendi, koyu krem rengiydi ve yer yer soluk mavi güllerle süslenmişti. Ön tarafında, üzerinde Harrods logosu bulunan küçük, metal bir rozet vardı.

Bay Royle arka duvardaki bir rafa uzanıp küçük bir kutu aldı. "İşte," dedi. "Bu battaniyelerin arasındaymış. Biz, hepimiz, bizimkiler ve polis, bunun senin için olduğunu düşündük. Polis yıllarca kanıt olarak sakladıktan sonra soruşturma tikanınca tarafımıza iade etti."

"Ne ki bu?"

"Aç da gör."

Libby küçük karton kutuyu adamdan alıp kapağını açtı. İçinde yırtık gazete kâğıdı parçaları vardı. Derken parmakları katı ve ipeksi bir şeye değdi. Kutudan çıkardığı nesnenin parmak uçlarında sallanmasına izin verdi. Altın bir zincirin ucunda sallanan bir tavşan ayağıydı. Libby hafiften irkilince zincir ellerinin arasından kayıp ahşap zemine düştü. Düşen zinciri almak için uzandı.

Parmaklarını tavşan ayağının üzerinde gezdirerek kaygan tüylerinin soğuk ölümlülüğünü, hayvanın pençelerinin keskin uçlarını hissetti. Zinciri diğer eliyle yokladı. Daha bir hafta önce yeni sandaletler, bekârlığa veda partisi, yıpranmış saç uçları,

sulanması gereken ev birkileri gibi şeylerle dolu olan kafası şimdi şiltelerde uyuyan insanlar, ölü tavşanlar ve kenarlarına tuhaf, meşum soluk mavi güller boyanmış Harrods marka büyük sallanan bir beşik dışında bomboş olan kocaman, ürkütücü bir evle doluydu. Tavşan ayağını tekrar kutunun içine koyup kutuyu tuhaf bir şekilde tutmaya devam etti. Sonra elini ağır ağır beşğin içindeki şilteye doğru kaydırıp kendi küçük, uyuyan bedeninin yankısını, onu bir battaniyeye sarıp bir tavşan ayağıyla birlikte oraya en son yatıran insanın hayaletini hissetmeye çalıştı. Ama hiçbir şey yoktu elbette. Yalnızca boş bir yatak ve küf kokusu vardı.

"Adım neydi?" diye sordu. "Bilen var mı?"

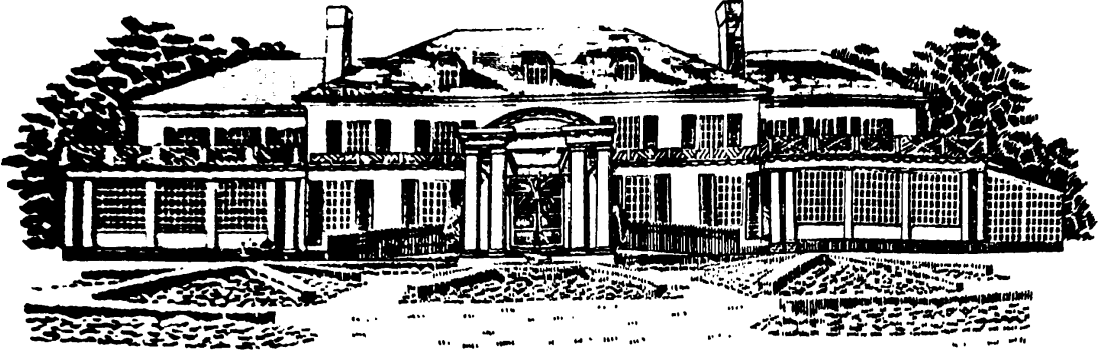
"Evet," dedi Bay Royle. "Annenle babanın ardında bırakıp notta adın yazıyordu. Serenity."

"Serenity mi?"

"Evet," dedi adam. "Güzel isim. Bence. Tabii biraz... bohem mi diyeyim?"

Libby birden bunaldığını hissetti. Odadan dramatik bir tavırla koşarak kaçmak istedi ama onun tarzı değildi bu.

Onun yerine, "Rica etsem bahçeye de bakabilir miyiz?" dedi. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Lucy telefonu kapadı. Samia iletişime geçmek isterse diye şarjını bitirmemesi gerekiyordu. Merakla ona bakan Marco'ya döndü.

“Ne?” diye sordu.

“Neydi o mesaj? Telefonundaki?”

“Ne mesajı?”

“Gördüm. Az önce. *Bebek yirmi beş oldu* diyordu. Ne demek o?”

“Bir şey demek değil.”

“Bir *anlamı* olmalı.”

“Yok işte. Sadece bir arkadaşımın bebeği. Yirmi beşine girdiğine dair bir hatırlatma. Kart göndermem gerek.”

“Ne arkadaşı?”

“İngiltere’den bir arkadaş.”

“İyi de senin İngiltere’de hiç arkadaşın yok ki.”

“Tabii ki İngiltere’de arkadaşlarım var. Ben İngiltere’de büyüdüm.”

“Adı ne peki?”

“Kimin adı?”

Marco öfkeyle inledi. “*Arkadaşının* adı tabii ki.”

“Ne önemi var ki?” dedi Lucy sertçe.

“Önemi var çünkü sen benim annemsin ve ben seninle ilgili bir şeyler bilmek istiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey.”

“Saçmalama. Benimle ilgili bir sürü şey biliyorsun.”

Marco şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle ona baktı. “*Ne gibi* mesela? Annenle babanın sen bebekken öldüğünü biliyorum. Teyzenin yanında, Londra’da büyüdüğünü ve sonra onun seni Fransa’ya getirerek keman çalmayı öğrettiğini, sen on sekizindeyken de öldüğünü biliyorum. Yani senin *hikâyesi* biliyorum. Ama detayları bilmiyorum. Mesela okula nerede gittin, arkadaşların kimlerdi, hafta sonları ne yapardın, başına gelen komik ya da sıradan şeyler nelerdi...”

“O konular biraz karmaşık,” dedi Lucy.

“Karmaşık olduğunu biliyorum,” dedi Marco. “Ama ben artık on iki yaşındayım ve bana bir bebek gibi davranamazsın. Bana bir şeyler anlatman gerekir.”

Lucy oğluna baktı. Çocuk haklıydı. On iki yaşındaydı ve masallar artık ilgisini çekmiyordu. Hayatta beş temel olaydan başka şeyler de olduğunu, yaşam denen şeyin aradaki tüm o anlardan oluştuğunu biliyordu.

İç geçirdi. “Yapamam,” dedi. “Henüz olmaz.”

“Ne zaman peki?”

“Yakında,” dedi Lucy. “Londra’ya varabilirsek sana her şeyi anlatacağım.”

“Gidiyor muyuz?”

Lucy iç geçirerek saçlarını arkaya attı. “Bilmiyorum ki. Hiç param yok. Senin pasaportun yok, Stella’nın da. Sonra köpek... Her şey çok...”

“Babam,” dedi Marco, sözünü keserek. “Babamı ara.”

“Hayatta olmaz.”

“Kalabalık bir yerde buluşabiliriz. () zaman bir şey yapmaya kalkamaz.”

“Marco. Babanın nerede olduğunu bile bilmiyoruz.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Lucy, oğlunun huzursuzca kıpırdandığını, yüzünü tekrar köpeğin tüylerine gömdüğünü hissedebiliyordu.

“Ben biliyorum.”

Lucy bir kez daha sertçe dönüp ona baktı.

Marco gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. “Beni okuldan aldı.”

“Ne zaman?!”

Marco omuzlarını silkti. “Birkaç kez. Dönemin sonuna doğru.”

“Sen de bana söylemedin, öyle mi?”

“Söylemememi tembihledi.”

“Sikeyim, Marco. Sikeyim.” Lucy yumruklarını zemine vurdu. “Ne oldu? Seni nereye götürdü?”

“Hiçbir yere. Sadece benimle birlikte yürüdü.”

“Sonra?”

“Sonra ne?”

“Ne dedi? Ne yapıyormuş?”

“Hiç. Tatildaydı. Karısıyla birlikte.”

“Şimdi nerede peki?”

“Hâlâ burada. Bütün yaz burada kalacak. Evde.”

“Evde mi?”

“Evet.”

“Tanrım, Marco! Bunu neden daha önce söylemedin bana?”

“Çünkü kafayı sıyracağını biliyordum.”

“Kafayı sıyırdığım falan yok. Bak bana. Kesinlikle kafayı sıyırmadım. Burada bir üstgeçidin altında sert, ıslak zeminde oturmuşuz, uyuyacak yerimiz yok ama baban yolun biraz ilerisinde lüks içinde yaşıyor. Neden kafayı sıyıracakmışım ki?”

“Ö-özür dilerim,” diye söylendi Marco. “Onu bir daha kesinlikle görmek istemediğini söylemiştin.”

“Otoyolun altında uyumazkendi o.”

“Yani onu tekrar görmek istiyor musun?”

“Onu görmek istemiyorum. Ama bu pislikten kurtulmanın bir yolunu bulmam gerek ve tek seçeneğim o. En azından kemanımı geri alabilmem için ödemeyi o yapabilir.”

“Hah, tabii, çünkü o zaman zengin olacağız, değil mi?”

Lucy yumruklarını sıktı. Oğlu hep sözlerinin altına yenilip yutulması güç imalar ekler, sonra da onları yüzüne çarpardı.

“Temmuz ortasındayız. Bütün Birleşik Krallık ve Alman okulları bu sıralar ara veriyor. Turist sayısı iki katına çıkacak. Birleşik Krallık’a gidecek parayı toplamam çok sürmez.”

“Neden babamdan bizi oraya götürecek kadar para istemiyorsun ki? Çıkar gideriz işte. Gerçekten de Londra’ya gitmek istiyorum. Buradan uzaklaşmak istiyorum. Yol parasını babamdan iste. Neden istemiyorsun?”

“Çünkü onun gittiğimizi bilmesini istemiyorum. Gittiğimizi kimse bilmemeli. Mémé bile. Tamam mı?”

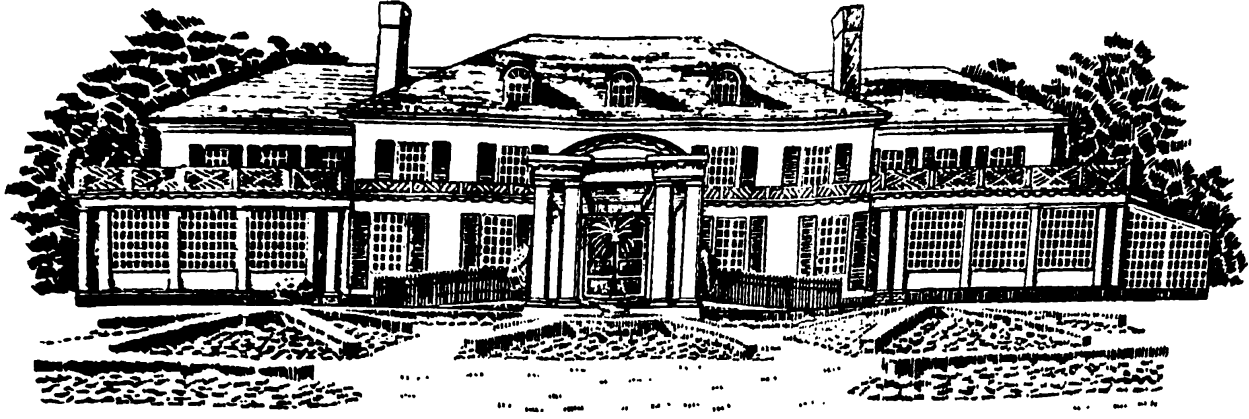
Marco başıyla onayladı. “Tamam.”

Sonra çenesi göğsüne düştü ve Lucy, evsiz kaldıkları bir hafta içinde oğlunun başının arka tarafında keçeleşmiş olan saçları gördü. Kalbi sızladı. Ellerini oğlunun ince ensesine götürüp hafifçe sıktı. “Çok üzgünüm, canım oğlum,” dedi. “Her şey için özür dilerim. Yarın babanla görüşeceğiz ve sonra her şey yoluna girmeye başlayacak, söz veriyorum.”

“Evet,” diye çıkıştı Marco. “Ama hiçbir şey normal olmayacak, değil mi?”

Lucy kendi kendine, *hayır*, diye düşündü. *Hayır. Muhtemelen olmayacak.*

6

Chelsea, 1988

İlk önce Birdie geldi. Birdie Dunlop-Evers.

Annem onunla bir yerlerde tanışmıştı. Bir *partide*. Birdie, Original Version denen bir pop grubunda keman çalıyordu ve sanırım hafiften ünlüydü. Müzik listelerinin zirvesini zorlayan, kulak tırmalayıcı bir tekli çıkarmış ve iki kez *Tops of the Pops*'a konuk olmuşlardı. Böyle şeyleri çok önemseydiğim yoktu gerçi. Pop müzikten hiç hoşlanmamışımdır ve ünlülere tapılması da beni biraz rahatsız eder.

Birdie mutfağımızda oturmuş, kahverengi fincanlarımızdan biriyle çayını içiyordu. Onu orada görünce hafiften irkilmiştim. Beline kadar inen uzun, ince saçları, kemerle tutturduğu bir erkek pantolonu, çizgili bir gömleği, pantolon askıları, uzun, gri bir mantosu ve yeşil, parmaksız eldivenleri vardı. Evimize hiç uymadığını düşünmüştüm. Bizim evimize yalnızca el dikimi takımlar ve verev kesim saten elbiseler giyen insanlar gelirdi; Christian Dior tıraş losyonu ve l'Air du Temps kokarları.

Ben içeri girerken Birdie başını kaldırıp bana baktı; ince bir kalemle çizilmiş gibi duran kaşlarının altındaki küçük mavi

gözler, küçük dişlerinin üzerine tam kapanmayan sert bir ağız, yüzünün neşesizliğine teslim olmuş gibi görünen cılız bir çene... Gülümseyeceğini düşündüm ama gülümsemedi.

“Henry,” dedi annem. “Bu Birdie! Hani sana bahsettiğim hanımefendi vardı ya, şu pop grubundaki.”

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba,” dedi o da. Pek anlam veremedim. Okul müdiresi gibi sesi vardı ama berduşun tekine benziyordu.

“Birdie’nin grubu çekecekleri müzik klipi için evi kullanmak istiyor!” dedi annem.

İtiraf etmeliyim ki bu noktada ilgilenmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım. Yüz ifademi sabit tutup hiçbir şey demeden sessizce okul sonrası atıştırmalık rutinimi yerine getirmek üzere tezgâhın üstündeki bisküvi kutusuna ilerledim. İki Malted Milk alıp kendime bir bardak süt doldurdum. Ancak ondan sonra dönüp, “Ne zaman?” diye sordum.

“Önümüzdeki hafta,” dedi Birdie. “Aslında bir yer seçmiştik ama sel mi ne, öyle bir felaket gelmiş başlarına. *Bum*. İptal oldu.”

“Ben de dedim ki gelip bizim eve bir bakın bakalım ne düşüneceksiniz,” dedi annem.

“Ben de geldim işte.”

“O da geldi işte.”

Başımı üstünkörü sallayarak onayladım. Ne zaman geleceklerini öğrenmek, o gün okula gitmeyip yardım etsem olur mu diye sormak istedim ama o zamanlar herhangi bir şeye hevesli görünen tiplerden değildim, hiç de olmadım. O yüzden de Malted Milk bisküvimi her zaman yaptığım şekilde tam da “Malted”daki T’ye, ayaktaki inekle uzanan ineğin kuyruğunun birleştiği noktaya kadar sütüme batırdım ve sessizce yedim.

“Bence burası şahane,” dedi Birdie etrafını işaret ederek. “Diğer bütün mekânlardan iyi hatta. Mükemmel. Sanırım imzalanacak birkaç şey var.” Gözlerini devirdi. “Bilirsin, feragatnameler falan. Hani evini ateşe verirsek falan diye. Ya da senin

şu geyik kafalarından biri içimizden birinin kafasına düşüp de canımıza kastederse diye. O tarz şeyler.”

“Evet, evet,” dedi annem sanki sürekli geyik kafalarının düşüp ölümcül kazalara yol açmasıyla ilgili feragatnameler imzalamış gibi. “Mantıklı. Hem zaten önce kocamla da konuşmam gerek ama eminim mutlu olacaktır. Müziğinize bayılıyor.”

Bunun doğruluğundan şüpheliydim. Babam ragbi şarkılarından ve müstehcen operalardan hoşlanırdı. Ama yaygara ve ilgiden de hoşlanırdı ve bu evi seviyordu, dolayısıyla evini seven herkes onun tarafından olumlu karşılanırdı.

Birdie birkaç dakika sonra çıktı. Masada, fincanının hemen yanında kuruyup koparılmış deri parçalarından küçük bir yığın görünce biraz midem bulandı.

* * *

Video çekimleri iki gün sürdü ve düşündüğümde çok daha sıkıcıydı. Işıkları iyileştirmek ve pejmürde grup üyelerine aynı hareketleri tekrar tekrar yaptırmak için sonsuz zaman geçmesi gerekti. Hepsi birbirine benzeyen ve kokuyormuş gibi görünen kahverengi kıyafetler giymişlerdi ama koku falan yoktu çünkü elbise askısını taşıyan kadın hepsini temiz plastik çantalar içinde getirmişti. Gün sona erdiğinde şarkı kafamın içinde sıkışıp kalmış bir sinek gibi zihnime kazınmıştı. Korkunç bir şarkıydı ama bir numaraya kadar yükseldi ve dokuz uzun, korkunç hafta boyunca orada kaldı. Klip önünden geçtiğiniz bütün televizyonlardaydı, *bizim evimizi* milyonlar izliyordu.

İyi bir klipti, hakkını vereyim. İnsanlara videodakinin benim evim olduğunu söylemekten de minik bir haz duyuyordum. Ama haftalar geçtikçe o haz azaldı çünkü set ekibi gittikten, o tekli listelerden düştükten, hatta bir sonraki teklileri bile gözden düştükten çok sonra dahi o boncuk gözleri ve küçük dişleriyle Birdie Dunlop-Evers hâlâ bizim evimizdeydi.

Libby pahalı bir mutfak tasarım şirketinde çalışıyordu. Satış biriminin başındaydı ve ofisi St. Albans'ın merkezinde, katedralin yakınlarındaki bir mağazadaydı. Altında iki satış müdürü, iki de satış müdür yardımcısı çalışıyordu; üstüneyse bir satış direktörü yardımcısı, bir satış direktörü ve bir de idari direktör vardı. Basamakların tam ortasındaydı, son beş yıldır tüm varlığının merkezi olmuş o basamakların. Libby, kendi kafasında otuzunda başlayacak olan o yaşama uzanan bir köprü inşa ediyordu. Otuzuna vardığında satış direktörü olacak ve eğer olamazsa terfi alacağı başka bir yere gidecekti. Şimdilerde hem sanal hem de gerçek dünyada bulmaya çalıştığı o adamla evlenmiş olacaktı; yüzünde gülümseme çizgileri, köpeği ya da kedisi olan, Jones'la birlikte kullanabileceği ilginç bir soyadı olan, en az onun kadar ya da ondan fazla kazanan, sarılmayı seksten daha çok seven, şık ayakkabılar giyen, güzel bir teni olan, dövmesi olmayan, sevimli bir annesi ve çekici ayakları olan o adamla. Boyu en az 1,78 ama tercihen 1,80 ve üzeri olan adamla. Geçmişin yükünü omuzlarında taşımayan, güzel bir arabası olan ve düz bir karın yetse de karın kası belirtileri gösteren o adamla.

Bu adam henüz ortalıkta yoktu ve Libby belki de biraz fazla kuralcı olduğunun farkındaydı. Ama o adamı bulup evlenmek için beş yılı vardı. Tabii daha sonra bir çocuk yapmak, hatta ilkini severse ikincisini de yapmak için bir beş yılı daha olacaktı. Acelesi yoktu. En azından henüz. Şimdilik sola kaydırmaya, dışarı çıktığında hoş görünmeye, sosyal etkinlik davetlerini kabul etmeye, olumlu ve zayıf kalmaya, kendine bakmaya ve ilerlemeye devam ediyordu.

Libby işe gitmek için uyandığında hava hâlâ sıcaktı ve sabahın sekizinde bile havada sedefsi bir ışıltı vardı.

Kadınlar için aksinin tavsiye edildiğini bilmesine rağmen bütün gece yatak odasının penceresi açık uyumuştı. Adamın teki gizlice içeri girerse en azından onu uyaracak bir şeyler olsun diye pencerenin denizliğine cam bardaklar dizmişti. Ama yine de bütün gece dönüp durdu, çarşaf lar bedeninin altında kıvrılıp kaydı.

Güneş onu kısacık süren uykusundan uyandırdı. Perdelerinin arasındaki küçücük boşluktan giren parlak ışık odayı dakikalar içinde tekrar ısıttı. Bir an için her şey normal geldi, sonra geçti. Düşünceleri hızla bir gün öncesine kaydı: o karanlık eve, ahşap lambrilere, gizli merdivene, tavşan ayağına, beşiğin yan tarafındaki soluk mavi güllere. Gerçekten yaşanmış mıydı bu? O ev hâlâ orada mıydı yoksa onun ardından parçalara mı ayrılmıştı?

O sabah iş yerine ikinci giden oldu. Baş tasarımcı Dido çoktan masasına oturmuş, klimayı da çalıştırmıştı. Buz gibi hava yapış yapış teninde muhteşem bir his bıraktı ama Libby yarım saat sonra donmaya başlayacağını, keşke hırka getirseydim diye hayıflanacağını biliyordu.

“Günaydın,” dedi Dido başını klavyesinden kaldırmadan. “Nasıl gitti?”

Dün Dido’ya gizlice bir miras meselesiyle ilgili olarak bir hukuk danışmanı ile görüşmek için izin alması gerektiğini

söylemişti. Evlat edinildiğinden ya da mirasın bir ev olma ihtimalinden bahsetmemişti. Sadece yaşlı bir akrabasının öldüğünü ve payına birkaç yüz pound düşebilecek kişilerden biri olduğunu söylemişti. Dido bu birkaç yüz pound ihtimali karşısında fazlasıyla heyecanlanınca Libby o an ona gerçeği söylerse tepkisiyle yüzleşebileceğinden emin olamamıştı. Ama şimdi Dido karşısındaydı, ikisi baş başalardı ve salı sabahıydı, yani en yakın arkadaşı April'i hafta sonuna kadar göremeyecekti ve anlatabileceği başka kimse de yoktu. O yüzden paylaşmanın iyi gelebileceğine, ondan on iki yaş büyük olan Dido'nun tüm bu saçmalıklara bir anlam vermesine yardımcı olabilecek bilgece yahut faydalı bir şeyler söyleyebileceğine karar verdi.

Nespresso makinesine su koyarken, "Bana bir ev miras kaldı," dedi Libby.

"Ha ha," dedi Dido, belli ki ona inanmamıştı.

"Hayır, cidden. Chelsea'de, nehir kenarında."

Dido ağzı beş karış açık, "Londra'daki Chelsea mi?" diye sordu.

"Evet."

"*Made In*'deki gibi mi?"

"Evet," dedi Libby tekrar. "Nehir kenarında. Kocaman."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Libby başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Dido. "Yani sen şu an resmen milyonersin."

"Sanırım."

"Ama yine de bir salı sabahı burada, Northbone Kitchens'ta normal bir insan gibi davranıyorsun."

"İdrak etmeye çalışıyorum."

"Tanrım, Libby, senin yerinde olsam şu an St. Michael Malikânesi'nin bahçesinde şampanya içerek idrak etmeye çalışırdım."

"Saat daha dokuz olmadı."

“Peki, çay o zaman. Bir de Benedict usulü yumurta. Burada ne işin var senin?”

Libby artık burada olması gerekmediğini, hayatı boyunca tutunduğu o sağlam merdivenin dağılıp bir altın yığınınına dönüştüğünü, her şeyin değiştiğini düşününce onu bir arada tutan dikişlerin gevşeyip sökülmeğe başladığını hissetti.

“Daha dün öğrendim! Orayı satmadım bile,” dedi. “Sata-mayabilirim de.”

“Evet, doğru çünkü kimse Chelsea’de Thames’i gören bir ev istemez.”

Aşağı yukarı altı ya da yedi milyon pound. Dün Libby nihayet soracak cesareti bulduğunda hukuk danışmanının verdiği tahmini rakam buydu. Tabii masraflar ve şirkete yapılacak ödemeler düşülecekti. Sonra bir de veraset vergisi vardı ödenecek. Eline aşağı yukarı üç buçuk milyon falan kalır, demişti. Ya da o civarda bir şeyler.

Sonra da Libby’ye bir beşlik çakmıştı. Gazetelerde okuduğu gençlerden sanmıştı onu. Epey rahatsız edici bir durumdu.

“Ev kötü durumda,” dedi Libby, Dido’ya. “Üstelik bir geçmiş var.”

“Geçmiş?”

“Evet. Bazı insanlar ölmüş orada. Biraz şüpheli. Uzak akrabalarım.” Beşikte bırakılan bebekten de bahsedecekti ama vazgeçti.

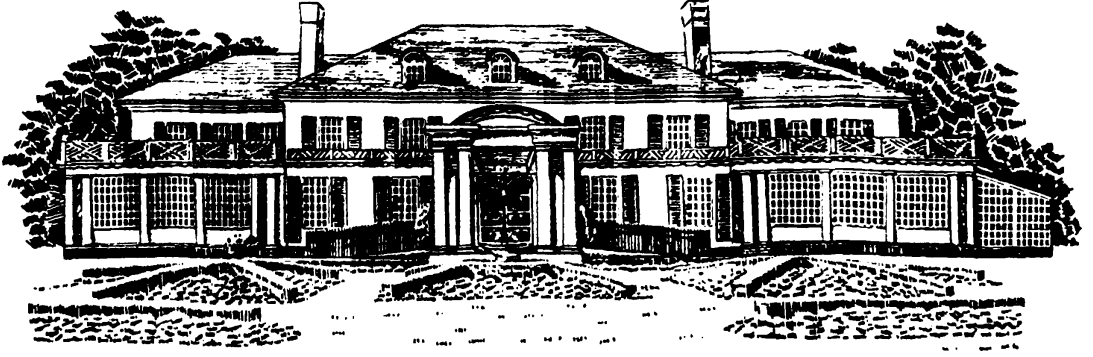
“Yok artık!”

“Evet. Tüm bunlar biraz şok ediyor insanı. O yüzden şimdilik her şey normalmiş gibi davranacağım.”

“Mutfak satmaya devam mı edeceksin? St. Albans’ta?”

“Evet,” dedi Libby, hiçbir şeyin değişmeyeceği düşüncesiyle dengesini yeniden kurmaya başladığını hissederek. “St. Albans’ta mutfak satmaya devam edeceğim.”

8

Marco ve Lucy sonunda geceyi sahilde geçirdiler. Yağmur gece iki gibi durdu ve anne oğul eşyalarını toplayıp yirmi dakika boyunca şehrin içinden Promenade des Anglais'e kadar yürüyerek yoga matlarını ıslak kumlara serdiler, sarongların altına sığıştılar ve güneş denizle gökyüzü arasındaki ince çizgiden kendini gösterene dek tükenmiş gri yağmur bulutu kalıntılarının büyük, pembe ayın önünde birbirlerini kovalayışını izlediler.

Saat sekiz olduğunda Lucy sırt çantasının ve cüzdanının dibindeki bozuklukları topladı, kruvasan ve kahve almaya yetecek kadar vardı. İkisi de önceki gecenin korkunçluğundan ve uykusuzluktan aptallaşmış hâlde kahvaltılarını ettiler. Sonra Stella'yı almak için tekrar Samia'nın evine kadar yürüdüler. Gün ortası olmasına ve ikilinin yatakta uyumadıkları ortada olmasına rağmen Samia onları öğle yemeğine davet etmedi. Stella banyo yapıp temiz kıyafetler giymişti, yumuşak bukleleri taranıp pembe, pofuduk tokalarla arkaya tutturulmuştu ve şimdi tekrar şehre doğru yürürlerken Lucy dışarıdan bakanların Marco'yla ikisinin Stella'yı kaçırdığını düşüneceğinden korktu.

Samia elini Stella'nın omzuna koyarak, "Onu bir gece daha misafir edebilirim," demişti. Lucy, Stella'nın omzunu silkerek

Samia'nın elinden kurtulmaya çalıştığını, başını belli belirsiz iki yana salladığını görmüştü.

“Çok naziksin ama bu gece kalabileceğimiz bir yer buldum.” Marco'nun gözlerinin omzunu delip geçtiğini hissetmişti. “Ama sana çok, çok minnettarım. Gerçekten.”

Samia başını hafifçe yana eğip gözlerini kısmış, Lucy'nin durumunu sessizce değerlendirmişti. Lucy nefesini tutarak görüntüsüne, anneliğine, Samia'nın o değerli oğlunun kayıplara karışmasında oynadığı role dair kınayıcı bir laf duymayı beklemişti. Ama Samia ağır ağır koridorun ortasındaki masaya doğru ilerlemiş, omuz çantasından küçük bir cüzdan çıkarmıştı. Cüzdanına bakarak yirmi avroluk bir banknot alıp Lucy'ye uzatmıştı.

“Sadece bu kadar var,” demişti. “Başka yok.”

Lucy parayı almış, sonra da Samia'ya doğru eğilip onu kucaklamıştı. “Teşekkürler,” demişti. “Tanrı senden razı olsun.”

Şimdi çocuklarla ve köpekle birlikte yakıcı öğlen güneşinin altında çamaşırhaneden alınmış bir çanta dolusu temiz kıyafetle ve karınları ekmek, peynir ve Coca-Cola'yla tıka basa dolu hâlde Promenade des Anglais boyunca yürüyorlardı. Nice'teki sahillerde sıralanmış plaj kulüplerinden birine yöneldiler: le Beach Club Bleu et Blanc.

Lucy daha önce orada yemek yemişti. Marco'nun babasıyla birlikte bu masalarda oturmuş, deniz mahsulleriyle dolu tabakları silip süpürmüş, elinin altında bir şampanya kadehi ya da köpüklü beyaz şarap varken ara sıra küçük deliklerden fışkıran soğuk su damlalarıyla serinlemişti. Ortama hiç uymayan son moda mavi-beyaz polo tişörtleri içindeki bezgin eski garsonlar şimdi onu tanımazdı tabii. On iki sene önce insanların gözlerine bayram ettiren o kadın değildi artık.

Restoranın girişindeki bir oturakta bir kadın oturuyordu. Ancak Fransa'nın güneyindeki kadınlarda görülebilecek bir sarışlılığı vardı; vanilya rengi saçlar ile kapkara olmuş ten arasındaki

zıtlıkla alakalı bir şeydi. Kadın kayıtsızca Lucy'ye baktı, bakışlarını bilgisayarının ekranına çevirmeden önce Lucy, Marco ve köpeğin durumunu değerlendirdi. Lucy plajdan gelecek birini bekliyormuş gibi davrandı ve elini gözlerine siper ederek ufka doğru baktı, ta ki öğle yemeği için gelen beş kişilik bir grup kadının dikkatini dağıtana kadar.

“Şimdi,” diye tısladı. “Şimdi.”

Köpeği kucağına alıp Stella'yı önünden ittirdi. Restoranın arkasından duşlara doğru uzanan ahşap platformda olabildiğince kayıtsız bir tavırla ilerlerken kalbi hızla atıyordu. Bakışları karşıdaydı. “Yürümeye devam et,” dedi her nedense yolun yarısında duran Stella'ya. Sonra nihayet oraya, duş bölmelerinin nemli, yaş loşluğuna ulaştılar.

Tahta duvarlara çakılmış çeşitli tabelalarda, “Le Beach Club Bleu et Blanc'in müşterilerine özeldir,” yazısı vardı. Beton zemin ayaklarının altında kumlu ve nemliydi, havası boğuktu. Lucy, Stella'yı sağa yönlendirdi. Fark edilmeden duşların bar kapısını andıran tahta kanatlı kapılarına ulaşabilirlerse yırtarlardı.

Derken içeri girdiler. Duşlar boştu. Lucy ve Marco neredeyse sekiz gündür ilk kez kıyafetlerini çıkardılar. Lucy donunu çöpe attı. Onu bir daha asla giymek istemiyordu. Sırt çantasından şampuan ve saç kremi, bir kalıp sabun, bir de havlu çıkardı. Köpeği de yanına aldı, şampuanla tüm tüylerine, kuyruğunun altına, gerdanının altına, kulaklarının arkasına masaj yaptı. Köpek, sanki ihtiyacı olanın bu olduğunu biliyormuş gibi sabit, hareketsiz dikildi. Lucy daha sonra köpeği dışarıda bekleyen Stella'ya verdi. Köpek silkelenirken ondan üzerine sıçrayan su damlaları Stella'yı kıkırdattı. Lucy'ye sıcak suyun altında dikilerek suyun başından akıp gözlerine ve kulaklarına, koltuk altlarına, bacaklarının arasından ayak parmaklarına doğru süzülmesine izin verdi. Geçen haftanın tüm felaketlerinin toz, çamur ve tuzla birlikte çözülüp gittiğini hissetti. Saçlarını şampuanladı, parmaklarını gıcırdayana kadar saçlarının arasında gezdirdi.

Sonra şampuan şişesini hölmenin altından Marco'ya uzattı. Aralarındaki boşlukta birleşen köpüklerini, onların o üzücü, griye çalan rengini izledi.

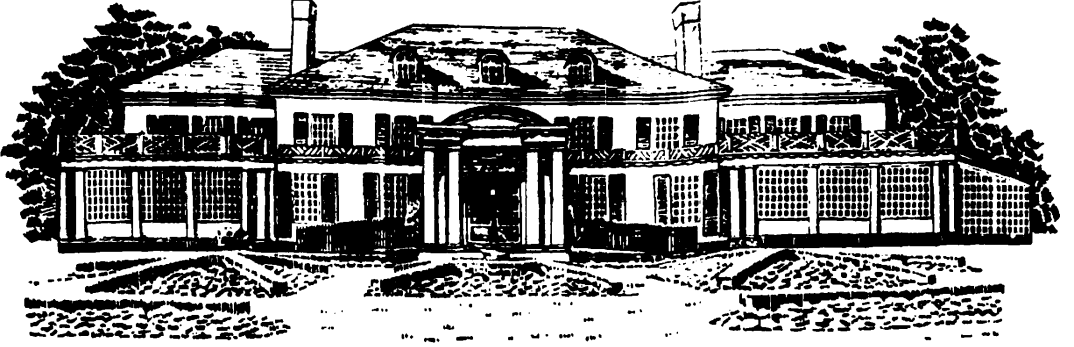
"Ensendeki saçlara da iyice sür, Marco," dedi. "Orası hep keçeleşmiş. Koltuk altlarına da. Koltuk altlarını iyice ov."

Daha sonra havlulara sarınarak ahşap bankta yan yana oturdular. Tahtaların arasındaki boşluklardan diğer taraftan geçip giden insanları, mavi gökyüzü parçalarını görebiliyor, güneşle ısınmış tahtanın ve kızarmış sarımsağın kokusunu alabiliyorlardı. Lucy iç geçirdi. Yüklerinden arınmış gibi hissediyordu kendini ama bir sonraki şeyi yapmaya hâlâ tam manasıyla hazır değildi.

Temiz kıyafetler giyip deodorant sıktılar ve Lucy yüzüne nemlendirici sürdükten sonra çocuklarına da güneş kremi verdi. Makyaj çantasının dibinde küçük bir parfüm şişesi vardı, onu alıp kulaklarının arkasına ve göğüs çatalına sıktı. Nemli saçlarını kıvrıp başının arkasına plastik bir tokayla tutturdu. Aynada kendine baktı. Neredeyse kırk yaşında. Evsiz. Bekâr. Beş parasız. Söylediği kişi bile değildi. Adı bile sahteydi. Bir hayaletti o. Canlı, nefes alan bir hayalet.

Biraz rimel, biraz ruj sürdü, altın kolyesinin ucunu tam güneşten yanmış dekoltesine gelecek şekilde düzeltti. Çocuklarına baktı: Ne güzellerdi. Köpek de güzel görünüyordu. Herkes güzel kokuyordu. Yemek yemişlerdi. Günlerdir ilk kez her şey bu kadar iyiydi.

Kirli kıyafetlerini sırt çantasına tıktırıp fermuarını çekerken, "Pekâlâ," dedi Marco'ya. "Hadi gidip babanı görelim."

Chelsea, 1988

Basamaklardan izliyordum, yani zaten biliyordum. Koyu bukleleri, siperlikli şapkası, kısa ve kalın ceket, büyük ve bağcıklı botlarının içine sıkıştırılmış tüvit pantolonu olan bir adam. Geçmiş zaman filmlerinden fırlamış gibi duran eski valizler ve yıpranmış bir deri kayışla bir arada tutulan hasırdan bir kedi sepeti. Adamın hemen yanında geceliğe benzer bir elbiseyle dikilen Birdie.

Annemin babama, “Sevgilim!” diye seslendiğini duydum. “Gel de Justin’le tanış.”

Babamın salondan çıkışını izledim. Dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmıştı ve üzerinde yeşil renkli, tüylü kazak vardı.

“Ee,” dedi adamın elini sertçe sıkarken, “Birdie’nin erkek arkadaşı mısın?”

“Partner,” diye araya girdi Birdie. “Justin benim partnerim.”

Babam, birilerinin onu kasten aptal yerine koyduğunu düşündüğünde yaptığı gibi, aklından şiddet düşünceleri geçirmiş gibi baktı Birdie’ye. Ama sonra o bakış hızla silindi, babamın

o düşünceleri bir tebessümle bastırdığını gördüm. “Evet,” dedi. “Tabii. Modern tabir bu, değil mi?”

Birdie anneme *partneriyle* kendisinin birkaç günlüğüne kalacak bir yere ihtiyaçları olduğunu söyledi. Ev sahipleri kedi besledikleri için onları evden atmıştı –ne tür bir aptal kira kontratındaki şartları kontrol etmeden kedi alırdı ki? Henüz on bir yaşında bile değildim ve hiç kirada oturmamıştım ama ben bile bu kadarını biliyordum– ve Birdie kime gideceğini bilememişti. Şimdilerde kırk bir yaşında yetişkin bir adamım ve insanlara istediklerimi yaptırmak için bu sözü kullanmışlığım çoktur. *Kime gideceğimi bilemedim.* Manipüle etmeye çalıştığınız insanın elini kolunu bağlayan bir sözdür bu. Tek seçenekleri teslim olmaktır. Annem de öyle yaptı.

Ben eli kulağındaki düzenlemeyle ilgili sızlanınca da “Ama çok fazla odamız var,” dedi. “Hem sadece birkaç günlüğüne.”

Bana kalırsa annemin tek arzusu, evinde bir pop yıldızının yaşamasıydı.

Kız kardeşim basamaklarda yanımdan geçip koridordaki kedi sepetini görünce keskin bir nefesle olduğu yerde kalakaldı. “Adı ne?” diye sordu dizlerinin üstüne çöküp parmaklıklardan bakarken.

“Kendisi dişi. Adı Suki,” dedi Birdie.

“Suki,” dedi kardeşim parmaklarını parmaklıkların arasından uzatarak. Kedi kendini onun eline bastırıp yüksek sesle mırladı.

Justin denen adam sahne dekoru gibi duran valizini alıp, “Eşyalarımızı nereye koyalım, Martina?” diye sordu.

“Evin en üst katında sizin için çok sevimli bir odamız var. Çocuklar, konuklarımıza sarı odayı gösterir misiniz?”

Kardeşim önden gitti. İkimiz arasında daha sokulgan olan oydu. Ben yetişkinleri nispeten dehşet verici bulurken o büyüklüklerden hoşlanır gibiydi. Kardeşimin üzerinde yeşil pijaması vardı. Ben de ekose desenli bir sabahlık giymiştim ve ayağımda

mavi panduflar vardı. Saat dokuza geliyordu ve yatma saati için geri sayımdaydık.

Kardeşim üst kata çıkan basamaklara açılan ahşap lambriye gömülü gizli kapıyı açarken Birdie, “Ah,” dedi. “Nereye götürüyorsun sen bizi?”

“Burası arka merdiven,” dedi kardeşim. “Sarı odaya gidiyoruz.”

“Hizmetçi girişi mi demek istiyorsun?” diye cevapladı Birdie küçümser gibi.

Benden sadece bir buçuk yaş küçük olmasına rağmen herkesin gizli merdivenlerle çıkılan gizli odalarda uyumayı bir macera olarak görmeyeceğini, bazı insanların daha makul, büyük yatak odalarını hak ettiklerini düşünerek gücenebileceklerini anlayacak kadar büyümemiş olan kardeşim neşeyle, “Evet!” dedi.

Gizli merdivenin tepesinde duvarların çarpık ve yumru yumru, döşemelerinse eğri ve esnek olduğu ve hareket hâlindeki bir trende yürüyormuşsunuz gibi hissetmenize neden olan uzun, ince bir koridora açılan ahşap bir kapı vardı. Sarı oda yukarıdaki dört odanın en iyisiydi. Tavanında üç pencere bulunurken sarı Laura Ashley duvar kâğıdıyla uyumlu sarı nevresimli büyük bir yatak ve mavi cam korumaları olan modern masa lambaları vardı. Annemiz bir vazoya sarı ve kırmızı laleler koymuştu. Odayı inceleyen Birdie’nin yüzünü izledim, çenesindeki o isteksiz hareket sanki, *Sanırım iş görür*, der gibiydi.

Onları orada bıraktık, ben de basamakları hızla inen kardeşimin peşinden salondan geçerek mutfığa girdim.

Babam şarap açıyordu. Annem fırfırlı önlüğünü giymiş, salatayı karıştırıyordu. “Bu insanlar ne kadar kalacaklar?” diye sordum kendimi tutamayarak. Maskelemeyi beceremediğim terbiyesizliğimi duyunca babamın yüzünden geçen o gölgeyi gördüm.

“Ha, çok uzun değil.” Annem tıpasını geri taktığı kırmızı şarap sirkesi şişesini bir kenara koyarken tatlı tatlı gülümsedi.

“Biraz daha yatmasak olur mu?” diye sordu kardeşim. Büyük resme, burnunun ucundan ötesine bakmıyordu.

“Bu gece olmaz,” diye yanıtladı annem. “Belki yarın, hafta sonu olunca.”

“Peki sonra? Gidecekler mi?” diye sordum, babamın sabrını biraz daha zorlayarak. “Hafta sonundan sonra yani?”

Annemin bakışlarının omzumun üstünde gezindiğini hissedince arkama döndüm. Birdie kollarında kediyle birlikte kapıda dikiliyordu. Yüzü Mısır kraliçelerine benzeyen kahverengi-beyaz bir kediye. Birdie bana baktı ve “Çok uzun kalmayacağız, ufaklık. Sadece Justin’le kendimize bir yer bulana kadar,” dedi.

“Adım Henry,” dedim. Kendi evimde bir yetişkinin bana “ufaklık” demesi beni fazlasıyla rahatsız etmişti.

“Henry,” diye tekrarladı Birdie keskin bakışlarını üzerime dikerek. “Evet, tabii.”

Kardeşim hevesle kediye bakıyordu. Birdie, “Kucağına almak ister misin?” diye sordu.

Kardeşim başıyla onaylar onaylamaz kedi hemen kollarına bırakıldı. Ama hayvan ânında eski hâlini alan elastik bir nesne gibi 180 derece dönüp kardeşimin kolunun iç kısmında korkunç bir çizik bırakarak kaçtı. Kardeşimin gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve dudaklarında cesur bir tebessüm belirmediğini gördüm.

Annem hemen onunla ilgilenip kolunu ıslak bezle silerken, “Sorun değil,” dedi kardeşim.

“Henry, banyodaki dolabımdan biraz Germolene getirir misin?”

Yanımdan geçerken Birdie’ye bir bakış attım, kediye kardeşime verirken yeterince dikkat etmediğinin farkında olduğumu anlasın istedim. O da bana baktı, gözleri o kadar küçüktü ki rengini doğru dürüst seçemiyordum bile.

Tuhaf bir çocuktum. Şimdi görebiliyorum bunu. Sonradan benim gibi oğlanlarla da tanıştım: öyle hemen gülmeyen, gergin, tedbirli ve temkinli. Sanırım Birdie de küçükken çok tuhaf

bir kızdı. Belki de bende kendini görmüştü. Ama o zaman bile benden nefret ettiğini görebiliyordum. Çok açıktı. Üstelik hislerimiz de gayet karşılıklıydı.

Koridorda yürürken Justin'in yanından geçtim. Elinde yıpranmış bir Black Magic kutusu tutuyordu ve kaybolmuş gibiydi. "Annenler şu tarafta mı?" diye sordu mutfağın olduğu tarafı işaret ederek.

"Evet," dedim. "Mutfaktalar. Kemerini geçince."

"*Merci beaucoup,*" dedi ve henüz on yaşında olmama rağmen adamın gösteriş budalası olduğunu anlayacak kadar büyüktüm.

Kısa süre sonra yataklarımıza gönderildik, kardeşimin kolunun iç tarafında yara bandı vardı, bendeysen mide bozukluğunun ilk işaretleri. Ben de o çocuklardan biriydim: Duygularım kendini midemde hissettirirdi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde diğerlerinin üst katta gezindiğini duydum. Yastıklardan birini başımın üstüne koyup uyumaya geri döndüm.

* * *

Ertesi sabah her zamankinden erken bir saatte aşağı indiğimde açılmamış Black Magic kutusu mutfak masasındaydı. Selofanı söküp kutuyu açma fikri aklımı çeliyordu. Kısa vadede bana kendimi iyi hissettirecek ama uzun vadede çok ama çok daha kötü sonuçlar doğurabilecek küçük bir asilik. Arkamda bir hareket hissedince kedinin arkamdaki kapıdan içeri girdiğini gördüm. Kardeşimin kolundaki çizdiği düşündüm ve Birdie'nin sabırsız söylenişini hatırladım: "Kaza oldu, kız onu düzgün tutmuyordu, Suki asla bile isteye kimseyi çizmez."

Bunu hatırlayınca içimde kızgın bir öfke kabardı ve yüksek sesle tıslayıp kediyi kovaladım.

* * *

O gün okula gitmek, birkaç saatliğine normal hissetmek müthiş bir ferahlıktı. İlkokuldaki son dönemime yeni başlamıştım. Önümüzdeki ay on bir yaşına girecektim, kendi dönemimdeki en küçüklerden biriydim. Sonra da eve daha yakın olan ve golf pantolonu giyilmeyen daha büyük bir okula geçecektim. O noktada tamamen buna takmıştım. Golf pantolonlu okuldan da birlikte büyüdüğüm bütün o çocuklardan da çok sıkılmıştım. Onlardan farklı olduğumu görebiliyordum. Tamamen farklı. Orada bana benzeyen kimse yoktu ve ben büyük okula gidip etrafımın kendim gibi insanlarla sarıldığına dair hayaller kuruyordum. Büyük okulda her şey daha iyi olacaktı. Atlatmam gereken on hafta daha vardı sadece, ondan sonra uzun ve sıkıcı bir yaz ve sonra iple çektiğim günler gelecekti.

O yazın sonunda hayatımın ne kadar değişeceğine ve sabırsızlıkla beklediğim her şeyin nasıl da uzak bir rüya gibi gelmeye başlayacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Libby mutfak masasında oturuyordu. İkinci güneşi alan ama henüz oturulamayacak kadar rutubetli olan avluya bakan arka kapısı açıktı. Elinde buz dolu bir bardağa doldurulmuş diyet kola vardı ve eve girer girmez sandaletlerini bir kenara fırlattığından yalın ayaktı. Pembeye çalan dizüstü bilgisayarının kapağını kaldırıp Chrome'u açtı. Dört gün önce, o mektup gelip de her şeyi altüst etmeden önce arattığı son şeyin bölgedeki salsa dersleri olduğunu görünce şaşırır gibi oldu. Aklında ne vardı hiç hatırlamıyordu. Muhtemelen erkeklerle tanışmakla ilgili bir şeydi.

Yeni bir sekme açıp ağır ağır, gergince sözcükleri tuşladı: *Martina ve Henry Lamb.*

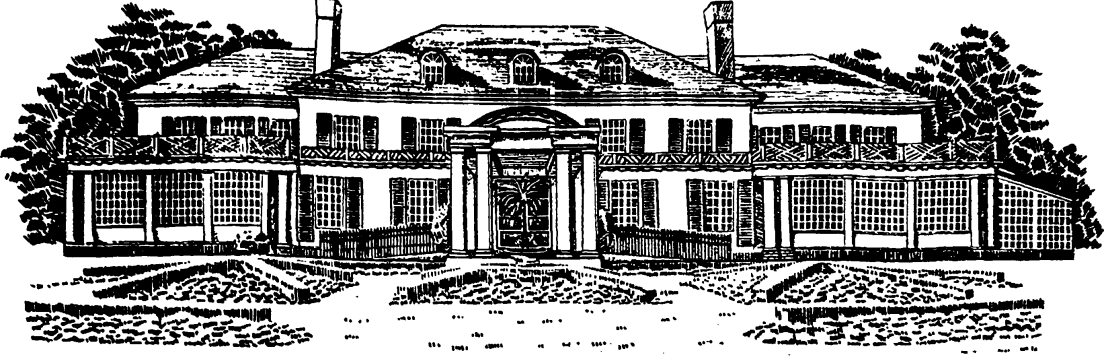
2015 senesinden bir *Guardian* yazısının linkini buldu hemen. Tıkladı. Yazının başlığı "Gizemli Serenity Lamb ve Tavşan Ayağı Vakası"ydı.

Serenity Lamb, diye düşündü, bendim, *benim*. Ben Serenity Lamb'im. Aynı zamanda da Libby Jones'um. Libby Jones, St. Albans'ta mutfak satıyor ve salsa derslerine gitmek istiyordu. Serenity Lamb, Chelsea'de ahşap lambrili bir odanın ortasın-

daki boyalı beşiğin içinde, battaniyesinde bir tavşan ayağıyla yatıyordu.

Örtüşme noktasını bulmakta, birinin hangi noktada diğerine dönüştüğünü anlamakta zorlandı. Onu evlat edinen annesinin kollarına verildiği ilk ânı hayal etti. Ama o zamanlar duyguları yoktu. Serenity'den Libby'ye geçişin, kimliğinin o ince liflerinin sessizce bükülüp açılışlarının farkında değildi.

Kolasından bir yudum alıp yazıyı okumaya başladı.

Antibes'teki ev solmuş güllerin rengindeydi: tozlu, boğuk bir kırmızı ve canlı bir maviye boyanmış panjurlar. Bir zamanlar, bir ömür önce Marco'nun babasıyla evliyken Lucy'nin oturduğu evdi burası. Boşanmalarından on yıl sonra bile adamın adını söyleyemiyordu hâlâ. O ismin dilinde, dudaklarında bıraktığı his midesini bulandırıyor. Ama şimdi evinin önünde dikiliyordu ve adamın adı Michael'dı. Michael Rimmer.

Araç yoluna kırmızı bir Maserati park edilmişti. Kesin kiralıktı çünkü Michael pek çok şey olabilirdi ama *olması gerektiğini düşündüğü kadar zengin olmak* onlardan biri değildi. Lucy, Marco'nun dikkatli bakışlarının arabanın üzerinde gezindiğini gördü. Oğlunun yüz ifadesinde, tuttuğu nefesinde, hayranlığında o çırılçıplak arzuyu görebiliyordu.

"Onun değil," diye mırıldandı. "Kiralıyor sadece."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte, tamam mı?"

Stella'nın elini güven vermek ister gibi sıktı. Stella daha önce Marco'nun babasıyla karşılaşmamıştı ama Lucy'nin onunla ilgili hislerini gayet iyi biliyordu. Kapıya yaklaştılar ve Lucy

pirinç zili çaldı. Beyaz üniforma ve lastik eldiven giymiş bir hizmetçi kapıya geldi. Gülümsedi. “*Bonjour, madame,*” dedi.

“Bay Rimmer evde mi?” diye sordu Lucy en iyi, en berrak İngiliz aksanını kullanarak.

“*Oui,*” dedi hizmetçi. “Evet. Bahçede. Bir dakika bekleyin.” Üniformasının cebinden küçük, siyah bir Nokia çıkardı, eldivenlerinden birini çıkarıp bir numara tuşladı. Lucy’ye baktı. “Kim geldi diyeyim?”

“Lucy,” dedi. “Ve Marco.”

“Bay Rimmer, efendim, burada Lucy adında bir hanımefendi var. Bir de Marco adında bir çocuk.” Başını onaylar gibi salladı. “Tamam. Evet. Tamam. Tamam.” Telefonu kapayıp tekrar cebine koydu. “Bay Rimmer sizi yanına götürmemi istedi. Buyurun.”

Lucy koridor boyunca minyon kadının peşinden ilerledi. Yürürken bakışlarını, Marco’ya dört aylık hamileyken Michael onu ittiğinde kolunun kırılıp kaburgasının çatladığı taş merdivenin dibindeki noktadan kaçırdı. Koridorun duvarındaki, iş yerinde kötü bir gün geçirdiği için saçlarından tutup başını tekrar tekrar vurduğu noktadan kaçırdı. Ya da bir saat sonra Lucy’nin gitmesini önlemeye çalışırken söylediği gibi onu çok sevdiği, *onsuz yaşayamayacağı* için. Ne ironik! Çünkü Michael hâlâ buradaydı, başka biriyle evliydi ve dibine kadar yaşıyordu.

Yine çok iyi bildiği arka girişe yaklaşırlarken Lucy’nin elleri titremeye başladı. O çift kanatlı geniş ahşap kapı, sinekkuşu güvelerinin boynuz şeklindeki çiçeklerden su içtiği, gölgelik köşelerde muz ağaçlarının yettiği, küçük bir şelalenin çiçekli bir kayalıktan akarak öğleden sonra güneşini alan en güneydeki masmavi, menevişli bir birikintiye döküldüğü tropikal bahçenin ihtişamına açılıyordu. Ve işte oradaydı. Michael Rimmer. Havuzun kenarındaki bir masada oturmuştu, bir kulağında kablolu kulaklık, hemen önünde açık bir dizüstü bilgisayarla

iki telefon duruyor, küçük bira şişesiye açıkça sergilediği yoğun iş adamı rolüyle çelişiyordu.

“Lucy!” dedi gözleri parlayarak ayağa kalkarken. Güneşten yanmış karnını içeri çekerek on yıl önce kaçtığı otuz sekiz yaşındaki adamın spor salonunda şekillenmiş fiziğine sahip olmadığını gizlemeye çalıştı. Kulaklığını çıkarıp Lucy’ye doğru ilerledi. “Lucy!” dedi tekrar daha sıcak bir sesle ve kollarını açarak.

Lucy geri çekildi.

“Michael,” dedi temkinle, ondan uzaklaşarak.

Adam açılmış kollarını Marco’ya çevirerek onu sımsıkı kucakladı. “Demek ona söyledin?”

Marco başıyla onayladı.

Michael ona yalancıktan sitemkâr bir bakış attı.

“Peki bu kim?” diye sordu Michael dikkatini Lucy’nin bacağına yapışmış olan Stella’ya çevirerek.

“Stella,” dedi Lucy. “Kızım.”

“Vay canına,” dedi Michael. “Ne güzel bir kız. Seninle tanışmak çok güzel, Stella.” Tokalaşmak için elini küçük kıza uzatınca Lucy, Stella’yı ondan uzaklaştırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

“Peki ya bu?” Michael köpeğe baktı.

“Fitzgerald. Ya da kısaca Fitz.”

“F. Scott’tan mı?”

“Evet, F. Scott’tan.” Ufak bir adrenalın patlaması hissetti: Michael’ın sırf ona aptal ve eğitimsiz olduğunu, kendisine layık olmadığını, onunla birlikte olduğu için şanslı olduğunu göstermek için Lucy’yi maruz bıraktığı soru-cevap seansları gözünde canlandı. Ama içinde, ta ruhunun derinliklerinde ona hep Michael’ın yanıldığını, günün birinde bir kaçış yolu bulacağını ve bulunca da bir daha asla arkasına dönüp bakmayacağını hatırlatan küçücük, sağlam ve kati bir şeyler vardı. Oysa şimdi

buraya gelmiş, ondan para istemek üzereyken gerilerek sorularını cevaplamak sanki başladığı yere dönmek gibiydi.

Michael köpeğin çenesinin altını okşayarak, "Peki, selam Fitz," dedi. "Çok mu şirinsin sen?" Sonra tekrar ayağa kalkarak Lucy ve küçük ailesini değerlendirircesine süzdü. Tıpkı onu cezalandırma olasılığını düşünürken Lucy'yi süzduğu gibi süzüyordu. Bir kahkaha ya da sarılmayla yahut kırık bir parmak ya da bükülmüş bir kolla sona erebilecek o bıçak sırtı an.

"Vay be," dedi Michael. "Şu hâlinize bir bakın. Çok tatlısınız. Size ne ikram edebilirim? Meyve suyu?" Lucy'ye baktı. "Meyve suyu içmelerine izin var mı?"

Lucy başıyla onayladı ve Michael evin arka tarafındaki terasın gölgesinde takılan hizmetçiye baktı. "Joy! Çocuklara meyve suyu getir! Teşekkürler! Peki ya sen, Lucy? Şarap? Bira?"

Lucy haftalardır içki içmemişti. Bira için canını verebilirdi. Ama içemezdi. En azından bir yarım saat boyunca aklı başında olmalıydı. Başını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol. Ben de meyve suyu alayım."

"Üç meyve suyu, Joy. Teşekkürler. Ben de bir bira daha alayım. Ha, bir de biraz patates cipsi. Hani şu, eee, ne diyorlardı onlara, tırtıklı olanlar var ya, onlardan. Harika."

Bakışlarını tekrar Lucy'ye çevirdi. Kocaman açılmış çocuksu gözleriyle hâlâ rol yapıyordu. "Oturun, oturun."

Sandalyeleri ayarladı, oturdular. "Ee," dedi Michael, "Lucy Lou, nasıl gidiyor bakalım?"

Lucy omuz silkerek gülümsedi. "Bilirsin. Yuvarlanıp gidiyorum. Yaşlanıyorum. Olgunlaşıyorum."

"Bunca zamandır buralarda mıydın?"

"Evet."

"Birleşik Krallık'a hiç dönmedin mi?"

"Hayır."

"Peki kızın? Babası? Evli misiniz?"

“Hayır,” dedi Lucy tekrar. “İki yıl kadar birlikte yaşadık. Sonra üç yıl kadar önce ‘aile ziyareti’ için Cezayir’e döndü, bir daha da ondan haber almadık.”

Michael, sanki Stella’nın babasının ortadan kayboluşu kadına yapılmış fiziksel bir saldırıymış gibi irkildi. Katlanılamayacak kadar ironikti. “Zor,” dedi Michael. “Çok zor. Bekâr bir annesin yani.”

“Evet. Öyleyim. Hem de nasıl.”

Joy soğuk portakal suyu dolu bir karaf, kâğıttan bardak altlıkları üzerinde üç bardak, küçük gümüş kâselerde cips, küçük kâğıt peçeteler ve pipetler bulunan bir tepsiyle geri döndü. Michael meyve sularını doldurup bardakları teker teker uzattıktan sonra onlara tırtıklı cips ikram etti. Çocuklar hevesle atıldılar.

“Yavaş olun,” diye tısladı Lucy.

“Sorun değil,” dedi Michael. “Paket paket var bunlardan. Ee, nerede yaşıyorsun?”

“Orada burada.”

“Peki hâlâ?..” Eliyle keman çalarmış gibi yaptı.

Lucy çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Eh, çalışıyordum. Evet. Ta ki bir bekârlığa veda partisinde sarhoş bir İngiliz piçi kemanı elimden kapmaya ve sonra beni yarım saat boyunca onun ve arkadaşlarının peşinden koşturup en sonunda kemanı bir duvara çarpmaya karar verene kadar. Keman şimdi tamirde. Daha doğrusu tamir edildi. Ama...” Korkudan ağzının içi kurudu. “Geri alacak param yok.”

Michael eskiden ona zarar verdikten sonra attığı o *Ah, benim zavallı bebeğim*, bakışını attı.

“Ne kadar?” diye sordu. Arka cebindeki cüzdanı almak için hareketlenmeye başlamıştı bile.

“Yüz on avro,” dedi Lucy hafiften titreyen bir sesle.

Michael’ın banknotları çıkarışını izledi. Adam paraları ikiye katlayıp Lucy’ye uzattı. “Al,” dedi. “Biraz daha bir şeyler var. Belki oğlumun saçını kestirirsin.” Bir kez daha Marco’nun

saçlarını karıştırdı. “Hatta belki sen de kestirirsin.” Lucy’nin saçlarına baktığında o korkunç, karanlık hayal kırıklığı yine yüzünde belirdi. *Kendini salmışsın. Yeterince uğraşmıyorsun. Sen. Hiçbir. Çaba. Göstermezken. Seni nasıl sevebilirim.*

Lucy banknotları adamın elinden alırken Michael’ın onları azıcık daha sıkı tutup hafifçe çekiştirdiğini hissetti. O iğrenç kontrol ve güç oyunu. Michael gülümseyerek tutuşunu gevşetti. Lucy parayı sırt çantasına koyup, “Teşekkür ederim. Çok minnettarım. Birkaç haftaya geri öderim. Söz veriyorum,” dedi.

Michael arkasına yaslandı, bacaklarını hafifçe aralayıp karanlık bir gülümseme takınarak, “Hayır,” dedi. “Geri istemiyorum. Ama...”

Lucy’nin sırtından soğuk bir ürperti geçti.

“Bana bir söz ver.”

Lucy’nin gülümsemesi yüzünde dondu.

“Seni görmek isterim. Yani sizi. Seni ve Marco’yu. Seni de tabii.” Ciddi bakışlarını Stella’ya çevirip göz kırptı. “Bütün yaz burada olacağım. Eylül ortasına kadar. Bu aralar boştayım. Bilirsin.”

“Peki ya karın? O?..”

“Rachel’in geri dönmesi gerekti. *Birleşik Krallık’ta bulunmasını gerektiren önemli bir işi var.*” Bunu küçümser bir tınıyla söylemişti. Kim bilir, Rachel bir beyin cerrahı ya da politikacı olabilirdi; yüzlerce, binlerce insanın yaşamını elinde tutabilirdi. Ama Michael’a göre bir kadının dikkatini ona vermesini bir dakikalığına bile olsa engelleyen herhangi bir şey bir tür hastalıklı şaka sayılırdı. Bebekler dâhil.

“Ah,” dedi Lucy. “Yazık olmuş.”

“Pek sayılmaz,” dedi adam. “Benim de biraz alana ihtiyacım vardı. Çünkü bil bakalım ne yapıyorum?”

Lucy başını hızlı hızlı iki yana sallayarak gülümsedi.

“Kitap yazıyorum. Yani aslında bir *hatırat*. Ya da belki ikisinin karışımı. Yarı otobiyografik türde bir şey. Henüz tam bilmiyorum.”

Tanrım, kendinden öylesine memnun görünüyordu ki Lucy, adamın ondan *Ah, hadi be, Michael, müthiş bir şey bu, çok zekisin*, gibi şeyler duymak istediğini düşündü. Oysa Lucy onun yüzüne gülmek ve *Hah, sen mi? Sen kitap yazıyorsun öyle mi? Ciddi misin sen?* demek istedi.

“Harika,” dedi. “Çok heyecanlı.”

“Öyle olması gerek, evet. Gerçi endişeye gerek yok, biraz boş zamanım var. O yüzden sizi daha çok görmek harika olur. Biraz vakit geçiririz. Belki biraz havuzda takılırız.”

Lucy, adamın bakışlarını takip ederek gözlerini havuza çevirdi. Nefesinin kesildiğini, ciğerlerinin şişip sonra yeniden daraldığını hissetti, başının o masmavi suların altında olduğu, tepesinde adamın ellerinin baskısını hissettiği o anıyla birlikte kalbi çarptı. Adam onu suyun altına itiyordu. Ciğerleri neredeyse patlayana kadar itmişti. Sonra aniden öksüre öksüre yukarı çıkmasına izin vermiş, kendisi havuzdan çıkıp şezlongdan bir havlu alarak sarınmış ve arkasına bir kez bile bakmadan eve girmişti.

“Seni öldürebilirdim,” demişti daha sonrasında. “İsteseydim yapardım. Bunun farkındasın, değil mi? Seni öldürebilirdim.”

“Neden öldürmedin?” diye sormuştu kadın.

“Çünkü canım istemedi.”

“Peki,” dedi Lucy şimdi. “Belki. Gerçi biz bu yaz epey meşgulüz.”

“Evet,” dedi adam hor görür gibi. “Eminim öylesinizdir.”

“Biliyor musun,” dedi Lucy dönüp eve bakarak, “burayı sattığını sanmıştım. Yıllar içinde burada yaşayan başka insanlar gördüm.”

“Tatil için kiraladım,” dedi adam. Lucy sesinde utanç duyar gibi oldu. O parlak, inanılmaz, başarılı ve zengin Michael

Rimmer, Antibes'teki tatil evini yabancılara kiralayacak kadar düşmüş... "Başka insanlar keyfini çıkarabilecekken," diye devam etti Michael, "evi sürekli boş tutmak yazık olur gibi geldi."

Lucy başıyla onayladı. Adamın bu sefil yalana tutunmasına izin verdi. Michael "başka insanlar"dan nefret ederdi. Geri dönmeden önce evi tepeden tırnağa dezenfekte ettirirdi.

"Evet," dedi Lucy gülümseyerek çocuklarına dönerken. "Sanırım bizim yola düşme vaktimiz geldi."

"Hayır," dedi Michael. "Biraz daha kalın! Neden gidiyorsunuz ki? Bir şişe bir şeyler açarım. Çocuklar havuzda oynar. Eğlenceli olur."

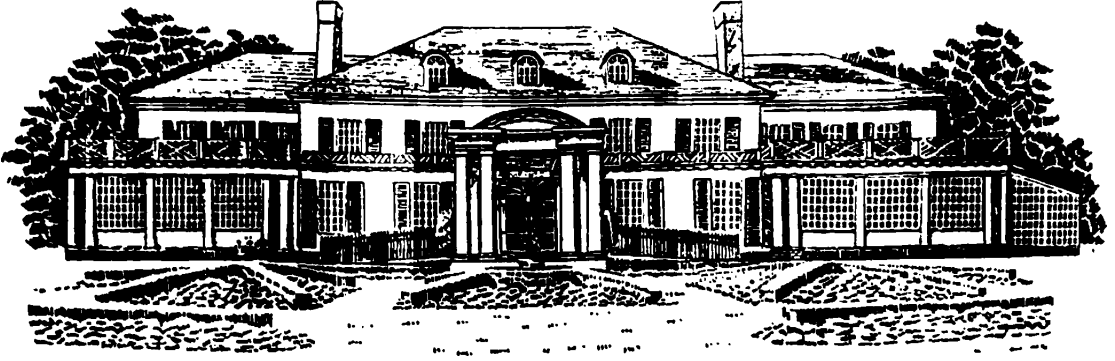
"Müzik mağazası birazdan kapanacak," dedi Lucy sesinin fazla gergin çıkmamasına özen göstererek. "Kemanımı hemen almam gerek ki akşam çalışabileyim. Ama teşekkürler. Çok teşekkürler. Ne diyorduk, çocuklar?"

İkisi de teşekkür etti ve Michael ıslıl ıslıl gözlerle onlara baktı. "Güzel çocuklar," dedi. "Gerçekten güzeller."

Onlara kapıya kadar eşlik etti. Lucy'ye sarılmak ister gibiydi ama Lucy köpeğin tasmağını düzeltmek için hızla dizlerinin üzerine çöktü. Michael kapıdan, o gülünç arabasının kaputunun üzerinden onları izlerken dudaklarında hâlâ bir tebessüm oynayıyordu.

Lucy bir an kusacak gibi oldu. Durup derin bir nefes aldı. Sonra, tam köşeyi döneceklerken köpek birden çömeli Michael'ın evinin duvarına, tam da ikinci güneşinin vurduğu noktaya küçük bir kaka yığını bıraktı. Lucy kakayı koyacağı bir poşet almak için çantasına uzandı. Sonra durdu. Bir saat içinde o pislik sıcaktan iyice yanıp krem peynir gibi yumuşayacaktı. Evinden çıktığı an Michael'ın ilk gördüğü şey o olacaktı. Hatta belki üstüne bile basardı.

Lucy kakayı olduğu yerde bıraktı.

Cumartesi günü Libby'nin bir arkadaşının barbekü partisine gitmesi gerekiyordu. Dört gözle bekliyordu bunu. Arkadaşı April, iş yerinden "fit bir adamı" da davet edeceğini söylemişti. "Ondan gerçekten hoşlanacağını düşünüyorum. Adı Danny."

Ama cumartesi günü, masmavi gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı, açtığı pencerelerin elinin altında resmen yandığını hissettiği sıcak bir gün daha doğarken Libby'nin aklında ne seksi Danny ne April'in meşhur baharatlı kuskus salatası ne bir elinde parlayan turuncu Apeol Spritz kadehi, ne de şişme bir havuzun içindeki ayakları vardı. Gizemli Serenity Lamb ve tavşan ayağı vakasından başka hiçbir şey düşünemiyordu.

April'a mesaj attı.

Çok ama çok üzgünüm. Şahane bir gün olsun.
Akşam hâlâ hâlin kalmış olursa haber ver,
içmeye uğrarım.

Sonra duş aldı, tropikal baskılı bir tulumla altın sarısı, deri sandaletlerini giydi, kollarına ve omuzlarına güneş kremi

sürdü, güneş gözlüğünü kafasına taktı, evin anahtarlarını aldı mı diye çantasını kontrol etti ve Londra'ya giden trene bindi.

* * *

Libby tahta perdedeki asma kilide anahtarı takıp çevirdi. Asma kilit açıldı ve Libby evin kapısına başka bir anahtar taktı. Bir yandan da omzunda bir el hissetmeyi, birilerinin ona ne yaptığını, bu anahtarlarla bu kapıyı açmaya izni olup olmadığını sormasını bekliyordu.

Sonra eve girdi. Kendi evine. Tek başınaydı.

Kapıyı ardından kapadığı gibi sabah trafiğinin gürültüsü kesildi; ensesindeki yangın serinledi.

Bir an hiç kıpırdamadan öylece durdu.

Burada, onun durduğu yerde dikilen polisleri canlandırdı gözünde. Eski moda başlıkları vardı. Nasıl göründüklerini biliyordu çünkü *Guardian*'daki haberde fotoğraflarını görmüştü. Polis memurları Ali Shah ve John Robbin. "Endişeli bir komşu"dan gelen isimsiz bir ihbarı değerlendirmişti. O endişeli komşunun izi hiç bulunamamıştı.

Libby, Shah ve Robbin'in silinmiş ayak izlerinin peşinden mutfığa girdi. Kokunun artık giderek yoğunlaştığını hayal etti.

Polis memuru Shah, sineklerin sesini hatırlıyordu. Birinin elektrikli bir diş fırçasını ya da bir kırpma makinesini açık bıraktığını sandığını söylemişti. Dediğine göre cesetler çürümenin ilk evresindeydi, otuzlarında, çekici, koyu saçlı bir kadın ve saçları kırlaşmış daha yaşlıca bir erkek oldukları hâlâ anlaşılabilirdi. El elelerdi. Hemen yanlarında başka bir adamın cesedi vardı. Kırklarında. Uzun boylu. Koyu saçlı. Hepsi siyah giyinmişti: Kadının üzerinde tayt ve tunik, adamların üzerinde bir tür sabahlık vardı. Giysilerin evde yapıldığı çıkmıştı ortaya. Daha sonra arka odada bir dikiş makinesi, sepette de siyah kumaş kalıntıları bulmuşlardı.

Vızıldayan sinekler dışında eve ölüm sessizliği hâkimdi. Polisler, yemek masasına bırakılmış notta bahsi geçmese evde bebek aramanın akıllarına bile gelmeyeceğini söylemişti. Ana yatak odasının giyinme bölümünü neredeyse gözden kaçıracıklardı ama bir ses duymuşlardı. Memur Shah, bir “uuuh” sesi olduğunu söylemişti.

“Uuuh” sesi.

Libby ağır adımlarla basamakları çıkıp yatak odasına girdi. Giyinme odasına açılan kapının köşesinden içeri baktı.

Orada bulunmuştu işte! Nur topu gibi! Memur Robbin öyle söylemişti. *Nur topu gibi!*

Boyalı beşiği görünce tüyleri hafiften ürperdi. Ama hursuzluğunu aşarak duyarsızlaşana kadar beşiğe baktı. Biraz geçtikten sonra elini ona uzatacak kadar kayıtsız hissetmeye başladı. İki genç polis memurunun beşiğin tepesinden kendisine baktığını canlandırırdı gözünde. Bembeyaz Babygro’su içinde, daha on aylıkken bile saçları Shirley Temple bukleli, ayakları iki dostane yüzün ona baktığını görür görmez heyecanla havayı dövmeye başlayan kendini hayal etti.

“Ayağa kalkmaya çalıştı,” demişti Robbin. “Beşiğin kenarlarına tutunuyordu. Oradan alınmaya can atıyordu. Ne yapacağımızı bilemedik. O bir kanıttı. Dokunabilir miydik ona? Destek mi çağırmalıydık? Afallamıştık.”

Belli ki onu almamaya karar vermişlerdi. Ne yapmaları gerektiğini öğrenmek için beklerken Memur Shah ona şarkılar söylemişti. Libby o anları hatırlayabilmeyi isterdi; o kibar genç polis hangi şarkıları söylemişti? Ona şarkı söylemekten keyif almış mıydı? Utanmış mıydı yoksa? Habere bakılırsa adamın sonradan beş çocuğu olmuştu ama Serenity Lamb’i beşiğinde bulduğunda hiç bebek tecrübesi yoktu.

Çok geçmeden eve bir olay yeri ekibi gelmişti, aralarında bebeği almak için özel bir memur da vardı. Kadının adı Felicity Measures’tı. O zamanlar kırk bir yaşındaydı. Şimdiyse altmış

beşindeydi ve yeni emekli olmuştu; üçüncü kocasıyla birlikte Algarve'de yaşıyordu. Makalede kadının, "Çok tatlı bir bebektir," sözleri alıntılanmıştı. "Altın sarısı bukleleri vardı, gülbüz ve bakımlıydı. Çok güleç ve sevimliydi. Bırakıldığı ortamla tamamen alakasızdı, ki ev cidden gotikti. Evet, bayağı bir gotik."

Libby beşiği ittirince duyulan acıklı gıcırtı mobilyanın yaşını ele verdi. *Kim için alındı acaba?* diye düşündü. Onun için mi alınmıştı? Yoksa ondan önceki nesillerin bebekleri için mi? Çünkü hikâyesinde başka oyuncular da olduğunu biliyordu. Yalnızca Martina ve Henry Lamb ile o gizemli adam yoktu. Sadece kayıp çocuklar yoktu. Komşular sadece iki çocuktan değil, "birçok" çocuktan, "eve girip çıkan" başka insanlardan bahsetmişti. Ev, izi sürülmesi imkânsız kan lekeleri ve DNA'larla, lifler ve dökülmüş saçlarla, tuhaf notlar ve duvarlarla gizli lamb-riler üzerindeki karalamalarla doluydu; tedavi edici bitkilerle dolu bir bahçesi de vardı, ki bu bitkilerin bir kısmı annesiyle babasının intihar eyleminde kullanılmıştı.

Çürümeye başlayan cesetlerin yanındaki notta şöyle yazı-yordu: "Bizler kendimizi bu hasarlı bedenlerden, bu aşağılık dünyadan, acıdan ve hayal kırıklığından azat ediyoruz. Bebeği-mizin adı Serenity Lamb. On aylık. Lütfen onun iyi insanlara verilmesini sağlayın. Daima huzurla, HL, ML, DT."

Libby odadan çıkıp ağır adımlarla evi dolaşarak ölümlerden sonra bulunan bazı tuhaf şeyleri aramaya başladı. İntiharların gerçekleştiği gece evde başka her kim varsa, diyordu makalede, gardırop kapaklarını ardına kadar açmış, buzdolabında yiyecekler, yerde yarısı okunmuş açık kitaplar, duvarlarda bantlandıkları köşeleri yırtılmış kâğıt parçaları bırakmışlar.

Libby de mutfak duvarında bu bantlardan birini buldu, sararmış ve kırıkmıştı. Ucundaki küçük kâğıt parçasını çekiştirip avucuna koyarak bir süre öylece izledi. Bu kâğıt parçasında, batan bir gemiyi terk eden o insanların başkalarının görmesini istemediği ne vardı ki?

Taşra tarzı mutfakta bir buzdolabı vardı. Kocaman, paslanmaya yüz tutmuş Amerikan tarzı bir buzdolabı; krem ve bej renklerde, muhtemelen seksenlerde Birleşik Krallık'ta pek yaygın olmayan bir model. Libby dolabı açıp içine baktı. Kūf parçalarıyla bir çift çatlak ve kırık plastik buzluktan başka bir şey yoktu. Mutfak dolaplarında boş emaye kaplarla eskilikten taşlaşmış bir un paketi buldu. Beyaz çay fincanı takımıyla krom bir demlik, antika baharatlıklar ve bitki kavanozları, ekmeklik, siyaha boyanmış büyük bir tepsi. Libby siyah boyayı kazıyarak altındaki gümüş rengi ortaya çıkardı. İnsan neden gümüş bir tepsiyi siyaha boyar diye merak etti.

Sonra durdu. Bir şey duymuştu. Üst katta bir hareketlilik. Tepsiyi tekrar dolaba koyup basamakların dibinde dikildi. O sesi tekrar duydu, donuk bir *güm* sesi gibi bir şeydi. Kalbi hızlandı. Parmak uçlarına basarak sahanlığa ilerledi. Ses tekrar duyuldu. Sonra bir daha. Ve sonra –kalbinin atış hızı ikiye katlandı bu sesle– biri boğazını temizledi.

Bay Royle, diye düşündü Libby, hukuk danışmanı Bay Royle olmalı. Başkası olamazdı. İçeri girdikten sonra kapıyı ardından kapamıştı. Bundan emindi.

“Merhaba?” diye seslendi. “Merhaba. Bay Royle!”

Ama cevap sessizlikti. Ani, kasti bir sessizlik.

Libby tekrar, “Merhaba!” diye seslendi.

Sessizlik evin üzerine ağır bir ayı gibi çöktü. Libby bir başkasının nabzının atışını duyar gibiydi.

Makalenin ortaya serdiği diğer tüm gizemleri düşündü: bu evden kaçan çocuklar, onunla ilgilenmek için geride kalan kişi; duvarlardaki karalamaları ve radyatörün üzerinden sarkan kumaş parçasını, duvarlardaki oyukları, annesiyle babasının bıraktığı tuhaf notu, gıcırdayan beşikteki maviye boyanmış gülleri, duvarlardan sökülmüş kâğıtları, kan lekelerini ve çocukların odalarının dışındaki kilitleri düşündü.

Sonra bir kez daha arkadaşı April'in bakımlı çimenlik bahçesini, baharatlı kuskusunu, Aperol Spritz'in canlı turuncusunu, buz gibi şişme havuzdaki ıslak ayaklarını düşündü. O seksi Danny'yi ve otuzuna geldiğinde ondan doğuracağı bebekleri düşündü. Ya da belki daha önce. Evet, niye daha erken olmasındı ki? Niye erteleyecekti? O kasvetli, korkunç mirasıyla, küflü buzdolabı ve kurumuş bahçesiyle, tavan arasında boğazını temizleyen ve gümbürtü çıkaran insanıyla bu evi satabilirdi. Evi hemen satıp zengin olur, Danny'yle evlenir ve onun çocuklarını doğururdu. Burada neler olduğuyla ilgilenmiyordu artık. Öğrenmek istemiyordu.

Çantasını karıştırarak anahtarları buldu, büyük ahşap kapıyı kilitleyip tahta perdeye asma kilidi taktı ve bir rahatlamayla kendini sıcak kaldırıma atıp çantasından telefonunu çıkardı.

Bana kuskus ayır. Bir saate oradayım.

13

Lucy müzik mağazasının loş ışığında kemanını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Çenesinin altına yerleştirip hızlıca üç oktavlık A majör ölçü ve bir arpej çalarak ses kalitesinin doğruluğunu, kurt sesleriyle ısıkları kontrol etti.

Mösyö Vincent'a gülümsedi.

“Muhteşem,” dedi Fransızca konuşarak. “Öncekinden de iyi.”

Göğsünün içinde kalbi yumuşadı. Plajlarda ve üstgeçitlerin altında yatmanın korkunçluğu içinde enstrümanından ayrı kalmanın zorluğunu ve onu kıran sarhoş denyolara ne kadar öfkeli olduğunu fark etmemişti. Ama ondan da öte, kemanını çalmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Yirmi avroluk banknotları tezgâhın üzerine saydı ve Mösyö Vincent bir fatura kesip koçandan kopararak Lucy'ye uzattı. Sonra tezgâhtaki vitrinden iki Chupa Chups lolipop çıkarıp çocuklara verdi.

“Annene iyi bak,” dedi Marco'ya. “Kardeşine de.”

* * *

Dükkânın dışında hava yeni yeni serinlemeye başlarken Lucy, Stella'nın lolipopunun paketini açıp şekerlemeyi kızına uzattı. Sonra şehrin turist merkezine doğru yürüdüler. Çocukları şekerlerini emiyor, köpek kenara atılmış tavuk kemikleri ya da yere düşmüş dondurma gibi şeyler bulma umuduyla sıcak kaldırımları kokluyordu. Lucy'nin hâlâ iştahı yoktu. Michael'la görüşmek iştahını tamamen kapamıştı.

Yemeğini erken yiyecek olanlar yeni yeni ortaya çıkıyordu: yaşlı tatilciler ya da küçük çocukları olanlar. Bu, geç saatlerin kalabalığından daha zorlu bir kalabalıktı. Geç saatlerde gelenler içmiş olurdu; uçuşan pamuklu etek ve askılı yelek giymiş, adaleli kolları yanmış, büyük memeli, hızmalı ve halhallı, arkasındaki gölgeliğe serdiği yoga matında yorgun görünen iki çocukla kafasını patilerinin üzerine yaslamış pejmürde bir Jack Russell'ın oturduğu bir kadına yaklaşımdan utanmazlardı. Uyku saatleri çoktan geçmiş çocukların huysuzlukları dikkatlerini dağıtmazdı. Ya da alaycı bir tavırla parayı uyuşturucuya mı yoksa içkiye mi harcadığını, çocuklarla köpeğin gösterinin bir parçası olup olmadığını, yeterince para kazanmazsa eve döndüklerinde çocukları dövüp dövmeyeceğini merak ederlerdi. Yıllar içinde o kadar çok şey duymuştu ki... Bunların hepsiyle suçlanmıştı. Derisi iyice kalınlaşmıştı artık.

Çantasından şapkayı çıkardı, Marco'nun bir zamanlar "para şapkası" dediği şapkaydı bu. Şimdilerde "dilenme şapkası" diyordu. O şapkadan nefret ediyordu.

Lucy şapkayı hemen önüne koyup kemanının kılıfını açtı. Çocuklarının yerleşip yerleşmediğini görmek için arkasına baktı. Marco'nun okuyacak bir kitabı vardı. Stella boyama yapıyordu. Marco bitkince ona baktı. "Burada ne kadar kalacağız?"

Daha on üç yaşına girmesine aylar olduğu hâlde nasıl da ergen tavırları sergiliyordu.

"Mavi Ev'de bir hafta geçirmemize yetecek parayı kazanana kadar."

“Ne kadar ediyor o?”

“Geceliği on beş avro.”

“Neden babamdan biraz daha para istemedin, anlamıyorum. Verebilirdi. Sana bir yüzlük daha verebilirdi. Hem de rahat rahat.”

“Marco. Neden istemediğimi biliyorsun. Şimdi lütfen işime dönmeme izin ver.”

Marco söylenerek kaşlarını kaldırdı, ardından bakışlarını kitabına çevirdi.

Lucy kemanını çenesine dayadı, sağ ayağını bedeninden uzaklaştırdı, gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı.

* * *

Güzel bir geceydi; dün geceki fırtına havayı biraz serinletmişti, aşırı sıcak değildi ve insanlar daha rahattı. Bu gece bir sürü insan durup Lucy'nin keman çalışını izledi. Pogues şarkıları ile Dexy Midnight Runners şarkıları çaldı; sadece “Come on Eileen”i icra ederken bile şapkaya aşağı yukarı on beş avro atıldığını hesap etti. İnsanlar dans edip gülümsedi; otuzlarındaki bir çift yeni nişanlandıkları için ona on avroluk bir banknot verdi. İhtiyar bir kadın da babası da keman çaldığı ve Lucy ona mutlu çocukluğunu hatırlattığı için beş avro verdi. Saat dokuz buçuk olduğunda Lucy üç ayrı noktada keman çalmış ve neredeyse yetmiş avro kazanmıştı.

Çocukları ve köpeği alıp çantalarını topladı. Stella gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ve Lucy gecenin sonunda Stella'yı içine yatırıp sonra da oradan yatağa götürebildiği bebek arabalı günleri özlemle andı. Oysa şimdi kızını uyanık tutması, yürümeye zorlaması ve çok yorgun olduğu için sızlandığında bağırmamaya çalışması gerekiyordu.

Mavi Ev on dakikalık yürüme mesafesindeydi, Castle Park'a çıkan tepenin tam ortasında. Orijinal rengi bebek mavisi olan, bir zamanlar Akdeniz'i görecektir şekilde inşa edilen seçkin bir şehir eviyken şimdi boyları dökülen, rengi griye çalan ve çatlak pencereleri ve olukları saran sarmaşıklarıyla yıpranmış görünen uzun ince bir binaydı. Giuseppe denen bir adam 1960'larda evi satın almış, yıkılmaya terk etmiş, sonra da otelcinin birine satmıştı. O da içini gezginlerle doldurmuş, ailelere tek oda vermişti, ortak banyo, hamam böcekleri, sıfır imkân ve sadece nakit ödeme vardı. Otelci bakım, idari işler ve küçük bir kira karşılığında Giuseppe'nin zemin kattaki stüdyo dairede kalmasına izin vermişti.

Giuseppe, Lucy'yi severdi. "Bir kızım olsaydı," derdi hep, "senin gibi olurdu. Yemin ederim."

Lucy kemanı kırıldıktan sonraki birkaç hafta hiç kira ödemişti ve otelcinin gelip onu atmasını bekleyip durmuştu. Daha sonra diğer kiracılardan biri ona Giuseppe'nin onun kirasını ödediğini söylemişti. Lucy aynı gün bir çanta hazırlayıp veda bile etmeden çekip gitmişti.

Şimdi Lucy Mavi Ev'in dönemecine yaklaşıırken geriliyor, paniklemeye başlıyordu. Ya Giuseppe'nin ona verecek odası yoksa? Ya ona veda bile etmeden çıkıp gitmesine kızdıysa ve kapıyı yüzüne çarparsa? Ya gittiyse? Öldüyse? Ev yandıysa?

Ama Giuseppe kapıya geldi, zincirin aralığından baktı, kırılmış sakallarının arasından sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. Lucy'nin kılıftaki kemanını görünce gülümsemesi daha da büyüdü. "Kızım," dedi zinciri çözüp kapıyı açarken. "Çocuklarım. Köpeğim! Girin içeri!"

Köpek sevinçten delirdi, Giuseppe'nin kollarına atladı, adamı neredeyse tepetaklak ediyordu. Stella kollarını adamın bacaklarına sardı, Marco da Giuseppe'ye sarılarak adamın başının tepesini öpmesine izin verdi.

"Yetmiş avrom var," dedi Lucy. "Birkaç gece için yeter."

“Kemanın var. İstedğin kadar kal. Zayıflamışsın. Hepiniz zayıflamışsınız. Sadece ekmeğim var. Biraz da jambon. Pek iyi bir jambon değil ama güzel tereyağım var. Hadi...”

Adamın peşinden zemin kattaki dairesine gittiler. Köpek ânında kanepeye zıplayıp top gibi kıvrıldı ve *Nihayet*, dercesine Lucy’ye baktı. Giuseppe küçük mutfağına girdi, sonra elinde ekmek, jambon ve küçük, çukur çukur Orangina şişeleriyle döndü. Lucy köpeğin yanına oturup ensesini okşarken rahat bir nefes verdi, içindeki düğümlerin çözöldüğünü ve yerli yerine oturduğunu hissetti. Sonra elini çantasına götürüp telefonunu aradı. Gecenin bir noktasında şarjı tamamen bitmişti. Şarj aletini buldu ve Giuseppe’ye, “Telefonumu şarj edebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette, hayatım. Şurada boş bir priz var.”

Lucy telefonunu şarja takıp tuşuna basarak açılmasını bekledi. Bildirim hâlâ ekrandaydı.

Bebek 25 oldu.

Çocuklarla birlikte sehpanın başına oturup ekmek ve jambon yiyişlerini izledi. Geçen hafta yaşadıkları aşağılanmalar, sahildeki ayak izleri gibi silinmeye başlamıştı. Çocuklar güvendeydi. Yiyecek vardı. Kemanını almıştı. Yatacak bir yatağı vardı. Cüzdanında para vardı.

Giuseppe de çocukların yemek yiyişini izliyordu. Lucy’ye bakıp gülümsedi. “Sizin için o kadar endişelendim ki! Nere-deydiniz?”

“Ah,” dedi Lucy ciddiye almadan. “Bir arkadaşta kaldık.”

Marco, “Ha—” diye araya girecek oldu.

Lucy onu dirseğiyle dürtüp Giuseppe’ye döndü. “Kuşlar bana ne yaptığını söyledi, seni yaramaz adam. Ama bunu kabul edemezdim. Yapamazdım. Sana gideceğimi söylersem beni kalmaya ikna edeceğini biliyordum. O yüzden gizlice sıvışmak zorunda kaldım ama gerçekten iyiydik. Çok iyiydik. Baksana

şu hâlimize! Hepimiz iyiyiz.” Köpeği kucağına çekip sım-sıkı sarıldı.

“Kemanını da geri almışsın!”

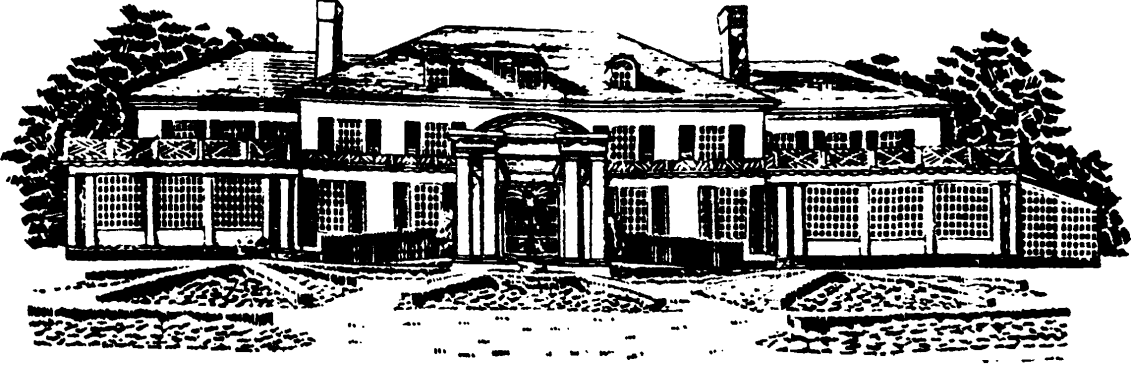
“Evet, kemanımı geri aldım. Ee... yer var mı? Her zamanki odamız olmasına gerek yok. Herhangi bir oda olabilir. Hiç fark etmez.”

“Yer var. Ama arka tarafta, yani manzarası yok. Biraz da karanlık. Duşu bozuk, sadece musluk var. Geceliği on iki avroya tutabilirsiniz.”

“Evet,” dedi Lucy. “Evet, lütfen!” Köpeği kucağından indirip ayağa kalktı ve Giuseppe’ye sarıldı. Adam toz kokuyordu, biraz da kirliydi ama Lucy umursamadı. “Teşekkürler,” dedi. “Çok teşekkürler.”

* * *

O gece üçü evin arka tarafına bakan karanlık odadaki küçük çift kişilik yatakta bir arada uyudular; dışarıdaki sıcak asfaltta ıslık çalan lastiklerin sesi odanın karşı tarafında çalışan berbat plastik pervanenin gıcirtısı, yan odadaki insanların televizyonlarından gelen sesler ve perdeyle pencere arasında bir yerde sıkışıp kalmış sineğin sesiyle yarışlıyordu. Stella’nın yumruğu Lucy’nin yüzündeydi, Marco uykusunda usulca inliyor, köpekse horluyordu. Ama Lucy bir haftadan uzun süredir ilk kez böylesine rahat, derin ve uzun bir uyku çekti.

Chelsea, 1988

O gün, yani 8 Eylül 1988, büyük okuldaki ikinci günüm olmalıydı ama muhtemelen o yıl uzun zamandır gitmeyi beklediğim, ruh ikizlerimi, ömürlük dostlarımı, kendi insanlarımı bulacağım o büyük okula gidemediğimi tahmin etmişsindir. O yaz anneme ara ara, “Ne zaman Harrods’a gidip formamı alacağız?” diye sorardım. O da, “Büyümen hızlanırsa falan diye tatilin sonuna kadar bekleyelim,” derdi. Tatilin sonu yaklaştı ama hâlâ Harrods’a gitmemiştik.

Almanya’ya da gitmemiştik. Genellikle bir ya da iki hafta gider, anneannemin Black Forest’taki, yerden yüksek bir yüzme havuzu bulunan ve zemini ipeksi çam iğnelerinin kapladığı büyük, havadar evinde kalırdık. Ama o yaz belli ki yolculuğun parasını karşılayamayacak durumdaydık ve ben de Almanya’ya uçmayı bile karşılayamıyorsak okul ücretlerini nasıl karşılayacağız diye düşünüyordum.

Eylül başında annemle babam bölgedeki devlet okullarına başvurularda bulunarak isimlerimizi bekleme listesine yazdırdı. Hiçbir zaman maddi sıkıntılarımız olduğunu dile getirmedi-

ler ama öyle olduğu açıktı. Günlerce karnım ağrıdı, zorbalığa uğrayacağımdan endişelendim.

Ah, ne küçük endişelermiş bunlar. Nasıl havadan sudan kaygıalarmış. Dönüp on bir yaşındaki hâlime bakıyorum: ortalama boyda, cılız, annemin mavi gözleriyle babamın kestane saçlarını almış, dizleri çubuğa geçirilmiş patatesler gibi duran, ince dudaklarında onaylamaz bir gerginlik bulunan, hafiften mağrur tavırlı, hayatının bölümlerinin çoktan düzgünce yazıldığına ve sırasıyla yaşanacağına inanan şımarık, biraz tuhaf bir çocuk. Ona bakıyorum ve o aptal, kendini beğenmiş, ayakları yere basmayan küçük suratını tokatlamak istiyorum.

* * *

Justin bahçede çömelmiş kendi yetiştirdiği bitkileri yokluyordu.

“Ecza bitkileri; ekilmeleri, yetiştirilmeleri ve kullanılmaları,” diye açıkladı bana, onu kendinden geçmiş gibi gösteren ağır konuşmasıyla. “Büyük ilaç firmaları gezegeni mahvediyor. Yirmi yıl içinde reçeteli ilaç müptelalarından oluşan bir millet olacağız ve hasta bir ulusun şeker parasını ödeyebilmek için NHS’in¹ beli bükülecek. Zamanı geri almak ve hastalıkları iyileştirmek için toprak ne sağlarsa onu kullanmak istiyorum. Bir baş ağrısını geçirmek için sekiz farklı kimyasala gerek yok. Annen hapları bırakıp benim tentürlerimi kullanmaya başlamak istediğini söyledi.”

Ona baktım. Biz hap kullanan bir aileydik. Bahar nezlesi için hap, soğuk algınlığı için hap, mide ağrıları ve baş ağrıları, artan acılar ve akşamdan kalmalıklar için hap. Hatta annemin “üzücü hisler” dediği şeyler için bile bazı hapları vardı. Babamın kalp için ve saçlarının dökülmesini önlemek için hapları vardı.

1 İngiltere’nin Ulusal Sağlık Hizmetleri anlamına gelen sağlık sistemi National Health Services’in kısaltması. -ç.n.

Her yer haptı. Ama şimdi görünüşe bakılırsa bitki yetiştirecek ve kendi ilaçlarımızı yapacaktık. İnanılır gibi değildi.

* * *

Yaz tatilinde babam küçük bir felç geçirmişti. O olaydan sonra topallamaya, sözcükleri ağzında yuvarlayarak konuşmaya başlamıştı ve pek de tanımlanamayacak bir biçimde kendisi gibi değildi artık. Onun böyle küçüldüğünü görmek bana kendimi her nedense korunmasız hissettiriyordu, hani sanki ailenin savunmasında küçük ama önemli bir delik varmış gibi.

Babamın, köşedeki altı katlı binada yaşayan ve muayenehanesi de orada bulunan Dr. Broughton adındaki yaşı belirsiz, kupkuru bir adam olan doktoru, babam bir gece hastanede kaldıktan sonra ziyarete geldi. Babamla birlikte bahçede sigara içip öngörülerinden bahsetti. “Bana kalırsa, Henry, senin ihtiyacın olan şey gerçekten iyi bir rehabilitasyon fizyoterapistinden hizmet almak. Ne yazık ki benim tanıdığım rehabilitasyon fizyoterapistlerinin hepsi berbat.”

Gülüştüler. Sonra babam, “Emin değilim artık, hiçbir şeyden emin değilim. Ama seve seve denerim. Eski hâlime dönmek için her şeyi denerim gerçekten,” dedi.

Birdie, Justin’in şifalı bitki bahçesiyle ilgileniyordu. Hava sıcaktı ve Birdie’nin üzerinde meme uçlarını gösteren muslin kumaştan bir bluz vardı. Sarkık kanvas şapkasını çıkarıp babamla doktorunun karşısına dikildi.

“Benim tanıdığım biri var,” dedi elleri belinde. “Şahane birini tanıyorum. Mucizeler yaratır. Enerji kullanıyor. İnsanların bedenindeki yaşam gücünü hareket ettirebiliyor. Sırt sorunları olduğunu bildiğim insanları tedavi etti. Migreni. Onu buraya çağırabilirim.”

Babamın itiraza yeltendiğini duydum ama Birdie, “Hayır. Gerçekten, Henry. Keşke elimden daha fazlası gelse. Keşke. Onu hemen arayacağım. Adı David. David Thomsen,” dedi.

* * *

O sabah kapı çaldığında annemle birlikte mutfaktaydım, onun peynirli çörek yapışını izliyordum. Annem ellerini önlüğüne silip gergin bir tavırla permalı ve iyice kurumuş kısa saçlarını düzelterek, “Ah, Thomsenlar olmalı,” dedi.

Birdie’nin geçen haftaki tavsiyesini hatırlamadığımdan, “Thomsenlar da kim?” diye sordum.

“Birdie ve Justin’in arkadaşları,” dedi annem neşeyle. “Adam fizyoterapist. Babanı eski hâline getirmeye çalışacak. Karısı da eğitilmiş bir öğretmen. Kısa bir süreliğine ikinize evde ders verecek. Şahane değil mi?”

Kapıyı açmadan önce annemden aniden açıklanıveren bu şaşırtıcı gelişmeyi detaylandırmasını isteyecek fırsatım olmadı.

Ağzım hafif açık hâlde misafirlerin içeri girişini izledim.

Önce dokuz on yaşlarında bir kız girdi. Siyah saçları küt kesimdi, yırtık pantolonu, çizik dizleri ve çikolata bulaşmış yanaklarıyla etrafa bastırılmış bir enerji yayıyordu. Görünüşe göre adı Clemency’ydi.

Sonra benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük, sarışın, uzun boylu, uçları çeliği andıran kara kirpikleri elmacık kemiklerine değen bir oğlan. Elleri masmavi şortunun ceplerindeydi, kâkülleri rahatça gözlerine dökülüyordu. Biraz da tavırlıydı. Adı Phineas’tı. Kısaca Phin, demişlerdi bize.

Peşinden anneleri girdi. İri kemikli, solgun, tahta göğüslü, uzun sarı saçlı ve hafif gergin tavırlı bir kadın. Onun Sally Thomsen olduğunu öğrenecektim.

Hepsinin arkasından da uzun boylu, geniş omuzlu, zayıf, yanık tenli, kısa siyah saçlı, masmavi gözlü ve dolgun dudaklı

baba girdi. David Thomsen. Elimi sertçe avucunun içine alıp diğeriyle de üzerini kapadı. “Tanıştığımıza memnun oldum, genç adam,” dedi kısık, pürüzsüz bir sesle.

Sonra elimi bırakıp kollarını iki yanında serbest bıraktı.

Hepimize tek tek gülümsedi ve “Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

* * *

David o akşam hepimizi yemeğe çıkarmak için ısrar etti. Günlerden perşembeydi ve havalar hâlâ sıcak sayılırdı. O gece görünüşüme epey zaman harcadım. Her zaman yaptığım gibi temiz kıyafetler giyip saçlarımı güzelce ortadan ikiye ayırmaktan ve manşetlerimi jilet gibi yapmaktan öte, daha züppe bir tarzda; o Phineas denen çocuk beni büyülemişti, sadece muhteşem güzelliğiyle değil, giyim tarzıyla da. Sıradan mavi bir şortla kırmızı, polo yaka bir tişört giymişti, yaka kısmında beyaz çizgiler vardı ve ayağına da bilekte biten beyaz çoraplarla birlikte bembeyaz Adidas ayakkabılar geçirmişti. O akşam aynı derecede zahmetsiz görünecek bir şeyler bulmak için dolabımı karıştırdım. Bütün çoraplarım neredeyse dizlerime kadar çıkıyordu; sadece kız kardeşimin bilekte biten çorapları vardı. Şortlarımın hepsi yünden yapılmaydı ve bütün tişörtlerim düğmeliydi. Bir an için eski beden eğitimi eşofmanım bile geçti aklımdan ama hâlâ geçen sezondan kalma beden eğitimi çantasında dertop durduklarını hatırlayınca hemen vazgeçtim. Sonuç olarak düz mavi bir tişört ve kotla beraber lastik tabanlı bez ayakkabılarımı giydim. Saç çizgimden alnıma doğru düşen saçımı, tıpkı Phineas gibi arkaya atmaya çalıştım ama bukle inat edip kırırdamayı reddetti. Oda-dan çıkmadan önce yirmi iki saniye boyunca kendime baktım; o aptal suratımın tuhaflığından, tişörtümün sadeliğinden, Çocuklar için John Lewis kotumun kötü kesiminden nefret ettim. Fısıldayarak inleyip duvarı tekmeledikten sonra aşağı indim.

Phin orada, koridordaydı, basamakların iki tarafındaki büyük tahta sandalyelerden birine oturmuştu. Kitap okuyordu. İçeri girmeden önce parmaklıkların arasından bir süre onu izledim. Gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Hatlarını incelerken yanaklarımın kızardığını hissettim: elimi sürsem iz kalacakmış gibi duran, en yumuşak kırmızı killerden yapılmış gibi görünen ağzının o narin hatlarını. Teni elmacık kemiklerinin üzerinden gerilmiş, o kemiklerle her an delinebilirmiş gibi görünen bir güderiyi andırıyordu. Hatta heyecan verici bir bıyık belirtisi bile vardı.

Kâkülünü bir kez daha savurdu, ardından ben aşağı inerken ilgisizce bana bakıp gözlerini tekrar kitabına çevirdi. Ona ne okuduğunu sormak istedim ama sormadım. Kendimi bir tuhaf hissettim, nereye geçeceğime, nasıl duracağıma karar veremedim. Ama diğerleri hemen çıkageldi: Önce annemle babam, ardından da Clemency denen kız, kardeşimle rahatça sohbet ederek içeri girdi, sonra da Sally, Justin ve Birdie geldi. En sonda da merdivenin tepesinde resmen bir ışık halesiyle çevrelenmiş olarak David Thomsen belirdi.

* * *

Küçük bir çocuk olarak o zamanki perspektifimden David Thomsen'la ilgili ne söyleyebilirim sana? Eh, çok yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Öyle yumuşak, oğlu gibi neredeyse kadınsı bir yakışıklılık değil, daha geleneksel türden. Çizilmiş gibi duran hafif kirli sakalı, gür ve biçimli kaşları, hayvansı enerjisi, tesirli kuvveti vardı. Yanında duran herkesi her nasılsa ondan daha değersiz gösteren bir tarzı vardı, öyle olmadıklarında bile. Beni hem dehşete düşürdüğünü hem de büyülediğini söyleyebilirim. Aynı zamanda annemin de onun yanında bir tuhaf davrandığını belirtmeliyim, flörtöz değil ama aksine, sanki onun yanında kendine güvenmiyormuş gibi daha temkinliydi. Adam hem kibirli hem mütevazıydı, sıcak ama soğuktu. Ondandır nefret etmiştim

ama diğerlerinin onu neden sevdiğini de anlayabiliyordum. Fakat tüm bunlara daha zaman var. İlk önce o ilk geceki, herkesin en iyi hâlini sergilediği o ilk yemek var sırada.

* * *

Chelsea Kitchen'da yalnızca sekiz kişilik bir masanın etrafına sıkıştık. Çocuklar masanın bir ucuna kondular, ki bu da benim kendimi Phineas'la dirsek dirseğe bulmam demekti. Ona olan yakınlığımla kendimden geçmişim, sinir uçlarım o kadar hassas, bedenim o kadar sarhoştur ve yaşıma küçük olduğundan henüz anlayamadığım birtakım şeylere duyduğu özlemle öyle sızlıyordu ki ona arkamı dönmekten başka seçeneğim yoktu.

Masanın diğer ucuna, baş köşede oturan babama baktım.

Onu görünce içimde bir şeylerin çekildiğini hissettim, sanki bağlanmamış bir yük boşluğa bırakılmış gibi. Ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyordum ama şimdi sana söyleyebilirim ki yaşadığım şey, dehşet verici bir önsezi ânıydı. Olağanüstü uzun olan David Thomsen'in yanında babamın birden kısacık kaldığını, bir zamanlar baş köşede oturması sorgulanamaz ve katiyen artık eften püften bir şeye dönüştüğünü görmüştüm. O felcin verdiği hasar olmadan bile masadaki herkes ondan zekiydi; ben bile. Yanlış giyinmişti; fazla dar ceket, göğüs cebinde saçlarının pas rengiyle çakışan koyu pembe bir mendille süslenmişti. Babamın oturduğu yerde kıpırdandığını gördüm; sohbetin rüzgârlı bir gündeki bulutlar gibi kafasının üstünde oradan oraya savrulduğunu gördüm. Menüye gereğinden uzun baktığını gördüm. David Thomsen'in masanın üzerinden anneme doğru eğilerek bir konuda belirttiğini, sonra tekrar arkasına yaslanarak annemin cevabını beklediğini gördüm.

Hepsini gördüm, hepsini gördüm ve bilinçaltımda, müthiş huzursuz bir düzeyde, burnumun dibinde bir iktidar savaşı başladığını ve babamın daha sıfırıncı dakikadan o savaşı kaybetmeye başladığını anladım.

Pazartesi sabahı Libby işe yirmi dakika geç gitti.

Dido ona şaşkınlıkla baktı. Libby işe hiç geç kalmazdı.

“Neredeyse arayacaktım seni,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

Libby başıyla onayladı, çantasından telefonunu, ardından dudak kremiyle hırkasını çıkarıp çantasını masanın altına tıktı, saçlarını açıp tekrar topladı, sandalyesini çekip kendini üzerine bıraktı. “Pardon,” dedi sonunda. “Dün gece uyumadım.”

“Ben de onu diyecektim,” dedi Dido. “Korkunç görünüyorsun. Sıcaktan mı?”

Libby başıyla onayladı. Ama sıcaktan değildi. Kafasının içindekiler yüzündendi.

“O zaman sana güzel, sert bir kahve getireyim.”

Normalde Libby, yok yok, ben kendi kahvemi alırım, derdi. Ama bugün bacakları o kadar ağır, kafası o kadar karışıktı ki başıyla onaylayıp teşekkür etti. Dido’nun ona kahve yapışını izlerken boyalı siyah saçlarının parıltısıyla, tek eli siyah tunik elbisesinin cebinde dikilişiyle, külçe gibi yeşil kadifeden ayakkabılarının içindeki küçük ayaklarının aralık duruşuyla güveninin tazelendiğini hissetti.

“Al bakalım,” dedi Dido fincanı Libby’nin masasına bırakarak. “Umarım işe yarar.”

Libby, Dido’yu beş yıldır tanıyordu. Onunla ilgili her şeyi biliyordu. Annesinin ünlü bir şair olduğunu, babasının ünlü bir gazete editörü olduğunu, St. Albans’taki en görkemli evlerden birinde büyüdüğünü ve evde bir mürebbiyeden eğitim aldığını biliyordu. Küçük erkek kardeşinin yirmi yaşındayken öldüğünü ve Dido’nun on bir yıldır seks yapmadığını biliyordu. Aile evinin bir kenarındaki küçük bir kulübede yaşadığını, ergenken sürdüğü atın hâlâ onun olduğunu ve adının Spangles olduğunu biliyordu. Dido’nun ailesinin vasiyetinde o görkemli evin ona değil de National Trust’a bırakıldığını ve Dido’nun bunu sorun etmediğini biliyordu.

Dido’nun PG Tips’i, Benedict Cumberbatch’i, atları, Gian-duja’yı, Hindistan cevizi suyunu, *Doctor Who*’yu, pahalı yatak alezlerini, Jo Malone Orange Blossom’ı, az yağlı kızartmaları, Nando ve cilt bakımını sevdiğini biliyordu. Ama ne Dido’nun evine gitmiş ne de ailesi yahut arkadaşlarıyla tanışmıştı. Yolun yukarısındaki şatafatlı otelde yapılan yıllık Noel partileri ya da ara sıra gerçekleşen veda geceleri haricinde Dido’yu iş dışında hiç görmemişti. Dido’nun kim *olduğunu* bilmiyordu aslında.

Ama bugün Dido’ya baktı ve birden onun tam da şu an ihtiyacı olan insan olduğunu kör edici bir açıklıkla idrak etti. Cumartesi gecesini Danny’yle tatlı tatlı flört ederek –ki adam pek o kadar da seksi sayılmazdı, sekiz yaşında bir çocuğun andıran yüzü, küçücük elleri vardı– April’ın arka bahçesinde oturmuş ve başına gelen çılgınca şeylerden, evden, makaleden, ölmüş anne babasından ve tavan arasında öksüren adamdan bahsedebileceği birilerini aramıştı. Ama tek görebildiği onun gibi normal yaşamları olan, hâlâ ailelerinin evinde ya da partnerleri ve arkadaşlarıyla küçük dairelerde yaşayan, ödenmemiş öğrenci kredileri, sıradan işleri, sıradan hayalleri, sahte bronzlukları, el kadar köpekleri, bembeyaz dişleri, temiz saçları olan normal

insanlar vardı. Kendini çok farklı iki yer arasında sıkışmış hissetmişti ve saat on bir olmadan oradan ayrılıp eve, bilgisayarının başına dönerek Serenity Lamb'e neler olduğuna dair internet araştırmasına devam etmişti.

Ama bu durum ona cevap sağlamaktan ziyade daha fazla soru doğurmuştu ve sonunda gecenin ikisinde bilgisayarının kapağını sertçe kapatarak uykusunun sürekli bölündüğü, rüyalarının tuhaf temalar ve karşılaşmalarla dolduğu yatağına girmişti.

"Biraz tavsiyeye ihtiyacım var," dedi Dido'ya. "Şu Chelsea meselesi hakkında."

"Ah, tabii," dedi Dido boynunun etrafındaki zincirden sarkan büyük gümüş diskini ovuşturarak. "Ne tür bir tavsiye?"

"Yani, aslına bakarsan sadece hakkında biraz konuşmaya ihtiyacım var. Bilirsin... *evler* hakkında. Sen evlerden anlarsın diye düşündüm."

"Yani, ben *bir* evden anlıyorum. Genel olarak evlerden değil. Ama tabii, neden olmasın. Yemeğe gel."

"Ne zaman?"

"Bu gece olur mu?"

"Evet," dedi Libby. "Evet, çok iyi olur."

* * *

Dido'nun kulübesi güzeldi. Vitraylı camları iki cepheye bakıyordu, girişin hemen karşısında küçük pembe güller yetişmişti ve hemen dışarıda da açılır kapanır tavanıyla dikkat çekici siyah Fiat Spider'ı duruyordu. Araba kulübeyi, kulübe de arabayı tamamlıyordu ve Libby çantasından telefonunu çıkarıp Instagram sayfası için bir fotoğraf çekmekten kendini alamadı. Dido çiçek desenli geniş pantolonu ve siyah, kolsuz üstüyle onu kapıda karşıladı. Saçlarını büyük bir güneş gözlüğüyle arkaya atmıştı ve yalın ayaktı. Libby onu hep büyük ve kaba

iş ayakkabılarıyla gördüğünden o küçük, bembeyaz, pedikürlü ve pembe ojeli ayaklarını görünce şaşırdı.

“Burası çok sevimli,” dedi küçük kapıdan geçip çömlek renginde fayanslarla döşenmiş beyaz koridora girerken. “Çok güzel.”

Dido’nun evi Libby’nin aile yadigârı ve miras olduğunu düşündüğü nesnelerle doluydu; buradaki hiçbir şey TK Maxx’ten alınma değildi. Duvarlarda ısıtılı soyut sanat eserleri asılıydı ve Libby, Dido’nun bir keresinde annesinin de bir ressam olduğundan bahsettiğini hatırladı. Dido misafirini kulübenin arka tarafındaki Fransız kapılardan geçirdi ve mükemmel küçük bahçesindeki çiçek desenli minderler konmuş eski moda Lloyd Loom rattan sandalyelere oturdular. Libby, Dido’nun güzel evinin arka bahçesini gözden geçirirken Dido’nun aslında çalışmaya ihtiyacı olmadığını fark etti. Belki de gösterişli mutfaklar tasarlama işi küçük bir hobiden ibaretti.

Dido bir kâse kinoa ve avokado salatasıyla bir kâse tereyağlı patates, bir somun tam buğday ekmeği ve Libby’nin beraberinde getirdiği Prosecco için iki şampanya kadehi getirdi.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordu Libby, bir ekmek dilimini yağlarken.

“Yirmi üç yaşında Hong Kong’dan döndüğümünden beri. Annemin kulübesiydi burası. Benim için sakladı. Erkek kardeşim de evi alacaktı tabii ama sonra... işler değişti işte...”

Libby şaşkın şaşkın gülümsedi. “Ev”. “Kulübe”. Tamamen başka bir dünya. “Çok üzücü,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Dido. “Ama ev bir lanet. Benimle hiçbir ilgisi olmamasına memnunum.”

Libby başıyla onayladı. Bir hafta önce büyük, güzel evlerin lanetli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama şimdi anlamaya daha yakındı.

“Ee, *senin* evinden bahsetsene biraz. Her şeyi anlat.”

Libby, Prosecco'sunu yudumladı, kadehi masaya bıraktı ve tekrar arkasına yaslandı. "Bir yazı buldum," diye başladı. "*Guardian*'da. Evle ilgili. Anne babamla ilgili. Benimle ilgili."

"Seninle mi?"

"Evet," dedi Libby, dirseklerini ovuşturarak. "Her şey biraz tuhaf. Ben bebekken evlat edinilmişim, aşağı yukarı bir yaşındayken. Chelsea'deki ev biyolojik aileme aitmiş. O yazıya göre ben bir tarikatın içine doğmuşum."

Dudaklarından dökülen sözcük korkunçtu. Kullanmamak için çok çabaladığı, aklına bile getirmemeye çalıştığı bir sözcüktü bu. Hayatı boyunca içinde debelenip durduğu o sefil hayale o kadar aykırıydı ki. Dido'nun heyecandan hafifçe ürperdiğini gördü.

"Ne!"

"Tarikat. O yazıya göre Chelsea'deki o evde bir tür tarikat varmış. Bir sürü insan yaşıyormuş orada. Hepsi konforsuz bir hayat sürüyormuş. Yerde yatıyorlarmış. Kendi yaptıkları kıyafetleri giyiyorlarmış. Ama..." Çantasına uzanıp yazının bir çıktısını aldı. "Bak, bunlar annemle babamın ben doğmadan altı yıl önce bir hayır gecesinde çekilen fotoğrafları. Yani, bak-sana bir şunlara."

Dido yazıyı Libby'nin ellerinden alıp baktı. "Tanrım," dedi. "Çok görkemli."

"Değil mi?! Annem sosyetik simalardanmış. Bir moda tanıtım şirketi varmış. Bir zamanlar bir Avusturya prensiyle nişanlıymış. Göz kamaştırıcı."

Annesinin yüzünü görmek çok garipti; boyalı siyah saçlarında ve delici mavi gözlerinde Priscilla Presley'yi hatırlatan bir şey vardı. Çocukluk hayallerinin her birindeki annesi canlanmış, tanıtım işine girmişti sanki. Babası... Eh, babası da iyi giyimliydi ama hayal ettiğinden daha ufak tefekti, annesinden daha kısaydı, çenesini hafif kibirli bir edayla kaldırmıştı ama fotoğrafçıya bakışında sanki bir sıkıntı çıkmasını beklermişçesine

tuhaf bir savunmacılık vardı. Kolunu Martina Lamb'ın beline sarmıştı, fotoğrafta parmaklarının ucu görünüyordu yalnızca; annesi yüzüklü parmaklarıyla omzuna sardığı ipek şalı tutuyordu ve kalça kemikleri, üstündeki gece elbisesinden belli oluyordu. Yazıya bakılırsa bu, “sosyetik çiftin” göz önünden kaybolup da yedi yıl sonra evlerinin mutfağında ölü bulunmalarından önce verdikleri son fotoğraftı.

“Bir abim ve bir ablam varmış,” dedi bu sözcükler ağzından aralarında hiç boşluk yokmuşçasına telaşla dökülürken yeni bir şok dalgası hissederek.

Dido başını kaldırıp ona baktı. “Vay canına,” dedi. “Onlara ne olmuş?”

“Kimse bilmiyor. Hukuk danışmanı onların ölmüş olabileceğini düşünüyor gibi.”

İşte olmuştu. Günlerdir ona ağırlık yapan fazlasıyla ağır gerçeklerin en ağırı. Şimdi fırlatılmış bir çekiç gibi aralarında duruyordu.

“Tanrım,” dedi Dido. “Bu... Yani, nasıl olabilir?”

Libby omuzlarını silkti. “Polis bir komşunun araması üzerine gelmiş. Annemle babamı ve başka bir adamı mutfakta ölü bulmuşlar. İntihar etmişler, bir tür anlaşma. Bir de ben varmışım. On aylıkmışım, üst kattaki beşikte gayet sağlıklıymışım. Ama abimle ablamdan hiçbir iz yokmuş.”

Dido ağzı beş karış açık sandalyesine çöktü tekrar. Bir süre hiçbir şey demedi. “Peki.” Öne doğru eğilip ellerinin ayasını şakaklarına dayadı. “Demek bir tarikat varmış. Annemle baban da rastgele bir adamla intihar anlaşması yapmış...”

Libby başıyla onayladı. “Bahçede yetiştirdikleri bitkilerle kendilerini zehirlemişler.”

Dido'nun ağzı yine beş karış açıldı. “Evet,” dedi duygusuzca. “Öyle yaptılar tabii. Siktir. Peki sonra?”

“Evde yaşayan başka insanlar da varmış. Muhtemelen çocuklu başka bir aile. Ama polis oraya gittiğinde kimse yokmuş.

Yalnızca cesetlerle ben varmışsınız. Bütün çocuklar öylece... *ortadan kaybolmuş*. Bir daha da hiçbirinden haber alınamamış.”

Dido ürpererek bir elini göğsüne götürdü. “Abinle ablan da dâhil yani?”

“Evet,” dedi Libby. “Yıllardır ortada yoklarmış. Komşular onların yatılı okulda okuduklarını sanıyormuş. Ama hiçbir okul çıkıp da onların öğrencisi olduğunu söylememiş. Hem içlerinden biri annemler öldükten sonra orada kalmış olmalı çünkü belli ki biri günlerce bakmış bana. Bezim yeni değiştirilmiş. Beni beşikten aldıklarında bunu bulmuşlar.” Çantasından tavşan ayağını çıkarıp Dido’ya uzattı. “Battaniyemin arasına sıkıştırılmış.”

“Şans için,” dedi Dido.

Libby, “Sanırım,” diye yanıtladı.

“Peki ölen diğer adam?” diye sordu Dido. “O kimmiş?”

“Kimse bilmiyor. Onu teşhis edecek hiçbir belge yokmuş, sadece intihar notunda adının ve soyadının baş harfleri varmış. Kimse onu kayıp olarak bildirmemiş, polisteki çizimlerden de tanıyan olmamış. Gezginin biri olduğuna dair teoriler var. Belki bir çingene. Bunu açıklar belki.” Dido’nun elindeki tavşan ayağını işaret etti.

“Çingeneler.” Dido sözcüğü ağzında ağır ağır yuvarlayarak söyledi. “Tanrım.”

“Ev de bir garip. Karanlık. Cumartesi sabahı oradaydım ve bir şey duydum. Üst katta.”

“Nasıl bir şey?”

“Biri. Biri hareket ediyordu. Öksürdü.”

“Komşular olmadığına emin misin?”

“Olabilir sanırım. Ama gerçekten evin üst katından geliyor gibiydi. Şimdi de oraya geri dönmeye korkuyorum. Sanki hemen satışa çıkarıp ondan kurtulmam ve hayatıma devam etmem gerekirmiş gibi hissediyorum. Ama...”

“Abin ve ablan mı?..”

“Abim ve ablam. Gerçek. Hikâyem. Hepsi o eve bağlı ve orayı satarsam gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyebilirim.”

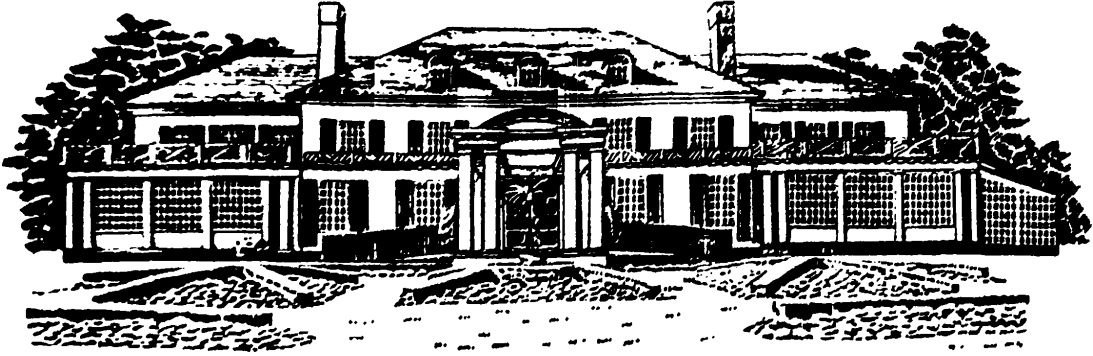
Dido bir süre gazete yazısına baktı. Sonra bakışlarını Libby’ye çevirdi.

“İşte,” dedi yazının en tepesine parmağıyla vurarak. “O. Gazeteci.” Künyeye gözlerini kısarak baktı. “Miller Roe. Adamın o. Onunla iletişime geçmelisin. Aylar süren araştırmacı gazetecilik faaliyetlerinden sonra posta kutusunda birden seni bulunca ne kadar şaşırır, düşünsene. Serenity Lamb’in ta kendisi. Hakiki tavşan ayağıyla birlikte.”

İkisi de bir süre sessiz kaldılar ve bakışlarını akşam güneşinin yumuşacık ışığıyla aydınlanan bahçe masasındaki tavşan ayağına diktiler.

Libby yazıyı Dido’nun elinden alıp yazarın künyesine baktı. “Miller Roe”. Sıra dışı bir isim. Aratması kolay. Telefonunu çantasından çıkarıp ismi yazdı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra *Guardian*’daki e-posta adresini buldu. Telefonunu çevirip Dido’ya gösterdi.

Dido bilgece başını salladı. “Aferin,” dedi. Sonra Prosecco kadehini alıp Libby’ye doğru kaldırdı. “Serenity Lamb’e,” dedi. “Ve Miller Roe’ya. Biri, diğeri hakkındaki gerçeklere ulaşsın.”

Lucy ertesi sabah beş buçukta uyandı. Yataktan dikkatlice indi. Köpek de hemen peşinden atlayıp mutfağa kadar onu takip etti, patileri muşamba zeminde tıkırdıyordu. Giuseppe tezgâhın üzerine poşet çay, granül kahve ve çikolatalı çörek paketleri bırakmıştı. Buzdolabında da bir şişe süt vardı. Lucy bir kaba kaynatmak için su koyduktan sonra köşedeki plastik sandalyeye oturarak perdeleri çekilmiş pencereye baktı. Bir dakika sonra kalkıp perdeyi açtı, ardından tekrar oturup karşıdaki binaya, gün doğumunun turuncusunu yansıtan karanlık pencerelere, belli belirsiz pembeleşen gri duvarlara baktı. Gökyüzü açık maviydi ve daire çizen kuşlarla doluydu. Trafik henüz yoğunlaşmadığından tek ses kaynamaya başlayan suyun fokurtusuyla altındaki alevin tıslamasıydı.

Lucy telefonuna baktı. Hiçbir şey yoktu. Köpek anlamlı anlamlı ona bakıyordu. Dairenin kapısını açtı, sonra sessizce sokağa açılan arka kapıyı aralayıp köpeğe dışarı çıkmasını işaret etti. Köpek onun yanından geçti, binanın dışında yarım dakika kadar ayağını kaldırdı, sonra koşarak tekrar içeri girdi.

Lucy içeride çantasını kendine çekip iç gözün fermuarını açtı. Pasaportu oradaydı. Kapağını kaldırdı. Düşündüğü gibi

üç sene önce geçerlilik süresi dolmuştu. O pasaportu en son Marco iki yaşındayken, Michael'la birlikte oğlanı New York'a, Michael'ın ailesiyle tanıştırmaya götürdüklerinde kullanmıştı. Kısa bir süre sonra da ayrılmışlardı ve Lucy o zamandan beri pasaportunu kullanmamıştı.

Ona ilk pasaport alan Michael'dı. Maldivler'deki balayları için rezervasyon yapacaktı. "Bana pasaportunu verir misin, tatlım?" demişti. "Detaylara ihtiyacım var."

"Pasaportum yok," demişti Lucy.

"Eh, o zaman hemen yenilemen gerekecek yoksa balayına gidemeyiz."

Lucy iç geçirerek adama bakmıştı. "Bak," demişti. "Pasaportum yok. Nokta. Hiç olmadı."

Michael o zaman durmuş, bir süre ona bakmıştı, zihninde dönen çarklar dudaklarının arasındaki boşluktan görülebiliyordu. "Ama..."

"Fransa'ya bir arabada yolcu olarak geldim. Çok daha gençtim. Kimse pasaport falan sormadı."

"Kimin arabası?"

"Ne bileyim. Bir araba işte."

"Yani tanımadığın birinin arabası mıydı?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Planın neydi peki? Sana pasaport sorsalardı ne yapacaktın?"

"Bilmem."

"Peki yaşamını nasıl sürdürüyordun? Yani..."

"İşte beni bulduğun zamanki gibi," diye terslemişti Lucy. "Keman çalıp para toplayarak. Pansiyonlara gecelik ödeme yaparak."

"Çocukluğundan beri mi?"

"Çocukluğumdan beri."

O zamanlar ona, o uzun boylu, sıcak, çekici bir gülümsemesi olan Amerikalıya güvenmişti. O zamanlar Michael onun kahramanıydı; bir ay boyunca neredeyse her gece onu izlemeye

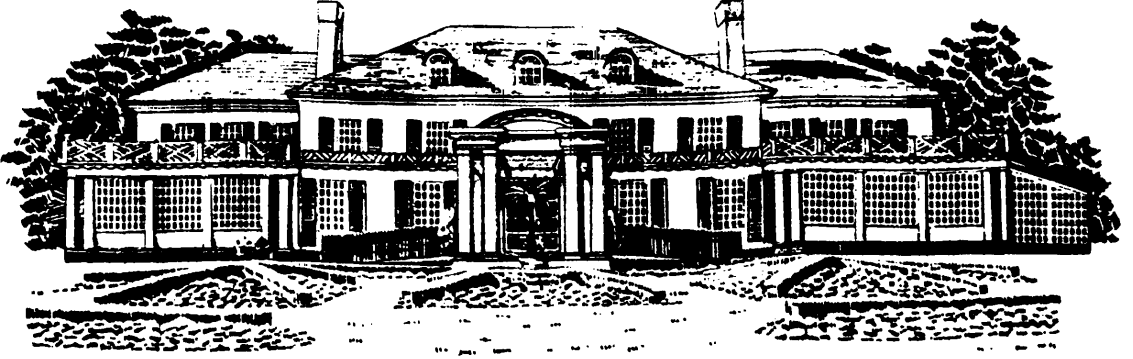
gelen, ona o güne dek gördüğü en güzel kemancı olduğunu söyleyen, onu o seçkin, gül pembesi evine getiren ve altın mozaiklerle döşeli kabinde yarım saat süren bir duş aldıktan sonra kurulanması için yumuşacık havlular uzatan, ıslak saçlarını tarayıp parmak uçları çıplak omuzlarına değince onu ürperten, kirli çamaşırlarını yıkanıp ütülenmesi için hizmetçisine verip sonra da misafir süitindeki yatak örtüsüyle origami yapılmış yatağına bırakan bir kahraman. O zamanlar usulcacık doku-nuşlardan, huşudan ve nezaketten ibaretti Michael. Lucy tabii ki ona güvenecekti.

O yüzden ona her şeyi, bütün hikâyeyi anlatmıştı ve Michael da ela gözleri parlayarak ona bakmış ve “Sorun yok, artık güvendesin. Artık güvendesin,” demişti. Sonra da ona bir pasaport çıkarttırmıştı. Lucy adamın bunu nasıl yaptığını ya da pasaportu kimden aldığını bilmiyordu. Pasaporttaki bilgiler tam olarak doğru sayılmazdı: ne adı ne doğum tarihi ne de doğum yeri doğruydı. Ama iyi bir pasaporttu, onu Maldivler’e götürüp getirmiş, ardından Barbados’a götürüp getirmiş, daha sonra İtalya’ya, İspanya’ya ve New York’a götürüp getirmiş, kimse de hiçbir şey sormamıştı.

Ama şimdi tarihi geçmişti ve Lucy’nin yeni bir pasaport temin edecek ya da İngiltere’ye dönecek parası yoktu. Çocukların ya da köpeğin pasaportu olmaması da cabasıydı.

Lucy pasaportunu kapayıp iç geçirdi. Bu engeli aşmanın iki yolu vardı ve biri hem tehlikeli hem de yasa dışıyken diğeri sadece tehlikeliydi. Geriye kalan tek alternatifiyse hiç gitmemektir.

Bu düşünceyle birlikte yirmi dört yıl önce İngiltere’den ayrılışının anıları doluştu zihnine. Daha önce binlerce kez yaptığı gibi o son anları tekrar yaşadı: kapının ardından son kez tıkırdayışı, gecenin karanlığında Cheyne Walk boyunca koşarken tekrar tekrar, *Yakında döneceğim, sana söz, sana söz, sana söz*, diye fısıldayışı, nefes nefese kalışı, kâbusunun hem sonu hem de başlangıcı.

Chelsea, 1988

Phineas Thomsen'in benimle konuşmaya tenezzül etmesi neredeyse iki hafta sürdü. Ya da belki de tam tersiydi durum, kim bilir. Eminim bu konuda onun da kendine has görüşleri vardır. Ama benim hafızamda (ki bu elbette tamamen *benim* hafızam) oydu.

Her zamanki gibi mutfakta annemle takılıyor, onun artık bizim evimizde yaşıyormuş gibi görünen kadınlarla konuşmalarına kulak kabartıyordum. O noktada artık dünyada neler olduğunu gerçekten öğrenmenin tek yolunun kadınların konuşmalarını dinlemek olduğuna bilinçaltımda karar vermiştim. Kadınların sohbetlerini duymazdan gelen biri her açıdan eksik kalırdı.

Birdie ve Justin artık beş aydır bizimle yaşıyorlardı, Thomsenlar da neredeyse iki haftadır bizimleydi. O gün mutfakta dönen konuşma kırk sekiz saatlik bir döngü içinde tekrarlayan bir konuşmaydı: Sally ve David'in nerede yaşayacağına dair o can sıkıcı mevzu. O sırada hâlâ Sally'yle David'in kısa süreliğine bizde kalacağına dair o acınası yanılgıya tutunuyordum. Birkaç günde bir ufukta bir olasılık beliriyor, uzun uzun konuşuluyor ve

Sally'yle David'in taşınmak üzere oldukları hissi bir süre umut verir gibi havada asılı kalıyordu; ta ki, *pat*, o "olasılığın" giderilmesi imkânsız bir kusuru ortaya çıkana ve aile planlama aşamasına geri dönülene kadar. O gün bu "olasılık" Chiswick'teki bir yüzen evdi. David'in bir seneliğine sırt çantasıyla keşfe çıkacak olan ve sakallı ejderlerine bakacak birine ihtiyaç duyan bir hastasına aitti.

"Gerçi tek bir yatak odası var," diyordu Sally annemle Birdie'ye. "O da küçücük bir oda. Tabii David'le ikimiz oturma odasındaki ranzalarda yatabiliriz ama orası da hayvan kafesleri yüzünden epey sıkışık."

Tırnaklarının etrafındaki kuru derileri çekiştirerek parçaları kedinin sırtına bırakan Birdie, "Tanrım," dedi. "Kaç taneler?"

"Hayvan kafesleri mi?"

"Her neyse işte, onlar."

"Hiçbir fikrim yok. Altı falan. Onları üst üste koymanın bir yolunu bulmamız gerekebilir."

"Peki çocuklar ne olacak?" diye sordu annem. "Onlar aynı yatakta yatmak isteyecek mi? Özellikle de çift kişilik yatakta. Sonuçta Phin yakında ergen olacak..."

"Ah, Tanrım, sadece kısa süreliğine. Biz kalıcı bir yer bulana kadar."

Başımı kaldırıp baktım. Planın genellikle dağıldığı nokta burasıydı. Bunun aslında *aptalca* bir plan olduğunun açığa çıktığı, Sally'nin sabırla, "Ah, şey, kalıcı değil," dediği ve annemin de "Yani, bu çok saçma, burada bir sürü yerimiz var. Acele etmek zorunda hissetme," dediği nokta. Sally'nin beden dili yumuşardı, gülümseyerek annemin koluna dokunur ve "Sana fazla yük olmak istemiyorum," derdi. Benim güzel annem de o güzel Alman aksanıyla, "Saçmalama, Sally. Saçmalama. Acele etme işte. Bir şey çıkacak mutlaka, mükemmel bir şey," derdi.

Eylül sonlarının o öğleden sonrasında tam da öyle oldu. Yüzen ev planı tartışıldı ve muhtemelen rekor sayılabilecek bir süre olan sekiz dakika içinde ipi çekildi.

* * *

Thomsenların varlığının beni paramparça ettiğini söylemeliyim. Bir yandan evimi tıka basa dolduruyorlardı. Nesnelerle değil, bizatihi kendi varlıklarıyla, insan bedenleriyle, sesleriyle, kokularıyla, farklılıklarıyla. Kardeşim ve Clemency gürültülü ve daha gürültülünün berbat bir birleşimi olmuşlardı. Sabahtan yatma vaktine dek evin içinde tuhaf, mümkün olduğunca gürültü çıkarmayı gerektiriyormuş gibi duran oyunlar oynayarak oyalanıyorlardı. Sadece bu da değildi, Birdie ikisine de keman çalmayı öğretiyordu, ki bu da müthiş bir işkenceydi.

Sonra bir de karizmatik varlığı evimizdeki her zümreye işlermiş gibi görünen David Thomsen vardı. Üst kattaki yatak odasının dışında babamın barının bulunduğu ön odayı da bir şekilde ele geçirmiş, bir tür egzersiz odasına çevirmişti; bir keresinde kapıdaki bir aralıktan onun yalnızca parmak uçlarını kullanarak tüm bedenini zeminden kaldırmaya çalıştığını görmüştüm.

Her şeyin diğer ucundaysa Phin vardı. Benimle konuşmak şöyle dursun bana bakmayı bile reddeden Phin; ben orada değilmişim gibi davranan Phin. O ben orada değilmişim gibi davrandıkça ben de onun beni görmeyi reddetmesi ölümüne neden olacakmış gibi hissetmeye başlamıştım.

Derken o gün nihayet olan oldu. Sally ve David'in kalacağı kesinleştikten sonra mutfaktan çıktım ve neredeyse diğer taraftan gelen Phin'e çarpacaktım. Üzerinde soluk, yazılı bir sweatshirt ve dizlerinde yırtıklar olan bir kot vardı. Beni görünce durdu ve ilk kez gözlerimin içine baktı. Nefesimi tuttum. Söyleyecek bir şeyler bulmak için karmakarışık düşüncelerimi yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Ben sola kaydım, o da kendi sağına kaydı. Özür dileyip sağa doğru hareketlendim. Hiçbir şey

demedi geçip gideceğini düşünmüştüm ama birden, “Burada kalacağımızı biliyorsun, değil mi?” dedi.

“Pardon?”

“Bizimkilerin taşınmakla ilgili söylediği hiçbir şeye kulak asma. Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Sen de biliyorsun,” diye devam etti. “Brittany’deki o evde iki yıl kaldık. Oysa sadece tatil için gitmiştik.” Duraksadı ve bir kaşını kaldırdı.

Belli ki bir cevap vermem gerekiyordu ama sersemlemiştim. Daha önce hiç bu kadar güzel birine bu kadar yakın durmamıştım. Nefesi nane kokuyordu.

Bana baktı ve yüzünde hayal kırıklığının izlerini gördüm. Hatta belki de hayal kırıklığı değil de sanki zaten benimle ilgili şüphelendiği bir şeyi, sıkıcı ve amaçsız olduğumu, onun ilgisine değmediğimi onaylıyormuşum gibi bir teslimiyet.

“Neden kendi eviniz yok?” diye sordum sonunda.

Omuzlarını silkti. “Çünkü babamın eli kira ödemeyecek kadar sıkı.”

“Daha önce kendi eviniz oldu mu hiç?”

“Evet. Bir ara. Seyahat edebilelim diye sattı babam.”

“Peki ya okul?”

“Okula ne olmuş?”

“Sen ne zaman okula gidiyorsun?”

“Altı yaşından beri okula gitmedim. Annem eğitiyor beni.”

“Vay be,” dedim. “Peki ya arkadaşlar?”

Bana kuşkuyla baktı.

“Arkadaşların olmasını özlemiyor musun?”

Gözlerini kıstı. “Hayır,” dedi sadece. “Hiç özlemiyorum.”

Gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Gitmesini istemiyordum. Nane kokan nefesini koklamak, onunla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum. Gözlerim elindeki kitaba kaydı. “Ne okuyorsun?” diye sordum.

O da bakışlarını aşağı çevirip kitabı yukarı kaldırdı. Luke Rhinehart’ın *Zar Adam* kitabıydı, o zamanlar henüz hiç duy-

madığım bir roman. Ama ondan sonra herhâlde otuz kere falan okudum. “Güzel mi?”

“Bütün kitaplar güzeldir,” dedi.

“Bu doğru değil,” dedim. “Gerçekten berbat bazı kitaplar okudum.” Aklımda bilhassa geçen dönem zorla okutulan ve şimdiye dek gördüğüm en aptalca, en sinir bozucu kitap olan *Yeşilin Kızı Anne* vardı.

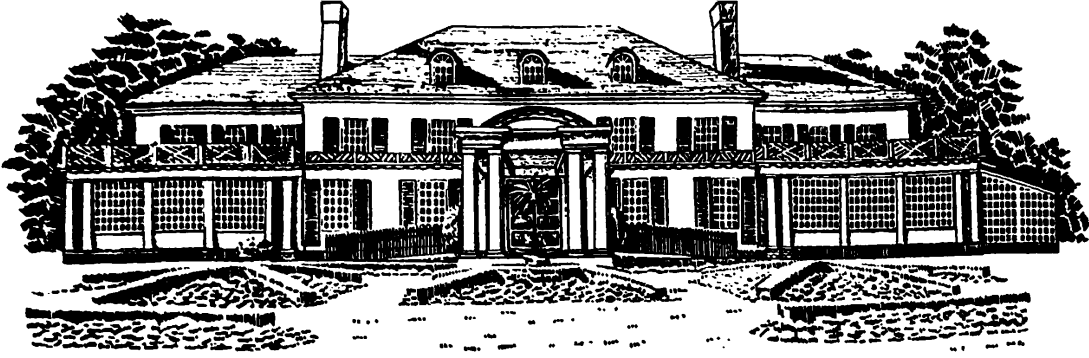
“Onlar berbat kitaplar değil,” diye karşılık verdi Phin sabırla. “Senin sevmediğin kitaplar. İkisi aynı şey değil. Kötü kitaplar sadece çok kötü yazıldıkları için kimsenin basmayacağı kitaplardır. Basılmış olan her kitap birileri için ‘iyi kitap’ olacaktır.”

Başım la onayladım. Yürüttüğü mantığa bir kusur bulamadım.

“Ben bitirmek üzereyim,” dedi elindeki kitaba bakarak. “İstersen benden sonra ödünç alabilirsin.”

Tekrar başım la onayladım. “Olur,” dedim. “Teşekkürler.”

Sonra çıkıp gitti. Bense olduğum yerde kalakaldım, başım zonkluyordu, avuçlarım nemliydi, kalbimse sıra dışı ve yepyeni bir şeyle doluydu.

Libby ona yaklaşırken Miller Roe ayağa kalktı. Libby internetteki fotoğrafından adamı tanıdı, gerçi gazetede ki künye fotoğrafının çekildiği günden beri sakalı uzamış ve biraz da kilo almıştı. Epey karışık bir sandviçin ortasındaydı ve sakalında sarı bir sos lekesi vardı. Adam bir mendile parmaklarını sildikten sonra Libby'yle tokalaştı ve "Libby, vay canına, tanıştığımıza memnun oldum. Tanıştığımıza memnun oldum!" dedi. Londra aksanıyla konuşuyordu ve gözleri koyu maviydi. Libby'nin elini saran eli kocamandı. "Gel, otursana. Sana ne söyleyeyim? Sandviçleri müthiştir."

Libby adamın feci sandviçine baktı ve "Yeni kahvaltı ettim," dedi.

"Kahve? Çay?"

"Kapuçino güzel olur. Teşekkürler."

Libby, adamın, St. Albans ile South Norwood'un orta noktası olarak buluşmayı önerdiği West End Lane'deki son moda kafenin tezgâhına yönelmesini izledi. Düşük bel bir pantolon, soluk bir tişört, pamuklu yeşil bir ceket ve yürüyüş botu vardı üzerinde. Büyük bir karnı ve gür, koyu kahverengi saçlarla çev-

relenmiş geniş bir kafası vardı. Bakması biraz zor bir adamdı, ayıya benziyordu ama o kadar da itici değildi.

Libby'nin kapuçinosunu getirip önüne koydu. "Benimle görüşmeye geldiğin için çok teşekkür ederim. Umarım yolculuğun iyi geçmiştir." Daha fazla yemeye niyeti yokmuş gibi sandviçini bir kenara itti.

"Sorun olmadı," dedi Libby. "On beş dakika sürdü ama aktarmasızdı."

"St. Albans'tan geliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Güzel yerdir St. Albans."

"Evet," diye katıldı Libby. "Severim."

Adam durdu, Libby'ye manidar bir bakış atarak, "Demek bebek sensin," dedi.

Libby gergince güldü. "Görünüşe göre öyle."

"Ev de sana kaldı, öyle mi?"

"Öyle oldu, evet."

"Vay be," dedi adam. "Ezber bozan bir durum."

"Kesinlikle," diye katıldı Libby.

"Gördün mü peki?"

"Evi mi?"

"Evet."

"Hı hı, iki kez."

"Tanrım." Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Beni o eve almaları için çok uğraştım. Hukuk danışmanlığındaki o herife resmen doğacak ilk çocuğumu teklif ettim. Hatta bir gece gizlice girmeye bile çalıştım."

"Yani evi hiç görmedin, öyle mi?"

"Hayır, hiç görmedim." Alaycı bir kahkaha attı. "Pencere-lerden içeri baktım; hatta pencerelerinden bakmama izin ver-sinler diye komşuları tatlı dille ikna ettim. Ama evin içine hiç girmedim. Nasıl bir yer?"

"Karanlık," dedi Libby. "Bir sürü ahşap lambri var. İlginç."

“Satacaksın herhâlde, değil mi?”

“Satacağım. Evet. Ama...” Bir sonraki cümlesini kurmadan önce parmak uçlarını kahve fincanının kenarında gezdirdi. “Önce orada neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Miller Roe homurdanır gibi bir ses çıkardı ve bir eliyle sakalını sıvazlayarak oradaki sarı sos lekesini sildi. “Tanrım, sen mi ben mi? O makale hayatımın iki yılını aldı. Takıntılı, karmakarışık, siki tutmuş iki yıl. Evliliğimi mahvetti ama ben hâlâ aradığım cevapları alamadım. Yanına bile yaklaşamadım.”

Adam Libby’ye gülümsedi. Libby onun hoş bir yüzü olduğunu düşündü. Yaşını tahmin etmeye çalıştı ama başaramadı. Otuz beşe kırk arası herhangi bir yaşta olabilirdi.

Çantasına uzanıp Cheyne Walk’ın anahtarlarını çıkardı ve masaya, adamın önüne koydu.

Adamın bakışları anahtarlara kaydı ve Libby adamın gözlerinden arzu dolu bir ifadenin gelip geçtiğini gördü. Miller’ın eli masanın üzerinde ilerledi. “Aman Tanrım! Alabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Libby. “Al.”

Adam her anahtara tek tek baktı, anahtarlığı okşadı. “Jaguar mı?” dedi başını kaldırıp Libby’ye bakarak.

“Görünüşe göre öyle.”

“Bilirsin, Henry Lamb, baban yani, eskiden tam bir mirasyediydi. Hafta sonları avaz avaz avlanır, okul olduğu geceler Annabel’de partilerdi.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Libby iyimser bir tavırla. “Yazını okudum.”

“Tabii,” dedi adam. “Elbette okudun.”

Kısa bir sessizlik oldu. Miller sandviçinin kenarından bir parça koparıp ağzına attı. Libby kahvesinden bir yudum aldı.

“Ee,” dedi adam. “Sırada ne var?”

“Abimle ablamı bulmak istiyorum.”

“Seninle hiç iletişime geçmeye çalıştılar mı?”

“Hayır. Hiç. Senin teorin ne?”

“Milyonlarca teorim var. Ama asıl soru şu: Evin senin için güven fonunda tutulduğunu biliyorlar mı? Biliyorlarsa, senin artık evi devraldığını öğrenecekler mi?”

Libby iç geçirdi. “Bilmiyorum. Hukuk danışmanı güven fonunun yıllar önce, abim doğduğunda başlatıldığını söyledi. Yirmi beş yaşına girdiğinde ona kalacaktı. Ama o hiç ortaya çıkmamış. Sonra sırada kız kardeşi varmış ama o da ortaya çıkmamış... ve tabii hukuk danışmanları da onlarla iletişim kuramamışlar. Ama evet, sanırım evin bana kalacağını biliyor olabilirler. Tabii...” Neredeyse, *Tabii hâlâ hayattalarsa*, diyecekti ama kendini durdurdu.

“Sonra bir de şu herif,” dedi. “Annem ve babamla birlikte bulunan adam. Yazıda birçok çıkmaz sokağa girdiğini söylemişsin. Peki kim olduğunu bulamadın mı?”

“Hayır, çok üzücü ama bulamadım.” Miller sakalını sıvazladı. “Ama dikkatimi çeken bir isim var. Onunla ilgili araştırmamı bırakmam gerekti. Yine de o gün bugündür aklımdan çıkmıyor. David Thomsen.”

Libby adama meraklı bir bakış attı.

“İntihar notunda baş harfler vardı, hatırlıyor musun? ML, HL, DT. Ben de polise DT baş harfleriyle uyumlu kayıp vakalarındaki isimleri sordum. David Thomsen, sonuca ulaşamadıkları otuz sekiz vakadan biriydi. Baş harfleri DT olan otuz sekiz kayıp insan. Onu kimliği belirsiz cesedin yaş aralığındaydı. Ben de hepsini tek tek eledim.

“Ama bu merakımı celbetti. Bilmiyorum. O adamın hikâyesinde doğru tınlayan bir şey vardı. Hampshire’den kırk iki yaşında bir adam. Normal bir çocukluk geçirmiş. Ama 1988’de Fransa’dan Birleşik Krallık’a döndüğünden beri hiçbir yerde kaydı yok. Sally adında bir karısı, Phineas ve Clemency adında iki çocuğu var. Dördü birlikte Saint-Malo’dan feribotla Portsmouth’a gelmişler. Tarih...” Bir süre bir defterin sayfalarını çevirdi. “...Eylül 1988. Ondan sonra da hiçbir yerde izleri yok:

ne bir doktor kaydı, ne vergi, ne okul kaydı, ne hastane ziyareti, hiçbir şey... Aileleri onları 'münzeviler' olarak tanımlıyor. Aralarında anlaşmazlıklar varmış, bir tür miras yüzünden büyük bir kavga çıkmış. O yüzden de kimse nerede olduklarını merak etmemiş. Yıllar yıllar boyunca. Ta ki David Thomsen'in annesi, ömrünün son demlerine yaklaşırken ölüm döşeğinde uzlaşma arzusu duyana ve oğluyla ailesini kayıp olarak bildirene kadar. Polis formalite icabı birkaç arama yapmış, David ve ailesinden hiçbir iz bulamamış, sonra David'in annesi ölmüş ve bir daha da kimse David ya da Sally Thomsen'i sormamış. Üç yıl önce ben sorana kadar." Miller iç geçirdi. "Onların izini bulmak için çok uğraştım. Phineas. Clemency. Sıra dışı isimler. Orada bir yerde olsalar kolayca bulunabilirlerdi. Ama hiçbir şey bulamadım. Tek bir iz bile. Eh, yazıyı teslim etmem, ödeme almam gerekiyordu, ben de peşini bıraktım." Başını iki yana salladı. "Şimdi anlıyor musun? Neden iki yıl sürdüğünü, neden neredeyse beni öldüreceğini anlıyor musun? Karımın beni neden terk ettiğini? Tam manasıyla bir araştırma zombisiydim. Tek konuştuğum, tek düşündüğüm buydu."

İç geçirerek parmaklarını anahtar demetinin üzerinde gezdirdi. "Ama tamam. Yapalım. Tüm o insanlara ne olduğunu bulalım. Sana ne olduğunu bulalım."

Tokalaşmak için elini uzattı. "Birlikte miyiz, Serenity Lamb?"

"Evet," dedi Libby ona uzanan eli tutarak. "Birlikteyiz."

* * *

Libby, Miller Roe'yla kahvaltısının ardından doğrudan mağazaya gitti. Saat henüz dokuz buçuktu ve Dido onun geç kaldığını fark etmemişti bile. Fark edince ikinci kez dönüp baktı ve telaşlı bir fısıltıyla, "Ah, Tanrım! Gazeteci! Nasıl gitti?" diye sordu.

"Muhteşem," dedi Libby. "Bu akşam evde buluşup araştırmamıza başlayacağız."

"Sadece sen ve o mu?" dedi Dido burnunu hafif buruşturarak.
"Evet."

"Hımm. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Ne? Neden?"

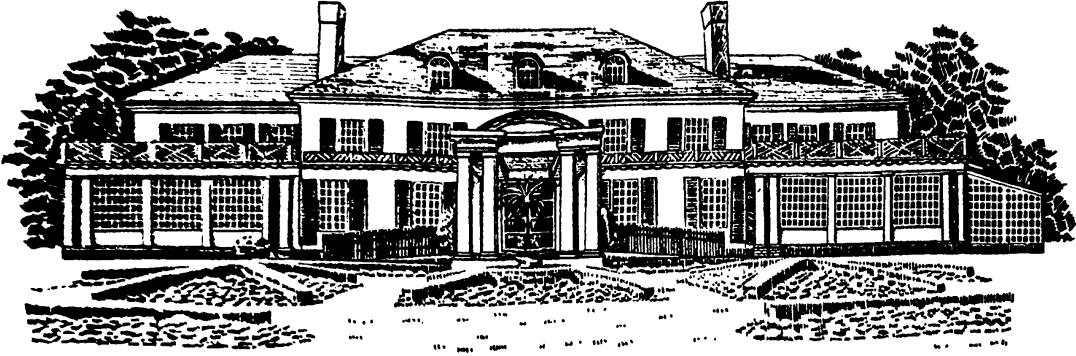
"Bilmem. Belki de görüldüğü gibi değildir." Dido gözlerini kısarak ona baktı. "Bence ben de seninle geleyim."

Libby ağır ağır gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. "Sor-
man yeterdi."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Dido tekrar bilgisayarına döndü. "Sadece sana göz kulak olmak istiyorum."

"Tamam," dedi Libby hâlâ gülümserken. "Bana 'göz kulak olabilirsin'. Onunla yedide buluşacağım. Altı on bir trenin binmemiz gerek. Tamam mı?"

"Evet," dedi Dido bakışlarını bilgisayarının ekranından hiç ayırmadan. "Tamam. Bu arada" -aniden başını kaldırdı-
"basılmış bütün Agatha Christie romanlarını okudum. İki kez. O yüzden epey faydalı olabilirim."

Lucy uyuyan çocuklarını bırakıp dışarı çıkmadan önce komodinun üzerine Marco için bir not bıraktı: “Ben pasaport işini halletmeye gidiyorum. Bir iki saate dönerim. Kardeşine yiyecek bir şeyler ver. Köpek Giuseppe’de.”

Sabah sekizde evden çıkarak şehrin içinden geçip Gare de Nice’e doğru uzun yoldan ilerledi. Bir süre durup bir bankta oturdu, yumuşacık sabah güneşinin tenini ısıtmasına izin verdi. Saat sekiz kırk beşte Antibes’e giden trene bindi.

Saat dokuzu biraz geçerken Michael’ın evinin önündeydi. Fitz’in bir gün önceki kakasının üzerini kurt sinekleri kaplamıştı. Lucy gülümsedi. Ardından midesindeki safra çok yavaşça yukarı çıkarken Michael’ın zilini çaldı.

Hizmetçi kapıyı açtı. Lucy’yi tanıyınca gülümsedi ve “Günaydın! Sen Michael’ın karısısın! Önceki! Michael’ın oğlunun annesisin. Önceden Michael’ın bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum!” dedi. Elini göğsüne götürdü. Gerçekten neşeli görünüyordu. “Ne güzel bir çocuk. İçeri gelsene.”

Ev sessizdi. Lucy, “Michael müsait mi?” diye sordu.

“Evet, evet. Duş alıyor. Onu terasta bekleyebilirsin. Olur mu?”

Joy onu terasa götürüp oturmasını söyledi ve Lucy suyun yeterli olacağını söylediği hâlde yanında bademli bisküviyle birlikte kahve getirmekte ısrar etti. Michael böyle bir kadını hak etmiyor, diye düşündü Lucy. Michael hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Elini omzundaki çantaya atıp eski pasaportunu ve Stella'yla Marco'nun fotoğraflarının sıkıştırıldığı küçük cüzdanı çıkardı. Kahvesini içti ama midesi kaldırmadığından bisküviye dokunmadı. Rengârenk bir arı kuşu bir ağacın tepesine tünemiş atıştırmalık bir şeyler bulmak için bahçeyi inceliyordu. Lucy bisküviyi ufalayıp kuş için yere bıraktı. Kuş fark etmeden uçup gitti. Lucy'nin midesi çalkalandı. Saat dokuz buçuktu.

Sonunda tertemiz beyaz tişörtü ve bezelye yeşili şortuyla Michael geldi, seyrelmeye başlayan saçları hâlâ ıslaktı ve yalın ayaktı.

Yanağını Lucy'nin iki yanağına da değdirerek, "Vay be, ne şans," dedi. "İki günde ikinci kez. Doğum günüm falan olmalı. Çocuklar yok mu?"

"Hayır. Uyuyorlardı. Gece epey geç yattık."

"Bir dahakine artık." Michael ona o kocaman, ışıltılı gülümsemesiyle baktı, oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Ee, bu zevki neye borçluyum?"

"Şey." Lucy parmaklarını pasaportunun üzerine koydu ve Michael'ın gözleri oraya kayd. "Eve gitmem gerek," dedi. "Arkadaşım hasta. Belki de ölüyor. Onu görmek istiyorum. Yani şey olursa... bilirsin." Sol gözünden bir damla yaş düşerek tam pasaportun üzerine kondu. Lucy o damlayı sildi. Ağlamayı planlamamıştı ama olmuştu işte.

"Ah, tatlım." Michael elini onun elinin üzerine koydu.

Lucy zoraki gülümsedi ve bu hareket için minnettar görünmeye çalıştı.

"Korkunç. Hastalığı ne? Kanseri mi?"

Lucy başıyla onayladı. "Yumurtalık kanseri." Elini Michael'ın elinin altından çekip küçük bir hıçkırığı bastırmak için ağzını

örttü. “Önümüzdeki hafta gitmek istiyorum,” dedi. “Ama pasaportumun tarihi geçmiş. Çocukların pasaportu bile yok zaten. Senden bunu istediğim için çok ama çok özür dilerim. Dün de kemanım için para vererek cömertliğini gösterdin. İnan başka seçeneğim olsa senden bunu istemezdim. Ama hâlâ tanıdığın insanlar var mı? Hani bana bu pasaportu ayarlayanlar?” Bir parmağını gözlerinin altında gezdirdi, ardından acınası ama hâlâ cazibeli olduğunu umduğu bir ifadeyle ona baktı.

“Şey, Tanrım, pek sayılmaz. Hayır. Ama bak, denerim, tamam mı?” Pasaportu kendine doğru çekti. “Bunu bana bırak.”

“Al. Fotoğraf da getirdim. Ayrıca, Tanrım, biliyorum bu kulağa çok saçma gelecek ama köpek için de bir pasaporta ihtiyacım var. Bazı aşılarının tarihi geçtiğinden geleneksel yoldan alamıyorum. Hem kim bilir ne kadar sürer zaten...”

“Köpeği de mi götüreceksin? Ölmek üzere olan bir arkadaşını görmeye?”

“Başka seçeneğim yok.”

“Bana bırakabilirsin.”

Değerli köpeğini bu canavarla burada bırakma düşüncesi karşısında afalladığını belli etmemeye çalıştı. “Ama sen köpeklerle ne yapacaksın ki?”

“Şey, bilmiyorum ki. Oynarım? Yürüyüşe çıkarırım? Beslerim?”

“Dahası da var. Her sabah erkenden kalkıp onu tuvalete çıkarman gerek. Kakalarını da toplamalısın.”

Michael gözlerini devirerek, “Joy köpekleri seviyor. Onun buralarda olmasından mutluluk duyar. Ben de öyle,” dedi.

Elbette, diye düşündü Lucy, Michael’ın köpek kakası toplayacak çalışanları var.

“Şey,” dedi, “aslında onu yanımda götürmeyi tercih ederim. Çocuklar ona çok bağlı. Ben de öyle...”

“Ne yapabileceğime bir bakarım,” dedi Michael. “Köpek pasaportu sınırı biraz zorluyor ama denerim.”

“Tanrım,” dedi Lucy sahte bir minnetle gözlerini kocaman açarak. “Çok teşekkür ederim, Michael. Nasıl rahatladım anlatamam. Arkadaşımla ilgili mesajı daha dün aldım ve bütün gece onun yanına nasıl giderim diye düşünmekten uyuyamadım. Teşekkür ederim.”

“Daha bir şey yapmadım.”

“Biliyorum,” dedi Lucy. “Henüz bir şey yapmadın, biliyorum. Ama yine de çok minnettarım.”

Michael’ın yüzündeki ılımlı ifadenin tuhaf bir hâl aldığını gördü. “Gerçekten, sahiden minnettar mısınız?”

Lucy kendini zorlayarak gülümsedi. Sonunun nereye varacağını biliyordu ve buna hazırlıklıydı. “Gerçekten ama gerçekten minnettarım,” dedi.

“Ah.” Michael sandalyesine yaslanıp gülümsedi. “Bunu duymak hoşuma gidiyor.”

Lucy de onun gülümsemesine karşılık verdi ve elini saçlarının arasından geçirdi.

Michael’in gözleri yukarıdaki ana yatak odası süitinin panjurlu pencerelerine, daha önce Lucy’nin birkaç kez evlilik içi tecavüze maruz kaldığı yere çevrildi. Lucy o anıları hatırlayınca ürpertisini bastırmak zorunda kaldı. “Belki bir dahaki sefere,” dedi.

Michael tek kaşını kaldırdı ve bir kolunu sağındaki sandalyenin arkasına attı. “Beni teşvik mi ediyorsun?”

“Belki de,” dedi Lucy.

“Tarzını sevdim.”

Lucy gülümsedi. Ardından oturuşunu dikleştirip çantasının sapını kavradı. “Ama şimdi,” dedi, “uyurken bıraktığım çocuklarımin yanına dönmem gerek.”

İkisi birlikte ayağa kalktılar. “Peki sence ne zaman?..” diye sordu Lucy tereddütle.

“Hemen işe koyulacağım,” dedi Michael. “Bana numaranı ver de haber aldığında seni arayayım.”

“Şu an bir telefonum yok,” dedi Lucy.

Michael yüzünü buruşturdu. “Ama az önce dün gece arkadaşınla ilgili mesaj aldığını söylememiş miydin?”

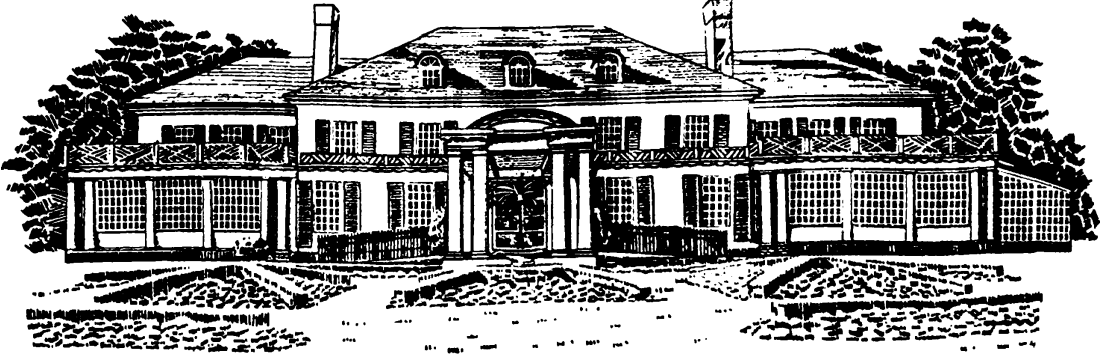
Bir hafta boyunca plajda yatmanın insana kazandırdığı bir şey varsa o da hızlı düşünme becerisiydi. “Ha, o sabit hattandı, pansiyona gelmiş. Biri benim için bırakmış. Kâğıda yazılı.”

“Tamam, peki, sana nasıl ulaşacağım? Pansiyonunu arayayım mı?”

“Hayır,” dedi Lucy sakince. “Hayır. Sen numaranı bana ver, ben ödemeli telefondan ararım seni. Cuma arasam olur mu?”

Michael telefonunu bir kâğıda karalayıp ona uzattı. “Evet, cuma ara. Şunu da al...” Elini cebine atıp ikiye katlanmış bir banknot yığını çıkardı. İçinden birkaç yirmilik çekip Lucy’ye verdi. “Kendine bir telefon al, Tanrı aşkına.”

Lucy yirmilikleri alıp teşekkür etti. Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Az önce bir pasaport için ruhunu satmıştı.

Chelsea, 1988

Aylar, aylar geçti. Phineas on üç yaşına girdi ve âdemelması oluştu, küçük, sarı bıyıkları çıktı. Ben birkaç santim uzadım ve nihayet saçlarım savrulacak kadar uzadı. Kardeşim ve Clemency gitgide daha da bağlandılar birbirlerine, gizli bir dilleri vardı ve tavan arasındaki boş bir yatak odasında ters çevrilmiş sandalyelerle nevrresimlerden yapılma bir inde saatler geçiriyorlardı. Birdie'nin grubu listelerde en çok 48 numaraya kadar yükselebilen berbat bir tekli yayımladı, Birdie sinirlenip gruptan ayrıldı ama müzik gazetecilerinin hiçbirisi bunu fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu. Birdie de müzik odasında profesyonel olarak keman dersleri vermeye başladı.

Bu sırada Justin babamın bahçesini ticari bir girişime çevirdi, şifalı bitkilerini gazetelerin arka sayfasındaki tasnif edilmiş reklamlar aracılığıyla satıyordu. Sally her gün dört saat boyunca mutfak masasında bize ders veriyordu ve David de World's End'deki bir kilise salonunda haftada üç kez alternatif terapilerle ilgili dersler veriyor, eve cepleri para dolu dönüyordu.

Phin, aylar önceki o tahmininde sonuna kadar haklı çıkmıştı.

Thomsenlar hiçbir yere gitmiyordu.

* * *

Cheyne Walk'ta Thomsenlarla birlikte geçirdiğim o yıllara bakınca kaderin kıvrılıp büküldüğü kritik eşikleri, önemli noktaları görebiliyorum. Hikâyenin böyle korkunç bir yön aldığı o kıvrılmaları. Chelsea Kitchen'daki yemeği ve babamın başladığını bile fark etmeyecek kadar zayıf olduğu o iktidar mücadelesini en baştan kaybettiğini gördüğümü hatırlıyorum. Annemin David'e karşı kendini tuttuğunu, adamın onu arzulasından korkarak ışıldamayı reddettiğini hatırlıyorum. Tam olarak nerede başladığını hatırlıyorum ama o geceden dokuz ay sonra yabancıların evimizin her köşesini istila ettiği ve annemle babamın da onlara izin verdiği noktaya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yok.

Babam olup biten çeşitli şeylerle ilgiliymiş gibi davranıyordu. Justin'le birlikte bahçede dolanıyor, onun sıra sıra otlarından ve bitkilerinden etkilenmiş gibi yapıyordu; her akşam yedide iki büyük bardağa iki parmak viski doldurup mutfak masasında David'le birlikte oturuyor ve siyasete, dünyada olup bitenlere dair zoraki bir sohbete katılıyordu, neden bahsettiğine dair bir fikri varmış gibi görünme çabasıyla gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyordu. (Babamın bütün görüşleri siyah ya da beyazdı; bir şeyler ya doğru ya da yanlış olurdu, ya iyi ya da kötü: onun dünya görüşünde nüanslara yer yoktu. Utanç vericiydi bu.) Bazen bizim derslerimiz sırasında da mutfakta oturur ve hepimizin zekâsı karşısında müthiş etkilenmiş gibi görünürdü. Babama ne olduğunu çözemiyordum. Sanki Henry Lamb evden çekip gitmiş ama bedenini geride bırakmıştı.

Olan biten her şey hakkında onunla konuşmaya can atıyordum, dünyanın ters yüz oluşu hakkında. Ama bunun kendi ehemmiyetiyle ilgili hislerinin üzerindeki son kabuğu da çekip

koparmakla eş değer olacağından korkuyordum. Öyle kırılgan, öyle kırılgan gözükiyordu ki... Yazın başlarında bir öğle yemeği sırasında onu kapının önünde tiftik şapkasıyla ceketini sıkı sıkı tutmuş, cüzdanının içindekileri kontrol ederken görmüştüm. O günkü derslerimiz bitmişti ve ben sıkılıyordum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Benim kulübe,” diye yanıtladı

Ah, onun kulübü. Piccadilly’nin yan sokaklarından birinde bir dizi duman altı olmuş oda. Daha önce annem dışarı çıkacağı ve bakıcımızın gelmediği bir gün oraya gitmiştim. Babam eğlendirilmeyi bekleyen iki küçük, sıkıcı çocukla birlikte eve tıkilip kalmaktansa bizi siyah bir taksinin arka koltuğuna atıp kulübüne götürmüştü. Lucy ve ben bir köşede önümüzde limonata ve fıstıkla otururken babam da daha önce hiç görmediğim adamlarla oturmuş, puro tütürüp viski içiyordu. Resmen büyülenmiş, oradan hiç ayrılmamayı istemiş, bakıcımızın daha çok gelememesini dilemiştim.

“Ben de gelebilir miyim?”

Sanki ona zor bir matematik sorusu sormuşum gibi boş gözlerle bana baktı.

“Lütfen. Hiç ses çıkarmam. Konuşmam.”

Sanki bu ikilemin cevabı sahanlıkta belirecekmiş gibi bakışlarını basamaklara çevirdi. “Okul bitti mi?”

“Evet.”

“Güzel.”

Ceketimi giymemi bekledi, sonra birlikte caddeye çıktık ve babam bir taksi çağırdı.

Kulüpte tanıdığı kimseyi bulamadı ve içkilerimizi beklerken bana bakıp, “Ee, nasılsın?” diye sordu.

“Kafam karışık,” diye başladım.

“Kafan mı karışık?”

“Evet. Hayatımızın geldiği bu hâlle ilgili.” Nefesimi tuttum. Geçmişte babamın yüzünü buruşturup anneme dönerek

kasvetli bir edayla bu tür bir davranışın kabul edilebilir olup olmadığını, onların böyle mi çocuk yetiştirdiğini soracağı türden küstahça bir yaklaşımdı bu.

Ama babam yaşarmış mavi gözleriyle bana baktı ve sadece, “Evet,” dedi.

Bakışlarını benden hemen kaçırdı.

“Senin de kafan karışık mı?”

“Hayır, evlat, hayır. Kafam karışık değil. Neler olduğunu çok iyi anlıyorum.”

Neler olduğunu bildiğini ve her şeyin kontrol altında olduğunu mu söylemek istemişti, yoksa neler olduğunu bildiğini ama bunu durduracak hiçbir şey yapamayacağını mı söylemek istemişti, anlamamıştım.

“Peki... ne?” dedim. “Ne oluyor?”

İçeceklerimiz geldi: benim için kâğıttan bir bardak altlığıyla limonata, babam için de viski ve su. Sorumu cevaplamadı, ben de cevaplamayacağını düşünüyordum. Ama sonra iç geçirdi. “Evlat,” dedi, “bazen hayatta yollar çatallanır. Annen ve ben de bir yol ayrımına geldik. O bir taraftan gitmek istedi ben de diğer taraftan. O kazandı.”

Alnım kırıştı. “Yani annem tüm bu insanları evde istiyor öyle mi? Gerçekten istiyor mu onları?”

“Onları istemek mi?” diye sordu babam ciddiyetle. Öyle olmadığı açıkça ortada olduğu hâlde sorum gülünçmüş gibi.

“Tüm bu insanlarla birlikte yaşamak mı istiyor?”

“Tanrım, bilmiyorum. Artık annenin ne istediğini bilmiyorum. Dinle bak, sana bir tavsiye vereyim. Asla bir kadınla evlenme. Güzel görünebilirler ama seni mahvederler.”

Tüm bu olanlar çok mantıksızdı. Bir kadınla evlenmenin –yapmaya hiç niyetimin olmadığı ama aynı zamanda başka bir şansımın olmadığını düşündüğüm bir meseleydi; sonuçta bir kadınla evlenmeyecekseniz kiminle evlenecektiniz ki?– üst kattaki insanlarla ne alakası vardı?

Babama bakıp bana açık, aydınlatıcı bir şeyler söylemesini diledim. Ama babamın duygusal zekâsı yoktu, hatta felçten beri açık ya da aydınlatıcı olabilecek kelime dağarcığı da yoktu. Çeketinin cebinden bir puro çıkarıp yakmak için hazırlayarak biraz zaman geçirdi. “Sen onlardan çok hoşlanmıyor muyun, yani?” dedi sonunda.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Hoşlanmıyorum. Gidecekler mi?”

“Benim yapabileceğim bir şey olsaydı...”

“Ama orası senin evin. Elbette yapabileceğin birçok şey vardır.”

Onu çok zorladığımdan endişe ederek nefesimi tuttum.

Ama babam sadece iç geçirdi. “Öyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Duygusuzluğu beni öldürüyordu. Çılgılık atmak istiyordum. “Onlara gitmelerini söyleyemez misin? Evimizi geri istediğimizi söyle. Tekrar okula gitmek istediğimizi. Onları artık burada istemediğimizi.”

“Hayır,” dedi babam. “Yapamam.”

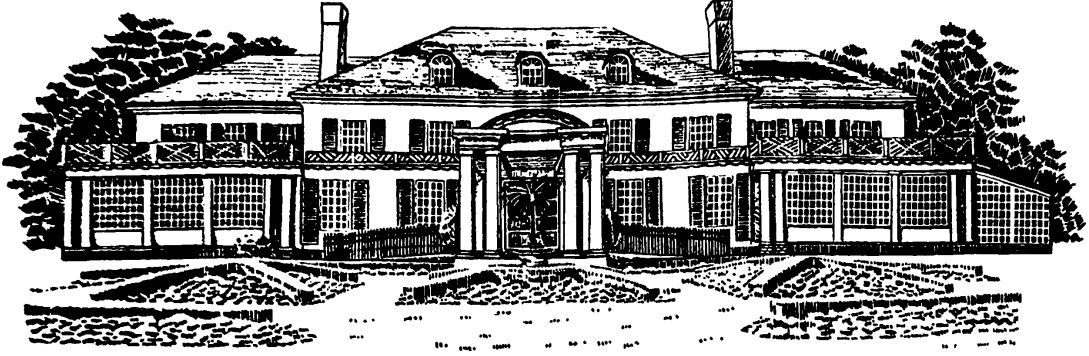
“Ama neden?”

Sesim bir oktav yükselmişti ve babamın irkildiğini görebiliyordum.

“Söyledim sana,” diye çıkıştı. “Annen. Onlara ihtiyacı var. Ona ihtiyacı var.”

“O mu?” dedim. “David mi?”

“Evet. David. Belli ki o adam annenin anlamsız varlığı konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor. Belli ki onun yaşamına bir ‘anlam’ katıyor. Şimdi,” diye gürledi gazetesini açarak, “konuşmayacağını söylemiştin. Sözüne sadık kalmaya ne dersin?”

Miller Roe, Cheyne Walk'taki evin dışında dikilmiş, telefonuna bakıyordu. Sabah West End Lane'deki kafede görüldüğünden bile daha pejmürde görünüyordu. Libby'yle Dido'nun yaklaştığını görünce doğrulup gülümsedi.

"Miller, bu Dido, meslekt—" Son anda kendini düzeltti. "*Arkadaşım*. Dido, bu da Miller Roe."

El sıkıştılar, ardından hep birlikte eve döndüler. Pencere-lerden akşam güneşinin altın sarısı ışıltısı yansıyordu.

"Libby Jones," dedi Dido, "Vay canına. Resmen bir konağın var."

Libby gülümsedi, sonra asma kilidi açmak için döndü. Koridorda dikilmiş etrafa bakarken sahiplik hissi duymuyordu. Hâlâ bir hukuk danışmanının belirip onları otoriter bir tavırla dışarı çıkarmasını bekliyordu.

"Tüm o tahtalar konusunda ne demek istediğini anladım," dedi Miller. "Biliyor musun, bu ev eskiden doldurulmuş hayvan kafaları ve av bıçaklarıyla doluydu. Hatta gerçek tahtlar bile varmış, tam şurada..." Merdivenin iki tarafını işaret etti. "Adamın ve kadının," diye ekledi alaycı bir tavırla.

"Tahtları kim söyledi sana?" diye sordu Dido.

"Henry'yle Martina'nın yetmişlerde ve seksenlerin başında debdebeli akşam yemekleri için buraya gelen eski arkadaşları. Henry'yle Martina sosyetik çevrelerle takılırken. Çocukları daha küçücükken. Belli ki her şey çok görkemliymiş."

"Peki şu eski arkadaşlar," diye devam etti Dido. "her şey karanlık bir hâl alırken neredelermiş?"

"Ah, tam olarak arkadaş değillermiş. Çocukların okuldaki arkadaşlarının aileleri, kısa süreli kompular, dünyanın her yerinden serseriler. Kimse onları gerçek anlamda umursamamış. Sadece onları hatırlayan insanlarmış."

"Bir de tahıtlarını," dedi Libby.

"Aynen." Miller gülmüştü. "Bir de tahıtlarını."

"Peki ya geniş aile?" diye sordu Dido. "Onlar neredeymiş?"

"Henry'nin ailesi yokmuş. Tek çocuk, iki ebeveyn de ölmüş. Martina'nın babası onlardan uzaklaşmış, annesi yeniden evlenmiş ve ikinci ailesiyle Almanya'da yaşıyormuş. Görünüşe göre o ara sıra uğramaya çalışmış ama Martina onu başından savmış. Hatta kadın 1992'de oğullarından birini yollamış; adam gelip beş gün boyunca her gün kapıyı çalmış ama kimse açmamış. Sesler duyduğunu, perdelerin hareket ettiğini gördüğünü söylemişti. Telefon hattı çalışmıyormuş. Anne, kızına ulaşmak için daha çok uğraşmadığı için vicdan azabından kahrolmuş. Bunu hiç aşamamış. Sakıncası yoksa?.." Sola, mutfaga doğru döndü.

Libby ve Dido da peşinden gitti.

"İşte çocuklar derslerini burada alıyormuş," dedi Miller. "Çekmeceler kâğıtlarla, ders ve alıştırma kitaplarıyla doluymuş."

"Peki kim ders veriyormuş onlara?"

"Bilmiyoruz. Henry Lamb olamaz. Ortaokul derslerinin hepsinden kalmış ve eğitime devam etmemiş. Martina'nın da ana dili İngilizce değildi, yani onun olması da düşük olasılık. O yüzden şu gizemli 'diğerleri'nden biri olduğunu düşünüyoruz. Büyük ihtimalle de bir kadın."

"Peki tüm o ders kitaplarına ne olmuş?" diye sordu Libby.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Miller. “Belki de hâlâ buradalardır.”

Libby mutfağın ortasındaki büyük, ahşap masaya, iki tarafındaki çekmecelere baktı. Nefesini tutup sırayla ikisini de açtı. İçleri boştu. Libby iç geçirdi.

“Polis kanıtı,” dedi Miller. “Onları yok etmiş olabilirler.”

“Polis başka neleri kanıt olarak almış?” diye sordu Dido.

“Kıyafetler. Gecelikler. Tüm o ecza malzemeleri, şişeler, tepsiler falan. Sabunlar. Yüz havluları. Diğer havlular. Elyaflar falan da tabii, o tür şeyler. Ama gerçekten de başka hiçbir şey yokmuş. Ne duvarda tablolar ne oyuncak ne de ayakkabı.”

“Ayakkabı yok muymuş?” diye tekrarladı Dido.

Libby başıyla onayladı. Miller’ın *Guardian*’daki yazısındaki en şaşırtıcı detaylardan biri de buydu. İnsan dolu bir ev ve tek bir çift ayakkabı bile yok.

Dido etrafına bakındı. “Bu mutfak,” dedi, “yetmişlerdeki en şık mutfaklardan biriymiş.”

“Değil mi?” diye katıldı Miller. “Sınıfının en iyisi. Görünüşe bakılırsa evdeki her şey –tabii hepsi satılmadan önce– Harrods’tan alınmış. Mağazanın satış departmanındaki arşiv çalışanı bana satış faturalarını gösterdi, Henry’nin evi satın aldığı tarihe kadar gittik. Ev eşyaları, yataklar, gölgelikler, kanepeler, kumaşlar, haftalık çiçek teslimatları, kuaför randevuları, tuvalet malzemeleri, havlular, gıda, her şey.”

“Benim beşiğim de dâhil.”

“Evet, senin beşiğin de dâhil. Yanlış hatırlamıyorsam 1977’de, küçük Henry yeni doğduğu zaman alınmış.”

“Yani ben o beşikte uyuyan üçüncü bebekmişim, öyle mi?”

“Evet. Sanırım öyle.”

Evin ön tarafındaki küçük bir odaya ilerlediler. Dido, “Senin teorin ne?” diye sordu. “Sence burada ne oldu?”

“Özetle mi? Zengin ailenin yanına tuhaf insanlar taşındı. Tuhaf şeyler oldu ve bir daha hiç haber alınamayan birkaç ergen dışında herkes öldü. Tabii bir de bebek dışında. Serenity. Bir

de bir zamanlar burada başka birilerinin de yaşadığına dair kanıtlar var. Şifalı bitki bahçesi kuran birileri. Bir ay boyunca Birleşik Krallık'taki ve o dönemde Londra'da yaşamış olabilecek yurt dışındaki bütün eczacıların izini sürdüm. Hiçbir şey bulamadım. Tek bir iz bile."

İçinde durdukları oda ahşap lambrili ve ahşap zeminliydi. Karşı duvarda büyük bir taş şömine ve diğer tarafta da maun bir barın kalıntıları vardı.

"Ekipmanları burada bulmuşlar," dedi Miller ağırbaşlılıkla. "Polis ilk başta işkence aletleri olduğunu düşünmüş ama ev yapımı spor aletleriymiş. İntihar edenlerin ikisinin bedeni oldukça ince ve fazlasıyla kaslıydı. Belli ki egzersiz yaptıkları oda burasıymış. Muhtemelen evden hiç çıkmamanın olumsuz etkilerini azaltmak için. Tabii ben yine bir ay boyunca bulabildiğim bütün spor hocalarının peşine düştüm, seksenlerde ve doksanların başında Chelsea'de kullanılan bu tekniği bilen biri var mı diye. Yine hiçbir şey çıkmadı." Adam iç geçirdi, ardından aniden Libby'ye döndü. "Gizli merdiveni buldun mu? Tavan arasına çıkı mı?"

"Evet, hukuk danışmanı beni buraya getirdiğinde gösterdi."

"Kilitleri gördün mü? Çocukların odalarındaki?"

Libby içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. "O zaman yazını okumamıştım daha," dedi. "O yüzden bakmadım. Son geldiğimde de..." Duraksadı. "Son geldiğimde yukarıda sesler duyar gibi oldum ve korkup kaçtım."

"Çıkıp bakalım mı?"

Libby başıyla onayladı. "Olur."

"Annemlerin evinde de şu gizli merdivenlerden var," dedi Dido dar merdivenden çıkarken tırabzana tutunarak. "Küçükken beni sinirlendirmek için kullanırlardı. Öfkeli bir hayaletin iki kapıyı da kilitleyeceğini ve sonsuza dek içeride sıkışıp kalacağımı düşünürdüm."

Libby bunu duyunca adımlarını hızlandırdı ve nefes nefese tavan arasının sahanlığına ulaştı.

Miller nazikçe, “İyi misin?” diye sordu.

“Hı hı,” diye mırıldandı Libby. “Sadece...”

Miller elini kulağına götürdü. “Duydun mu?” dedi.

“Neyi?”

“Şu gıcirtıyı?”

Libby başıyla onayladı, gözleri irileşti.

“Eski evler çok ısındığında ya da çok soğuduğunda böyle şeyler yapar. Sızlanırlar. Geçen gün duyduğun da bu olmalı. Ev sızlanıyor.”

Aklından evler sıcakladığında öksürür mü diye sormak geçse de sormamaya karar verdi.

Miller cebinden telefonunu çıkarıp kamerasını açtı ve yürürken kayıt almaya başladı. “Tanrım,” dedi yüksek bir fısıltıyla. “İşte bu. İşte bu.”

Kamerayı soldaki ilk kapıya çevirdi. “Bak,” dedi.

Libby de Dido da dönüp baktılar. Kapının dış tarafına iştirilmiş bir kilit vardı. Adamın peşinden diğer kapıya doğru ilerlediler. Bir kilit daha. Sonra bir tane daha, bir tane daha.

“Dört oda da dışarıdan kilitlenebiliyor. Polis, çocukların burada uyuduğunu düşünüyor. Kan izleri ve duvarlarda bazı izler buldukları yer de burası. Bakın,” dedi, “tuvalet bile dışarıdan kilitleniyor. Girelim mi?”

Eli odalardan birinin kapısının kolundaydı.

Libby başıyla onayladı.

Miller’ın yazısını ilk okuduğunda tavan arasındaki odalarla ilgili paragrafları atlamış, ortaya attığı düşünciyi kaldıramamıştı. Şimdi de bir an önce olup bitsin istiyordu.

Geniş bir odaydı, aşağılara doğru yer yer sararmış, beyaz duvarları vardı, döşemeler çıplaktı, pencereye yırtık pırtık beyaz perdeler asılıydı, içeride köşelerde bulunan ince şiltelerden başka bir şey yoktu. Bir sonraki oda da aynısıydı. Ondan son-

raki de. Dördüncü yatak odasına geldiklerinde Libby, kapının ardında bir adam bulacağına ikna olmuş gibi nefesini tuttu. Ama adam falan yoktu, beyaz perdeleri ve çıplak döşemeleri olan boş, beyaz bir oda daha sadece. Tam kapıyı arkalarından kapayacaklardı ki Miller durdu, kamerasını odanın diğer ucuna çevirdi ve şilteye odakladı.

“Ne?”

Miller yaklaşıp şilteyi duvardan hafifçe ayırdı ve araya sıkışmış bir şeye zum yaptı.

“O ne?”

Miller nesneyi eline alıp önce kameraya tuttu, sonra kendine doğru kaldırdı. “Çorap.”

“Çorap mı?”

“Evet. Erkek çorabı.”

Kırmızı-mavi bir çoraptı ve rengi tavan arasındaki odaların boşluğunda tuhaf bir şekilde patlıyordu.

“Bu çok tuhaf,” dedi Libby.

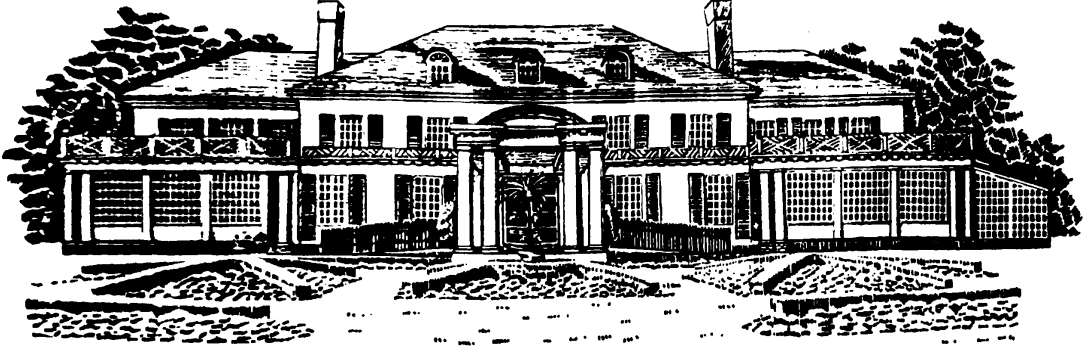
“Tuhaftan da öte,” dedi Miller. “İmkânsız. Baksana şuna.”

Çorabı çevirip Libby’yle Dido’ya gösterdi.

Çorabın üzerinde Gap logosu vardı.

“Ne var ki?” dedi Dido. “Anlamadım.”

“Bu *güncel* Gap logosu,” dedi Miller. “Son birkaç yıldır kullanıyorlar bu logoyu.” Libby’yle göz göze geldi. “Bu çorap yeni.”

Lucy, cuma akşamı saat beş gibi köşedeki ödemeli telefonda Michael'ı aradı. Adam hemen açtı. "Sen olacağını tahmin etmiştim," dedi ve Lucy adamın sesinin ardındaki o şehvetli tebessümü duydu.

"Nasılsın?" diye sordu neşeyle.

"Ah, harikayım. Sen nasılsın?"

"Ben de harikayım."

"Daha telefon almadın mı kendine? Bu da sabit hat, değil mi?"

Lucy rahatlıkla, "Tanıdığım biri ayarlıyor," diye yalan söyledi. "Yenilenmiş bir tane bulmuş. Yarın falan elimde olur."

"Güzel," dedi Michael. "Güzel. Eh, beni hâl hatır sormak için aramadığına göre sanırım küçük *ricanla* ilgili ne yaptığımı öğrenmek istiyorsun."

Lucy kaygısız bir kahkaha attı. "Çok isterim."

"Eh," diye devam etti Michael, "o hâlde beni delicesine seveceksin, Lucy Lou, çünkü sana ful paket ayarladım. Sana, Marco'ya ve kızına, hatta köpeğine bile birer pasaport. Aslına bakarsan pasaportlar için o kadar çok para ödedim ki köpeğini bedavaya verdiler!"

Lucy o her daim orada olan safranın öğle yemeğini acılaştırdığını hissetti. Michael'ın pasaportlara ne kadar para ödediğini ve karşılığında neler isteyeceğini düşünmek istemiyordu. Kendini zorlayarak güldü. "Ah, ne kadar da kibarlar!" dedi.

"Kıçımın kibarları," dedi Michael. Sonra, "Ee, gelmek ister misin? Pasaportları almaya yani?" diye ekledi.

"Elbette!" dedi Lucy. "Kesinlikle. Ama bugün olmaz. Belki yarın ya da pazar günü?"

"Pazar gel," dedi Michael. "Öğle yemeğine uğra. Joy'un izin günü, baş başa oluruz."

Lucy midesindeki safranın boğazına kadar yükseldiğini hissettiyse de "Saat kaçta?" diye sormayı başarabildi.

"Bir diyelim. Barbeküye biraz et atarım. Sen de şu eskiden yaptığın şeyi yaparsın, neydi adı? Hani ekmek ve domatesli olan?"

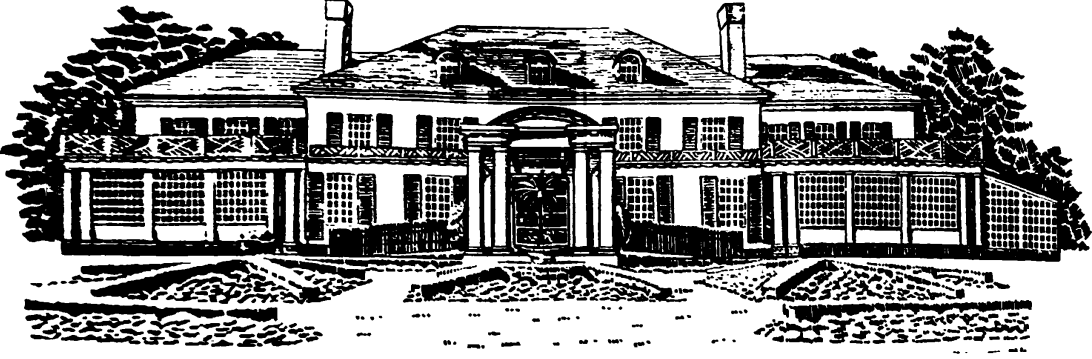
"Panzanella."

"Hah, ondan. Tanrım, ne güzel yapardın o şeyi."

"Ya," dedi Lucy. "Teşekkür ederim. Umarım o sihirli dokunuşum hâlâ yerindedir."

"Evet. Senin şu sihirli dokunuşun. O sihirli dokunuşu gerçekten ama gerçekten özledim."

Lucy güldü. Veda etti, pazar günü saat birde görüşeceklerini söyledi. Sonra telefonu kapadı, tuvalete koştu ve kustu.

Chelsea, 1990

1990 yazında, on üç yaşına henüz girmişken, bir öğleden sonra sahanlıkta anneme rastladım. Kurutma dolabına temiz nevresimleri koyuyordu. Bir zamanlar kirli çamaşırlarımız haftada bir yanında yaldızlı harfler bulunan küçük bir minibüs tarafından alınır, birkaç gün sonra da kurdeleyle sarılmış tertemiz balyalar hâlinde ya da naylon torbaların içinde ahşap askılıklara asılmış hâlde geri gelirdi.

“Çamaşırhane hizmetlerine ne oldu?” diye sordum.

“Hangi çamaşırhane hizmeti?”

Saçları uzamıştı. Fark ettiğim kadarıyla iki yıldır, yani diğer insanlar yanımıza taşındığından beri kestirmemişti. Birdie’nin saçları uzundu, Sally’ninkiler de öyle. Annem saçlarını genelde küt kullanırdı. Ama şimdi kürek kemiklerini geçiyordu ve ortadan ayrılmıştı. Acaba benim Phin’e benzemeye çalıştığım gibi o da diğer kadınlara mı benzemeye çalışıyor diye düşündüm.

“Unuttun mu? Hani beyaz bir minibüsle gelip çamaşırlarımızı alan ihtiyar bir adam vardı. Hatta o kadar küçüktü ki sen hepsini taşıyabilecek mi diye endişelenirdin.”

Annemin bakışları ağır ağır, sanki bir rüyayı hatırlarmış gibi sola kaydı. Sonra, “Ha, evet. Unutmuşum onu,” dedi.

“Neden artık gelmiyor?”

Annem parmak uçlarını birbirine sürtünce panikle ona baktım. O hareketin ne anlama geldiğini biliyordum ve uzun zamandır şüphelendiğim bir şeydi ama ilk kez karşımda onaylıyorlardı bunu. Fakirdik.

“İyi de babamın paralarına ne oldu?”

“Hişşş.”

“Ama anlamıyorum.”

“Hişşş,” dedi annem tekrar. Sonra beni nazikçe kolumdan tutarak yatak odasına götürdü ve yatağına oturttu. Ellerimi ellerinin arasına alıp gözlerini gözlerime dikti. Artık göz makyajı yapmadığını fark ettim ve ne zamandan beri yapmadığını merak ettim. Uzun bir süreç içinde o kadar çok şey öyle ağır ağır değişmişti ki kimi zaman yeni eklenenleri fark etmek zor oluyordu.

“Bana söz vermelisin, söz vermelisin, söz,” dedi. “Kimseye bundan bahsetmeyeceksin. Kız kardeşine. Diğer çocuklara. Yetişkinlere. Kimseye, tamam mı?”

Başımı sertçe sallayarak onayladım.

“Sana da sırf güvendiğim için söylüyorum. Çünkü sen makul bir çocuksun. Beni yüzüstü bırakma, tamam mı?”

Başımı daha da sert salladım.

“Babanın parası uzun zaman önce suyunu çekti.”

Yutkundum.

“Nasıl yani, hepsi mi?”

“Evet.”

“Peki nasıl yaşıyoruz?”

“Baban stok ve hisse satıyor. Hâlâ birkaç birikim hesabı var. Haftada otuz poundla yaşayabilirsek en azından bir iki yıl daha idare ederiz.”

“Haftada otuz pound mu?” Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Annem haftada otuz poundu sırf taze çiçeklere harcardı. “Ama bu imkânsız.”

“Değil. David de bizimle oturup her şeyi hesapladı.”

“David mi? İyi de David para hakkında ne bilir ki? Bir evi bile yok!”

“Hişşş.” Parmağını dudaklarına götürüp temkinli bir edayla kapıya baktı. “Bize güvenmek zorundasın, Henry. Biz yetişkiniz ve sen bize güvenmek zorundasın. Birdie keman derslerinden kazandığı parayı getiriyor. David de egzersiz derslerinden para kazanıyor. Justin zaten bir sürü para kazanıyor.”

“Evet ama bize bir şey vermiyorlar, değil mi?”

“Şey, veriyorlar. Herkes katkıda bulunuyor. İdare ediyoruz.”
İşte o an idrak ettim. Sert ve net bir biçimde.

“Burası artık bir komün mü?” diye sordum dehşetle.

Annem sanki gülünç bir şey söylemişim gibi güldü. “Hayır!” dedi. “Tabii ki değil!”

“Babam neden evi satmıyor peki?” diye sordum. “Gidip başka bir yerde, küçük bir dairede yaşayabiliriz. Çok da güzel olur. Hem bir sürü de paramız olur.”

“Ama mesele sadece para değil ki, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ne peki?” diye sordum. “Mesele ne?”

Annem usulca iç geçirdi ve başparmaklarıyla elime masaj yaptı. “Mesele, şey, benim sanırım. Kendimle ilgili hislerim ve çok uzun zamandır kendimi üzgün hissedişim ve tüm bunların” –eliyle devasa odasını, salınan perdeleri, ısıltılı şamdanı işaret etti– “beni mutlu etmemesi. Gerçekten etmemesi. Sonra David geldi ve bana yaşamanın başka, daha az bencil bir yolunu gösterdi. *Çok fazla* şeyimiz var, Henry. Bunu görebiliyor musun? Çok ama çok fazla. Üstelik çok eşya seni dibe çeker. İşte şimdi para da fiilen gitmişken değişmenin tam sırası. Ne yediğimizi, ne kullandığımızı, ne harcadığımızı ve günlerimizi nasıl doldurduğumuzu düşünmenin. Dünyaya bir şeyler verme-

liyiz, sürekli ondan bir şeyler alarak yaşayamayız. Biliyorsun, David...” Onun adını söylerken sesinin şarap kadehine çarpan kaşık gibi cınladığını duydum. “...neredeyse tüm parasını hayır işlerine harcıyor. Şimdi, onun rehberliğinde biz de aynısını yapıyoruz. İhtiyacı olan insanlara bir şeyler vermek ruha o kadar iyi geliyor ki. Önceden yaşadığımız hayat israf doluydu. Çok yanılttı. Anlıyor musun? Ama şimdi, David bize yol gösterirken dengeyi yeniden kurabiliriz.”

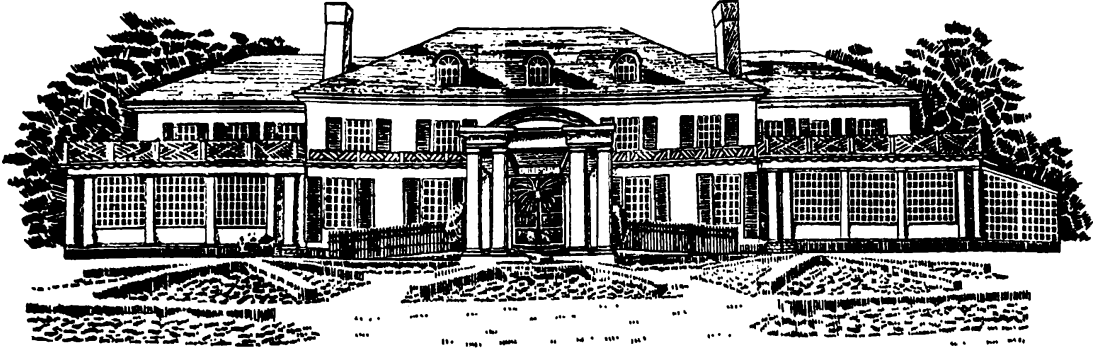
Az önce duyduklarımı tam manasıyla idrak edebilmek için kendime bir dakika verdim.

“Yani kalıyorlar,” dedim sonunda. “Sonsuza kadar?”

“Evet,” diye yanıtladı hafif bir tebessümle. “Evet. Umarım.”

“Biz de fakiriz?”

“Hayır. Fakir değiliz, hayatım. Yüksüzüz. Özgürüz.”

Libby, Miller ve Dido, gizemli çorap adamın içeri girebileceği muhtemel yerleri bulmak için evi tepeden tırnağa aradı. Evin arka tarafında bahçeye inen taş basamaklara açılan geniş, camlı bir kapı vardı. İçeriden sürgülenmişti ve açmaya çalıştıklarında aynı zamanda kilitli de olduğunu görmüşlerdi. Kapıdaki çatlaklarda ve kapı çerçevesinde morsalkımlar büyümüştü, ki bu da kapının haftalardır, hatta yıllardır açılmadığını gösteriyordu.

Tozlu sürme pencereleri ittirdiler ama onlar da kilitliydi. Karanlık köşelerde gizli kapılar aradılar ama bulamadılar.

Libby'nin anahtar demetindeki bütün anahtarları tek tek deneyip camlı kapıyı açanı nihayet buldular. Ama kapı yine de açılmadı.

Miller camdan aşağı, kapının dışına doğru baktı. "Asma kilit var," dedi, "dışarıdan. O demette küçük bir anahtar var mı?"

Libby bulabildiği en küçük anahtarı bulup Miller'a uzattı.

"Pencere camlarından birini çıkarsam ne hissedersin?"

"Çıkarmak mı?" dedi Libby. "Neyle?"

Miller dirseğini gösterdi.

Libby irkildi. "Buyur."

Miller, darbenin etkisini azaltmak için yıpranmış basma perdeyi kullandı. Cam çatladı ve iki mükemmel parçaya ayrıldı. Miller kolunu delikten uzatıp küçük anahtarla asma kilidi açtı. Kapı nihayet açılarak morsalkım düğümlerini parçaladı.

“İşte,” dedi Miller çimenliğe doğru ilerleyerek. “İlaçların yetiştiği yer burası.”

“Libby’nin anne babasını öldüren ilaçlar mı?” diye sordu Dido.

“Evet. *Güzelavrat otu*. Ya da başka bir deyişle ölümcül itüzümü. Polis o maddeden koca bir çalı bulmuş.”

Bahçenin en ucuna, uzun akasya ağacının altında gölgelik ve serin kalan kısmına ilerlediler. Orada ağacın gölgesi boyunca kıvrılan ve evin arka kısmına bakan bir bank vardı. Londra’da son yirmi yıldır görülen en sıcak yaz olmasına rağmen bank nemli ve küflüydü. Libby parmaklarını usulca kolçaklarda gezdirdi. Martina Lamb’in güneşli bir sabah vakti orada oturduğunu, Libby’nin parmaklarının değdiği yerde bir çay fincanı durduğunu, kadının tepesinde dönüp duran kuşları izlediğini hayal etti. Kadının diğer elinin hamilelik şişkinliğini kavradığını, bebeğinin içeride dönüp tekme attığını hissedince gülümsediğini hayal etti.

Ardından bir yıl sonra akşam yemeğiyle birlikte zehir aldığı, mutfağın zeminine uzanarak hiç sebepsiz ölmeye yattığını, bebeğini üst katta yalnız bıraktığını canlandırdı gözünde.

Libby elini hemen geri çekti ve hızla dönüp eve baktı.

Buradan, salonun arka tarafındaki dört geniş pencereyi görebiliyorlardı. Üst kattaki diğer dört küçük pencereyi de görebiliyorlardı, arka tarafta her yatak odasının iki penceresi vardı ve tam ortada da sahanlığın üzerinde kalan daha küçük bir pencere duruyordu. Onun üzerindeyse saçakları bulunan sekiz dar pencere vardı; tavan arasındaki her oda için iki pencere ve banyonun bulunduğu yerde de küçük, yuvarlak bir pencere.

Sonra düz bir çatı, üç baca gövdesi ve onun da ötesinde mavi gökyüzü.

“Şuraya bakın!” dedi Dido parmak uçlarında yükselip bir şeyi çılgınca işaret ederek. “Bakın! Orada bir merdiven mi var? Ya da bir yangın çıkışı?”

“Nerede?”

“İşte! Orada! Şuradaki kırmızı baca gövdesinin arkasına yaslanmış. Bakın.”

Libby bir metal parıltısı gördü. Gözleriyle takip ederek tuğladan bir çıkıntıya, oradan da saçakların tepesindeki kenara ve evin yan tarafındaki başka bir tuğla çıkıntıya bitişik yağmur oluklarına ulaştı, bitişikteki bahçe duvarının üzerinden atlayarak bir tür beton sığınağa, sonra da beton bahçeye ulaşılabilirdi.

Etrafında döndü. Arkada yoğun bir bitki örtüsü, eski tuğla bir duvarla çevriliydi. Oraya açılan belirgin patikayı zorladı, ayağı otların arasındaki çıplak alanları buldu. Birkilerin üzerinde saçlarına ve kıyafetlerine yapışan eski örümcek ağları vardı. Ama Libby ilerlemeye devam etti. Bu rotayı ta içinde hissediyor, ne aradığını biliyordu sanki. Ve işte karşısındaydı, koyu yeşile boyanmış, menteşelerinden sarkan ve arka taraftaki evin bakımsız, bitkileri büyümüş bahçesine açılan harap hâldeki ahşap kapı.

Miller ve Dido arkasında durmuş omzunun üzerinden ahşap kapıya bakıyordu. Libby kapıyı elinden geldiğince sert bir hareketle itip komşunun bahçesine baktı.

Dağınık ve biçilmemişti. Yeşilliğin ortasında çarpık bir güneş saati ve toz toprak içindeki çakıllı yollar vardı. Mobilya yahut çocuk oyuncağı görünmüyordu. İleride, evin yan tarafındaysa o noktadan bakınca doğrudan sokağa çıkıyormuş gibi görünen bir patika vardı.

“Çözdüm,” dedi, keskiyle kırılmış asma kilide dokunarak. “Bakın. Evde yatıp kalkan kişi her kimse bu kapıdan girip bahçeyi geçiyor, oradaki beton şeye tırmanıyor” –onları tekrar

bahçeye götürdü– “bahçe duvarının üzerinden çıkıp boruya tırmanarak şu platforma çıkıyor, bakın, orada, sonra da çıkıntıya ve oradan da çatıya tırmanıp merdivene ulaşıyor. Çözmemiz gereken tek şey merdivenin nereye gittiği.”

Miller’a baktı. Miller da ona baktı. “Ben pek atik sayılmam,” dedi Miller.

Libby bakışlarını ona çevirince Dido yanaklarını şişirip oflayarak, “Yapma,” dedi.

Tekrar eve girip tavan arasındaki odalara çıktılar. Koridorun tavanında küçük, ahşap bir kapak vardı. Miller, Libby’yi omuzlarına aldı ve genç kadın kapağı itti.

“Ne görüyorsun?”

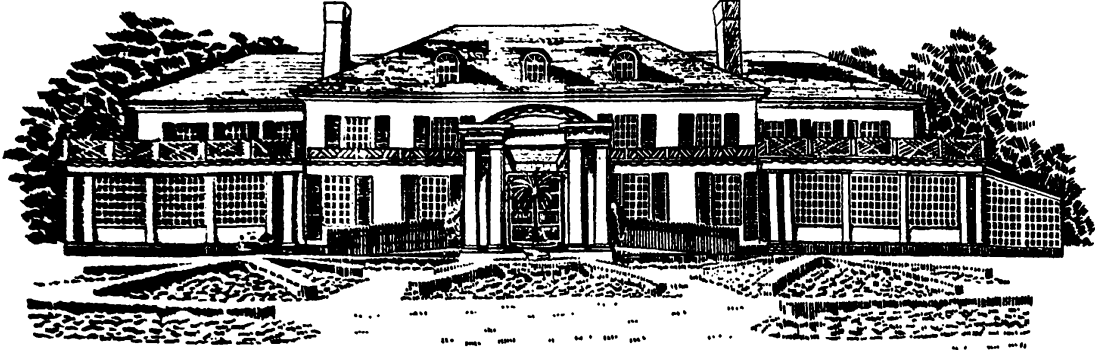
“Tozlu bir tünel. Sonra da başka bir kapı. Biraz daha kaldırsana beni.”

Miller homurdanarak biraz daha yükseltti onu. Libby tahta çıtaya tutunarak kendini yukarı çekti. Yukarısı daha da sıcaktı ve kıyafetlerinin terden bedenine yapıştığını hissedebiliyordu. Tünel boyunca sürünerek ilerideki ahşap kapağı açtı ve içerisi ânında parlak güneş ışııyla doldu. Düz bir damdaydı ve orada da saksılar içinde birkaç ölü bitkiyle iki plastik sandalye vardı.

Libby ellerini beline koyarak manzarayı inceledi: ön tarafta Embankment Gardens’ın güneşten kavrulmuş yeşillikleri, onun ötesinde de nehrin oluşturduğu koyu şerit. Arkasında burasıyla King’s Road arasında uzanan dar sokakların oluşturduğu şekli seçebiliyordu; içenlerle dolu bir birahane bahçesi, arka bahçelerden ve park edilmiş araçlardan oluşan öbekler.

Dido’nun aşağıdan, “Ne görüyorsun?” diye seslendiğini duydu.

“Her şeyi görebiliyorum,” dedi. “Kesinlikle her şeyi.”

Marco gözlerini kısarak Lucy'ye baktı. "Biz neden gelemiyoruz?" diye sordu. "Anlamıyorum."

Lucy iç geçirdi, küçük el aynasında göz kalemini düzeltti ve "Öyle işte, tamam mı? Bana büyük bir iyilik yaptı ve tek başıma gelmemi istedi, o yüzden de tek başıma gidiyorum," dedi.

"Peki ya sana zarar verirse?"

Lucy irkilmemek için kendini tuttu. "Bana zarar vermeyecek, tamam mı? Çok inişli çıkışlı bir evliliğimiz olmuş olabilir ama artık o evliliğin içinde değiliz. Hayat devam eder. İnsanlar değişir."

Ona yalan söylerken oğluna bakamadı. Marco gözlerindeki korkuyu görürdü. Ne yapmak üzere olduğunu anlardı. Ama neden böyle bir şey yapmak üzere olduğunu hayatta anlayamazdı çünkü annesinin çocukluğuna, yirmi dört yıl önce neyden kaçtığına dair hiçbir şey bilmiyordu.

"Bir şifreye ihtiyacın var," dedi Marco buyurgan bir tavırla. "Seni ararım ve sen de korkmuşsan *Fitz nasıl?* dersin, tamam mı?"

Lucy gülümseyerek başıyla onayladı. "Tamam," dedi. Oğlunu kendine çekip kulağının arkasını öptü. Marco da bunu yapmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra Stella ve Marco mutfakta dikilmiş, annelerinin gidişini izliyorlardı.

“Çok güzel görünüyorsun, anne,” dedi Stella.

Lucy’nin yüreği ezildi. “Teşekkürler, bebeğim,” dedi. “Saat dört gibi dönerim. Pasaportlar da yanımda olacak. Londra yolculuğumuzu planlamaya başlarız böylece.” Tüm dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. Stella bacağına sarıldı. Lucy biraz bekleyip onu kendinden uzaklaştırdı ve arkasına bile bakmadan binadan çıktı.

* * *

Fitz’in kakası hâlâ oradaydı. Üzerindeki kurt sinekleri iki katına çıkmıştı. Lucy bundan tuhaf bir tatmin duydu.

Michael kapıyı açtı; güneş gözlüğü tepesindeydi ve üzerinde geniş bir şortla bembeyaz bir tişört vardı. Lucy’nin elinden içinde yol üstünde aldığı domates, ekmek ve ançüzelerin bulunduğu alışveriş torbasını alıp iki yanağına da bir öpücük kondurdu. Lucy, adamın nefesindeki bira kokusunu aldı.

“Bu ne güzellik böyle?” dedi Michael. “Vay canına. İçeri gel, içeri gel.”

Lucy adamın peşinden mutfığa gitti. Tezgâhta, kâğıdın üzerinde iki biftek, gümüş bir şarap kovanının içinde bir şişe şarap duruyordu. Michael, Sonon ses sisteminde Ed Sheeran dinliyor ve epey neşeli görünüyordu.

“Sana bir içki koyayım,” dedi. “Ne istersin? G&T? Bloody Mary? Şarap? Bira?”

“Bira alırım,” dedi Lucy. “Teşekkürler.”

Michael ona bir Peroni verdi, Lucy bir yudum aldı. İlk yudumdan başının döndüğünü hissedince keşke kahvaltı etmiş olsaydım diye düşündü.

Michael şişesini ona doğru kaldırarak, “Şeref,” dedi.

“Şerefe,” diye tekrarladı Lucy. Tezgâhta Michael’ın en sevdiği cipslerden vardı bir kâse, Lucy ondan bir avuç aldı. Kontrolünü kaybetmemek için ayık kalmalı ama buraya yapmaya geldiği şeyi yapabilmek için de yeterince sarhoş olmalıydı.

“Ee,” dedi. Çekmecelerden birinden doğrama tahtasını, diğerinden bıçağı çıkararak alışveriş torbasından domatesleri aldı. “Yazma işi nasıl gidiyor?”

“Tanrım, sorma,” dedi Michael gözlerini devirerek. “Pek de *verimli bir hafta* olmadı, bunu bir kenara bırakalım.”

“Sanırım herkese öyle oluyordur, değil mi? Psikolojik olsa gerek.”

“Hı hı,” dedi Michael ona bir servis tabağı uzatırken. “Bir tarafı öyle. Ama diğer taraftan bütün iyi yazarlar buna uyum sağlamış. Yağmur yağıyor diye koşuya çıkmaktan vazgeçmek gibi bir şey bu. Sadece bahane. O yüzden daha çok çalışmalıyım.” Lucy’ye gülümsedi ve bir an neredeyse mütevazı, neredeyse gerçek gibi göründü. Lucy de bir an belki de bugünün düşündüğü gibi sonuçlanmayabileceğini, belki sadece öğle yemeği yiyip sohbet ettikten sonra adamın pasaportları verip kapı eşiğinde bir sarılma-
madan fazlasına yeltenmeden onu gönderebileceğini düşündü.

Michael’ın aşırı keskinleştirilmiş bıçağının yumuşak domatesin içinden tereyağından geçer gibi kaydığını hissederken, “Öyle diyorsan öyledir,” dedi. “Sanırım bu da diğerleri gibi bir iş. Başına oturup o işi yapman gerekiyor.”

“Kesinlikle,” dedi adam. “Kesinlikle.” Birasının ikinci yarısını bir yudumda içip boş şişeyi çöp kutusuna attı. Buzdolabından yeni bir şişe çıkardı, Lucy’ye de bir tane uzattı. Kadın başını iki yana sallayarak hâlâ dolu olan şişesini gösterdi.

“Bitir hadi,” dedi adam. “Şahane bir Sancerre var elimde, en sevdiğin.”

“Özür dilerim,” dedi Lucy şişeyi dudaklarına götürerek. “Uzun süredir alkol tüketmiyorum.”

“Ya, öyle mi?”

“Kasti bir şey değil,” diye yanıtladı Lucy. “Sadece param yoktu.”

“Eh, o zaman buna Lucy’yi Alkole Döndürme Operasyonu diyelim, olur mu? Hadi. İç şunu.”

İşte o sınırdıydı yine, samimiyete çok yakın ama saldırganlığa bir derece daha yakın. Kaygısız bir rica değil, bir emir. Lucy gülümsedi ve şişenin yarısını içti.

Michael onu dikkatle izliyordu. “Aferin,” dedi. “Aferin. Hadi, gerisini de.”

Lucy zoraki bir gülümsemeyle gerisini de içti, biraz fazla hızlı içince neredeyse boğulacaktı.

Michael ıslıl ıslıl gözlerle, köpek balığı gibi ona baktı ve “Of, uslu kız, *uslu kız*,” dedi.

Boş şişeyi kadının elinden alıp büfeden iki şarap kadehiyle döndü. “Geçelim mi?” dedi bahçeyi işaret ederek.

“İzin ver, şunu bitireyim.” Lucy yarısı doğranmış domatesleri gösterdi.

“Sonra bitirirsin,” dedi Michael. “Önce bir şeyler içelim.”

Lucy elinde çantası ve cips kâsesiyle onun peşinden avluya çıktı.

Adam iki büyük kadehe şarap doldurup birini masanın üzerinden Lucy’ye itti. Bir kez daha kadeh kaldırdılar, ardından adam gözleriyle kadını olduğu yere çiviledi. “Ee, Lucy Lou, anlat bakalım, her şeyi anlat bana. Son on yılda neler yaptın?”

“Hah!” dedi Lucy tiz bir sesle. “Nereden başlamamı istersin?”

“Kızının babasından başlamaya ne dersin?”

Lucy’nin midesi altüst oldu. Michael’ın Stella’yı gördüğü andan itibaren aklında onun başka bir adamla sevişmiş olmasından başka bir şey olmadığını biliyordu.

“Ha, cidden,” dedi, “anlatacak pek bir şey yok. Felaketti. Ama bana Stella’yı verdi. Yani, bilirsin.”

Michael ona doğru eğildi, ela gözlerini ona sabitledi. Gülümseyordu ama gözlerine ulaşmayan bir tebessümdü bu. “Hayır,” dedi. “Aslında bilmem. Kimdi? Nerede tanıştınız?”

Bu evde bir yerde duran pasaportları düşündü Lucy. Michael’ı kızdırmayı göze alamazdı. Ona Stella’nın babasının hayatının aşkı olduğunu, gördüğü en güzel adam olduğunu, müziğiyle onu ağlatan seçkin bir piyanist olduğunu, kalbini kırdığını ve ceplerinde hâlâ o kırık parçaları taşıdığını, üç yıldır onu görmediğini söyleyemezdi.

“Puştun tekiydi,” dedi. Sonra duraksadı, şarabından büyük bir yudum aldı. “Güzel yüzlü bir suçluydu işte, aptalın tekiydi. Onun için üzülmüştüm. Beni hak etmiyordu. Hele Stella’yı hiç hak etmiyordu.” Sözlerini inanarak söylüyordu çünkü Michael’ın gözlerinin içine baktığında adam aslında bizzat onu anlattığının pek farkında değildi.

Bu açıklama Michael’ı bir anlığına tatmin etmiş gibiydi. Tebessümü yumuşadı ve yine gerçek görünmeye başladı.

“Nerede şimdi bu aptal?”

“Arazi oldu. Cezayir’e döndü. Annesinin kalbini kırdı. Annesi beni suçluyor.” Omuzlarını silkti. “Ama aslında zaten annesinin kalbini kıracaktı. Herkesin kalbini kıracaktı. O tip adamlardan biri çünkü.”

Michael tekrar ona doğru eğildi. “Onu sevdin mi?”

Lucy küçümser gibi bir ses çıkardı. “Tanrım,” dedi hâlâ Michael’ı düşünerek. “Hayır.”

Michael sanki onu onaylarmış gibi başını salladı. “Peki başka biri oldu mu? Onca yıl içinde?”

Lucy başını iki yana salladı. Bu da yalandı gerçi ama söylemesi daha kolay bir yalandı. “Hayır,” dedi. “Kimse olmadı. İki çocukla kıt kanaat geçiniyordum zaten. Biriyle tanışsam bile, biliyorsun, yürümezdi. Mantıken yani.” Omuzlarını silkti.

“Evet. Anlıyorum. Sen de biliyorsun ki Lucy” –hevesle ona baktı– “biliyorsun ki ne zaman istesen sana yardım ederdim. Tek yapman gereken istemektir.”

Lucy başını üzüntüyle iki yana salladı.

Michael, “Evet,” dedi. “Biliyorum. Fazla gururlusun.”

Bu gerçekten o kadar uzaktı ki resmen komikti ama Lucy yine de kasten başıyla onayladı. “Beni çok iyi tanıyorsun,” deyince Michael güldü.

“Pek çok yönden çok ama çok kötü bir çifttik. Yani, Tanrım, o zamanlarımızı hatırlasana! *Deliydik* resmen! Ama diğer yönlerden acayip müthiştik, öyle değil mi?”

Lucy kendini zorlayarak gülümsedi ve onaylar gibi başını salladı ama sözlü olarak onaylamayı kendine yediremedi.

“Belki de biraz daha zorlamalıydık,” dedi Michael. Önce kendi kadehini, ardından sadece iki yudum almış olmasına rağmen Lucy’nin kadehini tekrar doldurdu.

“Bazen olan oluyor işte,” dedi Lucy anlamsızca.

“Bu doğru, Lucy,” dedi Michael, sanki Lucy çok bilgece bir şey söylemiş gibi. Şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra, “Bana oğlumdan bahset,” dedi. “Zeki mi? Sportif mi?”

Nazik mi? diye sordu Lucy sessizce. İyi biri mi? Kardeşine iyi bakıyor mu? Bana zorluk çıkarıyor mu? Güzel kokuyor mu? Şarkı söyleyebiliyor mu? İnsanların şahane portrelerini çizebiliyor mu? Benden ve benim ona sunduğum bu boktan yaşamdan fazlasını hak ediyor mu?

“Gayet zeki,” diye yanıtladı. “Matematik ve fende ortalama; dil, güzel sanatlar ve edebiyatta mükemmel. Ama sportif değil. Hiç değil.”

Gözlerini kaçırmadan Michael’a baktı, bakışlarında hayal kırıklığının gölgesini aradı. Ama Michael işgüzar görünüyordu. “Her şeyde kazanamazsın,” dedi. “Gayet de yakışıklı bir çocuk. Kızlara ilgi göstermeye başladı mı?”

“Daha on iki yaşında,” dedi Lucy hiç düşünmeden.

“Tam yaşı işte,” dedi Michael. “Tanrım, eşcinsel falan değildir, değil mi?”

Lucy şarabını Michael’ın suratına fırlatıp gitmek istedi. Ama bunun yerine, “Kim bilir?” dedi. “Henüz buna yönelik bir işaret yok. Ama dediğim gibi, henüz o tarz şeylerle ilgilenmiyor pek. Neyse,” diyerek konuyu değiştirdi, “ben *panzanellaya* dönsem iyi olacak. Yemeden önce biraz dinlenmesi gerek.”

Lucy ayağa kalktı. Michael da ayaklanarak, “Ben de barbeküyü yakayım,” dedi. Lucy mutfığa yöneldi ama daha uzaklaşmadan Michael ellerini yakalayıp onu kendine çevirdi. Lucy adamın gözlerinin kaydığını görebiliyordu. Şimdiden bakışları odağını yitirmişti ve saat daha bir buçuktu. Michael elini Lucy’nin kalçasına koyup onu kendine çekti. Sonra saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, ona doğru eğildi ve “Seni hiç bırakmamalıydım,” diye fısıldadı.

Dudakları kısacık bir an Lucy’nin dudaklarını sıyrıp geçti ve ardından poposuna vurarak kadının mutfığa gidişini izledi.

Chelsea. 1990

Annemin bana David'in bütün paramızı hayır kurumlarına verdirdiğini ve sonsuza dek bizimle yaşayacağını söylemesinden kısa bir süre sonra David'i Birdie'yi öperken gördüm.

O zamanlar pek çok açılan benim için müle bulandıncıydı bu.

Öncelikle, bildiğin gibi, Birdie'yi fiziksel olarak itici buluyordum. Onun o sert, küçük dudaklarının David'in büyük, dolgun dudaklarında, David'in ellerinin onun kemikli kalçasında olduğunu, Birdie'nin iğrenç dilinin ağızlarının oluşturdğu nemli mağarada dolaştığını düşünmek. *lykk.*

İkincisi, biraz tutucuydum ve zina görüntüleri beni sarımsı.

Üçüncüsüyse: Şey, üçüncü korkunç şeyi hemen idrak edemedim. Edemezdim de çünkü farkında olmadan gördüğüm şeyin ima ettikleri tamamen açık değildi. Ama David ve Birdie'nin bir araya geldiklerini görünce içimden korkuya benzer bir şey geçti, birbirlerinin içinden gömülü kalması daha iyi olacak şeyleri açığa çıkarabileceklerine dair bir içsezi.

* * *

Cumartesi sabahı oldu. Sally bir yerlerdeki bir film setine fotoğraf çekmeye gitmişti. Justin bitkisel ilaçlarını satmak için bir pazarda tezgâh kuracaktı. Annemle babamsa sabahlıkları içinde bahçede oturmuş gazete okuyup çay içiyorlardı. Sekiz buçuğa kadar uyumuştum, ki benim için geç bir saatti. Hep erkenci olmuşumdur; ergenlik yıllarım boyunca da dokuzdan sonra uyandığım nadiren görülmüştür. Odamdan çıkıp da onları kapı eşiğinde birbirlerine yapışmış hâlde gördüğümde daha uyku mahmurluğumu atamamıştım. Birdie'nin üzerinde müslin kumaştan bir gecelik vardı. David'se siyah, pamuklu, belden bağlanan bir sabahlık giymişti. Birdie'nin bacağı, David'in dizlerinin arasındaydı. Kasıkları birbirine dayanmıştı. David'in bir eli Birdie'nin solgun boğazındaydı. Birdie'nin eliyse David'in poposunun sol kısmındaydı.

Kalbim hızla çarparken ve midem çalkalanırken hemen odama çekildim. İki elimi de boğazıma götürerek mide bulantısını ve dehşeti bastırmaya çalıştım. Sessizce *siktir* diye mırıldandım. Sonra bir kez daha, daha düzgün bir şekilde söyledim. Bir dakika sonra kapımı araladığımda gitmişlerdi. Ne yapacağımı bilemedim. Birine söylemem gerekiyordu; Phin'e söylemem gerekiyordu.

* * *

Phin sarı buklelerini yüzünden çekti. Ergenliği sürerken saçma bir şekilde gitgide daha da yakışıklı oluyordu. Daha on dördündeydi ama şimdiden boyu bir seksendi. Görebildiğim kadarıyla hiç sivilcesi çıkmamıştı. Bir tane bile çıkmış olsaydı hobi olarak Phin'in yüzünü incelediğimden muhakkak görürdüm.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadım yüzüne doğru. "Çok ama çok önemli."

Bahçenin sonuna, sabah güneşi alan kıvrımlı banka doğru ilerledik. Çiçeğe durmuş ve iyice yapraklanmış ağaçlar sayesinde evden görünmezdik. Yüz yüze döndük.

“Az önce bir şey gördüm,” dedim. “Cidden çok, çok kötü bir şey.”

Phin gözlerini kısarak bana baktı. Bir kedinin tereyağı kâsesini yaladığını ya da ona benzer çocuksu ve sıradan bir şey söyleyeceğimi düşündüğünü görebiliyordum. Benim sa-
hiden şaşırtıcı haberler iletme yetime hiç inancı olmadığını farkındaydım.

“Babanı gördüm. Birdie’yle birlikte...”

Yüzündeki o anlayışlı ifade değişti ve panikle bana baktı.

“Birdie’yle Justin’in odasından çıkmışlardı ve öpüşüyorlardı.”

Bu sözleri duyunca hafifçe irkildi. Etki uyandırmıştım. İki yıl sonra nihayet Phin gerçekten bana bakıyordu.

Phin’in çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüm. “Bana yalan mı sıkıyorsun sen?” diye sordu neredeyse gürlük gibi.

Başımı iki yana salladım. “Yemin ederim,” dedim. “Gördüm. Az önce. Yirmi dakika kadar oluyor. Yemin ederim.”

Phin’in gözlerinin hızla dolduğunu ve sonra da yaşları bastırmak için nasıl uğraştığını gördüm. Bazı insanlar benim empatiden yoksun olduğumu söyler. Doğru olabilir bu. O an için Phin’in üzgün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şaşkın olabilirdi, evet. Utanmış. Tiksiniş. Ama üzgün değil.

“Çok özür dilerim,” dedim. “Ben sadece...”

Başını iki yana salladı. O güzel sarı saçları yüzüne düştü, sonra tekrar ayrılarak ciddi, yürek burkan bir cesaret ifadesini gözler önüne serdi. “Sorun değil,” dedi. “Bana söylemene sevindim.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ne yapmam gerektiğini çözemedim. Phin’in bütün dikkati üzerimdeydi. Ama canını yakmıştım. Kucağında birleşmiş o büyük, bronzlaşmış ellerine baktım ve o elleri tutmak, okşamak, dudaklarıma götürmek, acısını öpe-
rek geçirmek istedim. İçimde korkunç bir fiziksel arzu dalgası

hissettim; ta içimden yükselen, acı veren bir arzu. Bakışlarımı hemen ellerinden çekerek çıplak ayaklarımın arasından zemine baktım.

“Annene söyleyecek misin?” diye sordum sonunda.

Başını iki yana salladı. Saçları tekrar öne düşerek yüzünü benden gizledi.

“Yıkılır,” dedi sadece.

Sanki ne demek istediğini anlamışım gibi başımla onayladım. Ama aslında bir halt anladığım yoktu. Daha on üç yaşındaydım. Üstelik olgunlaşmamış bir on üçlüktüm. Birdie ve David’in gecelikleri içinde tutkuyla öpüşmesini tiksindirici bulduğumu biliyordum. Evli bir adamın karısı olmayan bir kadını öpmesinin yanlış olduğunu biliyordum. Ama bu hislerden kendi varlığımın ötesinde bir anlam çıkaramıyordum. Başka bir insana neler hissettireceklerini hayal edemiyordum. Sally’nin sırf kocası Birdie’yi öptü diye neden yıkılacağını tam olarak anlamıyordum.

“Kardeşine söyleyecek misin?”

“Kimseye bir halt söylemeyeceğim,” diye çıkıştı. “Tanrım. Sen de söylememelisin. Gerçekten. Kimseye söyleme. Ben sana diyene kadar hiçbir şey yapma. Tamam mı?”

Tekrar başımla onayladım. Boyumu aşan sulardaydım ve Phin’in yönergelerini izlemekten memnundum.

O an ellerimden kayıp gitmek üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Phin’in az sonra kalkıp içeri gireceğini ve beni davet etmeyeceğini, orada bankta kalıp içimde şişmeye devam eden şeylerle, tüm o istek ve ihtiyaçlarla ve o ham arzuyla baş başa evin arkasına bakakalacağımı hissediyordum. Her ne olursa olsun normale, o eski karşılıklı kibar ve ihtiyatlı hâllerimize döneceğimizi biliyordum.

“Bugün dışarı çıkalım, hadi,” dedim soluk soluğa. “Bir şeyler yapalım.”

Dönüp bana baktı. “Hiç paran var mı?” diye sordu.

“Hayır. Ama bulabilirim.”

“Ben de biraz bulurum,” dedi. “Saat onda salonda buluşalım.”

Sonra kalkıp gitti. Onun gidişini izledim. Tişörtünün altından omurgasının şeklini, omuzlarının genişliğini, zemine çarpan büyük ayaklarını, o güzel kafasının trajik salınışını izledim.

* * *

Babamın ceketinin cebinde bir avuç bozukluk buldum. Annemin cüzdanından da iki pound aldım. Kâküllerimi taradım ve babamın birkaç hafta önce Oxford Caddesi'ndeki ucuzcu bir dükkândan aldığı fermuarlı ceketı giydim. Şimdiye kadar Harrods'tan ya da Peter Jones'tan aldığım her şeyden yüz kat daha güzeldi.

Phin, merdivenin dibindeki tahtında elinde bir kitapla oturuyordu. Bugüne dek Phin aklımda hep öyle kalmıştır. Kitabını indirip bana baktığı, beni görünce gözlerinin ıyıldadığı ve gülümsediğı hayallerim hariç. Normalkte benim geldiğimi bile fark etmezdi.

Ağır ağır ayağı kalktı, sonra eve sinirle şöyle bir göz gezdirdi. “Etraf temiz.” Peşinden kapıya doğru ilerlemem için işaret verdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum soluk soluğa peşinden giderken.

Kollarını selam verir gibi kaldırmasını ve kaldırımın kenarına doğru ilerleyişini izledim. Bir taksi yanaştı, bindik.

“Taksiyi karşılayacak param yok, sadece iki buçuk poundum var,” dedim.

“Endişelenme,” dedi sakince. Ceketinin cebinden on poundluk bir banknot çıkarıp tek kaşını kaldırdı.

“Tanrım! Onu nereden buldun?”

“Babamın gizli zulasından.”

“Babanın gizli zulası mı var?”

“Evet. Kimse bilmiyor zannediyor. Ama ben her şeyi bilirim.”

“Fark etmez mi?”

“Belki eder,” dedi. “Belki de etmez. Ama kimin aldığını kanıtlayamaz.”

Taksi bizi Kensington High Caddesi’nde bıraktı. Önümüzdeki binaya baktım: uzun bir dış cephe, yukarıda bir düzine kemerli pencere, kromdan harflerle “KENSINGTON PAZARI” yazısı. Ana girişten yükselen müziği duydum, metali andıran, gümbürtülü, rahatsız edici bir şeydi. Phin’in peşinden içeri girince kendimi dehşet verici bir kalabalıkla dolu uğultulu koridorlarda buldum. Her koridorda bir sürü küçük dükkân vardı, gökkuşağı rengi saçları, siyah rimelli gözleri, delik tenleri, beyaz dudakları, paramparça şifonları, balık ağları, çivileri, platformları, hızmaları, yüz piercingleri, köpek tasmaları, perçemleri, drapeleri, fileli iç etekleri, oksijenli saçları, pembe pötikareleri, dizüstü plastik çizmeleri, sivri uçlu botları, beyzbol ceketleri, favorileri, arı kovanı modeli kesilmiş saçları, balo elbiseleri, siyah dudakları, kırmızı dudakları, sakızları olan, domuz pastırmalı sandviç yiyip siyah ojeli serçe tırnakları havaya kaldırarak çiçekli çay fincanlarından çay içen, çivili deri tasma kayışı olan bir dağ gelinciği tutan, boş bakışlı insanlarla doluydu.

Her dükkân kendi müziğini çalıyordu; yürürken radyoda kanalların değişmesi gibi bir deneyimdi. Phin geçerken bir şeye dokunuyordu: vintage bir beyzbol ceket, sırtına “Billy” yazısı işlenmiş ipeksi bir boyling gömleği, bir plak rafı, çivili deriden bir kemer.

Ben hiçbir şeye dokunmadım. Dehşete düşmüştüm. Önünden geçtiğimiz bir sonraki dükkândan tütsü kokusu yayılıyordu. Dükkânın önündeki bir taburede oturan beyaz saçlı, beyaz tenli kadın buz mavisi gözlerini bir süre üzerime dikti ve kalbim ağzıma geldi.

Bir sonraki tezgâhta kucağında bebekle bir kadın oturuyordu. Buranın bebekler için uygun bir yer olduğunu hiç sanmıyordum.

Bir saat boyunca bu tuhaf yerin koridorlarında dolaştık. Zemin kattaki tuhaf bir kafeden domuz pastırmalı sandviçle

demli bir çay alıp insanları izledik. Phin kendine Sahra'daki adamların taktığı türden siyah beyaz baskılı bir al ve daha önce hiç duymadığım on sekiz santimlik müzik teklileri aldı. Üzerinde yılan ve kılıç çizimleri olan siyah bir tiört almam için beni ikna etmeye çalıştı. Reddettim ama bir yanım tiörtten hoşlanmıştı. Brothel creepers² dediğı, kauçuk tabanlı mavi süetten bir ayakkabı denedi. Boy aynasında kendine baktı, yüzüne düşen saçları çekip alnından geriye attı, birden 1950'lerin hayranlık duyulan güzelliklerine dönüştü, Montgomery Clift ile James Dean'in karışımı bir şeye.

Ucunda gümüşten ko başı bulunan bir ayakkabı bağcığı aldım. Punk bir kovboya benzeyen bir adam bağcıkları kese kâğıdına koydu.

Bir saat kadar sonra bir cumartesi sabahının normallğinde bulduk kendimizi, alışveriş yapan ailelerin, otobüslere binip inen insanların arasında.

Hyde Park'ın içine doğru bir buçuk kilometre kadar yürüyüp bir banka oturduk.

"Bak," dedi Phin sağ elinin parmaklarını açarak.

Küçük, kırış kırış şeffaf poşete baktım. Poşetin içinde iki küçük kâğıt parçası vardı.

"O ne?" diye sordum.

"Asit," diye yanıtladı.

Anlamadım.

"LSD," dedi.

LSD'yi duymuştum. Uyuşturucuydu, hippilerle ve halüsinasyonlarla bir ilgisi vardı.

Gözlerim irileşti. "Ne? Ama nasıl? Neden?"

"Plakıdaki adam. Bana elinde olduğunu *söyledi*. Ben sormadım. Sanırım beni olduğumdan büyük gördü."

2 Kelime anlamı genelev sürüngenini olan bu ifade İngiliz argosunda yüksek kauçuk tabanlı ayakkabılar için kullanılır. -.n.

Küçük poşetin içindeki küçük kâğıtlara bakakaldım. Zihnimde bir sürü şey dolaşıyordu. “Sen... yapmayacaksın, değil mi?”

“Hayır. En azından bugün yapmayacağım. Ama başka bir zaman neden olmasın? Mesela evdeyken? Sen de var mısın?”

Başımınla onayladım. Ucunda onunla zaman geçirmek varsa her şeye vardım.

* * *

Phin parka bakan gösterişli bir otelden ikimize sandviç aldı. Gümüş kenarlıklı tabaklarda, yanında çatal bıçakla geldi. Uzun pencerenin önündeki bir masaya oturduk. Nasıl görünüyoruz acaba diye merak ettim: uzun boylu, yakışıklı çocuk-adamla onun hırpani kolej ceketli, bebek suratlı arkadaşı.

“Sence yetişkinler şu an ne yapıyordur?” diye sordum.

“Umurumda bile değil,” dedi Phin.

“Polisi aramış olabilirler.”

“Not bıraktım.”

“Ya,” dedim bu uyumlu tavır karşısında şaşırarak. “Ne dedin?”

“Henry’yle ben dışarı çıkıyoruz, bir ara döneriz.”

Henry’yle ben. Kalbim tekledi.

“Brittany’de neler oldu, anlatsana,” dedim. “Neden ayrıldınız oradan?”

Başını iki yana salladı. “Bilmek istemezsin.”

“Hayır, istiyorum. Ne oldu?”

İç geçirdi. “Babam. Ona ait olmayan bir şey aldı. Sonra da dedi ki, ah, bilirsiniz, her şeyi paylaşıyoruz diye düşünmüştüm. Ama bu şey aile yadigârı gibi bir şeydi. Binlerce pound değerindeydi. Onu şehre götürüp sattı, sonra da ‘birileri’ gizlice eve girip çalmış gibi davrandı. Parayı sakladı. Evin reisi parayı asmaların altında bulmuş. Kıyamet koptu. Ertesi gün kapı dışarı edildik.” Omuz silkti. “Başka şeyler de vardı tabii. Ama asıl mevzu buydu.”

Birden babasının parasını alırken hiç suçluluk hissetmemesini anladım.

David egzersiz derslerinden çok para kazandığını iddia ediyordu ama cidden bir avuç hippie haftada iki kez kilisede ders vererek ne kadar kazanabilirdi ki? Burnumuzun dibinde bizim eşyalarımızı satıyor olabilir miydi? Ailemizin finansal işlerini ona devretmesi konusunda annemin beynini çoktan yıkamıştı zaten. Belki de doğruca banka hesabımızdan para çekiyordu. Ya da belki de annemin fakir insanlara yardım maksatlı bağışlandığına inandığı paraydı.

David Thomsen konusundaki kuşkularım daha somut ve gerçek bir hâl almaya başlamıştı.

“Babanı seviyor musun?” diye sordum tabağımın kenarındaki terelerle oynayarak.

“Hayır,” dedi gevelemeden. “Ondan nefret ediyorum.”

Kendimi yeniden huzurlu hissederek başımla onayladım.

“Peki ya sen?” dedi. “Sen babanı seviyor musun?”

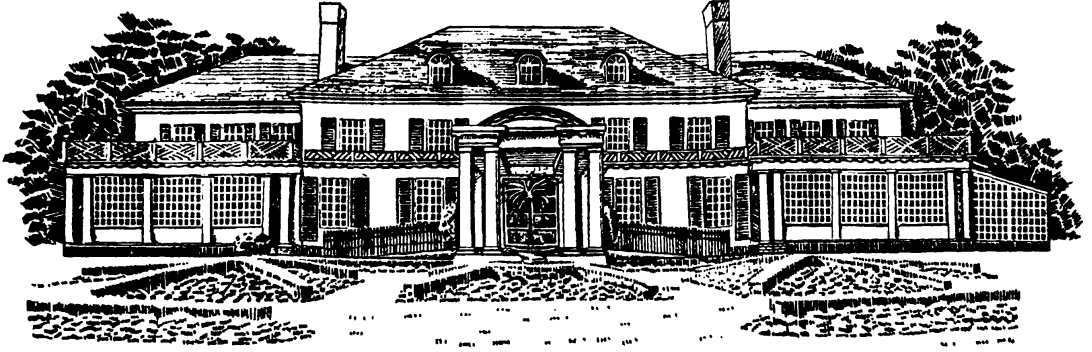
“Babam zayıf biri,” diye yanıtladım. Bunun doğru olduğunu yakıcı bir netlikle biliyordum.

“Bütün erkekler zayıftır,” dedi Phin. “Dünyanın bütün derdi de bu zaten. Doğru düzgün sevmeyecek kadar zayıf olmaları. Hata yapamayacak kadar zayıf olmaları.”

Bu ifadenin gücü karşısında nefesim kesildi. Şimdiye kadar duyduğum en doğru şey olduğunu hemen idrak ettim. Şimdiye kadar olan bütün kötü şeylerin kökünde insanların zayıflığı yatıyordu.

Phin’in pahalı sandviçleri ödemek için para destesinden iki tane onluk banknot çıkarışını izledim. “Sana bunu ödeyemeyeceğim için gerçekten çok üzgünüm,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Babam sahip olduğunuz her şeyi elinizden alacak ve sonra hayatınızı darmaduman edecek. Bu, yapabileceğimin en azı.”

Libby, Dido ve Miller evi kilitleyip bara gittiler. Libby'nin Levin çatısından gördüğü bardı gittikleri. İçerisi kalabalıktı ama bahçe tarafında bir masa buldular ve diğer masalardan sandalye topladılar.

"Kim sence?" dedi Dido, pipetiyle cin toniğini karıştırırken.

Miller, "Evsizin biri değil. Yeterince eşya yok. Bilirsin. Gerçekten orada yaşıyor olsa bir sürü eşyası olurdu," diye yanıtladı.

"Yani sence ara sıra gelen biri mi?" dedi Libby.

"Benim tahminim o yönde."

"Yani cumartesi günü ben evdeyken içeride gerçekten biri vardı?"

"Yine tahminim o yönde."

Libby ürperdi.

"Bak," dedi Miller. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Haziran 1993 gibi mi doğmuştun?"

"19 Haziran." Tarihi söylerken içi ürperdi. Kim nereden bilecekti ki? Belki de uydurma bir tarihti. Sosyal hizmetler tarafından? Onu evlat edinen annesi tarafından? Kendine dair emin olduğu şeylerin elinden kayıp gittiğini hissetti.

"Doğru. Yani abin ve ablan, sen doğduğunda ergen oldukları göz önüne alınırsa doğum tarihini biliyorlardır. Bir şekilde

yirmi beşinci yaş gününe dek evin senin için güven fonunda tutulacağını biliyorlarsa eve geri dönmek istemeleri mantıklı. Seni görmek için...”

Libby soluğunu tuttu. “Yani sence o adam abim olabilir mi?”

“Henry olabilir, evet.”

“Peki ben olduğumu biliyorsa ve o da orada, evdeyse neden aşağı inip beni görmedi?”

“İşte orasını bilemiyorum.”

Libby şarap kadehini alıp dudaklarına götürdü, sonra tekrar elinden bıraktı. “Hayır,” dedi zoraki. “Hiç mantıklı değil.”

“Belki de seni korkutmak istememiştir,” diye araya girdi Dido.

Libby, “Bana bir not bırakabilirdi?” dedi. “Hukuk danışmanı ile iletişime geçip onlara benimle görüşmek istediğini söyleyebilirdi? Ama o ucubenin teki gibi tavan arasında saklandı.”

“Yani, belki de gerçekten ucubenin tekidir,” dedi Dido.

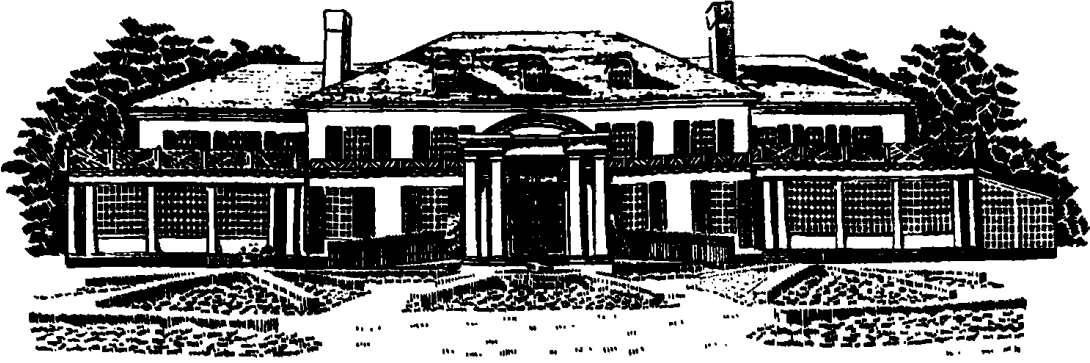
Libby, Miller’a dönerek, “Peki sen onunla ilgili ne buldun?” diye sordu. “Abim olması dışında.”

“Pek bir şey bulduğum söylenemez,” dedi Miller. “Üç yaşından on bir yaşına kadar Portman House School’a gittiğini biliyorum. Öğretmenleri çok zeki bir çocuk olduğunu ama çok içine kapanık olduğunu söylediler. Hiç arkadaşı yokmuş. Sonra 1988’de okulu bırakmış, Kensington’daki St. Xavier’s College ona bir kontenjan açmış ama gitmemiş. Ondan sonra da ondan haber alabilen olmamış.”

“Hiç anlamıyorum,” dedi Libby. “Benim alt katta olduğumu bilirken arkalardan dolaşmak, tünellerden ve çalılarının arasından geçmek, üst katta saklanmak... Onun Henry olduğundan *emin* misin?”

“Yani, tabii ki değilim. Ama başka kim orada olacağını biliyordu ki? Başka kim o eve nasıl girileceğini bilebilir?”

“Diğerlerinden biri,” diye yanıtladı Libby. “Belki de diğerlerinden biridir.”

Michael tabağına musallat olan bir eşek arısıyla uğraşırken Lucy telefonundan saate baktı. Michael peçetesiyle arıyı kovalıyordu ama arı sürekli geri geliyordu.

Saat neredeyse üç olmuştu. Lucy dörtte evde olmak istiyordu. Pasaportlara ihtiyacı vardı ama bir yandan da pasaportları sorarsa Michael'ın yatağına doğru kaçınılmaz yolculuğunu hızlandıracağını farkındaydı.

Tabakları toplamaya başladı. "Hadi," dedi, "bunları içeriye taşıyalım da şu sinir bozucu arkadaştan kurtulalım."

Michael'ın bakışlarından hafif sarhoş olduğu belliydi ve Lucy'ye minnetle gülümsedi. "Evet," dedi. "Güzel plan, bir kahve de içeriz."

Lucy önden mutfaka girip bulaşık makinesini doldurmaya başladı. Michael kahve makinesi çekirdekleri öğütürken onu izledi. "Vücudunu korumuşsun, Luce," dedi. "İki çocuklu, kırk yaşında bir kadına göre gayet iyi."

"Otuz dokuz." Lucy zoraki bir gülümsemeyle iki çatalı sepete bıraktı. "Ama sağ ol."

Ortama gergin, hafif ters bir hava hâkimdi. Birazdan olacaklar için fazla beklemişlerdi. Çok içmiş, çok yemiş, bahçenin

baştan çıkarıcı havasında fazla oturmuşlardı. Lucy, "Birazdan çocukları almam gerek," dedi.

"Ah," dedi Michael geçiririr gibi. "Marco koca adam. Kardeşine biraz daha bakabilir."

"Evet, elbette ama Stella benden ayrı kalınca biraz kaygılanıyor."

Lucy adamın çenesinin hafifçe seğirdiğini gördü. Michael başkalarının zayıflıklarını duymaktan hoşlanmazdı. Tiksinirdi bundan. "O zaman," dedi iç geçirerek, "sanırım pasaportları isteyeceksin."

"Evet. Lütfen."

Kalbi göğüs kafesinin içinde öyle bir atıyordu ki gümbürtüsünü kulaklarında hissedebiliyordu.

Michael başını eğerek gülümsedi. "Ama aceleyle çekip gitmek yok, tamam mı?"

Çalışma odasına girdi, Lucy adamın çekmeceleri açıp kapadığını duyabiliyordu. Michael biraz sonra geri döndü. Pasaportlar elindeki büzgülü torbadaydı. Lucy'ye doğru salladı torbayı.

"Sözümün eri değilim de neyim?" dedi ağır ağır, gözlerini ayırmadan, torbayı önünde sallayarak Lucy'ye yaklaşıırken.

Lucy onun ne yaptığını çözemedi. Lucy'nin torbayı elinden kapmasını mı bekliyordu? Onu kovalamasını mı? Ne?

Gergince gülümsedi. "Teşekkürler," dedi.

Michael birden tepesine dikildi, Lucy'nin beli mutfak tezgâhına dayandı, çantayı elinde sımsıkı tutan Michael'ın dudakları boynuna doğru hareketlendi. Lucy, boğazında adamın dudaklarını hissetti. İnlediğini duydu.

"Ah, Lucy Lucy Lucy," dedi adam. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun. O kadar..." Kendini ona biraz daha bastırdı. "Güzelisin ki. Sen..." Tekrar inledi ve dudakları Lucy'nin dudaklarını buldu. Lucy de ona karşılık verdi. Bu yüzden buradaydı. Michael'la düzüşmek için gelmişti ve şimdi de bunu yapacaktı. Onunla daha önce de yatmıştı ve bunu tekrarlayabilirdi, ger-

çekten yapabilirdi, özellikle de karşısındaki Ahmed'miş gibi yaparsa, hatta yabancı biriymiş gibi yaparsa. O zaman evet, bunu yapabilirdi, yapabilirdi.

Michael'ın dilinin ağzının içinde dolaşmasına izin verdi ve gözlerini sımsıkı, sımsıkı kapadı. Adamın elleri arkadan onu kendine doğru çekerek tezgâhın üzerine çıkmaya zorladı ve bacaklarını tutup bedenine sardı, ayak bileklerini canını yakacak kadar sıkı tuttu ama Lucy durmadı, devam etti çünkü buraya bunu yapmaya gelmişti. Arkalarında kahve makinesi kaynayıp tıslıyordu. Lucy boş bir bardağı devirdi, bardak tezgâh boyunca yuvarlanıp su ısıtıcının kenarına çarparak kırıldı. Lucy elini cam parçalarından uzaklaştırmaya çalıştı ama Michael onu parçalara doğru itiyordu, elleri eteğini sıyrıyor, külotunun bel kısmını arıyordu. Lucy tezgâhta ilerlemeye, camlardan uzaklaşmaya çalıştı ama olan biteni de durdurmak istemiyordu, bu işin olup bitmesi gerekiyordu. Böylece iç çamaşırını giyer, pasaportları alır ve eve, yavrularına dönerdi. Michael'a iç çamaşırını çıkarabilmesi için yardım etmeye odaklanmaya çalıştı ama belinde camın keskinliğini, tenine baskı yapışını hissedebiliyordu. Son bir kez tezgâhın üzerinde kaymayı denedi ama Michael o esnada birden geri çekilerek, "Hay sikeyim, kıvranmayı kesecek misin?" dedi ve sonra onu öyle sert itti ki Lucy camın tenini deldiğini hissetti ve acıyla haykırarak ileri fırladı.

"Şimdi ne sikim oldu? Hay sikeyim!"

Lucy, Michael'ın elinin yüzüne doğru gelişini âdeta ağır çekimde gördü ve ardından adam ona vururken dişlerinin ağzının içinde sarsıldığını, beyninin kafatasının çeperlerine çarptığını hissetti.

Bir de belinden aşağı akan sıcak kan vardı. "Yaralandım," dedi. "Bak. Orada cam vardı ve..."

Ama adam onu dinlemiyor, aksine tekrar tezgâha çıkmaya zorluyordu. Cam Lucy'nin sırtının başka bir yerini daha kesti ve adam bir anda içine girdi. Eliyle de ağzını kapamıştı. Ama

bu böyle olmayacaktı. Karşılıklı olması gerekiyordu. Lucy rıza gösterecekti. Ama şimdi canı yanıyordu, kanaması vardı ve adamın elinden yanık et kokusu geliyordu. Adamın yüzündeki o kör edici öfkeyi görebiliyordu. Yalnızca pasaportları istiyordu, o sikik pasaportları istiyordu ve bunu istemiyordu. El yordamıyla bir bıçak buldu; domatesleri kestiği bıçaktı bu, domatesleri tereyağının içinden geçer gibi kesen bıçak. İşte şimdi elindeydi ve Lucy bıçağı Michael'ın bedenine, tişörtünün eteğinin hemen altına, teninin bir çocuk teni gibi hassas ve yumuşak olduğu beyaz yere sapladı. O kadar rahat girdi ki bıçak, Lucy neredeyse yaptığını bile anlamadı.

Adamın gözlerinin kısacık bir an kafa karışıklığıyla bulutlandığını, ardından idrake netleştğini gördü. Michael içinden çıktı ve geriye doğru sendeledi. Yan tarafındaki yaradan dökülen kana baktı ve deliği elleriyle kapasa da kan akmaya devam etti. "Hay sikeyim, Luce. Ne bok yedin sen?" Kocaman açılmış inanmaz gözlerle baktı ona. "Yardım et bana. Siktir."

Lucy kurulama bezlerini bulup adamın eline sıkıştırdı. "Sımsıkı bastır," dedi nefes nefese. "Yaraya bastır."

Michael bezleri alıp yanına bastırdı. Lucy adamın bacaklarının büküldüğünü ve yere düştüğünü gördü. Ona tekrar yardım etmeye çalıştı ama adam onu eliyle uzaklaştırdı. Lucy birden Michael'ın ölmek üzere olduğunu idrak etti. Acil yardım hattını aradığını düşündü. Adamların buraya geldiğini, ona neler olduğunu sorduklarını hayal etti. Adamın ona tecavüz ettiğini söylerdi. Kanıt da bulunurdu. Hâlâ sırtında duran kırık camlar kanıt olurdu. Adamın pantolonunun hâlâ bileğine düşmüş durumda olması. Evet, ona inanırlardı. İnanırlardı.

"Ambulansı arıyorum," dedi gözleri hiçbir şey görmüyormuş gibi boşluğa bakan Michael'a. "Nefes almaya devam et. Nefes al. Şimdi arıyorum onları."

Titreyen parmaklarıyla çantasından telefonu çıkardı, açtı ve tam ilk tuşa basacaktı ki bir şeyin farkına vardı: Belki ona

inanırlardı ama serbest bırakmazlardı. Fransa'da kalmak, soruları cevaplamak zorunda kalırdı; burada yasa dışı olarak bulunduğunu, aslında var olmadığını açıklamak zorunda kalırdı ve çocukları elinden alınır, sonrası da çorap söküğü gibi gelirdi. Hızla, korkunç bir biçimde, kâbus gibi.

Parmakları telefonun ekranındaydı hâlâ. Michael'a baktı. Adam titriyordu. Yan tarafından hâlâ kan akıyordu. Lucy'nin midesi bulandı, güçlükle soluyarak lavaboya döndü.

"Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım. Ah Tanrım, Tanrım."

Geri döndü, telefonuna baktı, Michael'a baktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sonra gördü; Michael'ın bedeninden yaşamın çekildiğini gördü. Daha önce de görmüştü bunu. Neye benzediğini biliyordu. Michael ölmüştü.

"Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım." Yere çöktü, Michael'ın nabzına baktı. Atmıyordu.

Kendi kendine konuşmaya başladı.

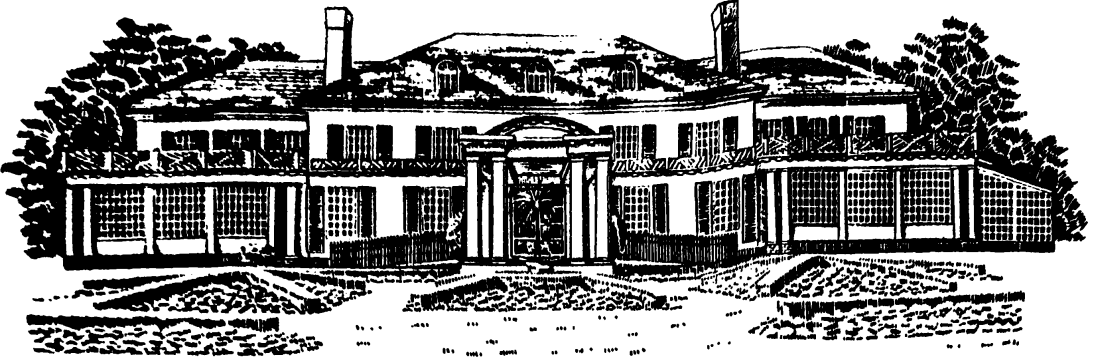
"Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Tamam. Şimdi. Burada olduğunu kim biliyor? Joy, belki Joy'a söylemiştir. Ama ona Lucy Smith'in geleceğini söylemiştir. Evet. Lucy Smith. Benim gerçek adım o değil ve hatta şimdi Lucy Smith de değilim. Ben..." Titreyen elleri küçük torbayı buldu ve pasaportları içinden çıkardı. Kapağını açıp yazarları okudu. "Ben Marie Valerie Caron'ım. Güzel. Güzel. Ben Marie Caron'ım. Evet. Lucy Smith diye biri yok. Joy nerede yaşadığımı da bilmiyor. Ama... Okul!" dedi birden. "Michael, Marco'nun hangi okula gittiğini biliyor. Ama Joy'a söyler mi ki? Hayır. Joy'a söylemez. Tabii ki söylemez. Hem söylese bile onlar yalnızca Lucy Smith'i biliyor, Marie Caron'ı değil. Stella da başka okula gidiyor zaten ve benimle Samia dışında kimse okulun nerede olduğunu bilmiyor. Peki ya şu pasaportçular? Hayır. Onlar illegal yeraltı dünyasının derinliklerine öyle gömülüdür ki kimse dönüp bakmaz bile. Çocuklar: onlar burada olduğumu biliyorlar ama kimseye söylemezler. Güzel. Tamam."

Konuşurken bir yandan da yürüyordu. Sonra Michael'ın cesedine baktı. Onu öylece bırakmalı mıydı? Yarın sabah geldiğinde Joy bulsun diye bırakmalı mıydı? Yoksa onu kaldırıp her yeri temizlemeli miydi? Cesedi saklamalı mıydı? Kocaman bir adamdı Michael. Nereye saklayacaktı ki? Onu tamamen saklayamayabilirdi belki ama çocuklarla birlikte Londra'ya geçene kadar idare edecek kadar saklardı belki.

Evet, diye karar verdi, evet. Her yeri temizleyecekti. Cesedi adamın şarap mahzenine taşıyacaktı. Üzerini de bir şeyle örtecekti. Joy yarın sabah geldiğinde Michael'ın bir yerlere gitmiş olduğunu düşünecekti. Ceset kokmaya başlayana kadar kayıp olduğunu bile anlamayacaktı. O zamana kadar da Lucy ve çocuklar çoktan gitmiş olurdu. Herkes de Michael'ı hayatının karanlık tarafından birinin öldürdüğünü düşünürdü.

Lavabonun altındaki dolabı açtı. Çamaşır suyunu çıkardı. Süper emici mutfak havlularından yeni bir paket açtı.

Temizlemeye başladı.

Chelsea, 1990

Phin'le evin çatısında oturuyorduk. Çatıyı Phin bulmuştu. Benim varlığımdan bile haberim yoktu. Çatıya ulaşmak için tavan arasının koridorundaki kapağı itirmek, alçak tavanlı bir tünelde ilerlemek ve sonra da müthiş nehir manzarasını gören düz çatıya açılan diğer kapağı itirmek gerekiyordu.

Görünüşe bakılırsa gizli çatı terasını keşfeden ilk biz değildik. Yukarıda cılkı çıkmış plastik sandalyeler, saksılar içinde kurumuş bitkiler ve küçük bir masa vardı.

Babamın bu alandan haberi olmadığına inanamıyordum. Kuzeye bakan bir bahçesi olduğundan, akşam güneşinin sefasını süremediğinden yakınıp duruyordu. Ama burası bütün gün güneş alan özel bir vahaydı.

Phin'in geçen hafta Kensington Pazarı'ndan aldığı küçük kare kâğıtların birleştirilmiş daha da küçük dört kare olduğu ortaya çıktı. Her küçük parçanın üzerinde gülen bir yüz resmi vardı.

"Ya kötü tribe girersek?" diye sordum böyle bir dil kullandığım için kendimi aşırı aptal hissederek.

“İkimiz de yarım alalım,” dedi Phin. “Başlangıç olarak.”

Coşkuyla başımı sallayarak onayladım. Aslında hiç kullanmamayı tercih ederdim. Gerçekten de o tür bir insan değildim. Ama karşımdaki Phin’di ve ailelerin o klişe tabiriyle, uçurumdan atlamamı istese atlardım.

O küçük paçavrayı yutuşunu izledim ve sonra o da benim aynısını yapışımı izledi. Gökyüzü sulu boya mavisiydi. Güneş zayıftı ama oradaydı, bu kapanda tenimizi ısıtıyordu. Bir süre hiçbir şey hissetmedik. Neler gördüğümüzden bahsettik: bahçelerde oturan insanlar, Thames’te süzülen tekneler, nehrin diğer tarafındaki elektrik santrali. Yarım saat kadar sonra asitin belli ki sahte olduğunu, hiçbir şey olmayacağını, yırttığımı düşünerek rahatlamıştım. Ama sonra tenimin altında kanımın ısınmaya başladığını hissettim; göğe baktım ve giderek aydınlanan ve baktıkça sedef gibi renk değiştirerek atan beyaz damarlarla dolu olduğunu gördüm. Gökyüzünün artık mavi değil, hepsi iç içe geçen ve soluk bir mavi oluşturan milyonlarca farklı renkten oluştuğunu, gökyüzünün sinsi ve yalancı olduğunu, gökyüzünün aslında bizden çok daha zeki olduğunu ve belki de cansız sandığımız her şeyin aslında bizden daha zeki olduğunu ve bize güldüğünü fark ettim. Ağaçlardaki yapraklara baktım ve yeşilliklerini sorguladım. Gerçekten de yeşil misiniz? diye sordum kendime. Yoksa aslında küçücük mor, kırmızı, sarı ve altın parçacıklarısınız da hepiniz parti vererek gülüp duruyor musunuz? Phin’e baktım. “Tenin gerçekten beyaz mı?” diye sordum.

Tenine baktı. “Hayır, o...” dedi. Sonra bana bakıp yüksek sesle güldü. “Pullarım var! Bak! Pullarım var. Peki sen!” Müthiş bir neşeyle beni işaret etti. “Tüylerin var! Ah, Tanrım,” dedi, “neye dönüştük biz? Yaratık olduk!”

Çatıda bir dakika kadar hayvan sesleri çıkararak birbirimizi kovaladık. Ben tüylerimi okşadım. Phin dilini çıkardı. İkimiz

de dilinin uzunluğu karşısında şaşkına döndük. “Gördüğüm en uzun dil seninki.”

“Çünkü kertenkeleyim.” Dilini içine çekti, sonra tekrar çıkardı. Hevesle izledim. Dilini tekrar çıkarınca uzanıp dişlerimin arasına aldım.

“Ay!” dedi Phin dilini iki parmağıyla tutup bana gülerek.

“Pardon!” dedim. “Aptal kuşun tekiyim. Dilini kurtçuk sandım.”

Sonra gülmeyi bırakıp plastik sandalyelere oturduk ve tepemizde dönüp duran kuzey ışıklarına baktık, baktık, baktık ve ellerimiz yan yana dururken parmak eklemlerimiz ara sıra birbirine değiyordu ve ben Phin’in tenini tenimde her hissettiğimde sanki varlığı derimi deliyor, özünün parçaları benim özüme karışıyor, ikimizi çorba ediyordu. Öylesine büyüleyiciydi ki tüm özünü yakalayabilmek için kendimi ona kilitleme ihtiyacı duydum ve parmaklarım onun parmaklarını sardı. O da bana izin verdi, elini tutmama izin verdi ve onun içime aktığını hissettim. Tıpkı bir keresinde kanalda tekneyle geziye çıktığımızda adamın kilidi açtığı ve suyun bir yerden diğerine aktığını izlediğimiz zamanki gibi.

“İşte,” dedim dönüp Phin’e bakarak. “İşte. Sen ve ben. Artık aynı insanız.”

“Biz mi?” dedi Phin kocaman açılmış gözlerle bana bakarak.

“Evet, bak.” Ellerimizi gösterdim. “Aynıyız.”

Phin başıyla onayladı ve bir süre daha orada oturduk. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, beş dakika da olabilirdi, bir saat de. El ele gökyüzüne baktık ve kendi tuhaf, kimyasal olarak uyarılmış düşlerimizde kaybolduk.

“Kötü tribe girmedik, değil mi?” dedim sonunda.

“Hayır,” dedi Phin. “İyi tribe girdik.”

“En iyi trip,” dedim.

“Evet,” diye onayladı. “En iyi trip.”

“Burada yaşamalıyız,” dedim. “Yataklarımızı buraya taşıyıp burada yaşamalıyız.”

“Evet. Yapalım bunu. Hemen şimdi!”

İkimiz de ayağa fırlayıp kapaktan tavan arasının üstündeki tünele atladık. Tünelin duvarlarının bir beden içi gibi attığını gördüm; sanki bir boğazda ya da belki bir yemek borusundaymışız gibi hissettim. Neredeyse kapaktan koridora düşecektik ve birden sanki yanlış yerdeymişiz gibi geldi, Tardis’in kapısını açıp da nerede olduğunu çözemeyen *Doctor Who* gibi.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Aşağıdayız,” dedi Phin. “Aşağı dünyada.”

“Yukarı çıkmak istiyorum yine.”

“Hadi yastıkları alalım,” dedi Phin. “Çabuk.” Beni elimden tutup kendi yatak odasına doğru çekti, yastıkları aldık ve tam tekrar tünele tırmanacaktık ki David karşımda bitti.

Duştan yeni çıktığından ıslaktı, alt kısmı havluya sarılı, göğsü çıplaktı. Meme uçlarına baktım. Koyu ve kayışımşılardı.

“Neyin peşindesiniz siz?” diye sordu suçlayıcı bakışları Phin’le benim aramda kayarken. Sesi kısık bir gök gürültüsü gibiydi. Kendisiyse tıpkı bir heykel gibi uzun ve semsertti. Onun karşısında kanımın buz kestiğini hissettim.

“Yastık alıyorduk,” dedi Phin. “Yukarı.”

“Yukarı mı?”

“Yukarı,” diye tekrarladı Phin. “Burası aşağısı.”

“Aşağısı.”

“Aşağısı,” dedi Phin.

“Neyiniz var sizin?” dedi David. “Bana bakın.” Phin’in çenesini eliyle sertçe kavradı ve gözlerinin içine baktı. “Kafan mı iyi senin?” diye sordu. Sonra bakışlarını bana çevirdi. “Tanrım, ikiniz de. Ne aldınız siz? Ne o? Haşhaş? Asit? Ne?”

Çok geçmeden aşağı inmemiz emredildi ve annemle babam ve Phin’in annesi de çağırıldı. David hâlâ havluya sarınmış vaziyetteydi ve ben hâlâ onun kayışımşısı meme uçlarına bakıyor,

kahvaltıda yediklerimin midemde altüst olduğunu hissediyordum. Gözlerini üzerimize dikmiş yağlı boya portrelerle, duvarlara çivilenmiş ölü hayvan kafalarıyla, sorular sorup duran dört yetişkinle çevrili hâlde salondaydık.

Nasıl? Ne? Nereden? Parasını nereden buldunuz? Kaç yaşında olduğunuzu biliyorlar mıydı? Ölebilirdiniz. Çok gençsiniz. Ne geçiyordu aklınızdan?

Birdie de tam o anda içeri girdi.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Of, çekil git,” dedi Phin. “Seni ilgilendiren bir şey yok.”

“Büyüklerinize böyle konuşmaya kalkmayın sakın,” dedi David.

“O,” dedi Phin, Birdie’yi işaret ederek, “büyüğümüz falan değil.”

“Phin!”

“Büyüğümüz değil. İnsan bile değil. Domuz o. Bakın. Şu pembe tenine, küçük gözlerine bakın. O bir domuz.”

Odada nefesler tutuldu. Birdie’ye baktım ve onu bir domuz olarak görmeye çalıştım. Ama bana daha çok yaşlı bir kedi gibi geliyordu, hani şu yamalı tüyleri, çapaklı gözleri olan sıska kediler gibi.

Sonra Phin’e baktım ve onun gözlerini babasına dikmiş olduğunu ve ağzını kocaman açıp güldüğünü gördüm. “Yani bu da seni bir domuz öpücü yapıyor,” dediğini duydum sonra.

Gürültülü bir kahkaha attı.

“O bir domuz ve sen de domuz öpücüsün. Bunu biliyor muydun? Onu öptüğünde onun domuz olduğunu biliyor muydun?”

“Phin!” Sally yüzünü ekşitti.

“Henry babamı Birdie’yi öperken görmüş. Geçen hafta. Bu yüzden babamın bütün parasını alıp kimseye sormadan dışarı çıktık. Çünkü babama çok kızgındım. Ama artık onu neden öptüğünü biliyorum. Çünkü...” Phin artık öyle katıla

katıla gülüyordu ki doğru düzgün konuşamıyordu bile. "... bir domuzu öpmek istedi."

Ben de gülmek istedim çünkü Phin'le ikimiz aynı insandık ama artık öyle hissetmiyordum, o yoğun bağlantı kopmuştu ve artık hissedebildiğim tek şey soğuk, buz gibi dehşetti.

Sally odadan koşarak çıktı; Phin de peşinden gitti, ardından da hâlâ havluyla takılan David. Tuhaf tuhaf Birdie'ye baktım.

"Pardon," dedim nedense.

Bana bön bön baktı, sonra o da odadan çıktı.

Yalnızca annem, babam ve ben kalmıştık şimdi.

Babam ayağa kalktı. "Kimin fikriydi bu?" dedi. "Uyuşturucu?"

Omuz silktim. Etkinin geçtiğini hissedebiliyordum. Gerçekliğe doğru sürüklenişimi hissediyordum. "Bilmiyorum."

"Onun fikriydi, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladım.

İç geçirdi. "Bunun sonuçları olacak, genç adam," dedi sertçe. "Bunları konuşacağız. Ama şimdi sana bir bardak su ve yiyecek bir şeyler getirelim. Sindirimi güç bir şeyler. Kızarmış ekmek, Martina?"

Annem başıyla onayladı ve ben de peşinden uysalca mutfığa gittim.

Yukarıda seslerin yükseldiğini duyabiliyordum: Sally'nin sert vurguları, David'in gürleyişi, Birdie'nin sızlanmaları. Ayak seslerini, kapıların açılıp kapandığını duydum. Annem kızartma makinesine ekmek koyarken göz göze geldik.

"Doğru mu?" diye sordu annem. "Phin'in David ve Birdie'yle ilgili söyledikleri?"

Başımınla onayladım.

Boğazını temizledi ama bir şey söylemedi.

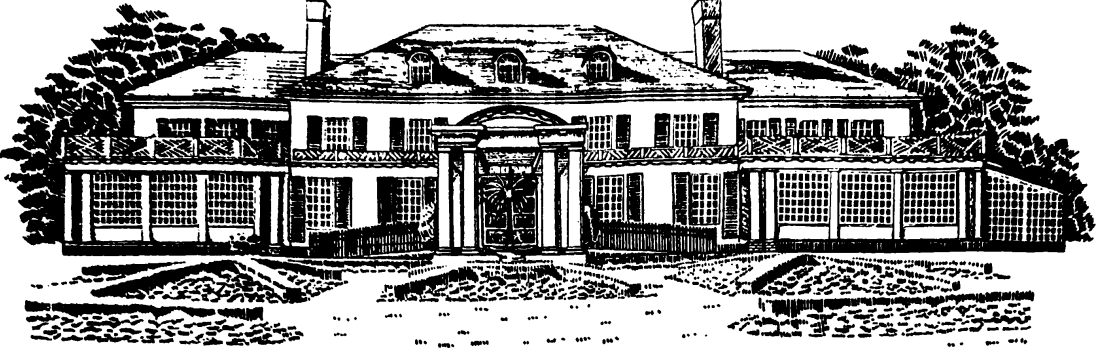
Biraz sonra ön kapının çarpıldığını duyduk. Koridora baktığımda elleri kolları çuval bezleriyle dolu Justin'i gördüm, cu-

martesi pazarındaki tezgâhından dönüyordu. Çok geçmeden yukarıdan gelen bağırtılara onun sesi de karıştı.

Annem bana ekmeği uzattı, ben de sessizce yedim. Geçen hafta Birdie ve David'i öpüşürken gördüğümde hissettiğim o tuhaf korkuyu duydum yine. İğrenç bir şeyin dünyaya musallat olduğu hissini. Sanki o ikisi anahtarmış da birbirlerinin kilidini açmışlar gibi. Sonra çatıda Phin'in elini elimde hissettiğim o ânı düşündüm. Sanki biz de birbirimizi açan anahtarlarmışız ama olağanüstü ve güzel bir şey çıkarıyormuşuz gibi ortaya.

"Ne olacak?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi annem. "Ama bu iyi olmadı. Hiç iyi olmadı."

Michael mahzendeydi ve Lucy bir saatten fazladır temizlik yapıyordu. Ön kapıdan bir çöp poşeti aldı; içinde kanlı kâğıt havlular, Joy'un plastik eldivenlerinden bir çift ve yemeklerinin son kalıntıları duruyordu: boş şarap şişeleri, bira şişeleri, peçeteler, yenmemiş *panzanella*. Sırtındaki kesikleri Michael'ın ebeveyn banyosundaki yara bantlarıyla kapamıştı ve çantasında yatağının yanındaki komodinin çekmecesinden aldığı üç bin avro vardı.

Araç yolundan geçerken Maserati'ye baktı. İçinden tuhaf bir üzüntü dalgası geçti: Michael bir daha hiçbir performans arabası kullanamayacaktı. Michael bir daha Martinik'e spontane geziler planlayamayacak, vintage şampanya şişeleri patlatamayacak, o aptal kitabını yazamayacak, kıyafetleriyle havuzuna atlayamayacak, hiçbir kadına yüz adet kırmızı gül veremeyecek, kimseyi beceremeyecek, kimseyi öpemeyecekti...

Kimsenin canını yakamayacaktı.

O his geçti. Çöp poşetini sahildeki belediyeye ait büyük çöpe attı. Bütün bedenini saran adrenalın sayesinde pürdikkat kesilmişti ve yorulmak nedir bilmiyordu. Çocuklar için iki

poşet dolusu atıştırmalık ve içecek aldı. Saat beşte Marco ona mesaj attı. *Neredesin?*

Alışverişte, diye yanıtladı. Birazdan geliyorum.

* * *

Çocuklar yardım etmeye istekliydi. Atıştırmalık poşetine bakıp coştular. “İngiltere’ye gidiyoruz,” dedi Lucy onlara neşeli ve melodik bir sesle. “Arkadaşımın kızıyla buluşup doğum gününü kutlayacağız.”

“Bebek!” dedi Marco.

“Evet,” dedi Lucy. “Bebek. Sonra da ben çocukken yaşadığım evde yaşayacağız. Ama önce bir maceraya atılmamız gerek. Önce Paris’e gideceğiz! Trenle! Oradan da Cherbourg’e giden başka bir trene bineceğiz. Sonra da küçük bir tekneyle Guernsey denen küçük bir adaya gideceğiz. Bir iki gece oradaki küçük, şirin bir kulübede kalacağız. Sonra da başka bir tekneyle İngiltere’ye geçip arabayla Londra’ya gideceğiz.”

“Hepimiz mi?” diye sordu Stella. “Fitz bile mi?”

“Fitz bile. Ama toparlanmamız gerek, tamam mı? Ayrıca biraz da uyumamız gerek çünkü yarın sabah beşte istasyonda olmalıyız. Tamam mı? O yüzden hadi bir şeyler yiyelim, güzelce temizlenelim, toplanalım ve yatağa gidelim.”

Çocukları yemek yiyip hazırlanırken bırakıp Giuseppe’nin odasına gitti. Köpek ona doğru atılınca Lucy, köpeğin yüzünü yalamasına izin verdi. Giuseppe’ye baktı ve ona ne diyeceğini düşündü. Adam sadıktı ama yaşlıydı ve zaman zaman kafası karışabiliyordu. O yüzden ona yalan söylemeye karar verdi.

“Yarın çocukları tatile götürüyorum,” dedi. “Malta’ya gideceğiz. Orada arkadaşlarım var.”

“Ah,” dedi Giuseppe. “Malta büyülü bir yerdir.”

“Evet,” diye onayladı Lucy. Tanıdığı en kibar insanlardan birine yalan söylediği için kendini kötü hissetti.

“Ama yılın bu zamanları sıcaktır,” dedi Giuseppe. “Çok sıcaktır.” Köpeğe baktı. “Ona göz kulak olmamı mı istiyorsun?”

Köpek. Lanet köpeği düşünmemiştii. Bir an panikledi, sonra devam ederek, “Onu da götüreceğim. Rehber köpek olarak. Anksiyetem için,” dedi.

“Anksiyete mi var sende?”

“Hayır. Ama onlara olduğunu söyledim, onlar da köpeğimi getirebileceğimi söylediler.”

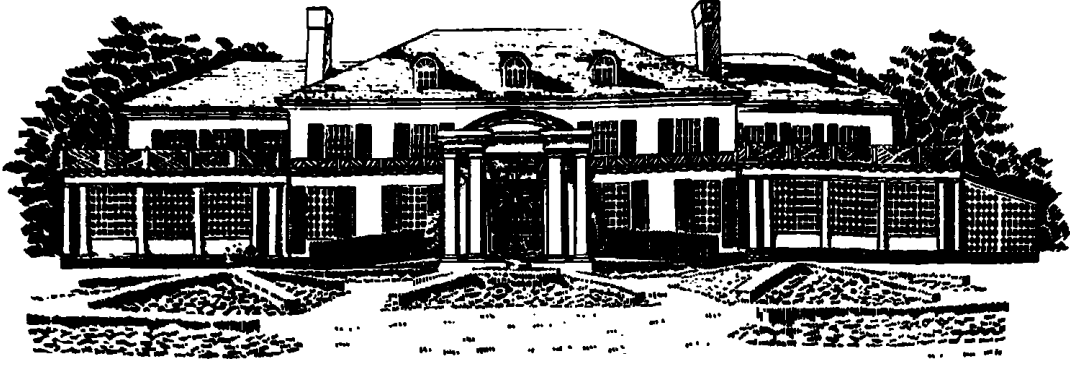
Giuseppe bunu sorgulamadı. Modern dünyanın nasıl işlediğini tam olarak bilmiyordu. Giuseppe’nin dünyasında sene aşağı yukarı 1987’ydi.

“Çok hoş,” dedi köpeğin kafasına dokunarak. “Tatile gidiyorsun, evlat! Güzel bir tatil! Ne kadar yoksunuz?”

“İki hafta,” diye yanıtladı Lucy. “Belki üç. Gerekirse odamızı kiralayabilirsin.”

Giuseppe gülümsedi. “Döndüğünüzde müsait olduğundan emin olacağım.”

Lucy adamın ellerini tuttu. “Teşekkürler,” dedi. “Çok teşekkürler.” Ona sımsıkı sarıldı; onu bir daha görüp göremeyeceğini hiç bilmiyordu. Gözyaşlarını adamın görmesine müsaade etmeden odadan çıktı.

“**B**en bu gece evde kalacağım,” dedi Miller boş bira bardağını masaya bırakırken. “Tabii senin için sorun değilse.”

“Nerede uyuyacaksın?”

“Uyumayacağım.”

Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Libby başıyla onayladı. “Tamam,” dedi. “Sorun yok.”

Eve geri döndüler ve Libby asma kilidi tekrar açtı, tahta perdeyi çekti, yine eve girdiler. Bir süre gözlerini yukarı dikip bir hareket var mı diye dinleyerek beklediler. Ama ev sessizdi.

“Evet,” dedi Libby, Dido’ya bakarak. “Sanırım biz dönsek iyi olacak.”

Dido başıyla onayladı ve Libby kapıya doğru bir adım attı. “Sen iyi olacak mısın?” dedi. “Burada? Bir başına?”

“Hey,” dedi Miller, “bana baksana. Sabahlıklı üç tarikat üyesinin öldüğü karanlık, boş bir evde tek başıma kalmaktan korkacak birine benziyor muyum hiç?”

“Benim de kalmamı ister misin?”

“Hayır. Siz eve, rahat yataklarınıza dönün.” Parmaklarını sakalında gezdirerek sevimli köpek bakışları attı.

Libby gülümsedi. “Benim de kalmamı istiyorsun, değil mi?” dedi.

“Yoo. Hayır, hayır.”

Libby kahkaha atarak Dido’ya döndü. “Senin için sorun olur mu?” diye sordu. “Yarın sabah geleceğim. Söz.”

“Kal,” dedi Dido. “Yarın da kaçta istersen gel. Acele etme.”

* * *

Libby, Dido’yu metro istasyonuna bıraktıktan sonra tekrar eve döndüğünde hava yeni yeni kararmaya başlıyordu. Chelsea’nin sıcak yaz gecesinin atmosferini içine çekti: yırtık kot pantolonlu ve bol eşofmanlı sarışın gençler, güzel odaların sürme pencerelerinden görünen manzaralar... Bir an için burada yaşadığını, bu seçkin dünyanın bir parçası olduğunu, sahiden de bir Chelsea kızı olduğunu hayal etti. Cheyne Walk’taki evin antikalarla, tepeden sarkan kristal avizelerle ve modern sanatla dolu olduğunu düşündü.

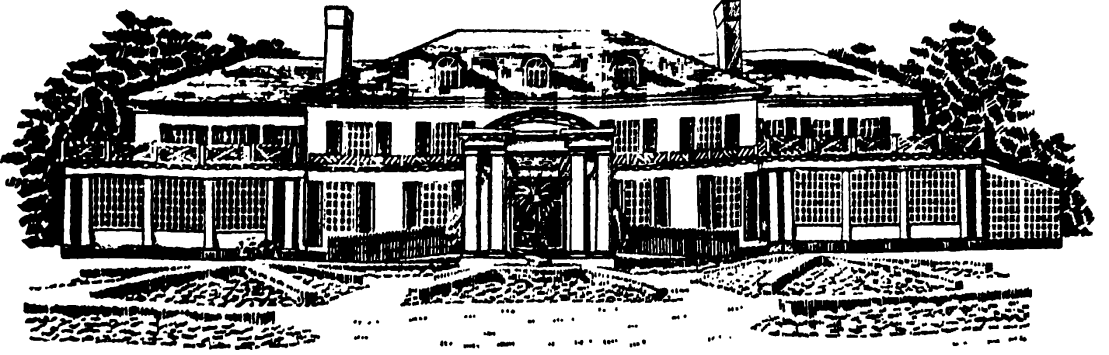
Ama on altı numaranın kapısını açtığı anda hayalleri darmaduman oldu. Ev kusurlu ve çürüktü.

Miller mutfaktaki büyük tahta masada oturuyordu. Libby içeri girince başını kaldırıp, “Çabuk, şuna bak. Bak,” dedi.

Telefonunu fener olarak kullanarak bir çekmeceye bakıyordu. Libby de baktı.

“Bak,” dedi Miller tekrar.

Çekmecenin en arka tarafında siyah kurşun kalemle karanlık bir yazı vardı: “BEN PHIN”.

Chelsea, 1990

Birkaç hafta sonra Sally evden ayrıldı. Ondan birkaç gün sonra da Birdie, David'in odasına taşındı. Ama Justin gitmedi. Birdie'yle paylaştığı yatak odasında kalmaya devam etti.

O asit meselesi için hiç cezalandırılmadım, Phin de öyle. Ama Phin'e göre annesini kaybetmenin babasının vereceği tüm cezalardan daha beter olduğu açıktı. Her şeyden önce kendini suçladı. Sonra Birdie'yi suçladı. Ondan nefret etti ve "malum kişi" diye anmaya başladı. Sonra babasını suçladı. Sonra da ne yazık ki, alttan alta da olsa beni suçladı. Ne de olsa ailesinin evliliğini kasten olmasa da mahvetmek için kullandığı o ölümcül bilgi kurşununu ona aktaran bendim. Ben ona söylemeseydim bunların hiçbiri yaşanmayacaktı: Alışveriş hadisesi, asit, domuz-öpücülük ifşalarının yaşandığı o korkunç öğle sonrası. O gün çatıda kurduğumuz o bağ da o toksik duman bulutunu dağıtmak yerine iyice yoğunlaştırmıştı.

Tüm bunları tek başıma yaptığımı kabul etmek zordu. Ona gördüklerimi söylerkenki niyetimi düşününce –etkileme ve skandal yaratma gayretimi, bunun ona neler hissettireceğine

dair empati ya da takdir eksikliğimi— evet, bir tür sorumluluk hissediyordum. Bunun bedelini de ödemiştim, gerçekten ödemiştim. Çünkü farkında olmadan annesiyle babasının evliliğini mahvederek istemeden kendi hayatımı da mahvetmiştim.

* * *

Sally'nin evden ayrılmasından kısa bir süre sonra bahçedeki terasta bulunan masada Justin'e rastladım, oturmuş, bitki ve çiçek yığınlarını ayırıyordu. Onu aldatan kız arkadaşıyla aynı çatı altında kalması bana üzücü, biraz da yıkıcı gelmişti. Eskisi gibi devam ediyor, bitkilerine bakıp hasat ediyor, bez torbalarda onları toz hâline getiriyor, küçük cam şişelerde merhem yapıyor, "Chelsea Eczanesi" yazan küçük etiketlerini yapıştırıyordu. Aynı kıyafetleri giyip aynı şekilde yuvarlanıp gidiyordu; içsel bir karmaşa ya da kalp kırıklığı yaşadığına dair hiçbir görünür işaret vermiyordu. Phin'le olan kısa ilişkimin sonunda yaşadığım kalp kırıklığının verdiği acıyı düşününce onun zihninin içini görmek istiyordum biraz. Sally'nin gidişi ve Birdie'nin David'le bir araya gelişiyle birlikte, ki kendi annemle babamın eski hâllerinin giderek küçülen gölgeleri hâline gelmelerinden bahsetmiyorum bile, Justin tuhaf bir şekilde evdeki insanlar içinde normal kalıyordu.

Karşısına oturdum, o da içtenlikle bana baktı.

"Selam, evlat. Nasıl gidiyor?"

"Nasıl gidiyor..." Neredeyse iyi gidiyor diyecektim ama sonra aslında hiç de iyi gitmediğini hatırladım. O yüzden, "Tuhaf gidiyor," dedim.

Beni daha yakından inceledi. "Eh," dedi. "Orası kesin."

Bir süre sessiz kaldık. Onun dallardan özenle tomurcukları toplayışını, bir tepsiye yerleştirmesini izledim.

"Neden hâlâ burada yaşıyorsun?" diye sordum sonunda. "Artık Birdie ve sen..."

“Güzel soru,” dedi bana bakmadan. Tepsiye bir tomurcuk daha koydu, parmak uçlarını birbirine sürttü, ardından ellerini kucağına indirdi. “Sanırım artık onunla birlikte olmasam bile o hâlâ benim bir parçam olduğu için? Bilirsin, aşkın seksle ilgili olmayan kısmı öyle otomatik olarak ölmüyor. Ya da en azından ölmek zorunda değil.”

Başımınla onayladım. Benim için kesinlikle doğrudu bu. Her ne kadar Phin’in elini tekrar tutma şansı yakalayamayacak olsam da veya onunla anlamlı bir konuşma yapamayacak olsam da bu ona duyduğum hisleri azaltmıyordu.

“Sence onunla tekrar bir araya gelir misiniz?”

Justin iç geçirdi. “Evet,” dedi. “Belki. Belki de gelmeyiz.”

“David hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ah.”

Beden dili hafifçe değişti. Omuzlarını birbirine daha da yaklaştırdı, parmaklarını birbirine doladı.

“Kararsızım,” dedi sonunda, “bazı yönlerden muhteşem olduğunu düşünüyorum. Bazı yönlerdense...” Başını iki yana salladı. “Beni çıldırtıyor.”

“Evet,” dedim niyetlendiğimden daha yüksek, daha coşkulu bir sesle. Sonra sessizce, “Evet,” diye tekrarladım. “Beni de çıldırtıyor.”

“Tam olarak hangi açıdan?”

“O...” Gözlerimi göğe çevirip doğru sözcükleri aradım. “Fesat.”

Justin bir kahkaha koyverdi. “Hah, aynen,” dedi. “Tam üstüne bastın. Aynen. Fesat.”

Bana bir avuç sarı papatyaya benzer çiçek uzattı. “Al,” dedi. “Saplarından küçük demetler hâline getir.”

“Nedir bunlar?”

“Aynısefa. Cilt şikâyetlerini yatıştırmak için. Şahane şeylerdir.”

“Peki şu ne?” Küçük, sarı tomurcuklarla dolu tepsiyi gösterdim.

“Sarı papatya. Çay yapmak için. Koklasana.” Bana bir tomurcuk uzattı. Burnuma götürdüm. “Dünyanın en güzel kokusu değil mi?”

Başımla onayladım ve aynısefaların sapına bir ip dolayarak kurdele yaptım. “Böyle iyi mi?”

“Harika. Evet. Ben de,” diye devam etti, “Seninle Phin’i duydum. Geçen haftaki olayı. Bilirsin, *tribe girmek*.”

Kızardım.

“Dostum,” dedi, “ben on sekizime kadar uyuşturuculara el sürmedim! Kaç yaşındasın sen? On iki mi?”

“On üç,” diye cevapladım ciddiyetle. “On üç yaşındayım.”

“Çok küçüksün!” dedi. “Sana şapka çıkarıyorum.”

Bu tutumunu anlamadım. Yaptığının kötü bir şey olduğu açıktı. Yine de gülümsedim.

“Bilirsin,” dedi pis pis sırtarak. “Burada her şeyi yetiştirebilirim. Gerçekten. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Sadece insana iyi gelecek şeyler yetiştirmiyorum. Başka şeyler de yetiştirebilirim. Ne istersen.”

Ciddiyetle başımı salladım. Sonra da, “Uyuşturucu falan gibi, öyle mi?” diye sordum.

Karnını hoplatarak güldü yine. “Yani, sanırım evet. İyi uyuşturucular.” Burnuna dokundu. “Kötüler de tabii.”

Tam o anda arka kapı açıldı. İkimiz de geleni görmek için döndük.

David ve Birdie gelmişti. Kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlardı. Kısacık bir an bize baktılar, sonra gidip bahçenin diğer ucuna oturdular. Ortamın havası değişti. Sanki güneşin önüne bulut gelmiş gibi oldu.

Justin’e ağzımı oynatarak, “İyi misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “İyiyim.”

Bir süre daha onların varlığının boğucu yoğunluğu altında oturup farklı bitkilerden, otlardan ve neler yapabileceklerinden

bahsettik. Justin'e zehirleri sordum, o da bana *güzelvrat otundan* ya da ölümcül itüzümünden bahsetti, ki efsaneye göre Machbet'in askerleri tarafından yaklaşan İngiliz ordusunu zehirlemek için kullanılmış. Bir de Sokrates'in idamında kullanılan baldıran otundan bahsetti. *Gingko biloba* gibi büyüleyici, tılsımlı bitkilerden de bahsetti.

"Tüm bunları nereden öğrendin?" diye sordum.

Justin omuzlarını silkti. "Kitaplardan. Büyük oranda. Annem de bahçeleri severdi. Bilirsin işte, toprağın ve bitkilerin arasında büyüdüm. Yani aslında doğal ilerleme."

Bu arada Sally gittiğinden beri tek bir ders bile görmemiştik. Biz çocuklar evde sıkılmış ve huzursuz hâlde boş boş dolanıp duruyorduk. Hiçbir şey yapmamakla ilgili sızlanan herkese tekrarlanan nakarat, "Kitap oku," oluyordu. "Biraz toplama yap."

Sanırım yeni şeyler öğrenecek kadar olgunlaşmıştım ama sunulan diğer seçenekler David'in tuhaf egzersizleri ya da Birdie'nin kemanıydı.

"İnsanlara kendi iradeleri dışında bir şeyler yaptırabilecek bitkiler var mı?"

"Yani halüsinojenikler var tabii. Sihirli mantarlar falan."

"Peki sen bunları yetiştirebilir misin?" diye sordum. "Böyle bir bahçede?"

"İstediğim her yerde, her şeyi yetiştirebilirim, evlat."

"Ben de sana yardım edebilir miyim?" diye sordum. "Bir şeyler yetiştirmene yardım edebilir miyim?"

"Elbette," dedi Justin. "Benim küçük çırağım olabilirsin. Şahane olur."

* * *

David ve Birdie'nin odasının o korkunç kapısının ardında ne tür bir yatak muhabbeti döndü bilmiyorum; o kapının ardında olan herhangi bir şeye fazla kafa yormaktan hoşlanmıyordum. Şimdi,

neredeyse otuz yıl geçmişken bile düşününce ürperdiğim şeyler duydum. Her gece başımı yastığın altına gömüp uyuyordum.

Sabahları merdiveni birlikte iner, kendilerinden memnun ve kibirli görünürlerdi. David, Birdie'nin beline dek inen saçlarına takıntılıydı. Durmadan saçlarına dokunurdu. Parmağına dolar ve ellerine toplardı; onunla konuşurken elini kadının saçında gezdirir, uçlarını bükerdi. Bir keresinde Birdie'nin bir tutam saçını alıp burnuna götürdüğünü ve derin derin içine çektiğini görmüştüm.

“Birdie'nin saçı muhteşem değil mi?” demişti bir keresinde de. İkisi de saçlarını omuzlarına kadar uzatmış olan kardeşimle Clemency'ye bakmıştı. “Siz de böyle saçlarınız olsun istemez misiniz, kızlar?” diye sormuştu.

“Bilirsiniz,” demişti Birdie de, “pek çok dinde kadınların saçlarını uzatması epey bir dinsel sayılıyor.”

David ve Birdie hiç de dindar olmamalarına rağmen ilişkilerinin ilk günlerinde dinden çok bahsediyorlardı. Hayatın anlamından ve her şeyin korkunç kullanılabilirliğinden konuşuyorlardı. Minimalizm ve Feng Shui'den bahsediyorlardı. Anneme yatak odalarını beyaza boyasalar sorun olur mu diye sordular, antika metalden karyolayı başka bir odaya taşıyıp şiltelerini yere koysalar olur mu diye sordular. Sprey boya kutularından, hazır yemekten, farmasötiklerden, suni elyaflardan, naylon poşetlerden, arabalardan ve uçaklardan nefret ediyorlardı. 2018'in bu meşum sıcak dalgasıyla sarsıldığı, okyanusun plastikten boğulmuş deniz hayvanlarıyla dolu olduğu ve kutup ayılarının eriyen buzullardan kaydığı dünyanın sonu senaryosundan dönüp bakınca kendi zamanlarının epey ilerisindeydiler aslında. Ama 1990 yılının şartlarında, dünyanın modern teknoloji ve kullanat kültürünün sunduğu şeylere yeni yeni ısınıp kucakladığı günlerde müthiş anormaldiler.

Hatta David diğer herkesin de onun istediği gibi yaşamasını beklemiyor olsa, Birdie'yle ikisinin gezegene duydukları bu

güçlü bağlılığa saygı da duyabilirdim. Birdie'yle ikisinin yere serilmiş bir şiltenin üzerinde yatması yetmiyordu ona. Hepimiz yerdeki şiltelerde yatmalıydık. Birdie'yle ikisinin arabalardan, aspirinden ve balık kroketten kaçınması yetmiyordu. Hepimiz arabalardan, aspirinden ve balık kroketten kaçınmalıydık. Haftalar önce David ve Birdie'yi öpüşürken gördüğümde içten içe tahmin ettiğim her şeyin gerçekleştiğini anladım. Birdie, David'in içindeki korkunç bir şeyin kilidini açmıştı ve şimdi de David'in her şeyi kontrol etmesini istiyordu.

Görünüşe bakılırsa artık özgür değildik.

Hava saat ona kadar kararmadı. Libby ve Miller giderek çöken karanlığın altında bahçe masasında karşılıklı oturarak sohbet ettiler fakat birbirlerinin gözlerinin akını göremeyecek duruma gelene kadar karanlığın çöktüğünü fark etmediler. Sonra esintide salınıp dans eden mumları yaktılar. Gün ışığının son saatlerini evi arayarak geçirmişlerdi ve konuştukları mesele de buydu: Buldukları şeyler.

Masanın çekmecesinin iç tarafına karalanmış “BEN PHIN” yazısı dışında tavan arasındaki küvetin altında, yandaki yatak odalarından birinin kapısında ve ilk katta bulunan yatak odalarındaki gömme dolaplardan birinin iç kısmında da aynı yazı vardı. Alt kattaki daha küçük misafir odalarından birinde bir avuç enstrüman teli ve bir dolabın köşesine tıkılmış bir nota sehпасı, Libby’nin beşiğinde bulunduğu odadaki gardıropta bir yığın temiz bebek bezi, çengelli iğne, pişik kremi ve bebek tulumu ve arka koridorda bir sandığın içinde bir yığın kitap buldular; küflü ve sararmış kitaplar, bitkilerin ve otların şifalı özellikleri üzerine kitaplar, Orta Çağ’da cadılık üzerine kitaplar, büyülerle ilgili kitaplar. Eski bir battaniyeye sarılmış ve bir zamanlar muhtemelen bir dizi bahçe mobilyasını süslemiş olan şişkin minderlerle örtülmüşlerdi.

Ahşap zeminle süpürgelek arasında ince bir alyans bulmuşlardı. Miller'in makinesiyle fotoğrafladığı, sonra da zum yaptığı bir damgası vardı. İnternette arattıklarında damganın 1975 senesine, Henry ve Martina'nın evlendiği seneye ait olduğunu öğrendiler. O küçük nesne ortadan kaybolmuş, saklandığı o karanlık yerde yirmi beş yıldan uzun bir süre boyunca yağmacıların ve dedektiflerin gözünden kaçmıştı.

Yüzük şimdi Libby'nin parmağındaydı, sol elinin yüzük parmağında. *Annesinin yüzüğü*. Parmağına tam olmuştu. Miller'la sohbet ederken yüzüğü çevirip duruyordu.

Birkaç dakikada bir susup otların arasından gelen ayak seslerini dinliyorlardı. Miller ara sıra bahçenin arkasına gidip gölgelere bakıyor, arka duvardaki kapıdan birinin girdiğine dair bir işaret arıyordu. Sandıkta buldukları dolgun minderleri dışarı çıkarmış, mumları söndürmüşlerdi ve arka kapının en uzağında kalan çimenlik alanın bir köşesinde oturuyorlardı. Miller birden fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıp parmağını dudaklarına götürdüğünde fısıltıyla konuştu. "Hişşş." Sonra gözleri bahçenin arka tarafına kaydı. Orada bir şey vardı. Libby doğruldu. Orada, bahçenin arka tarafında. Onlar izlerken adamın biri çimlerin üzerinden yürüdü; uzun boylu, zayıf, kısa saçlı, gözlüğünden ay ışığı yansıyan, beyaz ayakkabıları ve sırt çantası olan bir adam. Adamın sırt çantasını deponun üzerine koyuşunu ve sonra kendisinin çıkışını izlediler. Adamın borudan birinci katın çıkıntısına tırmanışını dinlediler. Ardından çok sessizce hareket ederek adamın çatıda gözden kayboluşunu izlediler.

Libby'nin kalbi güm güm atıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Ne yapacağız?"

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Miller.

"Karşısına çıkmalı mıyız?"

"Bilmem. Sen ne düşünüyorsun?"

Libby başını iki yana salladı. Bir yanı dehşet içinde olsa da diğer yanı adamla yüz yüze gelmeye can atıyordu.

Miller'a baktı. Miller onu korurdu. Ya da en azından onu koruyacağı izlenimi verirdi. Gördükleri adam Miller'dan daha ufak tefekti ve gözlük takıyordu. Libby bu kez başını evet der gibi salladı ve "Tamam, hadi içeri girelim. Adamla konuşalım," dedi.

Miller bir an kanı donmuş gibi görünse de hemen toparlanıp, "Evet, tamam," dedi.

Ev karanlıktı, yalnızca dışarıdaki bulanık sokak lambalarının ışığıyla ve ayın nehre vuran gümüşü şavkıyla aydınlanıyordu. Libby, adamın sağlam yapısında güven bularak Miller'ın peşinden ilerledi. Merdivenin dibinde durdular. Sonra ağır ve emin adımlar atarak birinci katın sahanlığına çıktılar. Burası daha aydınlıktı, sokağa bakan geniş pencereden ay görünüyordu. İkisi de önce yukarı, sonra birbirlerine baktılar.

"Tamam mı?" diye fısıldadı Miller.

"Tamam," diye yanıtladı Libby.

Tavan arasının tavanındaki sürgü açık, banyo kapısıysa kapalıydı. Klozete vuran çişin sesini, sifonu, musluğun açıldığını ve birinin boğazını temizlediğini duydular. Sonra kapı açıldı ve adam dışarı çıktı. Sevimliydi. Libby'nin ilk düşüncesi bu olmuştu. Düzgün kesilmiş açık saçları, genç gösteren tıraşlı yüzü, gösterişli kolları, gri tişörtü, dar siyah pantolonu, son moda gözlüğü, güzel ayakkabıları olan sevimli bir adamdı.

İkisinin orada dikildiğini görünce olduğu yerde sıçrayıp elini göğsüne götürdü. "Ha siktir! Tanrım," dedi.

Libby de sıçradı. Tabii Miller da.

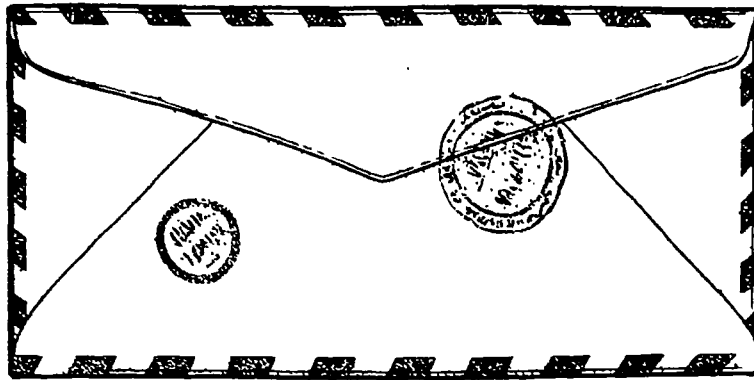
Hepsi bir süre birbirlerine bakakaldı.

Tam Libby, "Sen?.." dediği anda adam da "Sen?.." dedi.

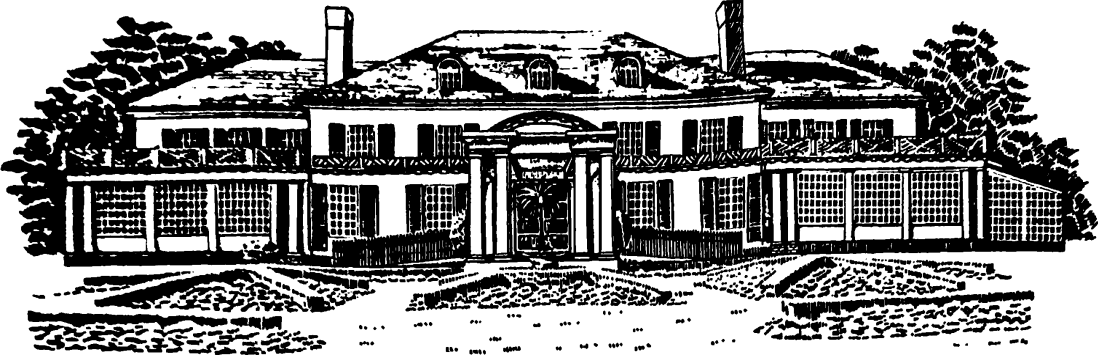
Birbirlerini işaret ettiler ve sonra sanki onlar adına cevap verebilirmiş gibi ikisi de Miller'a döndü. Sonra adam Libby'ye döndü ve "Sen Serenity misin?" diye sordu.

Libby başıyla onayladı. "Sen Henry misin?"

Adam bir süre onlara boş boş baktı ama sonra yüzü aydınlandı ve "Hayır, Henry değilim. Ben Phin," dedi.

II. KISIM

Chelsea, 1990

Annem Alman olduğundan güzel bir Noel planlamayı iyi bilirdi. Onun uzmanlığıydı bu. Ev aralık başından itibaren şekerlenmiş portakallar ve kırmızı pamuklu kumaşlardan yapıma süslerle, boyanmış kozalaklarla süslenir ve zencefil, tatlandırılmış sıcak şarap kokusuyla dolardı. Zevksiz simler ya da kâğıttan süsler kullanmazdı, Quality Street tenekeleri ya da Cadbury'nin karışık çikolata kutuları olmazdı.

Babam bile severdi Noel'i. Biz küçükken her Noel Arifesi'nde giydiği bir Noel baba kıyafeti vardı ki ben hâlâ nasıl oluyordu da hem o olduğunu bilip hem de o olduğunu anlayamadığımı açıklayamıyorum. Şimdi dönüp bakınca bunun, herkesin David Thomsen'la ilgili hislerinde de rol oynayan o korkunç kendini kandırma tutumundan kaynaklandığını görebiliyorum. İnsanlar bakar ve sadece bir adam görürler ama aynı bakış, tüm sorunlarının çözümünü de gösterir sanki.

Babam o Noel Arifesi'nde kıyafetini giymemişti. Hepimizin bunun için fazla büyüdüğünü söylemişti ve muhtemelen haklıydı da. Ama kendini iyi hissetmediğini de söylemişti. Annem yine

de her zamanki Noel Arifesi kutlamalarını sürdürdü. Radyoda Noel şarkıları çalar ve ızgarada ateş çatırdarken (her zamankinden daha küçük) Nordik masaya oturduk ve (her zamankinden az olan) hediyelerimizi açtık. Yarım saat kadar sonra, yemekten hemen önce babam çıkıp uzanması gerektiğini, başının fena hâlde ağrıdığını söyledi.

(Otuz saniye sonra salonun zeminindeydi, felç geçiriyordu.

() zamanlar bunun felç olduğunu bilmiyorduk. Bir tür nöbet olduğunu düşünmüştük. Ya da kalp krizi. Babamın özel hekimi Dr. Broughton onu muayene etmeye geldi, üzerinde hâlâ Noel Arifesi için giydiği kırmızı V yaka kazağı ve çoban püskülü baskılı papyonu vardı. Babam artık özel sağlık sigortası olmadığını söylediğinde yüzünün aldığı hâli, evden nasıl apar topar çıktığını, o aşırı kibar tavrını nasıl bir anda bıraktığını hatırlıyorum. Bir ambulansla babamı doğruca hastaneye gönderdi ve veda bile etmeden çıkıp gitti.

Babam eve Noel'in ertesi günü geldi.

İyi olduğunu, bir süre bazı bilişsel zorluklar, bazı motor beceri sorunları yaşayacağını ama beyninin kendini tamir edeceğini, birkaç hafta sonra, hatta belki de daha erken bir tarihte normale döneceğini söylediler.

Ama tıpkı ilk inmesinde olduğu gibi bundan da tam anlamıyla iyileşmedi. Hatta daha da büyük bir arıza kaldı. Dili sürçüyordu. Ya da sözcükleri hiç hatırlayamıyordu. Bütün gün yatak odasındaki koltukta oturup çok ağır hareketlerle bisküvi yiyordu. Bazen uygunsuz durumlara gülüyordu. Bazen de şakayı anlamıyordu.

Ağır hareket ediyordu. Basamaklardan kaçınıyordu. Evden çıkmayı tamamen bıraktı.

Babam zayıfladıkça David Thomsen sınıra daha da yaklaştı.

* * *

ÜST KATTAKİ AİLE

Mayıs 1991'de on dördüme girdiğimde kurallarımız vardı. Mobilyaların üzerine ayağını koymak yok ya da televizyon izlemeden önce ödevlerini bitireceksin gibi normal aile kuralları değildi. Hayatımız boyunca uyduğumuz kurallar gibi değildi.

Hayır, artık çılgınca, despotik kurallarımız vardı ve mutfak duvarına yapıştırılmış büyük bir posterin üzerine siyah keçeli kalemle yazılmışlardı. Bugün bile hatırlıyorum onları:

**David ve/veya Birdie'nin İZİNİ OLMADAN
saç kesmek yok**

Televizyon yok

**David ve/veya Birdie'nin İZİNİ OLMADAN
ziyaretçi kabul etmek yok**

Gösteriş yok

Açgözlülük yok

**David ve/veya Birdie'nin AÇIK İZİNİ
olmadan kimse evden ayrılamaz**

Et yok

Hayvansal ürün yok

Deri/süet/yün/tüy yok

Plastik kap yok

**Her gün kişi başı, gıda atıkları da dâhil
dört parçadan fazla çöp yok**

Doğal olmayan renklerde kıyafetler yok

İlaç yok

Kimyasal yok

**HER GÜN KİŞİ BAŞINA
tek bir yıkanma ya da duş**

Haftada bir kez şampuan

**TÜM SAKINLER günde en az iki saatlerini
David'le egzersiz odasında geçirecek**

**TÜM ÇOCUKLAR günde en az iki saatlerini
Birdie'yle müzik odasında geçirecek**

Tüm yemekler organik malzemelerle evde pişirilecek

Elektrik ya da gaz kullanımı yok

Bağlamak yok

Küfretmek yok

Koşmak yok

Bu kural listesi epey kısa başladı ve David'in ev üzerindeki kontrolü güçlendikçe aralıklarla yenileri eklendi.

O sıralar Sally hâlâ haftada bir ya da iki kez eve geliyor, çocukları çay içmek için dışarı çıkarıyordu. Brixton'da bir arkadaşının evinde kalıyordu ve hepsinin yaşayabileceği kadar büyük bir yer bulmak için çaresizce çırpınıyordu. Phin annesiyle zaman geçirdikten sonra ekstra asık suratlı oluyordu. Kendini odasına kilitleyor, sonraki iki öğüne hiç inmiyordu. Aslına bakılırsa kuralların birçoğunun ortaya çıkmasının sebebi Phin'di. David onun hâllerini tahammül edilemez buluyordu. Yemeklerin israf edilmesine ya da istediği zaman açılmayan kapılara uyuz oluyordu. Herhangi birinin onun kendi dünya görüşüyle bire bir uymayan herhangi bir şey yapmasına katlanamıyordu. Ergenlere dayanamıyordu.

İki yeni kural eklendi:

KAPILARI KİLİTLEMELER YOK

**TÜM YEMEKLER HANE HALKININ
TAMAMININ KATILIMIYLA YENECEK.**

Phin'in öğleden sonrayı annesiyle geçirip geri döndüğü ve "kapıları kilitlemek yok" kuralını ihlal ettiği beşinci kereden kısa süre sonra bir sabah üst kata çıktığında David'in Phin'in odasındaki kilitleri içeriden söktüğünü gördüm; çenesi kasılmış, parmakları tornavidayı sımsıkı sarmıştı.

Yatağında oturan Phin kollarını göğsünde kavuşturmuş, babasını izliyordu.

Yemek saati geldiğinde Phin hâlâ yatağındaydı, hâlâ aynı pozisyonda, sessiz ve hareketsiz duruyordu. David onu –hâlâ kavuşturulmuş olan– kollarından sürükleyerek aşağı indirip bir sandalyeye fırlattı.

Sandalyeyi zorla yerine çekip Phin'e koca bir kâse körili sakız kabağı ve pilav koydu. Phin'in kolları hâlâ kavuşturulmuş hâldeydi. David ayağa kalktı, bir kaşığa biraz köri doldurup Phin'in ağzına zorla sokmaya çalıştı. Phin dudaklarını birbirine kenetledi. Kaşığın dişlerine çarptığını duyabiliyordum. Ortam buz kesmişti. O sırada Phin on beş buçuk yaşındaydı ama çok daha büyük görünüyordu. Uzun boylu ve güçlüydü. Durum hızla şiddetli bir hâl alabilirmiş gibi görünüyordu. Ama Phin direnmeye devam ediyordu, bakışları karşıdaki duvarı deliyordu resmen, yüzü öfke ve kararlılıkla katılaşmıştı.

David sonunda kaşığı oğlunun ağzına sokmak için zorlamaktan vazgeçti ve odanın karşısına fırlattı. Köri duvarda çirkin, sarı bir hilal oluşturdu, kaşık yere düşerken öfkeli, metalik bir çığlık kopardı.

"Odana git!" diye bağırdı David. "Hemen!" Şakağında bir damar attı. Boynu gergin ve mosmordu. Daha önce öfkeden böylesine tıkanan bir insan görmemiştim hiç, David o anda tam da öyleydi.

"Zevkle," dedi Phin tıslar gibi.

David'in eli belirdi; sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, tam o esnada yanından geçmekte olan Phin'in kafasının arkasına

temas etti. Phin döndü, babasıyla göz göze geldi, katıksız bir nefretle bakiştıklarını gördüm.

Phin yürümeye devam etti. Basamaklarda kendinden emin ve sabit ayak sesleri duyduk. Birisi boğazını temizledi. Birdie'yle David'in bakiştıklarını gördüm. Birdie'nin kısıtık ve onaylamaz bakişları, *Kontrolü kaybediyorsun, bir şeyler yap*, der gibiydi. David'in karanlık ve öfkeli bakişları da, *Niyetim o*, diyordu.

* * *

Yemek biter bitmez Phin'in odasına gittim.

Yatağına oturup dizlerini çenesine çekmişti. Başını kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"İyi misin?"

"Sence?"

Odanın içine biraz daha girdim. Bana çekip gitmemi söylemesini bekledim ama söylemedi.

"Canın yandı mı?" diye sordum. "Sana vurunca?"

Annemle babam ne kadar tuhaf insanlar olurlarsa olsunlar bana hiç vurmamışlardı. Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim.

"Pek sayılmaz."

Biraz daha yaklaştım.

Sonra Phin birden bana baktı ve yine aynı şey oldu. Beni görüyordu. Hakkıyla.

"Burada kalamam," dedi başını iki yana sallayarak. "Gitmem gerek."

Kalbim bir an tekledi. Phin herhangi bir olasılığı canlı tutan tek şeydi.

"Nereye gideceksin?"

"Bilmem. Anneme giderim."

"Ama..."

Tam annesinin Brixton'da bir kanepede yattığını söyleyecektim ki araya girdi. "Bilmiyorum, tamam mı? Sadece buradan çıkıp gitmem lazım. Artık burada kalamam."

"Ne zaman?"

"Hemen."

O gülünç kirpiklerinin arasından bana baktı. İfadesini okumaya çalıştım. Orada bir meydan okuma gördüğümü hissettim.

"Sence... ben de... seninle gelebilir miyim?"

"Hayır! Hayatta olmaz. Hayır."

Yine kendi içime gömüldüm. Hayır. Elbette olmazdı.

"Ben ne diyeyim? Yetişkinler sorunca?"

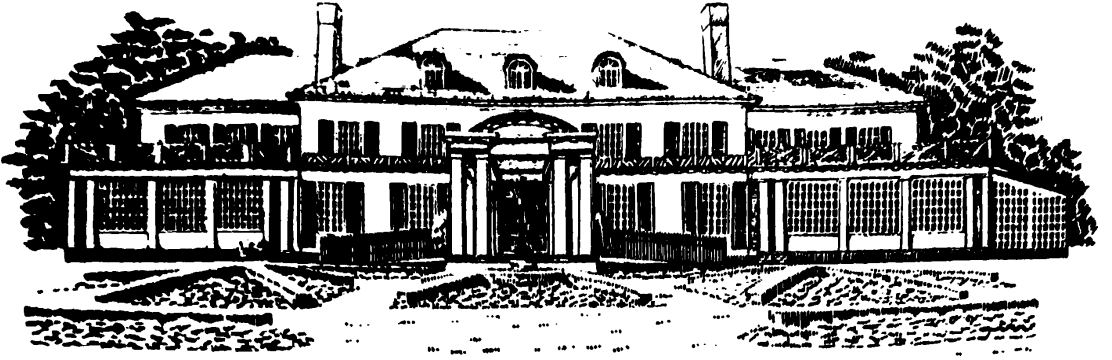
"Hiçbir şey," dedi tıslayarak. "Hiçbir şey deme. Bir şey söyleme."

Gözlerimi kocaman açarak başımla onayladım. Phin'in büzme ipli bir torbaya eşyalarını dolduruşunu izledim: pantolon ve çorap, bir tişört, bir kitap, diş fırçası. Döndüğünde onu izlediğimi gördü.

"Git," dedi. "Lütfen."

Odadan çıkıp ağır ağır arka basamaklara ilerledim, üçüncü basamağa oturdum ve üst kapıyı hafifçe aralık bırakacak kadar çekip aradan Phin'in tavan arasındaki kapaktan çantasıyla birlikte kayboluşunu izledim. Ne yapıyor, nereye gidiyor hiç bilmiyordum. Bir an için belki de çatıda yaşamayı planlıyor olabilir diye düşündüm. Ama aylardan mayıs olsa da hava hâlâ soğuktu, orada yaşayamazdı muhtemelen. Sonra dışarıdan sesler geldiğini duydum ve Phin'in odasına dalıp çatı penceresine ellerimi dayayarak arka bahçeyi izledim. İşte oradaydı: karanlık bahçe boyunca ilerleyerek ağaçların kapkara gölgelerinin içine daldı ve birden gözden kayboldu.

Dönüp boş odasına baktım. Yastığını aldım, yüzüme götürdüm ve kokusunu içime çektim.

Lucy ertesi sabah Mavi Ev'den çıktığında hava hâlâ karanlıktı. Çocuklar uyku mahmuru ve sessizdi. Lucy, en derin sırlarını dahi biliyormuş gibi görünen kadına Paris'e gidecek trenin biletleri için para uzatırken nefesini tuttu. Trene binerken ve kondüktör vagona gelip de biletlerini sorduğunda da nefesini tuttu. Tren ne zaman yavaşlasa nefesini tutup mavi çakarları ve jandarmanın lacivert kasketini görmeyi bekleyerek sağına soluna baktı. Paris'te çocuklarla ve köpekle birlikte fazlasıyla sakin bir kafenin en sakin köşesinde oturup Cherbourg trenini bekledi. Sonra tekrar başladı: her aşamada, her kritik anda ortaya çıkan o boğucu korku. Öğle yemeği vaktinde, tam bir sonraki trene binerlerken Joy'un Michael'ın evinde olduğunu ve adamın nerede olduğunu merak etmeye başladığını hayal etti. Adrenalin bedenine öyle ani ve hızlı doldu ki öleceğini sandı. Zihinsel olarak Michael'ın evinde dolaşp unuttuğu bir şey, Joy'a bir an önce mahzene bakmasını söyleyecek bir işaret var mı diye düşündü. Ama hayır, tek bir ipucu, tek bir iz bile bırakmadığından emindi, gayet emindi. Kendine zaman kazandırmıştı. En az bir gün. Hatta belki üç ya da dört gün. O zaman bile Joy polise onun hakkında, Michael'ın oğlunun annesi olan Lucy adlı hoş kadın hakkında, ondan şüphelenmelerine neden olacak bir şey söyler miydi? Hayır, Michael'ın karanlık yeraltı

bağlantılarından bahsederdi onlara, zaman zaman kapılarına gelip "iş" konuşan sert görünümlü adamlardan. Onları tamamen farklı bir tarafa yönlendirirdi ve sonunda o yolun çıkmaz sokak olduğunu anladıklarında da Lucy çoktan ortadan kaybolmuş olurdu.

Tren o akşam Cherbourg istasyonuna girdiğinde kalp atışları biraz yavaşlamış, nihayet Paris'te aldığı kruvasanı yiyecek iştahı bulmuştu.

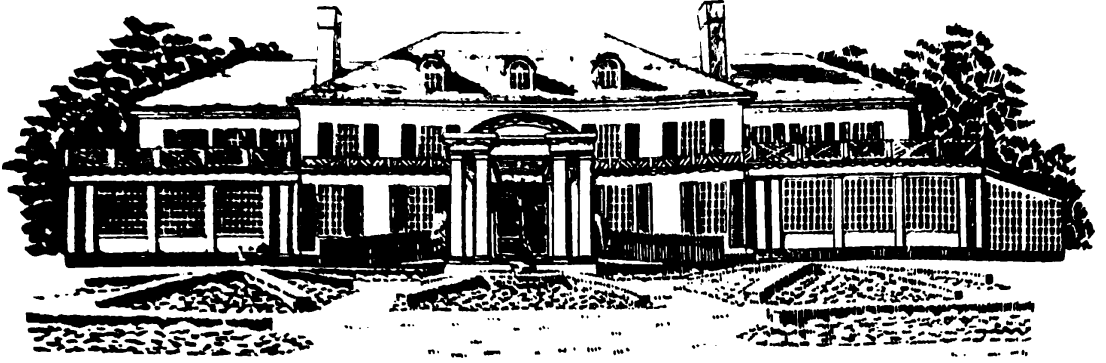
Taksi durağında hurda bir Renault Scenic'in arka koltuğuna yerleştiler. Lucy şoförden onları Diélette'e götürmelerini istedi. Köpek Lucy'nin kucağına oturmuş, çenesini de yarısı açık pencereye dayamıştı. Saat geç olmuştu. Çocukların ikisi de uyukluyordu.

Diélette küçük bir kıyı kasabasıydı, yeşil ve tepelikti. Guernsey'ye kalkan geç saatteki feribotu yakalayanlar yalnızca İngiliz tatilcilerdi ve çoğu küçük çocukları olan ailelerdi. Lucy pasaportlarını terli ellerinin arasında sımsıkı tutuyordu. Elindeki pasaportlar Fransız pasaportuydu ama o İngiliz'di. Pasaportlarda çocukların soyadları farklıydı. Stella'nın ten rengi onunkinden farklıydı. Kocaman, kirli sırt çantaları vardı ve yorgunluktan perişan görünüyorlardı. Üstelik pasaportları da sahteydi. Lucy onları durduracaklarına, bir kenara çekip sorular soracaklarına emindi, iyice ikna olmuştu buna. Londra'ya dönmek için yaptığı bu uzun ve meşakkatli yolculuğun izlerini seyreltmesini planlamıştı ama yine de feribot iskelesinde denetçiye pasaportları gösterirken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki adamın sesini duymasından korktu. Adam bir fotoğraflara bir onlara bakarak pasaportların sayfalarını çevirdi, sonra geri uzatıp gözleriyle geçmelerini işaret etti.

Derken denizdelerdi; Manş Denizi'nin çalkantılı, mavi-gri sularındalardı ve çok geçmeden Fransa arkalarında kaldı.

Küçük kızın doğduğu, şimdiye kadar tek evi olarak bildiği ülkenin ufukta ışıklı bir halka gibi küçülüşünü izleyebilmesi için feribotun arka kısmında Stella'yı dizine oturttu.

"Hoşça kal Fransa," dedi Stella el sallayarak. "Hoşça kal Fransa."

Libby, Phin'e bakakaldı.

Phin de ona. "Eskiden burada yaşıyordum," dedi kimse ondan kim olduğunu açıklamamasını istememiş olmasına rağmen. Sonra Libby'nin cevap vermesine fırsat vermeden, "Gerçekten çok güzelsin," dedi hızla.

Libby, "Ah," dedi.

Sonra Phin, Miller'a döndü ve "Sen kimsin?" diye sordu.

"Selam." Miller kocaman elini ona uzattı. "Ben Miller Roe."

Phin ona soru sorar gibi baktı. "Bu ismi nereden hatırlıyorum ben?"

Miller tuhaf bir ses çıkararak omuzlarını silketti.

"Sen şu gazetecisin, değil mi?"

"Aynen."

"O makale acayip boktandı. Her konuda yanılmıştın."

"Aynen," dedi Miller tekrar. "Artık anlıyorum bunu."

Phin tekrar Libby'ye dönerek, "Bu kadar güzel olduğuna inanmıyorum," dedi. "Ona o kadar benziyorsun ki..."

"Anneme mi?"

"Evet," dedi Phin. "Annene."

Libby siyaha boyanmış Priscilla Presley saçlı annesinin fotoğraflarını, kadının siyah rastıklı gözlerini düşündü. Gururu okşandı.

Sonra, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Phin, "Seni bekliyorum," dedi.

"Ama geçen gün buradaydım. Üst katta olduğunu duydum. O zaman neden inmedin?"

Phin omuz silkti. "İndim ama ben indiğimde sen gitmiştin."

"Ya."

"İnelim mi?" Phin basamakları gösterdi.

Onun peşinden alt kata, mutfığa indiler.

Phin masanın bir tarafına oturdu, Miller ve Libby de karşısına geçtiler. Libby, Phin'in yüzünü inceledi. Adam kırklı yaşlarının başında olmalıydı ama çok daha genç görünüyordu. Aşırı uzun kirpikleri vardı.

"Ee," dedi kollarını iki yana açarak, "burası tamamen senin."

Libby başıyla onayladı. "Ama aslında abimle ablamın da olmalı, değil mi?"

"Eh, aptallıklarına doymasınlar. Ha, tabii bir de sana mutlu yıllar dilemeliyim. Biraz gecikmiş de olsam."

"Teşekkürler," dedi Libby. "En son ne zaman burada yaşamıştın?"

"On yıllar önce."

Uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Phin bu sessizliği bölerek, "Bazı soruların vardır tabii," dedi.

Miller'la Libby kısacık bir an bakiştılar. Libby başıyla onayladı.

"Şey," dedi Phin, "buradan çıkalım mı? Nehrin hemen karşısında yaşıyorum. Soğuk şarabım var. Terasım da var. Bir de mindere benzeyen kedilerim."

Libby'yle Miller bir kez daha bakiştı.

"Sizi öldürmem," dedi Phin. "Kedilerim de öldürmez. Gelin hadi. Size her şeyi anlatacağım."

* * *

Yirmi dakika sonra Libby ve Miller, Phin'in peşinden gösterişli bir asansöre binip mermer zeminli bir koridora çıktılar.

Phin'in dairesi diğer uçtaydı.

Phin hole girip nehre bakan cam kapılı bir terası olan oturma odasına doğru ilerlerken ışıklar otomatik olarak yandı.

Her şey açık renkli ve düzenliydi. Epey uzun krem rengi bir kanepenin üzerine kocaman, beyaz bir koyun derisi serilmişti. Northbone Kitchens'ın mağazasında hiç sırtımayacak abartılı bir zambak ve gül aranjmanı vardı.

Phin küçük bir kumandayla terasın kapısını açıp misafirlerini alçak bir sehpanın etrafındaki kanepelere yönlendirdi. Ev sahibi şarap almaya gidince Libby ve Miller yine birbirlerine baktılar.

"Burası birkaç milyon eder herhâlde," dedi Miller.

"En az," dedi Libby. Sonra kalktı ve nehrin öbür tarafındaki manzaraya baktı. "Bak!" dedi. "Ev! Tam karşısındayız."

Miller de ona katıldı. "Vay be," dedi soğukça. "Sanırım bunun bir tesadüf olmadığını söyleyebiliriz."

"Sence izliyor mu?"

"Evet, bence kesinlikle izliyor. Başka neden böyle manzarası olan bir ev seçsin ki?"

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Libby. Miller omuz silkti. "Bence biraz..."

"Tuhaf mı?"

"Evet, biraz tuhaf. Biraz da..."

Tam o sırada bir elinde buz kovaşına yerleştirdiği şarap şişesiyle üç kadeh, diğer elinde de göğsüne bastırdığı bir kediyle Phin döndü. Kovayı sehpayı koydu ama kediyi bırakmadı. "Mindy'yle tanışın," dedi kedinin patisini selamlar gibi kaldırarak. "Mindy, sen de Libby ve Miller'la tanış."

Kedi onlara aldırmadan Phin'in kucağından kurtulmak için kıvrandı. "Ah," dedi kediye, "peki. Mızızlık et de bak bakalım umurumda olacak mı?"

Sonra tekrar misafirlerine döndü ve "En sevdiğim odur," dedi. "Bana katlanamayanlara âşık olurum hep. Bu yüzden bekâırım."

Şarabı açıp her birine koca bir kadeh doldurdu.

"Şerefe," dedi. "Kavuşmalara."

Kadeh tokuşturdular, ardından ortama gergin bir sessizlik çöktü.

"Manzaran inanılmaz," dedi Miller. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Çok uzun sayılmaz. Yani zaten bu binadaki daireleri daha geçen sene bitirdiler."

"Cheyne Walk'un tam karşısında olmak şahane, değil mi?"

Phin başıyla onayladı. "Yakın olmak istedim," dedi Libby'ye. "Senin geri dönüşün için."

Terasa başka bir İran kedisi geldi. Bu seferki aşırı kiloluydu ve pörtlek gözleri vardı. "Hah," dedi Phin. "Geldi işte. Bay İlgi Budalası. Misafirlerim olduğunu duymuş." Devasa kediyi tutup kucağına oturttu. "Bu Çük. Ona bu adı verdim çünkü bende onlardan bir tane olduğundan emin olmanın tek yolu buydu."

Libby güldü ve şarabını yudumladı. Başka şartlar altında şahane bir gece olabilirdi bu: iki yakışıklı adam, ılık bir yaz gecesi, Thames'e bakan görkemli bir teras, bir kadeh buz gibi beyaz şarap. Ama bu şartlarda her şey çarpık ve biraz da tehditkâr geliyordu. Kediler bile.

"Ee," dedi Miller, "bize Cheyne Walk'ta gerçekten neler olduğuna dair her şeyi anlatırsan bunu sır olarak mı yapacaksın? Yoksa gazetecilik yapabilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin."

"Kayıt alabilir miyim?" Miller arka cebindeki telefona uzandı.

Phin parmaklarını kedinin gür tüylerinde gezdirirken, "Elbette," dedi. "Neden olmasın. Artık kaybedecek bir şeyim yok. Keyfine bak."

Miller bir süre telefonunu kurcaladı. Libby adamın ellerinin hafifçe titreyerek heyecanını ele verdiğini fark etti. Şarabından kocaman bir yudum daha alarak o da sakinleşmeye çalıştı. Sonra Miller telefonunu sehpaıa bıraktı ve "Evet, yazımdaki her şeyin yanlış olduğunu söyledin. Oradan başlayabilir miyiz?" diye sordu.

"Olur tabii." Şişman kedi Phin'in kucağından atladı ve adam da dalgın dalgın pantolonundaki tüyleri sildi.

"Peki, yazım için araştırma yaparken David Thomsen denen bir adama denk geldim. Thomsen 'E' ile yazılıyor."

"Evet," dedi Phin. "Babam."

Libby, Miller'ın yüzünden muzaffer bir rahatlama ifadesi geçtiğini gördü. Adam soluğunu bıraktı ve "Peki annen, Sally mi?" diye sordu.

"Evet, Sally benim annem."

"Peki Clemency?.."

"Kız kardeşim, evet."

"Üçüncü ceset de..."

"Babama aitti." Phin başıyla onayladı. "Tam üstüne bastın. Tüm bunları o yazıyı yazmadan önce araştırmamış olman ne kötü."

"Aslında araştırdım. Ama hiçbirinizi bulamadım. Aylarca araştırma yapsam da hiçbir iz çıkmadı. Peki ne oldu sizlere?"

"Yani, kendi başıma gelenleri biliyorum. Ama korkarım annemle Clemency'ye ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"İletişiminizi sürdürmediniz mi?"

"Hiçbir şekilde. Onları en son ergenken görmüştüm. Bildiğim kadarıyla annem Cornwall'da yaşıyor ve kardeşimin de orada olduğunu varsayıyorum." Omuzlarını silkerek şarap kadehini aldı. "Penreath," dedi.

Miller ona soran bir bakış attı.

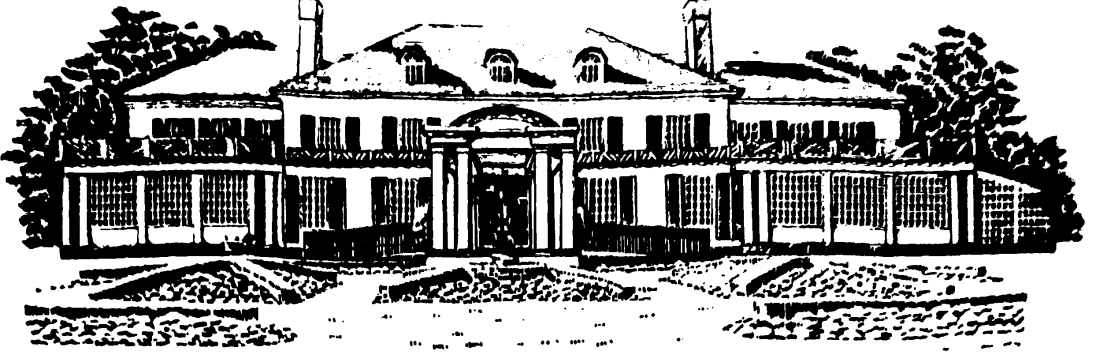
“Penreath’te yaşadığından eminim.”

“Ha,” dedi Miller. “Şahane, sağ ol.”

“Rica ederim,” diye yanıtladı Phin. Sonra ellerini ovuşturarak, “Hadi bana başka bir şey sor! Herkesin öldüğü gece aslında ne olduğunu sor,” dedi.

Miller ciddiyetle gülümseyerek, “Peki, aslında ne oldu? Herkesin öldüğü gece?” diye sordu.

Phin ikisine de hınzırca baktı, sonra dudaklarını doğruca Miller’ın telefonunun mikrofona yaklaştırdı. “Eh, ilk olarak, intihar değildi. Cinayetti.”

Chelsea, 1991

Phin gideli bir hafta olmuştu. O etrafta değilken herkesin bu kadar anlamsız olmasına güçlükle katlanıyordum. O evdeyken mutfağa yapılan her yolculuk onun yüzünü görme ihtimaliyle doluydu, her sabah muhtemel karşılaşmaların düşüncesiyle başlardı. O yokken yabancılarla dolu karanlık bir evdeydim.

Derken, bir hafta kadar sonra ön kapının çarptığını ve holden seslerin yükseldiğini duydum. Phin, arkasında Sally'yle birlikte oradaydı; kadın telaşlı bir sesle kollarını karnında birleştirmiş vaziyette dikilen David'le konuşuyordu.

“Ona gelmesini *ben* söylemedim. Tanrı aşkına. Yapacağım son şey bu. Zaten Toni'nin evindeki misafirliğimi uzatmak bile *benim için* yeterince kötüyken ergen oğlumu hangi akla hizmet yanıma alabilirim?”

David, “Neden aramadın?” dedi.

“Bana senin haberin olduğunu söyledi! Nereden bileyim ben? Ayrıca şimdi aradım, değil mi?”

“Öldürüldü sandım. Endişeden delirdik.”

“*Delirdik* mi? Sikeyim, kimle delirdiniz?”

"Biz işte," dedi David. "Hepimiz. Ayrıca lütfen bizim evimizde o dili kullanma."

"Phin bana senin ona vurduğunu söyledi."

"Ah, ona *vurmadım*. Tanrı aşkına. Küçük bir tokattı sadece."

"Ona tokat mı attın?"

"Yüce Tanrım, Sal, bu çocukla yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok senin. Kaba. Hırsızlık yapıyor. Uyuşturucu kullanıyor. Diğer ev sakinlerine saygısızlık ediyor..."

Sally bir elini kaldırdı. "Yeter," dedi. "O bir ergen. İyi bir çocuk ama ergen. Ergenliğe girmenin doğal getirileri bunlar."

"Bu dediklerin senin acınası dünya görüşün için doğru olabilir ama dünyanın geri kalanı seninle aynı fikirde değil. Ayrıca bunların hiçbir bahanesi yok. Ben onun yaşındayken böyle davranışlar sergilemeyi aklımdan bile geçiremezdim. Şeytani bir şey bu."

Sally'nin elinin Phin'in omzunu kavradığını gördüm. Yanaklarının çöktüğünü gördüm. Daha sonra, "Yarın bir daire bakacağım," dedi. "Hammersmith'te. İki odalı bir yer. Çocuklarla geçireceğimiz zamanı bölüşmeye başlayabiliriz."

David kuşkucu bir ifadeyle baktı. "Kirasını nasıl ödeyeceksin?"

"Çalışıp biriktiriyorum."

"Eh, göreceğiz. Ama cidden, ben Phin'in senin gözetiminde güvende olacağını düşünmüyorum. Ona karşı çok yumuşaksın."

"Ben yumuşak değilim, David, sevgi doluyum. Bir ara sen de deneyebilirsin."

* * *

Sally iki saat kadar kaldı. Ortam felaketti. Birdie odasından hiç çıkmadı ama onun bastıra bastıra öksürdüğünü, iç çektiğini ve volta attığını duyabiliyordum. Sally nihayet gidince Birdie aşağı indi ve kendini David'in kollarına atarak aşırı duygusal bir tavırla, "İyi misin, sevgilim?" diye fısıldadı.

David kaskatı bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "İyiğim."

Sonra gözlerini kısarak bakışlarını Phin'e çevirdi ve bir kâbusun gerçeğe dönüşmeye başladığını vurgulayan o sözleri söyledi.

"Burada işler değişecek. Yaz bunu bir kenara."

* * *

Değişen ilk şey, David ya da Birdie'nin onu denetleyemeyeceği zamanlarda Phin'in odasına kilitlenmesi oldu. Yetişkinler bir şekilde bizi bunun normal, açıklanabilir, mantıklı, gayet düzgün bir önlem olduğuna ikna etmek için birleştiler. *Onun kendi güvenliği için* lafı mantraları olmuştu.

Duş almak, bahçeyle ilgilenmek, mutfaktaki işlere yardım etmek, keman derslerine, yemeklere ve egzersiz derslerine katılmak için dışarı çıkmasına izin veriliyordu.

Zaten boş zamanlarımızın büyük kısmını kendi odalarımızda geçirdiğimizden ilk başta bunları yazarken olduğu kadar kötü gelmedi aslında. Şimdi dönüp bakınca çocukların en tuhaf senaryoları bile öylece kabul edebilmesi çok tuhaf. Ama yine de bugünden geriye dönüp neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilerek bakınca gerçekten sarsıcı bir şey.

* * *

Phin'in annesinden dönmesinden kısa süre sonra bir gün yatağымda bağdaş kurmuş oturuyordum. Birkaç hafta önce bana verdiği bir kitabı okuyordum. Phin'i görür görmez ayağa fırladım çünkü akşamın ilerleyen saatleriydi ve kapısının gece boyunca kilitli olacağını sanıyordum.

"Sen nasıl?.." diye başladım.

"Yemekten sonra beni yukarı Justin çıkardı," dedi. "Yanlışlıkla süsü vererek kapıyı düzgün kilitlemedi."

"Justin candır," dedim. "Ne yapacaksın peki? Kaçmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Şu anda kaçmamın hiçbir anlamı yok. Annem dairesine gelecek hafta taşınacak, o zaman ben de onunla yaşayacağım. Tüm bu saçmalıklar sona erecek."

Boğazıma yumruk yemiş gibi oldum. "Peki ya baban? Seni bırakacak mı?" derken sesim çatladı.

"Onun beni bırakıp bırakmaması sikimde bile değil. Aralıkta on altı yaşında olacağım. Annemle yaşamak istiyorum. Bu konuda yapabileceği çok bir şey yok."

"Peki ya Clemency?"

"O da gelecek."

"Sence babanla Birdie de taşınır mı? Seninle Clemency gittikten sonra?"

Kaba bir kahkaha attı. "Hah. Hayır. Hayatta gitmez. O artık burada. Alıştı bir kere. Her şey onun istediği gibi gidiyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Phin, "O geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hani çatıya çıkmıştık? Asit almıştık?"

Başımı coşkuyla sallayarak onayladım. Nasıl unutabilirdim ki?

"Bir tane daha var, biliyorsun değil mi? Yukarıda."

"Bir tane daha mı?"

"Bir parça daha asit var yani. Kensington Pazarı'ndaki o herif bana iki tane vermişti. Biz sadece bir tanesini kullandık."

Bu bilgiyi sindirmek için bir süre bekledim.

"Yani diyorsun ki?.."

"Sanırım. Yani, herkes odamda kilitli olduğumu, sorun çıkaramayacağımı sanıyor. Kızlar uyudu. Kimse yukarı gelmez. Sen de aşağı inip herkese yatacağını söyleyebilirsin. Sonra da bir bardak su getir. Ben burada beklerim."

Elbette bana ne dediyse yaptım.

Bir battaniye alıp tulumlarımızı giydik. Kapaktan önce ben geçtim, Phin suyu bana verdi ve sonra o da peşimden geldi. Aylardan temmuzdu ama hava nemli ve serindi. Phin saksılardan

birine bıraktığı küçük poşeti buldu. Aslında kullanmak istemiyordum. Orada durduğu onca ay boyunca maruz kaldığı şeyler dolayısıyla toksikliğini bir şekilde kaybetmiş olmasını umdum. Anı bir rüzgârın poşeti uçurmasını umdum. Ya da Phin'in onu yerine koyup, "Buna ihtiyacımız yok. Birbirimiz için varız," demesini.

Plastik sandalyelerin üzerindeki birkaç kuru yaprağı süpürüp yan yana oturduk.

Phin asidi avucuna koydu.

Gökyüzü olağanüstüydü. Koyu mavi, yanık kehribar, ruj pembesi. Nehrin yüzeyinde kendini çoğaltıyordu. Uzaklarda Battersea Köprüsü ışıldıyordu.

Phin'in de göğü izlediğini gördüm. Burası en son çıktığımızdan beri değişmişti sanki. Phin de değişmişti. Daha dalgın, daha az asiydi.

"Sence sonunda ne olacaksın?" diye sordu bana. "Mesleğin ne olacak yani?"

"Bilgisayarlarla ilgili bir şey," dedim. "Ya da film yapmakla."

"Belki ikisi birden olur," dedi.

"Evet," diye katıldım mutlulukla. "Bilgisayarlarla film yapmak."

"Süper," dedi.

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ben Afrika'da yaşamak istiyorum," dedi. "Safari rehberi olmak."

Güldüm. "O nereden çıktı?"

"Seyahate çıktığımızda safari yapmıştık. Altı yaşındaydım. Sevişen su aygırları görmüştük. En çok onu hatırlıyorum. Ama rehberi de çok net hatırlıyorum. Bayağı karizmatik bir İngiliz'di. Adı Jason'dı."

Sesinde bir özlem tınısı duyar gibi oldum. Tam olarak idrak edemediğim bir şekilde ona kendimi daha yakın hissetmeme neden oldu bu.

“Annemle babama çocukken bunu yapmak istediğimi söylemişim, hatırlıyorum. Babam da bir Land Rover’la turistleri gezdirerek servet kazanamayacağımı söylemişti. Sanki mühim olan tek şey paraymış gibi...”

İç geçirdi ve avucuna baktı. “Ee,” dedi, “yapalım mı?”

“Sadece birazcık,” dedim. “Gerçekten küçücük bir parça.”

Sonraki birkaç saat güzel bir rüya gibi geçti. Tüm o farklı renkler siyaha dönene kadar gökyüzünü izledik. Varlığın anlamı hakkında müthiş saçma şeyler konuştuk. Hıçkırık tutana kadar güldük.

Bir ara Phin, “Hammersmith’e taşındığımda ara sıra gelmelisin. Gelip kalırsın,” dedi.

“Evet. Evet, lütfen.”

Sonra bir ara ben de, “Seni öpsem ne yaparsın?” diye sordum.

Phin gülmeye başladı, o kadar çok güldü ki sonunda öksürük krizine girdi. Kahkahalarla iki büküm oldu ve ben tepkisinin anlamını çözmeye çalışırken boş bir gülümsemeyle onu izledim.

“Hayır,” dedim. “Gerçekten? Ne yapardın?”

“Seni bu çatıdan iterdim,” dedi gülmeye devam ederek. Sonra parmaklarını araladı ve “Şap,” dedi.

Kendimi gülmeye zorladım. Ha ha! Çok komik.

Sonra Phin, “Hadi gel, gidelim buradan,” dedi.

“Nereye?”

“Göstereceğim. Beni takip et.”

Ben de ettim. O kadar aptal bir çocuktum ki... Peşinden tavan arasının sahanlığına indim ve pencereden dışarı, oradan da insanda korkunç bir hayret uyandıran, midesini bulandıran gözü pek bir çılgınlıkla evin yan tarafında buldum kendimi.

“Ne yapıyorsun?” diye sorup duruyordum, tırnaklarım çıplak taşlara batıyor, pantolonumun bacakları taşların çıkıntılılarına takılıyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Bu benim gizli rotam!” dedi vahşi bakışlarını üzerime dikerek. “Hadi nehre gidelim! Kimse anlamaz!”

Çimlere sağ salım ayak bastığımızda üç farklı yerim kanı yordu ama umursamadım. Peşinden gölgelerin arasından geçerek bahçemizin ucundaki, varlığından haberdar bile olmadığım kapıya doğru ilerledim. Birden sanki Narnia gibi başka birinin bahçesinde bulduk kendimizi. Sonra Phin elimden tutup beni iki köşeden döndürdü, Chelsea Seti'nin büyüülü loşluğundan ve dört şeritli trafikten geçerek nehrin kıyısına vardık. Orada elimi bıraktı. Bir an için yan yana, sessizce durduk ve suyun yüzeyinde kıvranan altın ve gümüş rengi kurtçukları izledik. Karanlıktı, hareketli ışığın altında her zamankinden daha yakışıklı görünen Phin'e bakmaya devam ettim.

"Bana bakmayı kes," dedi.

Daha da kararlı baktım.

"Ciddiyim," dedi. "Bakmayı kes."

Ama ben yine de bakmaya devam ettim.

Bunun üzerine iki eliyle birden itti beni; karanlık sulara doğru sertçe itti ve kendimi suyun altında buldum, kulaklarım yankı yapan kabarcıklarla doldu, kıyafetlerim ağırlaşıp tenime yapıştı, çığlık atmaya çalışınca su yuttum, ellerim nehir duvarına değdi, bacaklarım yoğun, yapışkan bir hiçliğin içinde debelendi. Sonra gözlerim açıldı ve yüzler gördüm: Benim yüzümü çevreleyen kararmış yüzlerden bir takımyıldız. Onlarla konuşmaya, onlardan yardım istemeye çalıştım ama hepsi başını çevirdi. Derken bileğimde bir acıyla yukarı çıktım. Tepemde Phin'in yüzü beni taş basamaklara, oradan da kıyıya çekti.

"Lanet kaçık," dedi ve sanki Thames'e düşmeyi seçen benmişim, sanki olanlar tamamen uyuşturucu eğlencesiymiş gibi güldü.

Onu ittim. "Siktiğimin piçi!" diye haykırdım. Henüz kalınlaşmamış sesim tiz ve katlanılmazdı. "Sen kesinlikle sikik piçin tekisin!"

Yanından hızla geçtim, arabalardan korna sesleri yükselmesine neden olarak dört şeritli trafiği aştım ve evin ön kapısına doğru ilerledim.

Phin de peşimden geldi ve ön kapıda soluk soluğa yanıma yaklaştı.

“Ne halt ediyorsun sen?”

Hemen o an, orada durmalıydım, gerçekten yapmalıydım bunu. Derin bir nefes almalı, durumu değerlendirmeli ve farklı bir karar vermeliydim. Ama öylesine öfke doluydum ki... Sadece Thames'in o dondurucu, kirli sularına atıldığım için değil, Phin'in yıllardır bana bir sıcak bir soğuk davranmasından, çıkarı olduğunda bana ilgi kırıntıları gösterip işine gelmediğinde de tamamen görmezden gelmesinden kaynaklanıyordu. Ona baktım. O kuru ve güzeldi, bense ıslak ve çirkin. Arkama döndüm ve sert bir hareketle parmağımı zile dayadım.

Phin bana bakakaldı. Kalsa mı, yoksa kaçsa mı diye karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Ama bir saniye sonra kapı açıldı ve açan David'di. Bir bana bir Phin'e baktı, omuzları kalktı, ağzı gerildi ve saldırmak üzere olan kafeslenmiş bir hayvana benzedi. Çok ağır ama gürler gibi bir sesle, “*Hemen içeri girin,*” dedi.

Phin tam o anda dönüp koşmaya başladı ama babası ondan daha uzundu, daha formdaydı; Phin daha sokağın köşesine bile varamadan onu yakalayıp kaldırıma serdi. Ben çenemi savunmacı bir tavırla dikip izledim, o çocuksu suratımın içinde dişlerim takırdıyordu, kollarımı bedenime sarmıştım.

Kapıda annem belirdi. “Neler oluyor?” diye sordu başımın üzerinden bakarak. “Ne halt ediyorsunuz siz?”

“Phin beni nehre itti,” dedim takırdayan dişlerimin arasından.

“Yüce Tanrım,” dedi annem beni evin içine çekerek. “Yüce Tanrım. Gir içeri. Kıyafetlerini çıkar. Ne haltlar...”

İçeri girip kıyafetlerimi çıkarmadım. Olduğum yerde durup David'in koca adam olmuş oğlunu yeni avladığı bir hayvan gibi kaldırımda sürükleyişini izledim.

Bu kadarmış demek, diye düşündüm. Bu kadarmış.

Çarşamba sabahı, oldukça sıradan bir pansiyonda geçirilen iki gecenin ve Manş Denizi'nin geri kalanı üzerinde dalgalı bir yolculuğun ardından Lucy, Portsmouth'ta bir araba kiraladı ve Londra'ya doğru yola koyuldular.

İngiltere'den ayrıldığında mevsim kıştı ve zihninde orası hep soğuk bir yerdi, ağaçları hep çıplak, insanları hep fırtınalı havaya karşı kat kat sarınmıştı. Ama İngiltere şimdi uzun ve sıcak bir yazın pençesindeydi, sokaklar şortlu ve güneş gözlüklü, bronzlaşmış, mutlu insanlarla doluydu, kaldırımlar masa kaynıyordu, çocuklar çeşmelerin başına doluşmuştu ve dükkânların önünde şezlonglar vardı.

Stella arabanın arka koltuğunda kucaklarında Fitz'le pencereden dışarıya bakıyordu. Daha önce Fransa'dan hiç çıkmamıştı. Daha önce Côte d'Azur'dan hiç çıkmamıştı. Kısa yaşamı tamamen Nice sokaklarında, Mavi Ev'le Mémé'nin dairesi ve anaokulu arasında geçmişti.

"Nasıl buldun bakalım İngiltere'yi?" diye sordu Lucy dikiz aynasından ona bakarak.

"Sevdim," dedi Stella. "Güzel renkleri var."

"Güzel renkler mi?"

“Evet. Ağaçlar daha bir yeşil.”

Lucy gülümsedi ve Marco Google Haritalar uygulamasına bakarak onları otoyola çıkaracak yeni yönergeleri iletti.

Üç saat sonra yıkık dökük bir ana caddenin parçaları hâlinde Londra görünmeye başladı.

Lucy, Marco’nun Big Ben’i, Buckingham Sarayı’nı, Dixie Fried Chicken ve ikinci el teçhizat dükkânlarını görmeyi bekleyerek pencereden dışarı baktığını gördü.

Nihayet nehri geçtiler. Şahane, güneşli bir gündü: Güneşin vurduğu nehir suları parıl parıl, Cheyne Walk’taki evler ıslıl ıslıldı.

“İşte geldik,” dedi Lucy, Marco’ya. “Burası.”

Hafiften nefesi kesilen Marco, “Hangisi?” diye sordu.

“Şurası işte,” dedi Lucy on altı numarayı işaret ederek. Sesi rahattı ama evi görünce kalbi acıyla sızlamaya başlamıştı.

“Tahta perdeli olan mı?” diye sordu Marco. “O mu?”

Lucy bir yandan park yeri ararken bir yandan da eve bakarak, “Evet,” dedi.

“Büyükmüş,” dedi Marco.

“Evet, öyledir.”

Ama şimdi bir yetişkin gözüyle bakınca ev tuhaf bir şekilde daha küçük geliyordu ona. Çocukken buranın bir malikâne olduğunu düşünürdü. Şimdiyse sıradan bir ev olduğunu görebiliyordu. Güzel bir evdi ama yine de sıradan bir evdi işte.

Evin yakınlarında park yeri olmadığı anlaşıncı King’s Road’un öbür ucuna gittiler ve World’s End’de telefonuna bir park uygulaması indirmesini gerektiren bir yer buldular.

Hava otuz derece civarıydı, neredeyse Fransa’nın güneyi kadar sıcaktı.

Eve vardıklarında hepsi ter içindeydi ve köpek soluk soluğaydı.

Tahta perdede asma kilit vardı. Sıra hâlinde dizilip binayı incelediler.

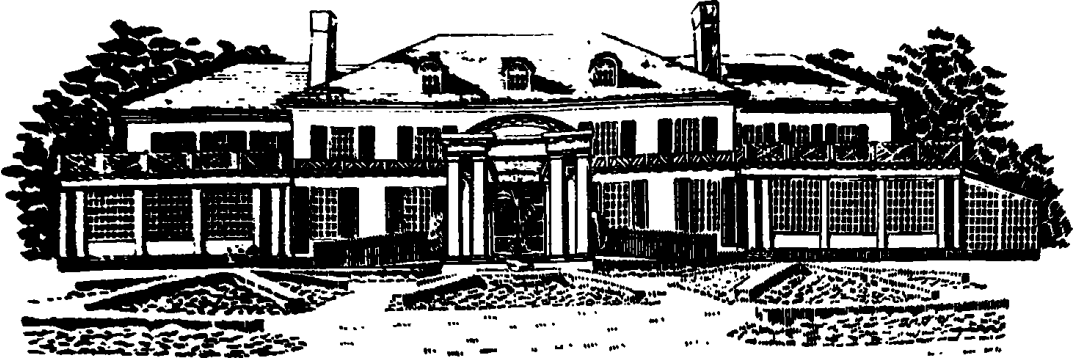
“Buranın doğru ev olduğuna emin misin?” dedi Marco.

“İnsan nasıl yaşar ki burada?”

“Şu anda kimse yaşamıyor,” dedi Lucy. “Ama biz içeri girip diğerlerinin gelmesini bekleyeceğiz.”

“İyi de içeri nasıl gireceğiz?”

Lucy derin bir nefes alıp, “Beni takip edin,” dedi.

Libby ertesi sabah parlak güneş ışığının yüzüne vurmasıyla uyandı. Elini yatağın altındaki zeminin üzerinde, ardından da komodinin yüzeyinde gezdirerek telefonunu bulmaya çalıştı. Yoktu. Gece sisli ve belirsizdi. Hızla doğrulup odaya göz gezdirdi. Küçük, beyaz bir odaydı ve üzerinde koca bir şilte bulunan çok alçak, tahta bir yataktaydı. Miller da öyle.

İçgüdüsel olarak çarşafı tutup göğsüne çekti ama sonra giyinik olduğunu fark etti; bir gece önceki tişörtü ve iç çamaşırı vardı üzerinde. Miller banyodayken şortunu çıkarıp örtünün altına girişini hayal meyal hatırlıyordu. Diş macunuyla uğraştığını da hatırlıyordu belli belirsiz ve macun hâlâ dişlerine yapışık gibiydi. Pek çok şeyi belli belirsiz hatırlıyordu.

Phin'in evindeydi.

Miller'la aynı yataktaydı.

İkisi de giyinikti ve ayaklı başlı yatmışlardı.

Dün gece Phin kadehlerini doldurdukça doldurmuştu. Sonra da kalmaları için tuhaf kaçacak kadar çok ısrar etmişti.

"Gitmeyin," demişti. "Lütfen. Seni daha yeni buldum. Tekrar kaybetmek istemiyorum."

Libby, "Beni kaybetmeyeceksin. Resmen komşuyuz artık. Bak!" diyerek nehrin karşısındaki bir sıra evi göstermişti; on altı numaranın da aralarında olduğu evleri.

"Lütfen," diye dil dökmüştü Phin. Uzun kirpikleri mükemmel şekillendirilmiş kaşlarına değiyordu. "Oradaki o berbat, eski şiltelerde yatmaktan iyidir. Hadi. Sabah size leziz bir kahvaltı hazırlarım! Avokadom bile var. Sizin gibi Y kuşakları onu sever, değil mi?"

"Ben yumurta tercih ederim," diye yanıtlamıştı Miller.

"Sen gerçekten de Y kuşağı mısın?" diye sormuştu Phin gözlerini kısıp biraz çirkefleşerek.

"Ucundan," diye yanıtlamıştı Miller. "Ama avokado noktasını kaçırmışım."

Libby komodinin üzerinde duran çalar saate baktı ve sekiz dakika içinde çıkarsa saat tam dokuzda işe yetişebileceğini düşündü. Gerçi o saat de onun için geçti ama telefonların çalması ve sokaktan müşterilerin girişi açısından uygundu.

Şortunu üzerine geçirip alçak yataktan kalktı.

Miller kıpırdandı.

Libby ona baktı.

Kolunun üst kısmında, tişörtünün kolunun hafifçe sıyrıldığı noktada bir dövme emaresi gördü. Dövmelere katlanamıyordu ki bu yaşadığı dönem ve yaşı göz önüne alındığında işini epey bir zorlaştırıyordu. Ama kendini Miller'ın tatlı göründüğünü düşünmekten alamadı. Yumuşak ve sempatik.

Bakışlarını uyuyan adamdan ayırarak parmaklarının ucuna basa basa dün gece kullandığını hayal meyal hatırladığı ebeveyn banyosuna girdi. Aynadaki aksi gayet düzgün görünüyordu. Bir sabah önce çektiirdiği fön sonraki tüm maceralardan sağ çıkmayı başarmıştı. Bir kez daha diş macunuyla cebelleşip musluk suyuyla ağzını çalkaladı. Saçlarını atkuyruğu yaptı ve banyo dolabında bir deodorant kutusu buldu.

Odaya döndüğünde Miller uyanmıştı.

Libby'ye gülümsedi. "Günaydın," dedi. Kollarını başının üzerine kaldırarak gerinince Libby dövmenin tamamını gördü. Keltlerle ilgili bir şeydi. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Ben çıkıyorum," dedi çantasını alarak.

"Nereye?"

"İşe."

"Tanrım, ciddi misin sen? Sence patronun bu sabah için izin vermez mi sana?"

Libby duraksadı. Elbette patronu ona izin verirdi. Ama Libby öyle biri değildi. Bunu düşünmek bile rahatsız etti onu.

"Hayır," dedi. "İşe gitmek istiyorum. Önemli bir gün. Önceden ayarlanmış birkaç müşteri toplantısı var."

"İnsanları yüzüstü bırakmak mı istemiyorsun?"

"İnsanları yüzüstü bırakmak istemiyorum."

"Peki," dedi Miller. Çarşafı üzerinden atarak kırmızı-mavi baksırını ve sağlam ragbici bacaklarını gözler önüne serdi. "Bana otuz saniye ver, ben de seninle geleyim."

"Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorsundur, değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Miller yataktan kalkıp pantolonunu giyerken.

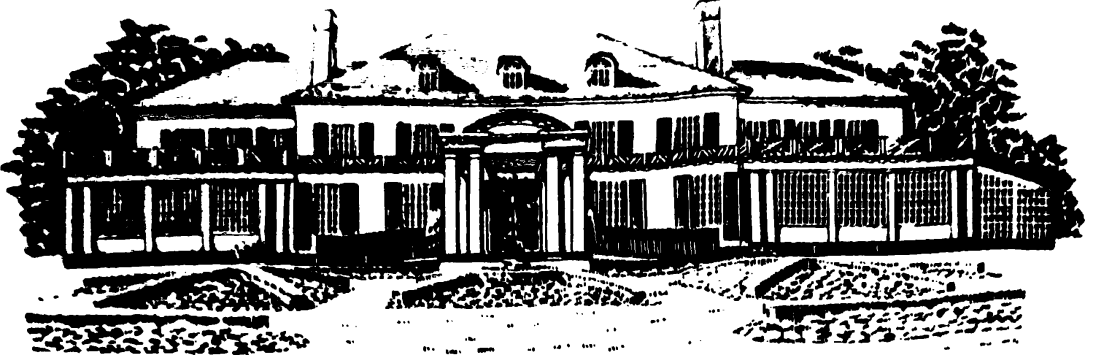
Saçları karmakarışıkta. Sakalı da öyle. Libby gülümsemesini bastırdı. "Aynaya falan bakmayı düşünüyor musun?"

"Bakmalı mıyım?" Miller'ın kafası karışmış gibiydi.

Libby saati düşündü ve "Hayır. İyi görünüyorsun," dedi. "Hadi gidelim, telefonlarımızı bulalım ve buradan çıkalım."

Elini kapı koluna koyup bastırdı. Kapı açılmadı. Libby bir daha denedi. Kapı yine açılmadı. Dört kez daha denedi.

Sonra Miller'a döndü. "Kilitli."

Chelsea, 1991

David, beni nehre ittiği gecenin ardından Phin'i bir hafta odasına kilitledi. Koca bir hafta. Kimi açılardan memnundum çünkü Phin'le göz göze gelmeye dayanamazdım. O beni nehre itmiş olabilirdi ama benim yaptığım çok daha kötüydü.

Ama genel olarak sadece içim yanıyordu. Pişmanlıkla, üzüntüyle, öfkeyle, çaresizlikle ve ona duyduğum özlemle yanıyordu içim. Phin'in yemekleri odasına götürülüyordu ve günde iki kez tuvalete gitme hakkı vardı, babası kötücül bir fedai gibi sürekli kollarını kavuşturarak kapısının önünde dolanıyordu.

O günlerde evdeki atmosfer tatsız ve belirsizdi. Her şey David'in başının altından çıkıyordu. Korkunç bir karanlık enerji yayıyordu ve ben de dâhil hepimiz onu daha da öfkeliendirmekten korkuyorduk.

* * *

Phin'in hapisliği sırasında bir öğleden sonra Justin'le birlikte oturmuş, şifalı otları ayıklıyordum. Evin arka tarafına, Phin'in penceresinin olduğu tarafa baktım.

"Sence de David'in Phin'i o şekilde kilitlemesi berbat değil mi?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Seni öldürebilirdi, dostum. Ölebilirdin."

"Evet, biliyorum. Ama öldürmedi. *Ölmedim*. Sadece... *hasaydı*."

"Eh, tabii, ben olsam muhtemelen böyle yapmazdım ama ben baba değilim ve insanın çocuğunun olması nasıl bir şey bilmiyorum. David 'işini' yapıyordur herhâlde." Bunu söylerken eliyle havada tırnak işareti yaptı.

"İşini mi?" dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, bilirsin, hemen her şey üzerinde mutlak kontrole sahip olmak."

"Ondan nefret ediyorum," derken sesim beklenmedik bir biçimde çatallandı.

"Al benden de o kadar."

"Neden gitmiyorsun?"

Önce bana, sonra arka kapıya baktı. "Niyetim var," diye fısıldadı. "Ama kimseye söyleme, tamam mı?"

Başımınla onayladım.

"Küçük bir çiftlik var. Galler'de. Pazarda tanıştığım bir kadın bahsetti bana da. Şifalı bitki bahçesi kuracak birini arıyorlarmış. Tıpkı buradaki gibi olacak, yeme içme ve kalacak yer falan hep onlardan. Ama sikik küstah derebeyleri yok." Eve bakarak yine gözlerini devirdi.

Gülümsedim. *Küstah derebeyi*. Hoşuma gitmişti.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında," dedi. "Çok yakında." Sonra hızla bana baktı. "Gelmek ister misin?"

Gözlerimi kırptırdım. "Galler'e mi?"

"Evet. Galler'e. Benim küçük çırağım olmaya devam edersin."

"Ama ben daha on dört yaşımdayım."

Bir şey demedi, sadece başıyla onayladı ve bitkilerle ilgilenmeye devam etti.

Söylediklerinin önemini ancak bir süre sonra idrak edebildim. Beni Galler'e onun çırağı olayım diye çağırılmıyordu; bana ihtiyacı olduğu için çağırılmıyordu. Orada kendi evimdekinden daha güvende olacağımı düşündüğü için çağırıyordu.

* * *

İki gün sonra Justin ortadan kayboldu. Gideceğini kimseye söylememişti ve sabah o kadar erken bir saatte çıkıp gitmişti ki daha David bile uyanmamıştı. Phin'in başına gelenlerden sonra söylentiler konusunda dersimi aldığımdan kimseye Galler'deki çiftlikten bahsetmedim. Kimsenin nereye gittiğini bilmesini istemiyor gibi gelmişti. O günün ilerleyen saatlerinde odasına girdim. Çok az şeyle gelmiş ve neredeyse daha da az şeyle gitmişti. Bütün kitaplarını dizdiği pencere denizliğine yürüdüm.

Modern Cadılık ve Büyü Kitabı

Yeni Başlayanlar için Modern Cadılık

Modern Cadılar için Bitkisel Büyüler

Bu kitapları bilerek benim için bıraktığından emindim.

Koridora şöyle bir göz attım ve etrafta kimsenin olmadığından emin olunca hepsini kazağımın altına soktum.

Tam odama koşacakken komodinin üzerinde duran bir şey çekti dikkatimi. Küçük ve tüylü bir şey. İlk başta ölü bir fare sandım ama inceleyince küçük bir zincirin ucuna iliştirilmiş kesik bir tavşan ayağı olduğunu gördüm. Bir şekilde şans getirdiğine dair belli belirsiz bir fikrim vardı, süpürgeotu ya da dört yapraklı yonca gibi. Onu da alelacele cebime tıktırıp odama koştum ve her şeyi yatağımın altına sakladım.

* * *

Justin'den yeniden haber almayı bekledim hep.

Cesetler bulunduktan sonra polis ölümleri soruşturmaya başladığında ve Lamblerin "trajik bir biçimde kaybolan çocukları"nın izini bulmaya çalışırken Justin'in bir anda akşam altı haberlerinde belirip evde geçirdiği günlerden bahsetmesini, David Thomsen'in oğlunu nasıl odasına kilitlediğini, herkese ne yiyeceklerini, ne giyeceklerini ve nereye gidip nereye gide-meyeceklerini dayattığını anlatmasını bekleyip durdum.

Justin'i tekrar tekrar Google'da arattım ama ondan hiçbir iz bulamadım. Ya öldü, ya gizli ve uzak bir yere göç etti ya da başımıza gelenleri öğrendi ama sessiz kalıp karışmamaya karar verdi. Gerçek ne olursa olsun, içten içe hep bir rahatlama hissettim. Ama gittikten sonra onu özledim. İlk başta hoşlanmamış olsam da can sıkıcı dertlerimin en küçüğü oldu sonunda.

* * *

Aylar geçti. Yaz kışa döndü. Justin'in şifalı bitki bahçesini ben devraldım. David de kendi ideolojisine uyduğundan bunu aktif olarak destekledi. Çocuklar erdemli işler yapma konusunda çok çalışmalıydı. Onları kapitalizmin şeytani yollarına sürükleyecek beceriler öğrenmemelilerdi. Yatağımın altındaki kitaplardan ya da geliştirdiğim çok özel beceriden haberi bile yoktu. Her akşam yemeği kim yapıyorsa ona bir avuç taze reyhan ve taze nane götürüyordum, beni onaylayıp başımı okşuyorlardı. Hatta Birdie bir gece beni dışarıda bazı körpe fidanları yağmurdan korurken görünce bana banyoyu hazırladı.

Üst kata çıkarken bir havlu uzatıp, "İyi iş çıkarıyorsun," dedi. "David senden çok memnun."

David senden çok memnun.

Onu bir köpek gibi ısırmağ istedim.

Tahmin edildiği gibi Sally Hammersmith'teki daireye geçememişti ve hâlâ Brixton'daki arkadaşının kanepesinde kalıyor, şimdi de Cornwall'a taşınmaktan bahsediyordu.

Bir akşam peşinde Phin ve Clemency'yle geldi. Öğleden sonra onları bir arkadaşının partisine götürmüş, belli ki orada da epey içmiş, üç saat gecikmişti. Daha önce de pek çok kez sarhoş yetişkin görmüştüm, annemle babamın hâlâ sosyalleştiği ve her hafta sonu partiler verdiği zamanlarda. Ama Sally'nin o akşamki sarhoşluğu gibi bir sarhoşluk gördüm mü emin değilim.

David'in öfkeden gerilmiş bir sesle, "İnanamıyorum," dediğini duydum. "Herhangi birinin bu çocukların seninle yaşamasına izin vereceğini düşündüğüne inanamıyorum. Şu hâline bak."

"Sen!" dedi Sally. "Bunu sen mi söylüyorsun! Asıl sen kendi hâline bak! Kim olduğunu sanıyorsun sen? Zavallısın. Zavallı. Sen ve o çirkin kız. Tanrı bilir başka kimleri beceriyorsun. Tanrı bilir."

David'in Sally'yi kapıya doğru itmeye çalıştığını gördüm. Ona cidden vurmak istediğini ve bunu yapmamak için kendini nasıl tuttuğunu görebiliyordum.

Ama sonra annem çıktı ortaya. "Sana bir kahve yapayım," dedi Sally'nin dirseğine dokunup David'e uyaran bir bakış atarak. "Hadi gel. Seni ayıtalım."

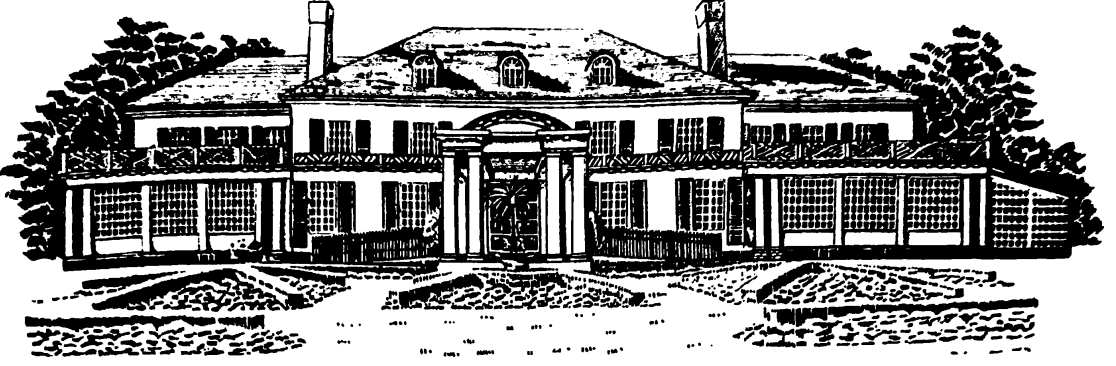
Olan bitenden haberim yokmuş gibi davranarak az sonra mutfakta bittim.

Kimsenin umursadığı yoktu ama ben yine de "Su alacaktım," dedim. Çıkıyormuş gibi yaptıktan sonra sessizce kiler kapısının hemen iç tarafına geçtim.

Sally yüzüne bir mendil bastırmış, sessiz sessiz ağlıyordu. "Lütfen onları koru. Lütfen benim için onları koru," dediğini duydum. "Günün birinde başarabilecek miyim hiç bilmiyorum..." Sözlerinin kalanı ön kapının ötesinde kornasını çalan bir nehir teknesi tarafından yutuldu. "Çok endişeliyim. Phin bana odasına kilitlendiğinden bahsetti, yaptığı şey çok kötü,

anlıyorum ama... Yani, Tanrım, biliyorum, Henry ölebilirdi. Ama bu çok... duygusuzca. Öyle değil mi? Bir çocuğu o şekilde kilitlemek? O çok duygusuz bir adam..."

"David nasıldır bilirsin," diye yanıtladı annem. "Onun bir şeyleri halletme yolu bu. O bizi kurtardı, Sally. Gerçekten kurtardı. O gelmeden önce her gün neden yaşadığımızı bile bilmiyordum. Ama şimdi her sabah uyanıyorum ve var olduğum için mutluluk duyuyorum. Kendim için. Gezegeni sömürmüyorum. Yeryüzünü yağmalamıyorum. Küresel ısınmaya hizmet etmiyorum. Çocuklarım cam yüzeyli masaların ardında oturup fakirlerin paralarını ceplemeyecek. Keşke," dedi, "David hayatımıza çok daha önce girseydi."

Libby kapıyı yumrukladı. Miller da aynısını yaptı. Sağlam, yangına dayanıklı bir kapıydı. Oradan kaçmanın bir yolu var mı diye bakmak için pencereye gitti ama cam da kilitliydi, kaldı ki onuncu kattalardı.

Odada bir kez daha telefonlarını aradılsa da bulamadılar.

Yarım saat kadar sonra kapıyı yumruklamayı bırakarak bitkin hâlde yere oturup sırtlarını yatağa yasladılar.

“Şimdi ne olacak?” dedi Libby.

“Yarım saat daha bekleyelim, sonra kapıyı kırmaya çalışırım.”

“Neden şimdi denemiyorsun?”

“Göründüğüm kadar güçlü değilim. Eskiden kalma bir sırt sakatlığım var. Dikkatli olmam gerek.”

“O zaman on dakika,” dedi Libby.

“Tamam, on dakika.”

“Ne boklar çeviriyor sence?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok.”

“Bizi öldürür mü?”

“Ah, sanmam.”

“O zaman neden bizi buraya kilitledi?”

“Belki de kazara olmuştur.”

Libby inanamıyormuş gibi baktı ona. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Çalar saat 07.37'yi gösteriyordu. Bir kapının çarpıldığını duyarak ayağa fırladıklarında Libby hâlâ işe ne kadar geç kalacağını hesaplamaya çalışıyordu. Sonra bir ses duydular. Phin'in sesiydi ve kedilerden birine sesleniyordu. Öpme sesleri duydular. Ayağa fırlayarak yeniden odanın kapısını yumruklamaya başladılar.

Bir dakika sonra kapı açıldı ve Phin karşılarında durmuş, onlara bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi ağzını elleriyle kapayarak. "Of, çok özür dilerim. Korkunç bir uyurgezerlik alışkanlığım var. Daha önce evdeki konukların odalarına girdim. Hatta bir keresinde misafirimle yatmaya çalıştım. O yüzden yatmadan önce sizi kilitledim. Sonra bu sabah saçmalık derecesinde erken kalkınca koşuya çıkayım dedim. Sizi tamamen unutmuşum. Çok ama çok özür dilerim. Hadi gelin. Gelin. Kahvaltı edelim."

"Ben kahvaltı edemem. İşe geç kaldım."

"Ah, onları arayıp olanları anlat. Eminim anlayacaklardır. Hadi gelin. Taze sıkılmış portakal suyu falan da var. Hava yine çok güzel. Terasta yiyebiliriz. Lütfen."

Yine aynı şeyi yapıyordu, bir gece önce yaptığı şu dil dökme olayını. Libby kendini köşeye sıkışmış hissetti.

"Neden bize söylemedin?" dedi. "Dün gece? Neden bize kapıyı kilitleyeceğini söylemedin? Ya da bize içeriden kilitlememizi söylemedin?"

"Çok geç olmuştu," diye yanıtladı Phin. "Ben de çok sarhoş ve çok aptaldım."

"Gerçekten ödümüzü kopardın, biliyorsun, değil mi? Cidden çok korktum." Libby sesinin çatallandığını, son dakikaların gerginliğinin geçmeye başladığını hissetti.

"Lütfen beni bağışlayın," dedi Phin. "Aptalın tekiyim. Düşünemedim. Siz uyuyup kalmıştınız ve ben de uyandırmak

istememedim. Kilitleyiverdim işte. Üzerine hiç düşünmedim. Hadi gelin. Gelin de bir şeyler yiyin.”

Miller ve Libby birbirlerine baktılar. Libby adamın kalmak istediğini görebiliyordu. Başıyla onayladı. “Tamam ama hızlıca halledelim. Ayrıca, Phin?”

Adam tatlılıkla ona baktı.

“Telefonlarımız nerede?”

“Ah,” dedi Phin. “Odanızda değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Libby. “İkisi de yok.”

“O zaman dışarıda falan bıraktınız herhâlde. Bakalım.”

Adamın peşinden hol boyunca ilerleyerek tekrar açık plan oturma odasına geçtiler. “Hah,” dedi Phin ilgisizce. “Buradalar. Mutfakta şarjda bırakmışsınız. Dün gece hepimiz pek düzenli olamayacak kadar sarhoştuk. Hadi geçin. Terasa oturun, ben de kahvaltınızı getireyim.”

Miller ve Libby kanepede yan yana oturdular. Nehrin karşı tarafında güneş parlıyor, Cheyne Walk’taki evlerin camlarına vuruyordu.

Libby, Miller’ın ona yaklaştığını hissetti. “Yemedim,” diye fısıldadı adam, Libby’nin kulağına. “*O kadar sarhoştum ki farkında olmadan sizi odaya kilitlemişim* hikâyesini yemedim. Ayrıca telefon olayını da yemedim. Dün gece sarhoş olabilirim ama yatağa girdiğimizde telefonumun elimde olduğunu hatırlıyorum. Bu işte bir bit yeniği var.”

Libby başını ona katılır gibi salladı. “Biliyorum,” dedi. “Tam oturmayan bir şeyler var.”

Telefonunu açıp Dido’yu aradı. Doğrudan sesli mesaja düştü. “Uzun hikâye,” dedi. “Ama hâlâ Chelsea’deyim. Rica etsem Claire’den saat onda Morganlarla konuşmasını isteyebilir misin? Bütün detaylara hâkim zaten. En yeni fiyat teklifleri de sistemde. Sadece basılmaları gerek. Ben de bir sonraki toplantıya yetişirim. Söz veriyorum. Çok özür dilerim, geldiğimde her şeyi anlatacağım. On buçuk gibi hâlâ gelmemişsem beni ara.

Cevap vermezsem” –telaşla etrafa bakınıp Phin’in hâlâ mutfak tezgâhının ardında ekmek doğradığını gördü– “Battersea’de, evin tam karşısındaki binadayım. Tamam mı? Numarasını bilmiyorum. Ama onuncu kattayım. Yakında görüşürüz. Özür dilerim. Hoşça kal.”

Konuşmayı sonlandırıp Miller’a baktı.

Miller da gözünün ucuyla ona bakıp gülümsedi. “Sana kötü bir şey olmasına izin vermem,” dedi. “Bir sonraki toplantına yetişmeni sağlayacağım. Sağ salım. Tamam mı?”

Libby’nin içinden bir şefkat dalgası geçti. Gülümsedi ve başını onaylar gibi salladı.

Phin elinde bir tepsiyle gelip önlerine bıraktı. Çırpılmış yumurta, üzerine susam serpiştirilmiş avokado püresi, üst üste dizili kızarmış kara çavdar dilimleri, bir kalıp beyaz tereyağı ve bir sürahi buz gibi portakal suyu. “Şahane görünmüyor mu ama?” dedi tabakları uzatırken.

Miller kızarmış ekmekleri tabağına dizmeye başlamadan önce ellerini ovuşturarak, “Muhteşem görünüyor,” dedi.

“Kahve?” diye sordu Phin. “Çay?”

Libby kahve istedi ve üzerine bir sürahidan süt döktü. Bir dilim de ekmek aldı fakat pek iştahı yoktu.

Phin’e baktı. Dün gece anlattığı hikâyeye ilgili bir şeyler sormak istiyordu ama parçaları tam olarak oturtamıyordu; elinden kaçıp kaçıp gidiyordu sanki. Keman çalan şu Birdie denen kadınla ilgili bir şeyler. Bir kediyle ilgili bir şeyler. Kural listeleri ve pagan kurban törenleriyle ilgili bir şeyler. Henry’ye dair çok ama çok kötü bir şey. Ama hepsi öyle hayal meyal ki sanki Phin onlara hiçbir şey anlatmamış gibi geliyordu. Tüm bunlardan bahsetmek yerine, “Çocukken hep birlikte çekilmiş bir fotoğrafınız var mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Phin özür dilercesine. “Bir tane bile yok. Anlattım ya, biz çıkarken evde hiçbir şey yoktu. Babam her şeyi son parçasına kadar satmıştı. Satamadıklarını da hayır

kurumu mağazalarına bıraktı. Ama..." Duraksadı. "Bir şarkı var, hatırlar mısın? Seksenli yıllardan. Adı da... Hayır, tabii ki hatırlamazsın, çok gençsin. Ama Original Version diye bir grubun şarkısıydı. Bizim eve gelmemizden önceki yaz haftalarca bir numarada kalmıştı. Dün gece sana bahsettiğim şu kadın var ya, Birdie? İşte o da bir süre o grupta takılmıştı. Birdie de Justin de gruptaydı. Klibi de Cheyne Walk'ta çekildi. Görmek ister misin?"

Libby'nin nefesi kesildi. Miller'ın *Guardian*'daki yazısında gördüğü gece kıyafetli ebeveynleri dışında geldiği yere dair bir şeyler görmeye en yaklaştığı andı bu.

Oturma odasına geçtiler ve Phin telefonunu devasa plazma televizyonun ekranına bağladı. YouTube'da bir arama yaptı, ardından oynatma tuşuna bastı.

Libby şarkıyı hemen tanıdı. Adını ya da kimin söylediğini hiç bilmiyordu ama şarkı çok tanıdıktı.

Video, nehrin önünde performansını sergileyen bir grupta başlıyordu. Hepsi benzer giyinmişlerdi: tüvitler ve pantolon askıları, kasketler ve DM çizmeler. Epey kalabalıklardı, belki on kişi varlardı. İçlerinden ikisi kadındı; biri keman, diğeryse deriyi andıran bir davul çalıyordu.

"İşte," dedi Phin videoyu durdurup ekranı işaret ederek. "Birdie bu. Uzun saçlı olan."

Libby ekrandaki kadına baktı. Zayıf çeneli, cılız ve ciddi bir şeydi. Kemanı çenesine dayamış, otoriter bir edayla kameraya bakıyordu. "Birdie bu mu?" diye sordu. O zayıf, hiç etkileyici görünmeyen kadını Phin'in dün gece onlara anlattığı hikâyedeki bütün bir ev halkına zulmeden sadist kadınla bağdaştıramamıştı.

Phin başıyla onayladı. "Aynen. Siktiğimin kaltağı."

Videoyu devam ettirdi. Grup bu kez bir evin içindeydi. Yağlı boya tablolarla, heybetli mobilyalarla, kırmızı kadifeden tahtlarla, parıldayan kılıçlar ve cilalı panellerle, şık perdeler, geyik kafaları, doldurulmuş tilkiler ve ışıltılı avizelerle dolu

görmekli, şatafatlı bir ev. Kamera, enstrümanlarıyla birlikte evi gezen, süslemeli oymaları olan bir merdivende poz veren, ahşap lambrili koridorlarda ilerleyen, kılıçlarla oynayan, bir şövalye miğferiyle caka satan, ön bahçedeki topun üzerine binen ve yanan odunlarla dolu devasa bir taş şöminenin önünde dikilen grup üyelerini izliyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Libby. “Çok güzelmiş.”

“Evet,” dedi Phin duygusuzca. “Değil mi? Ama o kaltakla babam orayı sistematik olarak mahvettiler.”

Libby’nin bakışları televizyon ekranındaki görüntüye döndü. On genç insan, yaşam ve para ve enerji ve sıcaklık dolu bir ev. “Anlamıyorum,” dedi sessizce. “Her şey nasıl bu hâle geldi?”

Lucy, çocuklar ve köpek Cheyne Walk on altı numaranın arkasındaki dairelerin bulunduğu blokun köşesini dönerken öğlen güneşi tenlerini yakmaya devam ediyordu. Parmaklarının ucuyla ortak bahçeden geçerek arka taraftaki sarsak kapıya ulaştılar ve ağaçlık kısımdan uzun ve sıcak yaz dolayısıyla sararan çimlere doğru ilerlerken Lucy çocuklara sessiz olmalarını işaret etti.

Evin arka kapısının kilitli olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Camlardan biri kırıklı. Çimdeki cam parçaları yeni görünüyordu. Lucy'nin sırtından bir ürperti geçti.

Elini kırık camdan geçirip içeriden kapı kolunu çevirdi. Kapı açılınca rahatlayarak nefes aldı. Çatıya çıkmak için evin yan tarafından tırmanmak zorunda kalmayacaktı.

“Korkutucu,” dedi Stella, Lucy'nin peşinden eve girerken.

“Ever,” diye katıldı Lucy. “Biraz öyle.”

Marco ellerini devasa, sütunlu radyatörün üzerinde gezdirip odaya bakarken, “Bence muhteşem,” dedi.

Çocukları evde öyle görünce Lucy sanki en son burada bulunduğu zamandan beri tek bir toz topağı ya da örümcek ağı bile yerinden oynamamış gibi hissetti. Sanki onun geri dönmesini olduğu gibi beklemişti. Koku, küflü olsa da tuhaf

bir şekilde tanıdıktı. Karanlık odalara giren ışık, ayaklarının döşemelerde çıkardığı ses, duvarlardaki gölgeler. Hepsi bire bir aynıydı. Evin içinde dolaşırken parmak uçlarını yüzeylerde gezdirdi. Bir hafta içinde hayatındaki en önemli iki eve yeniden gitmişti: Antibes ve Chelsea, canının yandığı, kırıldığı, kaçmaya zorlandığı iki ev. Bunun ağırlığı kalbine çökmüştü.

Evi gezdikten sonra bahçede oturdular. Aşırı büyümüş dalların oluşturduğu gölge büyük ve serindi.

Lucy, Marco'nun elinde sopayla bahçede gezmesini izledi. Çocuğun üzerinde siyah bir tişört vardı ve Lucy kısacık bir an onu şifalı bitki bahçesiyle ilgilenen Henry olarak gördü. Neredeyse ayağa fırlayıp yüzüne bakacaktı. Ama sonra hatırladı. Henry koca adamdı artık, çocuk değildi.

Henry'yi gözünde canlandırmaya çalıştı ama beceremedi. Onu ancak birlikte oldukları son geceki gibi görebiliyordu; olan bitenin şokuyla çenesi kasılmış, yanaklarında mum ışığı oynuyor, üzerine korkunç bir sessizlik çökmüş.

"Burası ne?" diye seslendi Marco annesine.

Lucy elini alnına götürüp bahçeye göz gezdirdi.

"Ha," dedi ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek. "Eski bir şifalı bitki bahçesi. Burada yaşayan insanlardan biri bu bahçede tıbbi bitkiler yetiştiriyordu."

Marco durdu, sonra sopayı bir asa gibi ayaklarının arasında tutarak evin arkasına baktı. "Ne oldu orada?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne bileyim, anlayabiliyorum. Buraya geldiğimizden beri hâlin, tavrın. Ellerin titriyor. Bize hep teyzenin seni yetim olduğun için Fransa'ya getirdiğini söyledin ama aslında gerçekten berbat bir şey yaşandığı için getirdiğini düşünmeye başlıyorum. Bence o şey bu evde oldu."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Lucy. "Çok uzun bir hikâye."

"Annenle baban nerede?" diye sordu Marco. Lucy, Marco'yu buraya getirmenin, çocuğun ona daha önce sormayı aklından

bile geçirmediği her şeyin kapağını açtığını görebiliyordu artık
“Nereye gömüldüler?”

Lucy derin bir nefes alıp zoraki bir gülümseme takıldı.
“Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.”

* * *

Lucy gençken her şeyi sürekli yazardı. Çizgili bir defterle bir kalem alır, bir yere, herhangi bir yere oturur ve yazdıkça yazar, yazdıkça yazardı. Bilinç akışı. Odasındaki bir boruya bağlanmış olan Phin, ölmüş yetişkinler, gölgelerin içinde motoru çalışır hâlde bekleyen minibüs, gecenin içinde uzun ve zorlu bir yolculuk, bunalımlı bir sessizlik ve sonra bir şey olsun diye bekleyip durmak ama o şeyin hiç olmaması ve şimdi, yirmi dört yıl sonra hâlâ o şeyin olmasını beklemesi. O kadar yakındı ki dilinin ucunda tadını alabiliyordu.

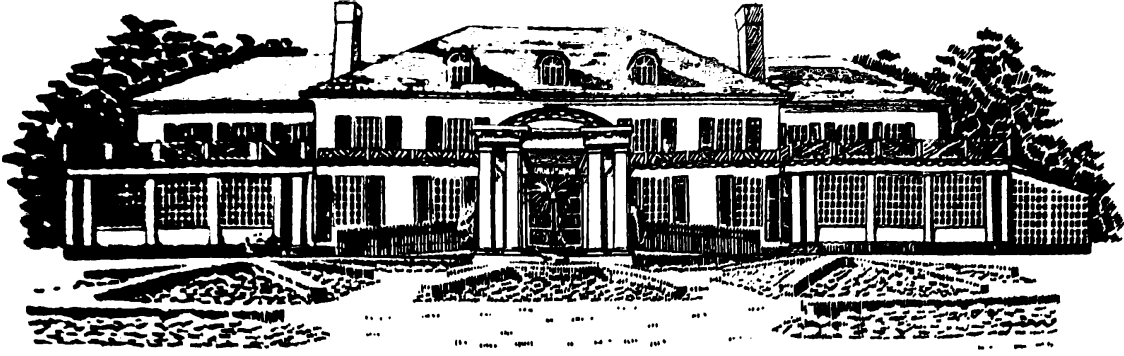
Tekrar tekrar yazdığı hikâye buydu. Yazar, sonra defterdeki sayfaları koparıp buruşturur, bir çöp kutusuna, denize, nemli bir lağıma atardı. Yakar, ıslatır ya da paramparça ederdi. Ama tüm bunları hayatıyla ilgili gerçekler olmaktan çıkarıp bir hikâyeye dönüştürmek için hepsini yazması gerekiyordu.

Ama her seferinde gerçek onun sinirlerini hoplatır, midesindeki kasları gerer, kalbinde tamtamlar çalar, rüyalarına girer, uyandığında midesini bulandırır ve geceleri gözlerini kapadığında uyumasına engel olurdu.

Onu Londra'ya, bunca berbat şeyin yaşandığı bu yere döndürecek tek şeyin bebek olduğunu başından beri biliyordu.

Peki bebek neredeydi? Buraya gelmişti, o kadarı açıktı. Evde yakın zamanda birilerinin olduğuna dair kanıtlar vardı. Buzdolabındaki içecekler, lavabodaki kullanılmış bardaklar, arka kapıdaki delik.

Şimdi tek yapması gereken bebeğin geri dönmesini beklemektir.

Chelsea, 1991

Sonra olan şey, annemin hamile kalmasıydı. Eh, bebeğin babamdan olmadığı açıktı. Babam oturduğu yerden bile kalkamıyordu. Olay duyurulduğunda da ne tuhaftır ki hiç şaşırtıcı gelmedi. Çünkü o aşamada annemin David'e olan takıntısı gayet netti.

David'in geldiği ilk gece annemin ondan nasıl kaçtığını görmüş ve bunu aslında ona çekildiği için yaptığını anlamıştım. O ilk çekimin babam zayıfladıkça ve David'in etkisi arttıkça bir tür kara sevdaya dönüştüğünü de görmüştüm. Annemin tamamen David'in büyüüne kapıldığını, David için, onun onayını almak için ailesi de dâhil her şeyini feda etmeye razı olduğunu görebiliyordum.

Ama son zamanlarda başka şeyler de fark etmiştim.

Gecenin köründe açılıp kapanan kapıları duyuyordum. Annemin boynunda bir kızarıklık görmüş, gergin anları hissetmiş, telaşlı fısıldamaları duymuş, annemin saçında o adamın kokusunu almıştım. Birdie'nin anneme temkinli bir saygıyla yaklaştığını, David'in gözlerinin annemin bedeninin onu alakadar etmeyen

bölgelerinde dolaştığını görmüştüm. Annemle David arasında her ne oluyorsa öldürücü ve canlıydı, evin her köşesine yayılıyordu.

Duyuru, bütün duyurular gibi yemek masasında yapıldı. David yaptı duyuruyu elbette. Bunu yaparken de Birdie'yle annemin ortasına oturarak ikisinin de birer elini tuttu. Derisinin altındaki kanın gururla kabardığı görülebiliyordu. Kendinden öyle memnundu ki. Ne adam ama. İki yanında birer kadın ve şimdi bir de bebek. Ne. Adam. Ama.

Kardeşim ânında gözyaşlarına boğuldu ve Clemency masadan fırladı. Arka kapının yanındaki tuvalette kustuğunu duyabiliyorduk.

Müthiş bir dehşet içinde anneme baktım. Bu gelişme karşısında tamamen şaşırdığım söylenemezdi ama annemin bunun böyle herkesin içinde, böyle mutlulukla duyurulmasına izin vermesi beni şaşırtmıştı. Çocuklarına böyle bir haberi karanlık bir köşede baş başa vermenin daha iyi bir yol olabileceğini düşünemediğine inanmadım. Utanmıyor muydu? Mahcubiyet duymuyor muydu?

Görünüşe göre hayır. Kardeşimin elini tutup, "Tatlım, zaten sen hep küçük bir kardeş isterdin," dedi.

"Evet. Ama böyle değil! Böyle değil!"

Küçük kardeşim nasıl da dramatikti. Ama bu olayda onu suçladığımı söyleyemezdim.

"Peki ya babam?" diye sordum umutsuzca.

"Baban biliyor," dedi annem. Bu kez benim elimi tutuyor ve sıkıyordu. "Baban durumu anlıyor. Baban mutlu olmamı istiyor."

David Birdie'yle annemin arasına oturmuş, dikkatle bizi izliyordu. Annemize bizi teselli etmesi için izin vererek sadece dalga geçtiğini görebiliyordum. Onun hakkında ve annemizin içine girip onu hamile bırakması gibi tiksiniç bir eylem hakkında ne düşündüğümüzün zerre kadar umurunda olmadığını görebiliyordum. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Birdie'ye baktım. Tuhaf, muzaffer bir havası vardı, sanki bu ona ait büyük bir planın sonucuymuş gibi.

“Ben hamile kalamıyorum,” dedi zihnimi okumuş gibi.

Kendimi sertçe, “Yani annem ne?” diye sorarken buldum.
“İnsan kuluçka makinesi mi?”

David iç geçirdi. Parmağının kenarıyla dudaklarına dokundu, sık sık yaptığı ve bugün bile başka insanlarda gördüm mü sinirlerimi bozan bir hareket. “Bu ailenin bir odak noktasına ihtiyacı var,” dedi. “Bir kalbe. Bir nedene. Bu evin bir bebeğe ihtiyacı var. Muhteşem anneniz de bunu hepimiz için yapıyor. O bir tanrıça.”

Birdie bilgece başını sallayarak onayladı.

Clemency tam o sırada kül gibi benziyle geri göndü. Kendini sandalyeye bırakıp ürperdi.

“Tatlım,” dedi David ona. “Bunu şu şekilde görmeye çalış. Bu iki aileyi bir araya getirecek. Dördünüzün ortak bir kardeşi olacak. İki aile” –elini masanın üzerinden uzattı– “birleşti.”

Kardeşim bir kez daha gözyaşlarına boğulurken Clemency onun elini tutup avucunun içine aldı.

Birdie iç geçirdi. “Ah, Tanrı aşkına siz ikiniz,” dedi tıslar gibi, “büyüyün artık.”

David’in ona uyarıcı bir bakış attığını gördüm. Birdie o bakışa başını asabice sallayarak karşılık verdi.

“Bu fikre alışmanız birkaç gün alacak. Anlıyorum,” dedi David. “Ama bana güvenmek zorundasınız. Bu hepimize iyi gelecek. Gerçekten. Bu bebek topluluğumuzun geleceği olacak. Bu bebek her şeyimiz olacak.”

* * *

Annem mümkün olduğunu hiç tahmin edemeyeceğim kadar büyüdü. Her zaman çıkık kalça kemikleri ve daracık beliyle fazlasıyla zayıf olan annem birden evdeki en kocaman insan oldu. Durmadan besleniyor ve hiçbir şey yapmaması söyleniyordu.

Görünüſe bakılırsa “bebeğin” günde fazladan bin kaloriye ihtiyacı vardı ve biz oturup mantar biryani ve havuç çorbası didiklerken annem spaghetti ve çikolatalı muz görmüyordu. O sıralar hepimizin ne kadar zayıf olduğundan bahsetmiş miydim? Başından beri babam dışında hiçbirimiz aşırı kilolu değildik zaten. Ama annem törenle kurban edilecek bir keçi gibi şişmanlarken biz resmen bir deri bir kemik kalmıştık. Ben on bir yaşındayken giydiğim ve bana hâlâ olan kıyafetleri giyiyordum ve neredeyse on beş yaşındaydım. Clemency’yle kardeşim yeme bozuklukları varmış gibi görünüyordu ve Birdie de dal gibiydi. Vegan gıdaların insanın içinden geçip gittiğini, hiçbir yerinize yapışmadığını söyleyebilirim. Ama bu yemekler insana ölçülü porsiyonlarla sunulursa ve ikinci porsiyonu istediğinde sürekli açgözlülük etmemesi söylenirse, aşçılardan biri tereyağından nefret ettiği için hiçbir zaman yeterince yağ olmazsa (ki çocukların yağ yemesi gerekir), diğer aşçı tuzdan nefret ettiği için hiçbir yemek yeterince lezzetli olmazsa ve bir diğeri de midesini pofuduk minder gibi şişirdiği için buğday yemeyi reddediyorsa yeterli nişasta ya da genel olarak gıda alamayan insanlar çok zayıf, yetersiz beslenmiş insanlara dönüşüyor.

Cesetler bulunup da basın mikrofonları ve el kameralarıyla evin etrafında dolanmaya başladıktan kısa süre sonra komşularımızdan biri bir akşam haberlere çıkıp hepimizin ne kadar zayıf görüldüğünden bahsetmişti. “Acaba,” demişti (daha önce hiç görmediğim) komşu, “düzgün bakılıyorlar mı diye merak etmiştim. Biraz endişelenmiştim. Hepsi korkunç zayıftı. Ama insan karışmak istemiyor, öyle değil mi?”

Hayır, gizemli komşu hanım, hayır, belli ki istemiyorsun.

Ama biz eriyip biterken annem büyüdükçe büyüyordu. Birdie ona siyah pamuklu kumaştan, aylar önce Camden Pazarı’nda satmak üzere omuz çantası yapmak için indirimden aldığı kumaş balyalarından hamile elbisesi dikmişti. Satış yapmak için tüm izinleri olan diğer tezgâh sahipleri tarafından kovalanmadan önce iki çanta

satmış, sonra da projeden ânında vazgeçmişti. Ama şimdi büyük bir coşkuyla dikiş dikiyor, annemin başına gelenlerin bir parçası olmaya can atıyordu. David ve Birdie de çok geçmeden Birdie'nin siyah tuniklerinden giymeye başladılar. Diğer tüm kıyafetlerini hayır kurumlarına verdiler. Müthiş gülünç görünüyorlardı.

Biz çocuklardan da öyle giyinmemizi istemelerinin uzun sürmeyeceğini tahmin etmem gerekirdi.

Bir gün Birdie elinde çöp poşetleriyle odama geldi. "Kıyafetlerimizin hepsini hayır kurumlarına bağışlayacağız," dedi. "Bizim onlara diğer insanlar kadar ihtiyacımız yok. Ben de senin toplanmana yardım etmeye geldim."

Sonradan dönüp bakınca ne kadar çabuk teslim olduğuma inanamıyorum. David'in değer ve inanç sistemine kendimi hiç kaptırmadım ama ondan çok korkuyordum. Bir sene önce yaşanan o korkunç gecede, Phin'i evin önündeki kaldırıma nasıl serdiğini görmüştüm. Onu dövdüğünü görmüştüm. Daha fazlasını ve daha beterini yapabileceğini biliyordum. Birdie'den de aynı şekilde korkuyordum. David'in içindeki canavarı açığa çıkaran oydu. O yüzden sık sık mızırdanıp homurdansam da asla reddetmezdim. Yani nisan sonlarında bir salı öğleden sonra saat üçte kendimi çekmecelerimi ve dolaplarımı çöp poşetlerine boşaltırken buldum; en sevdiğim kotlarım, H&M markalı, Phin'in çok beğendiğim için bana verdiği cidden güzel bir kapüşonlu hep oraya gitti. Tişörtlerim, tulumlarım ve şortlarım da.

"Peki dışarı çıkınca ne giyeceğim?" diye sordum. "Çıplak gidemem ya."

"İşte," dedi bana siyah bir tunik ve bir çift siyah çorap uzatarak. "Bundan sonra hepimiz bunları giyeceğiz. Anlamlı."

"Bununla dışarı çıkamam," dedim afallayarak.

"Montlarımız duracak," diye yanıtladı. "Gerçi dışarı çıkacağın da yok ama."

Doğruydum. Münzevi gibi bir şeydim. Tüm o "ev kuralları", "okula gitmeme" ve gidecek hiçbir yerim olmaması falan der-

ken evden nadiren çıkıyordum zaten. Siyah kıyafetle çorapları Birdie'den alıp göğsüme bastırdım. Bana manidar bir bakış attı. "Hadi o zaman," dedi. "Geri kalanı."

Önüme baktım. Üzerimdeki kıyafetleri kastediyordu.

İç geçirdim. "Biraz mahremiyet rica edebilir miyim?"

Kuşkuyla bana baktı ama sonra odadan çıktı. "Çabuk ol," dedi kapının ardından. "İşim var."

Kıyafetlerimi elimden geldiğince hızla çıkardım ve kabaca katladım.

"İç çamaşırım kalabilir mi?" diye seslendim kapıya doğru.

"Evet, elbette kalabilir," diye yanıtladı sabırsızlıkla.

O salak siyah kıyafetle çorapları giyip aynada kendime baktım. Çok küçük, çok zayıf bir keşişe benziyordum. Yüksek sesle kahkaha atma arzumu bastırdım. Sonra hızla ellerimi çekmecelerin ardında gezdirip bir şey aradım. Parmaklarım o şeye denk gelince bir süre gözlerimi dikip baktım. İki sene önce Kensington Pazarı'ndan aldığım ayakkabı bağcıkları. Hiç kullanmamıştım. Ama hiç kullanamayacak olma düşüncesine de katlanamıyordum. Onları yatağımın altına, Justin'in cadılıkla ilgili kitaplarının ve tavşan ayağının yanına koydum, sonra kapıyı açtım. Katlanmış kıyafetlerimi Birdie'ye uzattım.

"Uslu çocuk," dedi. Bir an için saçıma dokunacakmış gibi baktı. Ama sonra gülümsedi ve bir kez daha, "Uslu çocuk," diye tekrarladı.

Anlık yumuşamasını görünce bir an durup acaba çaresizce sormak istediğim soruyu sorsam mı diye düşündüm. Nefes aldım ve sonra ağızımdaki baklayı çıkardım. "Kıskanmıyor musun?" diye sordum. "Bebeği kıskanmıyor musun?"

Kısacık bir an için kırılgan bir ifade takındı. Sanki bir an içini, içinde akan o sarı irini görür gibi oldum. İrkildi, sonra toparlandı. "Elbette kıskanmıyorum," dedi. "David bir bebek istiyor. Annen ona bunu verdiği için minnettarım."

"Ama David'in onunla... seks yapması gerekmedi mi?"

Seks kelimesini daha önce yüksek sesle söylemiş miydim bilmiyordum, yüzümün kızarmaya başladığını hissettim.

“Evet,” dedi Birdie resmî bir edayla. “Tabii ki.”

“Ama o senin erkek arkadaşın?”

“Partnerim,” dedi. “O benim partnerim. Ben onun sahibi değilim. O da benim sahibim değil. Önemli olan tek şey onun mutluluğu.”

“Evet,” dedim düşünceli düşünceli. “Peki ya seninki?”

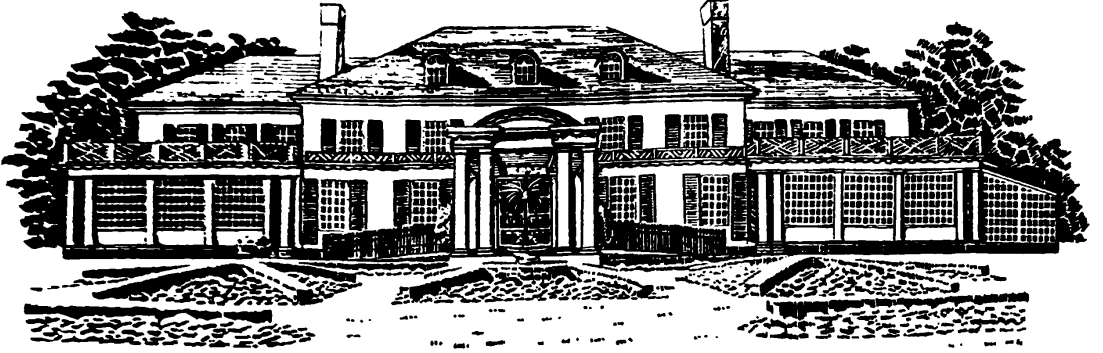
Cevap vermedi.

* * *

Annemin hamileliği duyurulduktan birkaç gün sonra kız kardeşim on üç yaşına girdi. Her ne kadar bu benim uzmanlık alanım olmasa da çok hoş bir kıza dönüştüğünü söyleyebilirdim. Annem gibi uzun boyluydu ve “saç kesimi yok” kuralının yürürlüğe girmesinin üzerinden bir yıl geçmiş, kardeşimin saçları beline kadar uzamıştı. Üstelik saçlarının uçları incelikli zayıflayan Clemency ya da Birdie’nin aksine onun saçları kalın ve parlaktı. Hepimiz gibi o da zayıftı ama kendine özgü bir şekli vardı. Hani beş altı kilo daha alsa fıstık gibi bir vücudu olacağını hayal edebiliyordum (gerçi seni temin ederim ki böyle bir şey yapmaya çok zaman ayırmış değilim). Ayrıca hayatı boyunca görmeye alıştığım o bebeksi suratının altından muzip bir cazibesi olan ilgi çekici bir yüz belirmeye başlamıştı. Neredeyse güzeldi.

Tüm bunlardan bahsetmemin nedeni, kardeşimin görüntüsü hakkında ne düşündüğümü bilmeni istemem değil, onu hâlâ küçük bir kız gibi görüyor olabilirsin diye anlatıyorum. Artık küçük bir çocuk değildi.

Bir sonraki hadise gerçekleştiğinde kadın olmaya çok daha yakındı.

Libby soluk soluğa işe vardığında Cerian Tahany'yle olan toplantısına iki dakika gecikmişti. Cerian mahalli bir DJ ve yeni bir mutfak için elli bin pound harcayan kendi çapında bir ünlüydü. Mağazaya ne zaman girse hafif bir elektrik uğultusu duyulurdu. Libby genelde onunla görüşmeye aşırı hazırlıklı olur, belgeleri hazır eder, kahve fincanını yerleştirir, görüntüsünü kontrol eder ve ağzına nane atıp eteğini düzeltirdi. Bugünse Libby vardığında Cerian çoktan oturmuş, gergince telefonuna bakıyordu.

“Çok ama çok özür dilerim,” dedi. “Çok üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Cerian, telefonunu kapayıp çantasına koydu. “Hadi başlayalım, olur mu?”

Libby bir saat boyunca önceki gün yaşadıklarını düşünecek fırsat bulamadı. Tek düşünebildiği Carrara mermerinden tezgâhlar, çatal bıçak çekmeceleri, davlumbazlar ve bakır sarkıt lambalara karşı emaye sarkıt lambalar oldu. Bu onu rahatlatıyordu. Mutfaklardan bahsetmeyi seviyordu. Mutfaklar konusunda iyiydi. Sonra birden toplantı bitti, Cerian okuma gözlüğünü yeniden çantasına koyup Libby'ye sarılarak vedalaştı ve çıkarken

mağazadaki gergin hava da balon gibi söndü ve herkes kendini olduğunu yere bıraktı.

Dido onu arka ofise çağırdı.

“Eee?” dedi bir diyet kola tenekesinin açma halkasına vurarak. “Ne haltlar oldu?”

Libby gözlerini kırıştırdı. “Tam olarak emin değilim. Acayip tuhaftı.”

Libby ona Phin’in sahanlıkta belirişinden başlayıp Albert Köprüsü’nden Battersea’deki, doğrudan evi gören o müthiş nehir kenarı dairesine gidişlerini anlattı. Phin’in terasta onlara anlattığı hikâyeyi hatırlayabildiği kadarıyla Dido’ya aktardı. Sonra da devasa bir çift kişilik yatakta Miller’la ayaklı başlı uyandığı tuhaf sabahtan bahsetti. Dido, “Eh, bunun olacağını ben de söyleyebilirdim sana,” dedi.

Libby sorar gibi baktı ona. “Ne?”

“Sen ve Miller. Aranızda bir bağ var.”

“Aramızda bağ falan yok.”

“Var. İnan bana. Bu konularda çok iyiyimdir. Çiftler daha tanışmadan tahmin ettiğim üç evlilik var. Cidden.”

Libby bu saçmalığı eliyle savuşturdu. “Sarhoştuk ve kıyafetlerimizi bile değiştirmeden yatağa devrilmişiz. Sabah uyanığımızda giysilerimiz hâlâ üzerimizdeydi. Ha, bir de adamın dövmesi var ve ben dövmelerden hoşlanmam.”

“Artık herkes dövmeleri seviyor sanıyordum.”

“Evet, eminim insanlar seviyordur ama ben sevmiyorum.”

Tam o sırada telefonu titredi, Libby alıp baktı. Ekranda Miller’ın adını görünce, “İti an,” dedi.

“Selam!”

“Dinle,” diye lafa girdi adam telaşla. “Tuhaf bir şey oldu. Dün geceki dosyayı açtım, Phin’in hikâyesini kaydetmiştim ya. Gitmiş.”

“Nasıl gitmiş?”

“Silinmiş.”

“Neredesin sen?”

“Victoria’daki bir kafedeyim. Yazıya dökmeye başlayacaktım ama bulamadım.”

“Ama... Kesin oradaydı, eminsin, değil mi? Belki de kayıt tuşuna düzgün basmamışsındır?”

“Kesinlikle düzgün bastım. Hatırlıyorum, dün gece kontrol de ettim. Hatta dinledim de. Oradaydı. Dosyaya isim bile vermiştim.”

“Yani sence?..”

“Phin olmalı. Yatağa girerken telefonunun yanında olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Benim telefonum da yanımdaydı. Ayrıca parmak iziyle açılıyor. Yani herif biz uyurken odamıza girmiş olmalı ve ben uyurken *parmağımı* kullanarak telefonumu açmış. Senin telefonunu da almış. Sonra da bizi kilitlemiş. Dahası da var. Adamı Google’da arattım. Phin Thomsen. İnternette hiçbir yerde izi yok. Yaşadığı daireyi arattım. Airbnb dairesi. Kayıtlara göre haziranın ortasında tutulmuş. Resmen senin...”

“Doğum gününden beri.”

“Doğum gününden beri.” İç geçirdi. “Herifin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama tehlikeli olduğu kesin.”

“Hikâye,” dedi Libby. “Hikâyeyi hatırlıyor musun? Gerçeği ortaya çıkarabilecek kadar.”

Miller kısacık bir an duraksadı. “Puslu,” dedi. “Çoğunu hatırlıyorum. Ama sonlara doğru kimi parçalar cidden...”

“Ben de öyle,” dedi Libby. “Gerçekten puslu. Ayrıca uykum da resmen...”

“Ölü gibiydik,” diye tamamladı Miller.

“Bütün gün kendimi...”

“Gerçekten ama gerçekten çok tuhaf hissettim.”

“Gerçekten tuhaf,” diye katıldı Libby.

“Aklıma tuhaf şeyler geliyor...”

“Evet,” diye araya girdi Libby. “Benim de. Bence bize ilaç verdi. İyi de neden?”

"İşte orasını bilmiyorum," dedi Miller. "Ama sen de telefonunu kontrol etmelisin. Şifren var mı?"

"Evet."

"Ne peki?"

Libby iç geçirdi. Omuzları düştü. "Doğum günüm."

"Tabii ya," dedi Miller. "Neyse, tuhaf bir şey var mı diye telefonunu kontrol et. Bir şeyler yüklemiş olabilir. Casus yazılım gibi bir şey."

"Casus yazılım mı?"

"Tanrım, kim bilir? Herif tuhaftı. Dün geceye dair her şey tuhaftı. Adam gizlice senin evine girdi. Bize ilaç verdi..."

"İlaç vermiş *olabilir*."

"İlaç vermiş olabilir. Hiçbir şey olmasa bile biz uyurken gizlice odamıza girdi, telefonuma ulaşmak için parmak izimi kullandı, çantandan senin telefonunu aldı ve sonra bizi içeri kilitledi. Bu heriften her şey beklenir."

"Doğru," dedi Libby usulca. "Doğru, haklısın. Bakacağım. Telefonu kontrol edeceğim. Yani şimdi bile bizi dinliyor olabilir."

"Evet. Olabilir. Ayrıca, dostum, eğer dinliyorsan, peşindeyiz, seni ucube göt." Libby, Miller'ın nefes aldığını duydu. "Tekrar görüşmeliyiz. Yakında. Ben de Birdie Dunlop-Evers'ı araştırıyorum. İlginç bir geçmişi var. Orada yaşamış diğer herif hakkında da bir şeyler bulmuş olabilirim. Birdie'nin erkek arkadaşı Justin var ya, o. Ne zaman müsaitsin?"

Hikâyenin gelişme ihtimali Libby'nin nabzını hızlandırdı. "Bu gece," dedi soluk soluğa. "Hatta..." Merakla ona bakan Dido'ya döndü. "Şimdi?" Soruyu Dido'ya yöneltmişti ama o çoktan başını coşkuyla sallayarak *git, git* diye ağzını kıpırdatmaya başlamıştı bile.

"Seninle hemen buluşabilirim. Herhangi bir yerde."

"Bizim kafede?" dedi Miller.

Libby adamın nereyi kastettiğini biliyordu. "Tamam," dedi. "Bizim kafede. Bir saate orada olurum."

Libby telefonu kaparken Dido ona bakıp, “Aslına bakarsan bu, biraz yıllık izin alman için iyi bir fırsat olabilir,” dedi.

Libby yüzünü ekşitti. “Ama...”

“Aması falan yok. Morganlarla Cerian Tahany’yi ben devralırım. Hasta olduğunu söyleriz. Her ne halt dönüyorsa mutfaklardan çok daha önemli.”

Libby mutfakların önemiyle ilgili bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı. Mutfaklar *önemliydi*. Mutfaklar insanı mutlu ederdi. İnsanların mutfaklara ihtiyacı vardı. Mutfaklar ve onları satın alan insanlar son beş yıldır Libby’nin hayatı olmuştu. Ama Dido’nun haklı olduğunu biliyordu.

O yüzden bir şey demek yerine başıyla onayladı ve “Teşekkürler, Dido,” dedi.

Sonra masasını topladı ve gelen kutusundaki iki yeni e-postayı cevapladı, hesabına ofis dışında olduğuna dair bir otomatik mesaj ekledi ve tren istasyonuna gitmek üzere St. Albans Bulvarı’na doğru yola çıktı.

Chelsea, 1992

Mayıs 1992'ye gelindiğinde evimiz bozulmuş ve korkunç bir hâl almıştı. Et yiyenlerle, dumanla ve terli egzersizlerin ve güzel çiçeklerin savaşmaya yetmediği mikroplarla dolu olan dünya David'in o değerli dölüne muhakkak ölüm getirecekti. O yüzden kimsenin dışarı çıkmasına izin yoktu. Sebzeler her hafta kapımıza bırakılıyordu ve kilerimiz bizi en az beş yıl doyurmaya yetecek bakliyat, tahıl ve fasulyeyle doluydu.

Sonra bir gün, on beşinci doğum gününden kısa bir süre önce David ayakkabılarımızı teslim etmemizi emretti.

Ayakkabılarımızı.

Belli ki ayakkabılar, ölü hayvanlardan yapılmayan ayakkabılar bile çok ama çok kötüydü. Kirli kaldırımları ve insanların zaten zengin olanlara daha çok para kazandırıp yoksulları hükümetin neden olduğu fakirlik prangasıyla baş başa bıraktıkları şeytani ofislere yapılan neşesiz yürüyüşleri hatırlatıyordu. Görünüşe bakılırsa Hindistan'daki yoksullar ayakkabı giymiyordu, o yüzden biz de giymemeliydik. Ayakkabılarımızın hepsi karton kutulara dolduruldu ve en yakın hayır mağazasının kapısına bırakıldı.

David'in ayakkabılarımızı aldığı günden iki yıl sonraki kaçışımıza dek hiçbirimiz evden dışarı adım atmadık.

Libby West End Lane'deki kafeye girdiğinde Miller yemek yiyordu.

"O ne?" diye sordu Libby çantasını sandalyenin arkasına asıp otururken.

Miller ağzının kenarından bir parça sosu temizleyerek, "Tavuklu ve domuz sucuklu dürüm," diye yanıtladı. "Çok güzel. Bayağı güzel."

"Saat dört," dedi Libby. "Hangi öğün bu?"

Miller bir süre soruyu düşündü. "Geç öğle yemeği? Erken akşam yemeği? Öyle yemeği? İkisinin arası yemeği? Sen bir şey yedin mi?"

Libby başını iki yana salladı. Bu sabah Phin'in terasındaki kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti ve yemek de istemiyordu. "Aç değilim," dedi.

Miller omuz silkip dürümünden bir lokma daha aldı.

Libby bir demlik çay sipariş ederek Miller'ın yemeğini bitirmesini bekledi.

Miller'ın iştahının tuhaf bir çekiciliği vardı. Sanki başka hiçbir şey yapmayı tercih etmezmiş gibi yiyordu. Libby, adamın bütün dikkatiyle yediğini gözlemledi.

“Evet,” dedi Miller bilgisayarını açarken. Bir şeyler yazdı, sonra ekranı Libby’ye çevirdi. “Birdie Dunlop-Evers’la tanış. Ya da tam adıyla Bridget Elspeth Veronica Dunlop-Evers. Nisan 1964’te Gloucestershire’da doğmuş. 1982’de Londra’ya taşınmış ve Kraliyet Müzik Akademisi’nde keman eğitimi almış. Hafta sonları sokaklarda müzik yapıyormuş, sonra da o zamanki erkek arkadaşı Roger Milton’la beraber Green Sunday denen bir gruba katılmış. Bu arada Roger Milton da Crows’un solisti olarak devam etmiş.”

Beklentiyle Libby’ye baktı.

Libby adama boş boş bakarak karşılık verdi. “Ünlüler mi?”

Miller gözlerini devirdi. “Boş ver,” diye devam etti. “Neyse, kadın Original Versions denen bir grup için seçmelere katılmadan önce kemanıyla orada burada çalışmış. Justin Redding denen bir adamla ilişki yaşamaya başlamış ve onu da vurmali çalgılar için gruba sokmuş. O zamanki röportajlara bakılırsa epey bir kontrol manyağıymış. Kimse onu sevmezmiş. 1988 yazında listelerde bir numara olan şarkılarını yapmışlar ve sonra Birdie’yle Justin de gruptayken bir tekli daha çıkarmışlar. Ama şarkı ellerinde patlayınca Birdie diğerlerini suçlamış, öfke nöbeti geçirmiş ve Justin’i de alıp gitmiş. Birdie Dunlop-Evers’in internetteki hikâyesi burada bitiyor. O günden sonra hiçbir şey yok. Öylece...” Eliyle uçurumdan düşer gibi bir hareket yaptı.

“Peki ya anne babası?”

“Hiçbir şey yok. Sekiz çocuktan biriymiş, büyük ve gösterişli bir Katolik ailesinden geliyor. Öğrenebildiğim kadarıyla anne babası hâlâ hayatta; en azından öyle olmadıklarını gösteren herhangi bir şey bulamadım. Ayrıca müzik aleti çalan ve vegan eve servis yapan *onlarca* gösterişli küçük Dunlop-Evers var. Ama her nedense ailesi dördüncü kızlarının 1994 senesinde sırta kadem basmasını fark etmemiş ya da sallamamış.”

“Peki ya erkek arkadaşı? Justin?”

"Hiçbir şey yok. Original Versions'ın iki hit şarkısında perküsyonist olduğu dönemde bir iki yerde bahsi geçiyor. Başka da bir şey yok."

Libby bunu sindirmek için duraksadı. Bir insanın varlığın kıyısından öylece atlaması nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl olurdu da kimse fark etmezdi?

Miller ekranı tekrar kendine çevirdi ve bir şeyler daha yazdı. "Evet," dedi, "sonra da Phin'i araştırmaya başladım. Airbnb'nin sahibiyle iletişime geçtim ve bir cinayet davasını araştırdığımı, dairesini kiralayan son kişinin ismine ihtiyacım olduğunu söyledim. Çok konuşkan bir tipti, belli ki heyecan istiyordu. Justin Redding."

Libby irkilerek adama baktı. "Ne?"

"Phin ya da o herif her kimse Airbnb'ye kayıt yaptırmak için Birdie'nin eski erkek arkadaşının adını kullanmış."

"Of," dedi Libby. "Vay be!"

"Aynen, değil mi?" Bilgisayarına bir şeyler daha yazdı. "Son fakat aynı derecede önemli olarak da Sally Radlett'i takdim edeyim."

Ekranı tekrar Libby'ye çevirdi. Ekranda yaşlı bir kadın vardı, gümüş rengi saçları kask şeklinde kesilmişti, kemik çerçeveli bir gözlük takmıştı, gözleri açık maviydi, gülümser gibiydi, üçüncü düğmeye kadar açık duran açık mavi bir bluzu, solgun köprücük kemikleri, yüz hatlarında güzellik yankıları vardı. Fotoğrafının altında "Yaşam Terapisti ve Koçu. Penreath, Cornwall" yazıyordu.

"Şehir tutuyor. Yaş da tutuyor. Genel anlamda doğru bir kariyer alanı gibi görünüyor. Bilirsin, *yaşam terapisti*. İnsanların sonunda düştüğü türden saçmalıklardan, değil mi? Aslında Sally Thomsen'san?"

Miller ona muzaffer bir edayla baktı. "Ne düşünüyorsun?" dedi. "Sence o, değil mi?"

Libby omuz silkti. "Eh, evet, olabilir."

“Adresi de burada.” Ekranı işaret etti. Libby, adamın gözlerindeki o soruyu gördü.

“Gitmemiz gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Öyle düşünüyorum, evet.”

“Ne zaman?”

Miller tek kaşını kaldırdı, gülümsedi ve telefonunda bir numara tuşladı. Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Merhaba, Sally Radlett’la mı görüşüyorum?”

Libby, hattın diğer ucunda bir kadının *evet* dediğini duydu.

Sonra Miller birden telefonu kapadı. Libby’ye baktı. “Hemen?”

“Ama...” Neden gidemeyeceğine dair bir bahane uydurmak üzereydi ki hiçbir nedeni olmadığını hatırladı. “Duş almam gerek,” diyebildi.

Miller gülümsedi, bilgisayarı tekrar kendine çevirdi ve yazmaya başladı. “Pansiyon mu?” dedi. “Yoksa Premier Inn mi?”

“Premier Inn.”

“Mükemmel.” Birkaç tıklamanın ardından Truro’daki Premier Inn’de iki oda ayırttı. “Oraya vardığımızda duş alırsın.” Bilgisayarı kapadı, fişten çıkardı, plastik bir kılıfa koydu. “Hazır mısınız?”

Libby günün geri kalanını adamla birlikte geçirme ihtimali karşısında tuhaf bir heyecan duyarak ayaklandı.

“Hazırım.”

Chelsea, 1992

Gelmek üzere olan bebeğin tüm hastalıklarımızın nedeni olduğuna karar verdim. Annemin gitgide şişmanladığını, geri kalanımızın zayıfladığını gördüm. David'in tüylerinin gittikçe kabardığını, parlayıp palazlandığını gördüm. Annemin aldığı her kiloda, bebeğin her tekme atışında yahut kıpırdanışında David'in o hastalıklı kendine güvenine bir katman daha ekleniyordu. Phin'in Kensington Pazarı'na gittiğimiz gün söylediği şeye tutunmaya çalışıyordum, David'in içine sızıp kontrolü ele geçirmeye çalıştığı son evden atılışına. Ev sahiplerinden bir şeyler çalarken suçüstü yakalanmanın onu nasıl utandırdığını hayal etmeye çalıştım. Dört yıl önce kapımızı çalan o evsiz ve meteliksiz adamın şimdi evimde hindi gibi kabararak gezinip duran o adam olduğunu unutmamaya çalıştım.

O bebeğin varlığını düşünmeye bile katlanamıyordum. David'in bunu çarpık küçük evrenimizin tanrısı rolünü sağlamlaştırmak için kullanacağını biliyordum. O bebek gelmezse annem durmadan yemeyi bırakırdı ve eve tekrar mikrop getirebilirdik. Daha da önemlisi, David Thomsen'la herhangi bir

bağımız olması için hiçbir nedenimiz kalmazdı. Bizi bir araya getirecek, bizi birbirimize bağlayacak hiçbir şey olmazdı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bu beni hiç de iyi göstermiyor, evet. Ama çocuktum. Çaresizdim. Hepimizi kurtarmaya çalışıyordum.

* * *

Uyuşturucuları tatbik etmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Annem için mümkün olduğunca çok yemek yaptım. Ona bitki çayları ve bitkisel meyve suları hazırladım. Ona verdiğim her şeyin içine Justin'in kitabında "İstenmeyen Hamilelikleri Doğal Yolla Sonlandırma" başlığı altında listelenen şeyleri ekledim. Tonlarca maydanoz, tarçın, misk otu, susam, papatya ve çuha çiçeği çayı.

Ona meyve suyunu uzatırken elimi okşar ve "Çok iyi bir cocuksun, Henry," derdi. "Benimle ilgilendiğin için kendimi çok şanslı hissediyorum." Hafiften kızarır ama cevap vermezdim çünkü bazı yönlerden *gerçekten* ona bakıyordum. David'e daha da fazla bağlanmadığından emin olmaya çalışıyordum. Ama başka açılardan ona zerre kadar baktığım söylenemezdi.

Sonra bir gün, annem beş aylık falan hamileyken, bebek gayet gerçek ve hakikiyken, tekme atmaya, kıpırdamaya ve dolışmaya başlamışken annem alt kata indi ve onun mutfakta Birdie'yle konuştuğunu duydum. "Bebek kıpırdamadı. Bütün gün hiç kıpırdamadı," dedi.

Gün boyunca olayın hayreti büyüdü ve midemde korkunç, karanlık bir bulantı hissettim çünkü ne olacağını biliyordum.

Elbette doktor falan çağırılmadı, acil servise gidilmedi. David Thomsen elbette tüm o diğer sayısız becerisinin yanı sıra bir de tam nitelikli bir jinekologdu herhâlde. Her şeyin sorumluluğunu üzerine aldı, insanları havlu ve su getirmeye, anlamsız ev yapımı tentürler bulmaya gönderdi.

Öldükten sonra bebeğin çıkması beş gün sürdü.

Annem saatlerce inledi. David, Birdie ve bebekle birlikte odasında kalıp bütün evden duyulacak gürültüler çıkardı. Biz dört çocuk tavan arasında sessizce birbirimize sarılmıştık, az önce olanları doğru düzgün anlayamıyorduk. Sonra nihayet, o günün çok daha geç saatlerinde annem siyah bir şala sarılı bebeği aşağı indirdi ve David bahçenin uzak ucunda bir mezar kazdı. Gecenin karanlığında bebek o mezara gömüldü, biz de her tarafına mumlar dikip yaktık.

O gece babamı arayıp buldum. Karşısına oturdum ve “Bebeğin öldüğünü biliyor musun?” dedim.

Dönüp bana baktı. Soruya cevap vermeyeceğini biliyordum çünkü konuşamıyordu. Ama belki gözlerinde bana o gün olanlarla ilgili neler düşündüğünü anlatacak bir şeyler görürüm diye düşünmüştüm. Oysa gözlerinde gördüğüm tek şey korku ve üzüntüydü.

“Oğlandı,” dedim. “Ona Elijah diyorlar. Şu an arka bahçeye gömüyorlar onu.”

Bana bakmaya devam etti.

“İyi ki öyle oldu, değil mi? Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Günahlarımın kefareтини ödemeye çalışıyordum. Sessizliğinde bir onay bulmaya karar verdim.

“Yani zaten ölecekti muhtemelen, öyle değil mi? Yani tıbbi yardım falan yokken? Ya da daha kötüsü annem de ölebilirdi. Yani bilirsin işte belki böylesi daha iyidir.” Babamın arkasındaki pencerenin karanlık camındaki yansımama baktım. Genç ve ahmak görünüyordum. “Bebek çok küçüktü.”

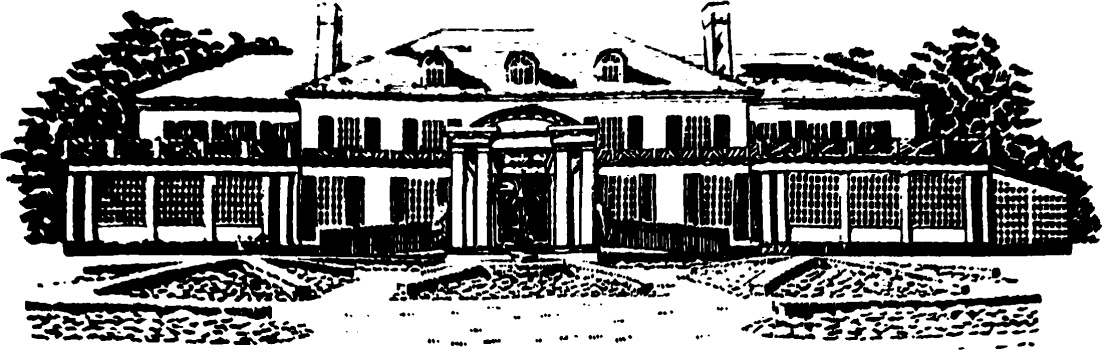
Son sözcükte sesim çatallandı. Bebek o kadar küçüktü ki oyuncak bebeklere benziyordu. Onu görünce kalbim sızlamıştı. Benim küçük kardeşim.

“Her neyse. Olanlar bunlar işte. Sanırım bundan sonra hepimiz normale dönmeye çalışabiliriz.”

Ama sorun da buydu. Çünkü normal diye bir şey kalmamıştı. Babamın yaşamı normal değildi. Bizim varlığımız normal

değildi. Bebek gitmişti ama benim hâlâ ayakkabım yoktu. Bebek gitmişti ama babam hâlâ bütün gün bir sandalyede oturup duvara bakıyordu. Bebek gitmişti ama hâlâ ne okul vardı ne tatil, ne arkadaş ne de dış dünya.

Bebek gitmişti ama David Thomsen hâlâ buradaydı.

Saat dokuz olmuştu. Lucy ve çocuklar geceyi geçirmek için Lucy'nin annesiyle babasının eski odasına yerleşmişti. Odanın duvarlarında mum ışığı dans ediyordu. Stella çoktan uyumuş, köpek de dizlerinin dibine kıvrılmıştı.

Lucy küçük bir cin tonik kutusu açtı. Marco da bir Fanta. Kutularını birbirine değdirerek Londra'nın şerefine içtiler.

"Eee," dedi Marco sessizce. "Artık bana bebeği anlatacak mısın?"

Lucy iç geçirdi. "Ah, Tanrım." Yüzünü sıvazladı. "Bilmiyorum. Her şey çok..."

"Anlat işte. Lütfen."

"Yarın," dedi Lucy esnemesini bastırarak. "Yarın anlatacağım. Söz veriyorum."

Birkaç dakika sonra nihayet Marco da uyudu ve asla dönmeye yemin ettiği bu lanet olası evde yalnızca Lucy uyanık kaldı. Marco'nun başını dikkatle kucağından kaldırıp ayağa kalktı. Pencereden nehrin diğer tarafındaki ışıltılı yeni apartmanların camında batan güneşi izledi. Lucy burada yaşarken o apartmanlar yoktu. Olsalar belki birileri onları görür, birileri anlar, birileri onları kurtarır ve o makus kaderlerinden korurdu.

* * *

Saat üçü geyerken uyuyakaldı, zihni kapanmayı saatlerce inatla reddettikten sonra birden kendini rüyalar âleminde buldu.

Sonra da yine aniden uyandı. Doğruldu. Marco da doğruktu. Lucy'nin telefonu onlara geç saatlere kadar uyuduklarını söylüyordu.

Üst katta ayak sesleri vardı.

Lucy bir elini Marco'nun elinin üzerine koydu ve işaret parmağını dudagina götürdü.

Sesler kesilince rahatlar gibi oldu. Ama sonra o ayak seslerini, gıcırdayan döşemeleri yine duydu.

"Anne..."

Lucy oğlunun elini sıktı ve ağır ağır ayağa kalktı. Parmaklarının ucunda kapıya doğru ilerledi. Köpek uyanıp başını kaldırdı, sonra Stella'nın yanından kalkıp Lucy'nin peşinden kapıya gitti. Patileri tahta döşemede gürültü çıkarınca Lucy hayvanı kucağına aldı. Boğazında oluşmaya başlayan ulumayı hissedince köpeği susturdu.

Marco arkasında dikildi. Lucy oğlunun kesik ve ağır sokuklarını duydu.

"Geri dur," diye tısladı.

Fitz'in boğazındaki o uluma giderek toplanıyordu. Tepede bir gıcırta daha duyuldu ve ardından Fitz kendini koyverdi.

Gıcırta durdu.

Ama sonra kendinden emin ve istikrarlı ayak sesleri duyuldu yine. Gelen her kimse tavan arasındaki odalara çıkan tahta basamaklardan iniyordu. Lucy nefesini tuttu. Köpek tekrar havlamaya, Lucy'nin kollarından kurtulmak için kıvranmaya başladı. Lucy kapıyı kapatıp iyice yaslandı.

Stella da şimdi uyanmış, kocaman açılmış gözlerle kapıya bakıyordu. "Neler oluyor, anne?"

“Hiçbir şey, tatlım,” diye fısıldadı Lucy. “Hiçbir şey. Fitz şebeklik yapıyor işte.”

İlk katın sahanlığındaki kapı gıcırdadı, ardından çarparak kapandı.

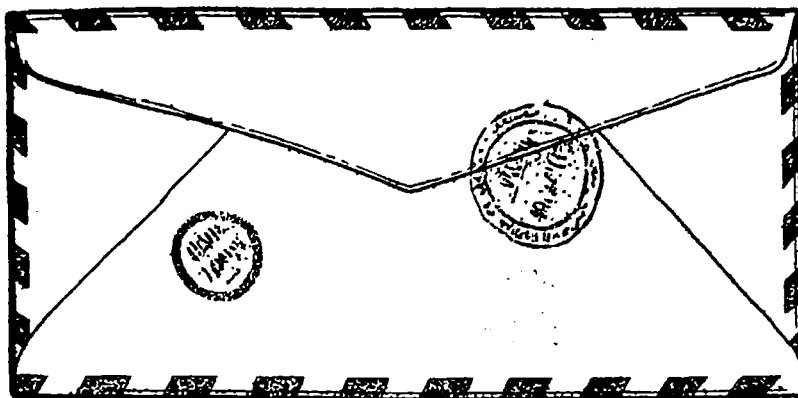
Lucy'nin bedenini adrenalin sardı.

“Bebek mi yoksa?” diye sordu Marco telaşlı bir fısıltıyla. Gözleri dehşetle açılmıştı.

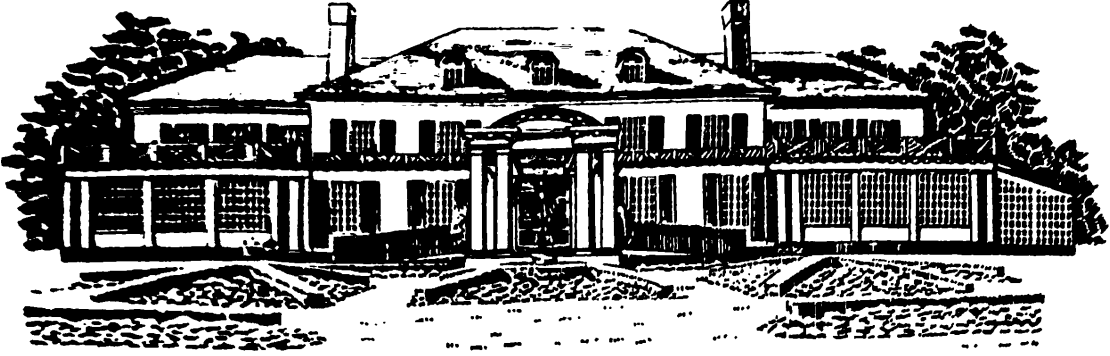
“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Lucy. “Kim olduğunu bilmiyorum.”

Sahanlıktan ayak sesleri geldi ve ardından kapının diğer tarafında birinin solukları duyuldu. Köpek sessizleşti, kulakları dikildi, dudakları dişlerini gösterecek şekilde açıldı. Lucy kapıdan uzaklaşıp hafifçe araladı. O esnada köpek kollarından kurtularak aralıktan dışarı fırladı. Odanın hemen dışında bir adam duruyordu. Köpek adamın bileklerinin çevresinde dönecek havladı. Adam yüzünde hafif bir tebessümle köpeğe baktı, koklaması için elini uzattı. Fitz sessizleşip adamın elini kokladı, ardından da başını okşamasına izin verdi.

“Merhaba, Lucy,” dedi adam. “Tatlı köpek.”

III. KISIM

Libby ayağının dibindeki o tanıdık kestane rengi çizgili örtüsüne otel yatağına uzanmıştı. Premier Inn otellerinin odaları Libby'nin sevdiği yerlerdi; onları bekârlığa veda partileriyle, kısa süreli şehir turlarıyla ve başka şehirlerdeki düğünlerle özdeşleştirmişti. Premier Inn'in yatakları tanıdık ve rahattı. Bütün gün orada kalabilirdi. Ama saat dokuzda lobide Miller'la buluşması gerekiyordu. Telefonundan saati kontrol etti. Sekiz kırk sekiz olmuştu. Yataktan çıkıp hızlıca duş aldı.

Bir gece önce Londra'dan buraya uzun bir yolculuk yapmışlardı ve birlikte geçirdikleri beş saat boyunca Miller hakkında epey bir şey öğrenmişti.

Yirmi iki yaşındayken bir trafik kazasına karışmış ve bir sene boyunca tekerlekli sandalyeye mahkûm kalmış, rehabilitasyon görmüştü. Gençken epey zayıf ve sportifti ama o eski esnek fizliğini bir daha geri kazanamamıştı. İki ablası ve eşcinsel bir babası vardı, Leamington Spa'da büyümüştü. Üniversitede siyaset okumuştı ki adı Matilda, kısaca Mati olan eski karısıyla da orada tanışmıştı. Miller, Libby'ye telefonundan eski karısının fotoğrafını göstermişti. Kadın koyu kırmızı saçları, dolgun du-

dakları, insanların yüzde doksan dokuzunda korkunç duracak alacalı, hipster saç kesimiyle sıra dışı güzellikte biriydi.

“Neden ayrıldınız?” diye sormuştu Libby. Sonra da, “Tabii sormamda sakınca yoksa,” diye eklemişti.

“Ah, benim hatam,” demişti Miller elini kalbine götürerek. “Tamamen benim hatam. Her şeye ondan daha çok öncelik verdim. Arkadaşlarıma, hobilerime. Özellikle de işime. Bir de tabii” –alaycı bir gülümseme için duraksamıştı– “*Guardian* yazısına.” Omuz silkmmişti. “Dersimi aldım ama. Bir daha işimi asla kişisel yaşamımın önünde tutmayacağım. Peki ya sen?” diye sormuştu. “Resmin bir yerinde bir Bay Libby var mı?”

“Hayır,” diye yanıtlamıştı Libby. “Hayır. Devam eden bir proje.”

“Ah, ama hâlâ çok gençsin.”

“Evet,” diye katılmıştı Lucy. Belki de ilk kez tüm o keyfi hedeflerine ulaşmak için zamanı tükeniyormuş gibi hissetmeyi unutmuştu. “Öyleyim.”

Bir gün önceki kıyafetlerini giyip dokuzu iki geçe lobiye indi. Miller çoktan inmiş, onu bekliyordu. Üzerini değiştirmemiş ya da görünüşe bakılırsa duş almamıştı. Darmadağınıktı, her zerresiyle kırk sekiz saattir yatak yüzü görmemiş bir adama benziyordu. Ama o pejmürdeliğinde ve bitkinliğinde seyretmesi keyifli bir şeyler vardı. Libby adamın saçlarını düzeltmemek, tişörtünün yakasını toparlamamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Miller elbette sağlam bir Premier Inn kahvaltısından faydalanmıştı ve Libby aşağı indiğinde kahvesinin son yudumlarını içiyordu. Fincanını bırakarak Libby’ye gülümsedi ve birlikte otelden çıktılar.

* * *

Sally'nin işi Penreath'ın ana caddesindeki küçük bir taş binadaydı. Binanın altındaki dükkânda Beach adında bir spa salonu vardı. Sally'nin odası merdivenden çıkınca birinci kattaydı. Miller zili çaldı, çok genç bir kız açtı.

"Buyurun?"

"Merhaba," dedi Miller. "Biz Sally Radlett'a bakmıştık."

"Üzgünüm, şu an bir danışanıyla birlikte. Ben yardımcı olabilir miyim?"

Kız açık tenliydi ve doğal sarışındı. Kemik yapısı tıpkı Sally gibi sağlamdı. Libby bir an karşısındakinin Sally'nin kızı olabileceğini düşündü. Ama bu mümkün değildi. Sally en az altmışında olmalıydı. Belki de daha fazla.

"Ee, şey, hayır, Sally'yle konuşmamız gerek," dedi Miller.

"Randevunuz var mı?"

"Hayır, ne yazık ki yok. Biraz acil bir durum."

Kız gözlerini hafifçe kıstı, ardından bakışlarını deri Chesterfield kanepeye çevirerek, "Beklerken oturmak ister misiniz? İş çok sürmez," dedi.

Miller, "Çok teşekkürler," dedi ve yan yana oturdular.

Küçük bir odaydı; tekrar masasına dönmüş olan kıza soluklarını duyabilecek kadar yakınlardı hâlâ.

Telefonun çalması o tuhaf sessizliği böldü. Libby, Miller'a dönerek, "Ya o değilse?" diye fısıldadı.

"O zaman o değildir," dedi Miller omuz silkerek.

Libby bir anlığına ona baktı. Adamın hayata onun gibi bakmadığını fark etti. O yanılmaya hazırlıklıydı; her dakika bundan sonra ne olacağını bilmeye ihtiyaç duymuyordu. Hayatı Miller gibi yaşama düşüncesi tuhaf bir şekilde çekici geldi Libby'ye.

Uzun bir kadın çıkageldi. Üzerinde gri, kısa kollu bir elbise ve altın yaldızlı sandaletler vardı. Orta yaşlı bir adamı geçirdikten sonra ikiliyle göz göze gelip onlara kuşkulu bir bakış attı. Sonra masanın ardındaki kıza dönerek, "Lola?" diye seslendi.

Kız onlara bakıp, "Acil randevu talep ettiler," dedi.

Sally tekrar onlara dönüp kuşkuyla gülümsedi. "Merhaba?"

Öylece gelip acil randevu isteyen insanlardan hoşlanmadığı belliydi.

Ama Miller istifini bozmadan ayağa kalktı. "Sally," dedi. "Benim adım Miller Roe. Bu da arkadaşım Libby Jones. Bize bir on dakika kadar ayırabilir misin acaba?"

Sally bir kez daha Lola denen kıza baktı. Lola, Sally'nin bir sonraki randevusunun on bir buçukta olduğunu teyit etti. Kadın onları ofisine davet etti, kapıyı da arkalarından kapadı.

Sally'nin danışma odası İskandinav tarzında samimi bir yerdi: üzerine örme battaniye örtülmüş soluk renkli bir kanepe, açık gri duvarlar, beyaza boyanmış bir masa ve sandalyeler. Duvarlarda onlarca çerçeveli siyah beyaz fotoğraf asılıydı.

"Evet," dedi Sally. "Sizin için ne yapabilirim?"

Miller, Libby'ye baktı. Onun başlamasını istiyordu. Libby, Sally'ye döndü ve "Yakın zamanda bir ev miras kaldı bana. Kocaman bir ev. Chelsea'de," dedi.

"Chelsea'de mi?" diye yanıtladı Sally tereddütle.

"Evet. Cheyne Walk'ta."

"Hımm." Kadın yalnızca bir kez başını salladı.

"On altı numara."

"Evet, evet," dedi Sally sabırsızlığı belli eden bir tonla. "Ben..." diye başladı. Ama sonra pat diye durdu. Gözlerini hafifçe kıstı.

"Ah!" dedi. "Sen bebeksin!"

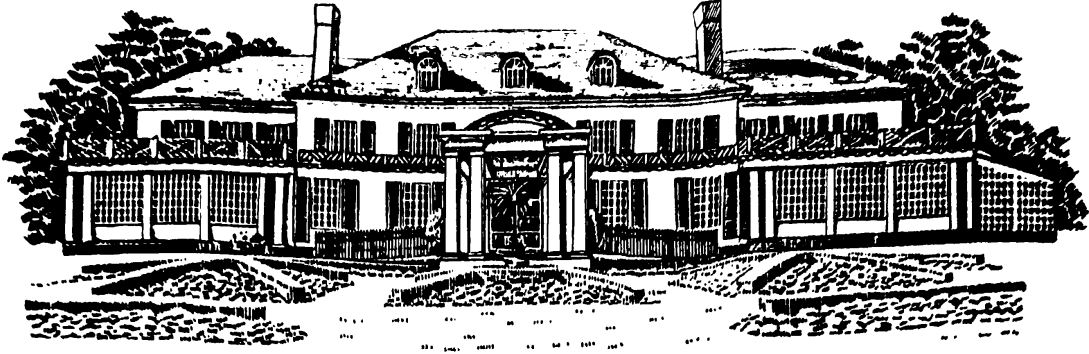
Libby başıyla onayladı. "Sen de Sally Thomsen'sın, değil mi?" diye sordu.

Sally duraksadı. "Yani," dedi biraz sonra, "teknik olarak hayır. Birkaç yıl önce bu işe girerken genç kızlık soyadıma döndüm. Kimsenin şey yapmasını istemedim... yani. Bir süre epey kötü bir durumdaydım ve yeni bir başlangıç yapmak istedim sanırım. Ama evet. Eskiden Sally Thomsen'dım. Şimdi

dinleyin,” dedi. Sesi birden farklılaşmış, resmiyetini yitirmişti. “Hiçbir şeye karışmak istemiyorum, tamam mı? Kızım bana Chelsea’deki evle ilgili hiçbir şey söylemeyeceğime dair yemin ettirdi. Asla bahsetmeyeceğime. Orada olanlardan sonra yıllarca TSSB yaşadı ve gerçekten hâlâ epey kötü durumda. Bir şey söylemek bana düşmez. Her ne kadar seni burada canlı ve sağ salim gördüğüme mutlu olsam da korkarım ikinizden de gitmenizi isteyeceğim.”

“Acaba kızınızla konuşsak? Sizce nasıl olur?”

Sally bu soruyu soran Miller’a sert bir bakış attı. “Kesinlikle olmaz,” dedi. “Kesinlikle olmaz.”

Chelsea, 1992

Annem bebeği kaybettikten sonra hiç toparlayamadı. Topluluk yaşamından yavaş yavaş çekildi. David'den de uzaklaştı. Babamla daha çok zaman geçirmeye başladı, ikisi yan yana sessizce otururlardı.

Elbette annemin mutsuzluğundan tamamen sorumlu olduğumu hissediyordum. Justin'in kitaplarından melankolik insanları iyileştirdiğini iddia eden karışımlar içirerek durumu düzeltmeye çalıştım. Ama ona bir şey yedirmek resmen imkânsızdı, o yüzden de yaptığım hiçbir şey işe yaramadı.

David onu terk etmiş gibiydi. Şaşkındım. David annemin toparlama sürecine dâhil olur diye beklemiştim. Ama ondan uzak duruyor, resmen soğuk davranıyordu.

Annemin bebeği kaybetmesinin üstünden çok geçmemişken bir gün David'e, "Artık neden annemle hiç konuşmuyorsun?" diye sordum.

Bana bakıp iç geçirdi. "Annen iyileşme sürecinde. Oraya doğru kendi yolunda ilerlemeli."

Kendi yolunda.

İçimde bir öfke dalgasının kabardığını hissetmeye başladım. “Ben iyileştiğini düşünmüyorum,” diye karşılık verdim. “Bence kötüleşiyor. Hem babam da var. Onun da bakım görmesi gerekmez mi? Bir tedavi falan? Bütün gün o sandalyede oturuyor. Belki de dış dünyada onun için bir şeyler yapabilecek biri vardır. Belki bir tür terapi. Hatta belki elektroşok tedavisi gibi bir şey. Felçli hastalar için hepimiz *buraya sıkışıp kaldığımızdan* bilmediğimiz bir sürü tıbbi ilerleme olmuştur mutlaka...” diye bağırmaya başladım ve bu sözler ağzımdan dökülür dökülmez batırdığımı anladım. Derken elinin o soğuk, keskin derisini çenemin yanında hissettim.

Ağzımın içinde kanın metalik tadını duydum, dudaklarımın etrafına bir uyuşukluk yayıldığını hissettim. Parmaklarımın ucuyla kana dokunup dehşetle David’e baktım.

O da bana baktı, o koca omuzları kulaklarına kadar gelmişti, şakağında bir damar atıyordu. O sessiz, ruhani adamın öfkeli bir canavara dönüşme hızı inanılmazdı. “Senin bu konularda konuşmaya hakkın yok,” diye gürledi. “Hiçbir konuda hiçbir halt bildiğin yok. Daha bebedsin sen.”

“Ama o benim babam ve sen geldiğinden beri ona bok gibi davranıyorsun!”

Eli geri geldi, bu kez yüzümün diğer tarafına çarptı. Bunun olacağını başından beri biliyordum. David Thomsen’i ilk gördüğüm andan beri ona karşı çıkarsam bana vuracağını biliyordum. İşte gerçekleşiyordu.

“Her şeyi mahvettin,” dedim, birden bastıran kaybedecek-hiçbir-şeyim-yok duygusuyla. “Kendini çok güçlü ve önemli zannediyorsun ama değilsin! Zorbanın tekisin sen! Evime geldin ve herkese zorbalık ederek bizi olmamızı istediğin kişiye dönüştürdün. Sonra annemi hamile bıraktın ve şimdi de o üzgün ama senin umurunda değil, hiç umurunda değil. Çünkü sen sadece kendini umursuyorsun!”

Bu kez beni yere serecek kadar sert vurdu.

“Kalk ayağa!” diye bağırdı. “Kalk ve odana git. Bir hafta tecrittesin.”

“Beni kilitleyecek misin?” diye sordum. “Seninle konuştuğum için mi? Sana hislerimi söylediğim için mi?”

“Hayır,” diye hırladı. “Seni kilitliyorum çünkü sana bakmaya katlanamıyorum. Çünkü midemi bulandırırıyorsun. Şimdi ya kendin kalkar yürürsün ya da ben seni sürüklerim. Hangisini tercih edersin?”

Ayağa kalkıp koştum. Ama merdivene değil, evin kapısına koştum. Kolu çevirip çektim. Kaçmaya, bir yabancıyı durdurup, *Lütfen bize yardım et, megalomanın tekiyle eve tıkilip kaldık. Lütfen bize yardım et!* demeye hazırdım. Ama kapı kilitliydi.

Nasıl tahmin edememiştim bunu? Kapıyı çekip durdum ve sonra ona dönüp, “Hepimizi içeri kilitlemişsin!” dedim.

“Hayır,” dedi. “Kapı kilitli. Bu aynı şey değil. Gidelim mi artık?”

Tavan arasına çıkan arka merdiveni ayaklarımı vura vura çıkarken David de peşimdeydi.

Yatak odamın kapısının kilidinin döndüğünü duydum.

İnledim, zavallı bir koca bebek gibi ağladım.

Phin’in yatak odasının duvarından bağırdığını duydum.

“Kapa çeneni! Sus sadece!”

Anneme haykırdım ama gelmedi.

Kimse gelmedi.

* * *

O gece David’in vurduğu yerlerin ağrısı geçmedi, midem guruldadı, uyuyamadım ve bütün gece uyanık kalıp ayın önünden geçen bulutları, ağaç tepelerindeki kuşların karanlık siluetlerini izledim, evin gıcırtilarını ve soluklarını dinledim.

Sanırım sonraki hafta boyunca da biraz delirdim. Tırnak diplerim kanayana kadar duvarları çizdim. Başımı zemine vur-

dum. Hayvan sesleri çıkardım. Olmayan şeyler gördüm. Sanırım David hapis cezamn sonunda itaatkâr ve yeniden başlamaya hazır birine dönüşeceğimi düşünmüştü. Ama öyle olmadı.

Bir hafta sonra odanın kapısı nihayet açılıp da evde dolaşmama izin verildiğinde kendimi hiç de itaatkâr hissetmiyordum. Meşru bir öfke beni yiyip bitiriyordu. David'in işini sonsuza dek bitirecektim.

* * *

Özgürlüğümü geri kazandığımda havada başka bir şey daha vardı, büyük bir sır dolaşıyordu ortalıkta. Toz zerreciklerinde, güneş ışınlarında, odaların tavan köşelerindeki örümcek ağlarının tellerinde.

Tecritten çıktığım ilk sabah diğerleriyle birlikte kahvaltı masasına oturduğumda Phin'e, "Neler oluyor? Herkes neden tuhaf davranıyor?" diye sordum.

Omuz silkip, "Burada herkes hep tuhaf davranmaz mı zaten?" dedi.

"Hayır," dedim. "Her zamankinden daha tuhaf. Sanki bir şey dönüyormuş gibi."

Phin'in artık iyiden iyiye hasta olduğunu anlamıştım. Bir zamanlar fazlasıyla pürüzsüz ve kusursuz olan teni solgun ve pul puldu. Yağ içindeki saçları bir yana toplanmıştı. Biraz da kötü, ekşi kokuyordu.

Birdie'ye bahsettim bundan. "Phin hasta görünüyor," dedim.

Büyük bir titizlikle, "Phin gayet iyi. Sadece daha çok egzersize ihtiyacı var," diye yanıtladı.

Egzersiz odasının kapısından babasının ona daha çok gayret etmesi gerektiğini söylediğini duyardım. "Daha fazla! Yapabilirsin. Gayret et. Biraz daha gayret et. Hadi ama! Denemiyorsun bile!" Sonra Phin'in egzersiz odasından bitkin ve acı içinde

çıktığını, tavan arasına çıkan basamaklarda sanki her adımında acı çekiyormuş gibi ağır ağır ilerlediğini görürdüm.

“Benimle bahçeye gel. Temiz hava iyi gelir,” dedim.

“Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum,” dedi.

“Benimle birlikte gelmek zorunda değilsin. Tek başına çık bahçeye.”

“Anlamıyor musun?” dedi. “Bu evdeki hiçbir şey bana iyi gelmez. Gitmem gerek. Benim,” dedi gözlerini gözlerime dikerek, “gitmem gerek.”

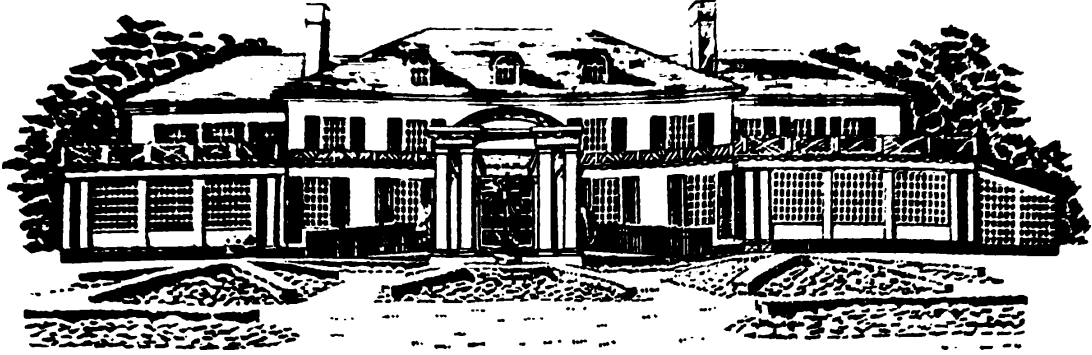
Bana öyle geliyordu ki ev ölüyordu. Önce babam silinip gitmişti, sonra annem, şimdi de Phin. Justin bizi terk etmişti. Bebek ölmüştü. Tüm bunların ne anlamı olduğunu gerçekten algılayamıyordum artık.

Derken bir gün öğleden sonra aşağıdan gelen bir kahkaha duydum. Koridora baktığımda David ve Birdie’nin egzersiz odasından çıktığını gördüm. İki de sağlıklı ve ıslıl ıslıldı. David bir kolunu Birdie’nin omuzuna attı, onu kendine çekti ve o sinir bozucu *mucuk* sesiyle dudaklarından öptü. Onlardı işte; biliyordum. Evi vampir gibi sömüren, bütün o güzel enerjisini, sevgiyi, yaşamı ve iyiliği tüketen, bizim sefilliğimizden ve yaralı ruhlarımızdan beslenen onlardı.

Sonra bir zamanlar yağlı boya tabloların asılı olduğu çıplak duvarlara, bir zamanlar zarif mobilyaların durduğu boş köşelere baktım. Bir zamanlar güneş ışığında parlayan şamdanları düşündüm. Bütün yüzeylerde ısıldayan gümüş, pirinç ve altınları. Annemin tasarım kıyafetlerle ve çantalarla dolu dolabını, parmaklarını süsleyen yüzükleri, elmas küpelerini ve safir kolyelerini düşündüm. Hepsi gitmişti artık. Hepsi “fakir insanlara” yardım etmek için “hayır kurumuna” gitmişti güya. Tüm o giden eşyaların değerini hesaplamaya çalıştım. Herhâlde binlerce pound vardı. Çok bin pound.

Sonra tekrar David’e, onun Birdie’yi saran koluna baktım. Bu evde olup biten şeylerin yükünü hiç taşımayan, özgürce

takılan o ikisine. Sonra şöyle düşündüm: Sen ne bir mesihsin ne de bir guru ya da tanrı, David Thomsen. Sen bir hayırsever ya da iyilik sever de değilsin. Ruhani bir adam hiç değilsin. Bir suçlusun sen. Evime geldin ve burayı yağmaladın. Şefkatli bir adam hiç değilsin. Biraz olsun öyle olsan, kaybettiğiniz bebek için yas tutan annemin yanında olurdun şimdi. Babamın bu cehennemden çıkmasına yardım etmenin bir yolunu bulurdun. Kendi oğlunu doktora götürürdün. Birdie'yle gülüşüyor olmazdın. Başkalarının mutsuzluğu seni rahatsız ederdi. Madem şefkatli bir adam değilsin, bu da demek oluyor ki bizim paramızı fakirlere vermedin. Hepsine kendin kondun. Phin'in yıllar önce bana bahsettiği şu "gizli zula" o olmalı. Peki nerede o zula? Ve onunla ne yapmayı planlıyorsun?

Chelsea, 1992

David, beni odamdan çıkarmasından iki hafta sonra yemek masasında kız kardeşimin hamileliğini duyurdu. Kardeşim daha on dördüne yeni girmişti.

Clemency'nin ürpererek kardeşimden uzaklaştığını, sanki üzerine sıcak yağ damlamış gibi çekildiğini gördüm. Annemin yüzünde bomboş bir ifade görünce önceden bildiğini anladım. Birdie'yi gördüm. Bana sırtıttı. O küçük dişlerini görünce patladım. Masanın üzerinden atlayıp kendimi David'in üzerine attım. Ona vurmaya çalıştım. Daha doğrusu onu öldürmeye çalıştım. Asıl niyetim oydu.

Ama ben küçüktüm, o kocamandı ve tabii Birdie de aramıza girdi ve bir şekilde masanın kendime ait tarafına çekildim. Kardeşime baktım, dudaklarında tuhaf bir tebessüm titreyordu ve bunu daha önce göremediğime, o aptal kardeşimin tüm bu olaylara kandiğini, David'i annemin gördüğü gibi, Birdie'nin gördüğü gibi gördüğünü anlamadığıma inanamadım. David onu seçtiği için *gururluydu*, onun çocuğunu taşıdığı için gururluydu.

Sonra birden çaktım.

David yalnızca paramızı istemiyordu. David evi istiyordu.

Buraya ilk ayak bastığı andan beri istediği tek şey buydu. Kardeşimden bir bebek yapmak da bunu garantileyecekti.

* * *

Ertesi gün annemle babamın yatak odasına girdim. Mobilyalar verilirken bütün değersiz eşyalarının doldurulduğu karton kutuları açtım. Babamın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Baba,” dedim, “vasiyet nerede? Sen öldüğünde eve ne olacağını söyleyen vasiyet?”

Babamın boğazının ardında kelimelerin oluşmaya çalıştığını görebiliyordum. Ağzını bir iki milim açtı. Ona yaklaştım. “Baba? Biliyor musun? Evrakın nerede olduğunu biliyor musun?”

Bakışları benimle odanın kapısı arasında gidip geldi.

“Dışarda mı?” diye sordum. “Belgeler?”

Gözlerini kırptırdı.

Yemek yedirilirken bazen yapardı bunu. Annem, “Beğendin mi, sevgilim?” dediğinde gözlerini kırptırtırdı ve annem de “Güzel. Güzel,” deyip ona bir kaşık daha verirdi.

“Hangi odada?” diye sordum. “Hangi odada belgeler?”

Gözlerinin çok hafif sola kaydığını gördüm. David ve Birdie’nin odasına.

“David’in odasında mı?”

Gözlerini kırptırdı.

Kalbime bir ağırlık çöktü.

David ve Birdie’nin odasına girmem mümkün değildi. Her şeyden önce orayı kilitli tutuyorlardı. Hem öyle olmasa bile orada yakalanmanın sonuçlarını düşünmek dahi istemiyordum.

Bir kez daha Justin’in fazlasıyla faydalı kitaplarına başvurdum.

“Geçici Uyuşukluk Büyüsü.”

Tam aradığım şey gibi görünüyordu. Birkaç dakikalık genel sersemlik ve uyku hâli, “küçük ve fark edilmez bir fûj” vadediyordu.

Justin’in bana aylar önce bahsettiği o zehirli bitkiyi, *güzelaırrat otu* da denen itüzümünü kullanmam gerekecekti. Justin’in ecza sandığında birkaç tohum bulduğumdan beri gizli gizli yetiştiriyordum o bitkiyi. Tohumların suya batırılıp iki hafta boyunca dolapta bekletilmesi gerekmişti. Yetişkinlere Phin’in *can sıkıntısı* için yeni bir bitkiyle deney yaptığımı söylemiştim.

Sonra da tohumları alıp iki büyük saksıya ekmiştim. Filizlenmesi üç hafta sürmüştü ve son baktığımda da iyice tomurcuklanmışlardı. Literatüre göre *güzelaırrat otu* yetiştirmek çok zordu ve mor çiçekleri ilk tomurcuklandığında kendimle inanılmaz gurur duymuştum. Gizlice bahçeye süzülüp birkaç filiz topladım, belime sıkıştırıp hızla yukarı çıktım. Odamda papatya yaprakları ve şekerli suyla karıştırarak tentürü hazırladım. Kızıl bir kedinin sırtından koparılmış iki kıl ve bir kocakarı nefesi de gerektiriyordu ama ben eczacıydım, büyücü değil.

Bitki çaylarımı çok severlerdi. David’le Birdie’ye yeni bir harman denediğimi söyledim: papatya ve ahududu yaprağı. Bana sevgiyle bakıp kulağa leziz geldiğini söylediler.

Birdie kendi çayını içerken biraz tatlı olabileceğini söyleyerek özür diledim; ahududu yapraklarının buruk tadını dengelemesi için biraz bal kattığımı söyledim. Tarif, karışımı içen kişinin en az yarım fincan tüketmesi gerektiğini belirtiyordu. O yüzden ben de oturup yüzümde sevecen bir ifadeyle onların onayını almak için can atarmış gibi bekledim, böylece tadını beğenmeseler de içmeye devam edeceklerdi.

Ama tadını sevdiler ve ikisi de fincanlarını tamamen bitirdi.

Bulaşıkları kaldırdıktan biraz sonra Birdie, “Şey,” dedi, “çay çok ama çok rahatlatıcıydı, Henry. Sanki... aslında...” Gözlerinin hafiften kaydığını gördüm. “Biraz yatsam iyi olacak.”

David'in de gözlerini açık tutmakta zorlandığını görebiliyordum. "Evet," dedi. "Birazcık kestirelim."

"Gelin," dedim, "ikinize de yardım ederim. Tanrım, çok özür dilerim. Galiba çayın papatyası fazla kaçtı. Gelin, gelin." Birdie'nin koluma girmesine izin verdim.

Yanağını omzuma yasladı ve "Çayına bayıldım, Henry. İçtiğim en güzel çaydı," dedi.

David de "Gerçekten ama gerçekten güzel çaydı," diye onayladı.

Sonra tuniğinin katları arasında odalarının anahtarını arandı. Bunu yaparken tuniğinin altında çaprazlama duran deri bir çanta olduğunu gördüm. Evdeki bütün odaların anahtarlarını orada sakladığını tahmin ettim. Anahtarı kilide sokmakta zorlandığından ona yardım ettim. Sonra ikisini de yatağa yatırdım ve ânında derin bir uykuya daldılar.

Bense orada dikildim. David ve Birdie'nin odasında. Yıllardır oraya ayak basmamıştım. İçeri en son girdiğimde David ve Sally hâlâ birlikteydi.

Odaya göz gezdirdiğimde gördüklerimi güçlükle sindirebildim. Üstlerinde kıyafet, kitap, eşya gibi şeyler yazan karton kutular üst üste dizilmişti. Bize şeytani ve kötü olduğu söylenen eşyalar. Odanın bir köşesinde iki çift ayakkabı gördüm, David'in ve Birdie'nin ayakkabıları. Alkol de vardı, yarısı içilip mantarı tekrar takılmış bir şişe şarap, dibinde koyu ve yapışkan bir kalıntı olan bir bardak, babamın fazlasıyla pahalı viskilerinden bazıları. Bir kutu bisküvi ve Mars çikolata paketi bile gördüm. İpek bir iç çamaşırı, bir şişe de Elvive şampuan vardı.

Ama şimdilik hiçbirine aldırmadım. Bu "geçici sersemleme"nin ne kadar süreceğine dair bir fikrim yoktu. Babamın belgelerini bulup oradan çıkmam gerekiyordu.

Ellerim kutuların üzerinde gezinirken bir kalemlige denk geldim, onu ilkokulun son gününden beri görmemiştim. Kalemligi elime alıp başka bir medeniyetten kalma bir kalıntıya

bakar gibi baktım. Kısacık bir an kahverengi golf pantolonu içindeki o çocuğu düşündüm. Son gün okulu asmış, önünde yepyeni bir dünyanın açılacağını hayal ederken çenesi muzaffer bir hisle dikilmiş o çocuğu. Kalemliğin fermuarını açtım, burnuma götürdüm ve kalemtıraş artıklarıyla masumiyetin kokusunu içime çektim. Sonra kendi odamda bir yere saklamak üzere kalemliği belime sıkıştırdım.

Annemin balo elbiselerinden birini buldum. Babamın av tüfeğini. Kardeşimin bale kıyafetiyle tütüsünü. Onları neden sakladıklarını hiç anlamadım.

Derken üçüncü kutuda babamın belgeleri çıktı karşıma: Metal klipsleri olan gri damarlı klasörler. Yan tarafında “Ev İşleri” yazanı çekip aldım ve içindekileri hızla gözden geçirdim.

İşte oradaydı. Henry Roger Lamb ve Martina Zeynep Lamb’in son vasiyetnameleri. Onu da pantolonumun lastiklerinin arasına sıkıştırdım. Kendi odamda, sessizlik içinde okuyacaktım. Birdie’nin soluklarının hızlandığını, bacağının seğirdiğini fark ettim. Başka bir kutuyu hızla kendime doğru çektim. O kutuda da pasaportlar vardı. Hepsini alıp arka sayfalarına baktım: benimki, kardeşiminki, annemle babamınki. İçimde bir öfkenin kabardığını hissettim. Bizim pasaportlarımız! Bu adam bizim pasaportlarımızı almıştı! Bu, bizi kendi evimize hapsedmesini bile aşan bir kötülüktü. Başka bir insanın pasaportunu, kaçma, maceraya atılma, keşfe çıkma, öğrenme, dünyanın nimetlerinden faydalanma imkânını elinden almak. Kalbim öfkeden deli gibi çarpıyordu. Kendi pasaportumun tarihinin geçtiğini, kardeşimin altı ayı daha olduğunu gördüm. Artık işimize yaramazlardı.

David’in uykusunda mırıldandığını duydum.

Geçici sersemleme biraz fazla geçici olmuştu ama onlara özel “yeni çay”dan tekrar içirip içiremeyeceğimden emin değildim. Bu odaya gömülü sırları ortaya çıkarmak için tek fırsatım olabilirdi bu.

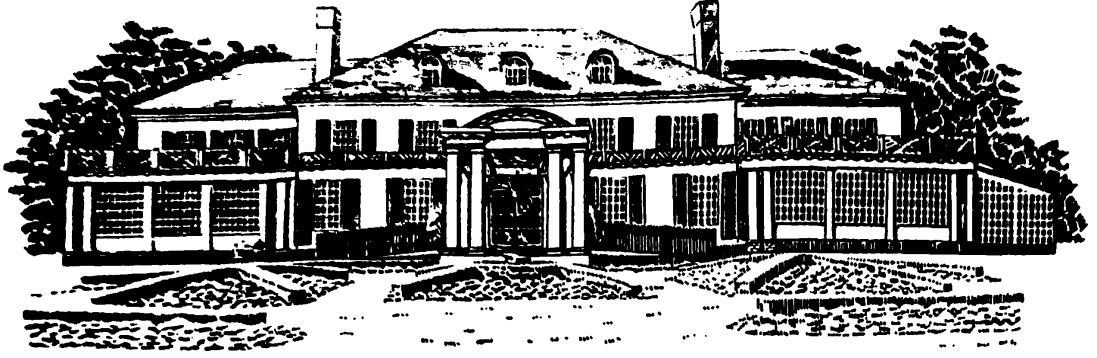
Bir kutu parasetamol buldum. Bir kutu pastil. Bir paket prezervatif. Bir de tüm bunların altına gömülü bir nakit balyası. Parmaklarımı balyanın yan tarafında gezdirdim. Tatmin edici tırtıkları sağlam bir para olduğunu gösteriyordu. En az bin pound vardı herhâlde. Belki daha fazla. Yığının üzerinden birkaç on poundluk banknotu alıp bel lastiğimin içindeki belgelerin arasına koydum.

Birdie inledi.

David inledi.

Belimde babamın vasiyeti, kalemlik ve beş adet on poundluk banknotla ayağa kalktım.

Parmaklarımın ucunda ilerleyerek odadan çıkıp kapıyı ardımdan sessizce kapadım.

Lucy'nin zihni çalkalanıyordu. Adamın hatları bir bulanıklaşıp bir netleşiyordu. Bir an birine benzerken az sonra bir başkasına benziyordu. Lucy ona kim olduğunu sordu.

“Kim olduğumu biliyorsun,” dedi adam.

Ses hem tanıdık hem de tuhaftı.

Stella odanın diğer ucundan gelip kollarını Lucy'nin bacaklarına sardı.

Lucy, Marco'nun yanında dimdik ve güçlü duruşunu hissedebiliyordu.

Köpek adamın sevgisini mutlulukla kabul etmiş, karnını gıdıklasın diye sırtüstü yuvarlanmıştı.

“Akıllı çocuk,” dedi adam. “Haniymiş akıllı çocuk?”

Başını kaldırıp Lucy'ye baktı, işaret parmağıyla burnuna düşen gözlüğünü yukarı itti. “Bir köpeğim olsun isterdim,” dedi. “Ama bilirsin, bütün dün dışarıda çalışırken onu evde yalnız bırakmak gözüme hiç adil görünmedi. O yüzden ben de kedi aldım.” İç geçirdi, sonra doğruldu ve Lucy'yi tepeden tırnağa süzdü. “Tipini sevdim bu arada. Böyle biri olacağını düşünmezdim hiç. Anlarsın ya, *bohem*.”

“Sen?..” dedi Lucy gözlerini kısarak.

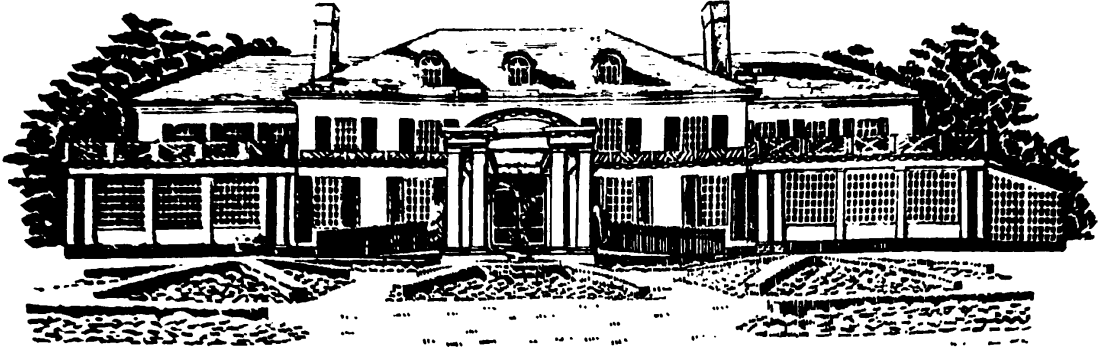
“Sana kim olduğumu söylemeyeceğim,” dedi adam oyunbaz bir tavırla. “Tahmin etmek zorundasın.”

Lucy iç geçirdi. Çok yorgundu. Çok uzaktan gelmişti. O kadar uzun, o kadar zor bir hayatı olmuştu ki hiçbir şey ama hiçbir şey kolay olmamıştı. Bir an bile. Korkunç kararlar almış, berbat insanlarla berbat yerlerde bulmuştu kendini. Sık sık hissettiği gibi, bir hayaletten, bir zamanlar var olan ama sonra hayat tarafından silinen bir insanın kabuğundan ibaretti.

İşte buradaydı: bir anne, bir katil, ona ait olmayan bir mekâna gizlice giren yasadışı bir göçmen. Tek istediği bebeği görmek ve varlık çemberini tamamlamaktı. Ama şimdi karşısında bir adam vardı ve Lucy onun abisi olabileceğini düşünüyordu ama adam nasıl hem onun abisi olup hem de olmayabilirdi? Ayrıca ondan neden korkuyordu?

Adama baktı, uzun kirpiklerinin elmacık kemiklerine düşen gölgesini gördü. Phin, diye düşündü. Karşısındaki Phin'di. Ama sonra adamın ellerine baktı: daracık bilekleri olan küçük, narin ellerine.

“Sen Henry’sin,” dedi, “değil mi?”

Chelsea, 1992

Duyurunun ardından anneme gidip, “Kızının senin yaşında bir adamla seks yapmasına izin verdin. Bu iğrenç,” dedim.

Bana yalnızca, “Benimle hiçbir ilgisi yok,” diye yanıt verdi. “Tek bildiğim bir bebek geliyor ve hepimiz çok mutlu olmalıyız.”

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Artık ne bir annem ne de bir babam vardı. Evimize ziyaretçi gelmiyordu. Zil hiç çalmıyordu. Telefon aylar önce sökülmişti. Annemin bebeği kaybetmesinden sonraki günlerde birilerinin evimize geldiği, neredeyse bir hafta boyunca her gün yarım saatliğine kapıdan uğradığı bir dönem olmuştu. O insan kapıda belirdiğinde hepimiz odalarımızda tutulurduk. Annem sonradan gelenin abisi olduğunu söylemişti. Karl dayı. Karl dayıyı severdim, çocukları havuza atan ya da onlara yetişkinlerin onaylamadığı müstehcen şakalar yapan şamatacı bir gençti. Onu en son ben on yaşlarındayken Hamburg’daki düğününe gittiğimizde görmüştüm. Çiçek desenli üç parça bir takım giymişti. Onun kapımıza gelmesi ve onu içeri almamış olmamız kalbimin bir parçasını

daha kırdı. “Neden peki?” diye sordum anneme. “Neden onu içeri almadık?”

“Çünkü yaşamayı seçtiğimiz yolu anlamayacaktı. O fazla uçarı ve anlamsız bir hayat sürüyor.”

Buna cevap vermedim çünkü verilecek bir cevap yoktu. Anlamazdı. Kimse anlamazdı. En azından bu kadarını görebiliyordu annem.

Sebzeler haftada bir karton kutuda getiriliyor; ön kapıda gizli bir zarfa para bırakılıyordu. Sebzeleri getiren adam arada zili çalardı ve annem de mektup gözünü açardı. Adam, “Bugün yabani havuç yoktu, onun yerine şalgam koyduk, hanımefendi. Umarım sorun olmaz,” derdi. Annem de gülümseyerek, “Sorun değil, çok teşekkürler,” diye karşılık verirdi. Cesetler bulunduktan sonra bu adam polise gidip onlara evi özel bir manastır, annemiye rahibe sandığını söylemişti. Dağıtım rotasında buraya “manastır” diyormuş. Evde çocukların yaşadığına dair hiçbir fikri yokmuş. Bir erkek olduğunu da bilmiyormuş.

Artık iyice yalnızlaşmıştım. Phin’le arkadaşlığımı (ya da aramızdaki arkadaşlığa benzer o şeyi) onarmaya çalışmıştım ama beni nehre ittiği gece ona ihanet ettiğim için hâlâ çok kızgındı. Evet, aslında beni nehre ittiği için ben ona kızgın olmalıydım ama uyuşturucu kullanmıştık ve ben sinir bozucuydum, sinir bozucu olduğumun farkındaydım ve aslında nehre itilmeyi hak etmiştim. Sonraki öfkem onun beni ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmasından çok, kırılan gururum ve hislerimle alakalıydı. Öte yandan ona âşıktım ve insan âşıkken neredeyse her şeyi affediyor. Ne yazık ki bu yetişkinlik yaşamıma da taşıdığım bir özellik. Sürekli benden nefret eden insanlara âşık olurum.

* * *

Kardeşimin hamileliği açıklandıktan kısa süre sonra mutfakta Clemency’yle karşılaştım.

“Biliyor muydun?” dedim ona.

Yıllardır pek konuşmadığımız ve şimdi de en yakın arkadaşının babasıyla seks yapmasından bahsettiğimiz için biraz kızarmıştı.

“Hayır, hiç bilmiyordum,” dedi.

“Ama siz yakınsınız. Nasıl bilmezsin?”

Clemency omuz silkti. “Egzersiz yaptıklarını sanmıştım.”

“Ne düşünüyorsun peki?”

“Bence iğrenç.”

Sanki, *Aynı fikirdeyiz, güzel*, der gibi hararetle başımı salladım.

“Baban daha önce hiç böyle bir şey yapmış mıydı?”

“Nasıl bir şey?..”

“Bebekler. Daha önce de insanları hamile bırakmış mıydı?”

“Ha,” dedi usulca. “Hayır. Sadece annemi.”

Clemency’ye odama gelmesini söylediğimde bir an dehşete düştü, ki bu kalbimi kırdı ama sonra bunun iyi olduğunu düşündüm. David’i alt edip hepimizi bu evden çıkaracaksam korkutucu olmam iyiydi.

Odama gidince şilteyi duvardan uzaklaştırdım ve David’le Birdie’nin odasında bulduğum nesneleri çıkardım. Hepsini yere serip Clemency’ye gösterdim. Onları nerede bulduğumu söyledim.

“İyi de oraya nasıl girdin?” diye sordu.

“Söyleyemem,” dedim.

Nesnelere göz atarken nasıl şaşkınlığa kapıldığını gördüm. “Senin kalemlığın mi?”

“Evet. Benim kalemlığım. Bir sürü başka şey de vardı.” Ona ipekli iç çamaşırından, viskiden ve nakit balyasından bahsettim. Bunları söylerken onu paramparça ettiğimi görebiliyordum. Tıpkı Phin’e babasını Birdie’yle öpüşürken gördüğümü söylediğimde onu kırdığım gibi. Bir çocuğa babasından bahsettiğimi, aralarında sağlam bir ortak genetik malzeme, anılar ve bağ olduğunu, sözlerimle tüm bunları paramparça ettiğimi unutmuşum.

"Başından beri bize yalan söylüyormuş!" dedi ellerinin ayaşyla gözlerini ovuşturarak. "Ben de tüm bunları fakir insanlar için yapıyoruz sanıyordum! Anlamıyorum. Anlamıyorum!"

Gözlerinin içine baktım. "Çok basit," dedim. "Baban, annemle babamın elinden değerli olan her şeyi aldı, şimdi de evi istiyor. Yasal olarak bu ev yirmi beşimize gelene kadar ben ve kardeşim için güven fonunda tutulacak. Ama bak." Ona kurdan aldığım vasiyetnameyi gösterdim. David'in el yazısıyla yapılmış bir eklenti vardı. Ev, diye belirtmişti hukuki bir dille, annemle babamın ölümlerinden sonra doğruca David Sebastian Thomsen ve onun soyundan gelenlere geçecekti. Bu eklemenin yapılmasına annem ve Birdie de tanıklık etmiş ve imza atmışlardı. Mahkemeye gidilirse hiç şansı olmasa da niyet açıktı.

"Bu evi alma şansını garantilemek için de bebek yapıyor."

Clemency bir süre bir şey demedi. Sonra, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedim sanki bilge adam sakalım varmış gibi çenemi sıvazlayarak. Ama öyle bir şey yoktu tabii. Yirmilerime kadar sakalım çıkmadı, çıktığında da epey cılızdı. "Ama bir şey yapacağız."

Kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Tamam."

"Ama," dedim kararlılıkla, "bunun aramızda sır olarak kalacağına söz vermelisin." David ve Birdie'nin odasından aşır-dığım eşyaları gösterdim. "Abine söyleme. Kardeşime söyleme. Kimseye söyleme. Tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Söz veriyorum." Bir süre daha sessiz kaldı, ardından başını kaldırıp bana baktı ve "Bunu daha önce de yaptı," dedi.

"Ne?"

Bakışlarını tekrar kucağına indirdi. "Büyükannesinin evini kendi üzerine geçirmeye çalıştı. Kadın bunadıktan sonra. Amcam öğrendi ve bizi evden attı. Fransa'ya öyle taşındık." Bana

baktı. “Sence polise anlatmalı mıyız?” dedi. “Onlara babamın yaptıklarını söylemeli miyiz?”

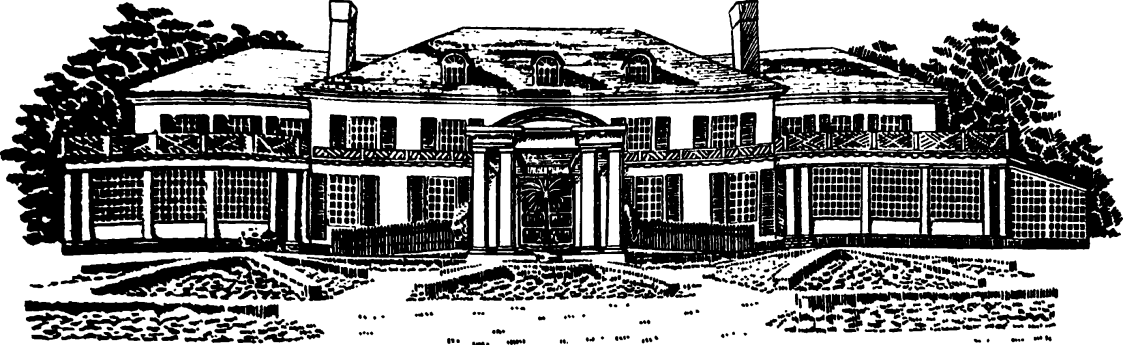
Ânında, “Hayır,” dedim. “Hayır. Çünkü aslında yasaya aykırı bir şey yapmadı, değil mi? Bizim bir plana ihtiyacımız var. Buradan çıkmamız gerek. Bana yardım edecek misin?”

Başıyla onayladı.

“Ne olursa olsun yapacak mısın?”

Yine başıyla onayladı.

Yol ayrılmıydı tam anlamıyla. Şimdi dönüp bakınca tüm bunların travmasını atlatabileceğim çok daha başka yollar da olduğunu görüyorum ama dünyada en çok sevdiğim insanların hepsi bana yüz çevirirken ben mümkün olan en kötü seçeneği seçmiştim.

Libby ve Miller on dakika sonra Sally'nin ofisinden ayrıldılar. Bunaltıcı sığağa adım attıklarında Miller, "İyi misin?" diye sordu Libby'ye.

Libby zoraki bir gülümseme takındı ama sonra ağlamak üzere olduğunu ve bunu durduracak hiçbir şey yapamayacağını fark etti.

"Ah, Tanrım," dedi Miller. "Canım benim. Gel, gel." Onu sessiz avluda ilerleterek bir ağacın altındaki banka oturttu. Ceplerini yokladı. "Mendilim yok, özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Libby. "Bende mendil var."

Çantasından küçük bir paket mendil çıkarınca Miller gülümsedi.

"Sen tam da yanında seyahat boy mendil paketi taşıyacak bir tipsin zaten."

Libby gözlerini adama dikti. "O ne demek?"

"Yani... demek istediğim..." İfadesi yumuşadı. "Hiç," dedi. "Sadece çok düzenli olduğunu söylemek istedim. O kadar."

Libby başıyla onayladı. O kadarını biliyordu. "Mecburum," dedi.

"Neden peki?" diye sordu Miller.

Libby omuz silkti. Şahsi şeyler konuşmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama son iki günde neler yaşadıklarını düşününce olağan sohbet tercihlerini belirleyen sınırların delik deşik olduğunu hissetti.

“Annem,” dedi. “Beni evlat edinen annem. O biraz... kaotikti. Kaotiktir yani. Çok tatlı, çok sevimli. Ama onun arkasını toparlayan hep babamdı. Ben sekiz yaşındayken babam öldü, ondan sonra da... her şeye hep geç kalmaya başladım. Okula giderken hiçbir zaman doğru malzemeler olmazdı yanımda. Gezi ve diğer şeylerin belgelerini ona göstermezdim çünkü hiçbir anlamı yoktu. Bir keresinde sınav dönemimin ortasına tatil ayarlamıştı. Ben on sekizime gelince de İspanya'ya göçtü.” Omuz silkti. “Yani büyümem gerekti. Bilirsin.”

“Mendillerin muhafızı yani?”

Libby güldü. “Aynen. Mendillerin muhafızı. Hatırlıyorum da bir keresinde parkta düşüp dirseğimi kanatmıştım, annem de çantasını karıştırıp yarayı temizleyecek bir şeyler ararken çantası anneminkiyle bire bir aynı boy olan başka bir anne geldi, çantasını açtı ve antiseptik mendille bir paket yara bandı çıkardı. O an, *Vay be! Ben de sihirli çantası olan o insan olmak istiyorum*, diye düşündüm. Bilirsin.”

Miller gülümsedi. “Gerçekten iyi iş çıkarmışsın,” dedi. “Farkındasın, değil mi?”

Libby gergin bir kahkaha attı. “Deniyorum,” dedi. “Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Dizleri kısacık bir an birbirine değdi, sonra tekrar ayrıldı.

Ardından Libby, “Zaman kaybı oldu, değil mi?” dedi.

Miller ona sinsi bir bakış attı. “Eh,” dedi, “tam olarak zaman kaybı sayılmaz. Şu kız. Lola. Sally'nin torunu.”

Libby'nin ağzı açık kaldı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü Sally'nin masasında bir fotoğraf gördüm, yanında yeni doğmuş bir çocuk tutan genç bir kadın vardı. Sonra du-

varda da Sally'nin sarı saçlı genç bir kızla fotoğrafını gördüm. Duvarda ayrıca 'Seni Seviyorum Büyükanne' yazan çerçeveli bir çocuk karalaması vardı." Omuzlarını silkti. "Hepsini birleştirdim ve vay canına." Ardından Libby'ye doğru eğilerek ona telefonundan bir şey gösterdi.

"Nedir bu?" diye sordu Libby.

"Lola'ya yazılmış bir mektup. Masasının altındaki çantadan çıkmıştı. Klasik bağcık bağlamak için çömelme numarasını yaptım. Sonra da *çıkırt*."

Libby hayretle adama baktı. "İyi de sana bunu düşündüren tam olarak..."

"Libby. Ben araştırmacı gazeteciyim. İşim bu. Teorim doğruysa Lola, Clemency'nin kızı olmalı. Bu da demek oluyor ki Clemency buralarda bir yerde yaşıyor. Dolayısıyla bu adres" –telefonunu işaret etti– "aynı zamanda Clemency'nin de adresi. Bence ikinci kayıp genci de bulduk az önce."

* * *

Şık bungalovun kapısından bir kadın çıktı. Yanında iyi huylu bir golden retriever duruyor ve tembelce kuyruğunu sallıyordu. Kadın hafif kiloluydu; kalın bir beli, uzun bacakları, dolgun görünen bir göğüs bölgesi vardı. Saçları kopkoyuydu ve küt kesilmişti. Altın halka küpeler takmış, mavi bir kot ile soluk pembe, kolsuz bir tişört giymişti.

"Evet?"

"Ah," dedi Miller. "Merhaba. Clemency?"

Kadın başıyla onayladı.

"Benim adım Miller Roe. Bu da Libby Jones. Az önce annenle konuştuk. Şehir merkezinde. Yakınlarda yaşadığından bahsetti, biz de..."

Kız Libby'ye baktı, sonra dönüp ikinci kez baktı. "Sen... Sanki seni tanıyormuş gibiyim."

Libby başını eğip tanışırma kısmını Miller'a bıraktı.

"Bu Serenity," dedi Miller.

Clemency'nin eli kapı çerçevesine uzandı ve bir anlığına ahşabı sınıksız tuttu. Baş hafifçe geriye kayınca Libby kadının bayılmak üzere olduğunu düşündü. Ama sonra Clemency toparlandı, elini Libby'ye uzattı ve "Tabii ya! Tabii ya! Yirmi beş oldun! Tabii ya. Düşünmeliydim. Anlamalıydim. Geleceğini tahmin etmeliydim. Aman Tanrım. İçeri girin. Lütfen. İçeri girin," dedi.

Bungalovun içi çok güzeldi: sert ahşap döşemeler, soyut tablolar, çiçek dolu vazolar, vitraylı camlardan sızan gün ışığı.

Clemency onlara birer bardak su getirirken köpek Libby'nin ayaklarının dibine oturdu ve Libby hayvanın başını okşadı. Köpek bunaltıcı havada soluk soluğaydı ve nefesi de kötü kokuyordu ama Libby aldırmadı.

Clemency geri dönüp ikilinin karşısına oturdu. "Vay be!" dedi gözlerini Libby'ye dikerek. "Şu hâline bak! Çok güzelsin! Çok... *gerçek*."

Libby gergin bir kahkaha attı.

Clemency, "Ben gittiğimde daha bebeğin," dedi. "Hiç fotoğrafın yoktu bende. Nereye gittin ya da seni kim evlat edindi, nasıl bir hayatın oldu hiç bilmiyordum. Seni gözümde canlandıramıyordum. Yapamadım. Tek görebildiğim bir bebeti. Oyuncak bebekleri andıran bir bebek. O kadar da gerçek olmayan. Hiç gerçek değil. Ama ah..." Gözleri yaşlarla doldu, sonra çatallanan sesiyle, "Çok ama çok özür dilerim," dedi. "Sen?.. Sen şimdiye kadar?.. Hayatın yolunda mıydı?"

Libby başıyla onayladı. Genç sevgilisiyle birlikte (gerçi adam ondan sadece altı yaş küçüktü), Dénia'daki tek odalı dairesinin (ziyarete gittiğinde Libby'nin kalacağı kadar bile yer yoktu) küçük terasında pembe kaftanıyla oturmuş Skype üzerinden doğum gününde gelip Libby'yi görebilmek için bilet ayırtamayacak kadar meşgul olduğunu, zaman bulduğunda da tüm

ucuz biletlerin tükendiğini anlatan annesini düşündü. Babasını gömdükleri günü, annesinin elinin içindeki elini, gökyüzüne bakışını, babasının oraya sağ salım varıp varmadığını merak edişini, annesi araba kullanamadığı için okula nasıl gideceği konusunda endişelenişini hatırladı.

“Yolundaydı,” dedi. “Sevecen insanlar tarafından evlat edildim. Çok şanslıyım.”

Clemency’nin yüzü aydınlandı. “Peki şimdi nerede yaşıyorsun?”

“St. Albans’ta,” dedi Libby.

“Ah! Çok güzel. Peki evli misin? Çocuğun var mı?”

“Hayır. Tekim. Bekârim. Yalnız yaşıyorum. Çocuğum yok. Hayvanım da yok. Tasarım mutfaklar satıyorum. Ben çok... Yani, aslında bana dair anlatılacak çok bir şey yok. Yani yoktu, şeye kadar...”

“Evet,” dedi Clemency. “Evet. Tüm bunların biraz sarsıcı olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“En hafif tabiriyle.”

“Peki ne kadarını biliyorsun?” diye sordu Clemency dikkatle. “Ev hakkında. Olanlar hakkında.”

“Yani,” diye başladı Libby, “biraz karmaşık. İlk önce ailemin bana sürekli anlattıkları var; annemle babam ben on aylıkken bir trafik kazasında ölmüş. Sonra Miller’ın yazısında okuduklarım var, ki annemle babamın bir tarikata üye oldukları ve bir tür intihar anlaşması yaptıkları, sonrasında da bana çingenelerin baktığı yazıyordu. Derken, iki gece önce Miller’la birlikte Cheyne Walk’taki evdeyken şu adam çıktı ortaya. Gecenin bir yarısıydı. Bize...” Duraksadı. “Bize adının Phin olduğunu söyledi.”

Clemency’nin gözleri fal taşı gibi açıldı, nefesini tuttu. “Phin mi?” dedi.

Libby kuşkuyla başını sallayarak onayladı.

Clemency’nin gözleri doldu. “Emin misin?” dedi. “Phin olduğuna emin misin?”

“Yani, bize adının o olduğunu söyledi. Senin abin olduğunu söyledi. Seni de anneni de yıllardır görmediğini söyledi.”

Clemency başını iki yana salladı. “Ama ben onu evde bıraktığımda çok hastaydı. O kadar hastaydı ki... Sonra annemle birlikte her yerde aradık onu. Her yerde. Yıllarca. Londra’da ne kadar hastane varsa gittik. Evsizlerin takıldıkları parklara gittik. Bir anda kapımızda biter diye bekleyip durduk. Ama o hiç gelmedi ve biz de sonunda... Öldüğünü düşündük. Yoksa neden dönmesin ki? Neden gelip bizi bulmasın? Yani bulurdu sonuçta, değil mi?” Duraksadı. “Adamın Phin olduğundan kesinlikle emin misin?” diye sordu bir kez daha. “Nasıl biriydi, anlatsana.”

Libby kemik çerçevelerden, sarı saçlardan, uzun kirpiklerden, dolgun dudaklardan bahsetti.

Clemency başıyla onayladı.

Sonra Libby ona lüks daireyi, İran kedilerini anlattı. Sonra Çük adını verdiği kediyle ilgili esprisini tekrarladı ve Clemency başını iki yana salladı.

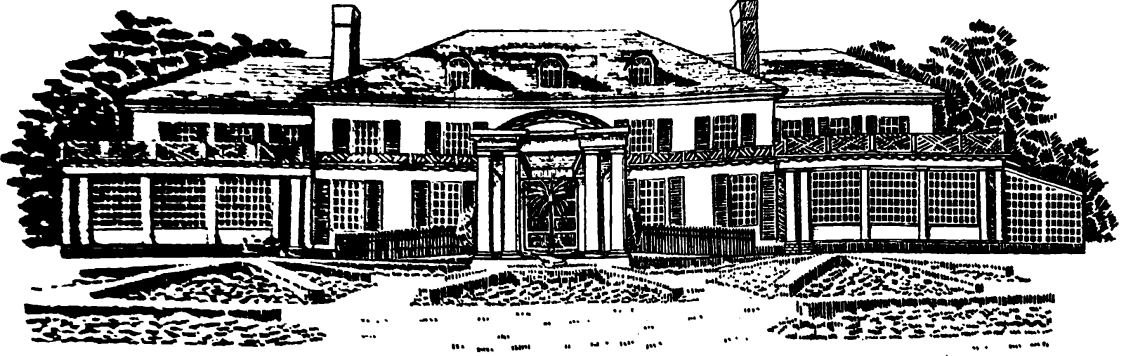
“Hayır,” dedi. “Bu hiç Phin’lik bir hareket değil. Hem de hiç.” Bir anlığına duraksadı, düşünürken gözlerini odada gezdirdi. “Ne geldi aklıma, biliyor musun?” dedi sonunda. “Bence o Henry olabilir.”

“Henry mi?”

“Evet. Phin’e âşıktı. Tamamen karşılıksız bir aşktı. Neredeyse takıntı düzeyinde. Durmadan ona bakardı. Onun gibi giyinirdi. Saçlarını onun gibi yapardı. Hatta bir keresinde onu öldürmeye çalıştı. Nehre itmiş onu. Kafasına bastırmış. Neyse ki Phin o zamanki Henry’den daha güçlüydü. Daha iri. Onunla mücadele etmiş. Henry Birdie’nin kedisini de öldürmüştü, biliyor musun?”

“Ne?”

“Onu zehirledi. Kuyruğunu kesti. Geri kalanını da nehre fırlattı. Yani başından beri işaretler ortadaymış aslında. Bir çocuk için böyle bir şey söylemek korkunç, biliyorum ama bana kalırsa Henry’de saf kötülük belirtileri vardı.”

Chelsea, 1993

Birdie'nin kedisini öldürmedim. Tabii ki öyle bir şey yapmadım. Ama evet, benim yüzümden öldü.

Güzelavrat otuyla bir şeyler deniyordum, başka bir uyku ilacı, David ve Birdie'ye odalarına girmek için verdiğimden biraz daha güçlü bir şey. Biraz daha uzun bir geçici sersemleme sağlayacak bir şey. Kediye zarar vermezse muhtemelen insanlara da vermez diye düşünerek önce kedinin üzerinde denedim. Ne yazık ki zarar verdi. Ders alındı. Bir sonraki dozu çok daha zayıf yaptım.

Kedinin kuyruğuna gelince, şimdi o şekilde söyleyince biraz haşın geliyor: *kuyruğunu kesmek* falan. Kuyruğu aldım. Çok güzeldi, yumuşacıktı ve dikkat çekici renkleri vardı. O sıralar hiçbir şeyim yoktu, unutma, yumuşak hiçbir şeyim yoktu, hepsi elimden alınmıştı. Kedinin de ona ihtiyacı yoktu artık. O yüzden, evet, kedinin kuyruğunu aldım. Ayrıca *-yalan haber-* kediye Thames'e atmadım. Nasıl atayım? Evden çıkamıyordum ki. Kedinin kalıntıları bugün bile bitki bahçemde gömülü.

Phin'in beni değil, *benim* onu Thames'e itmeme gelince de: yani, tam olarak doğru değil. Belki şöyle denebilir; ben onu itmeye kalktıktan sonra doğan boğuşma esnasında Phin beni itti. Evet. Aynen böyle olmuş olabilir. Ona dik dik baktığımı söyledi. Ben de ona, "Sana bakıyorum çünkü güzelsin," dedim.

"Tuhaf davranıyorsun. Neden hep bu kadar tuhafsın?" diye sordu.

Ben de, "Bilmiyor musun, Phin?" dedim. "Seni sevdiğimi bilmiyor musun?"

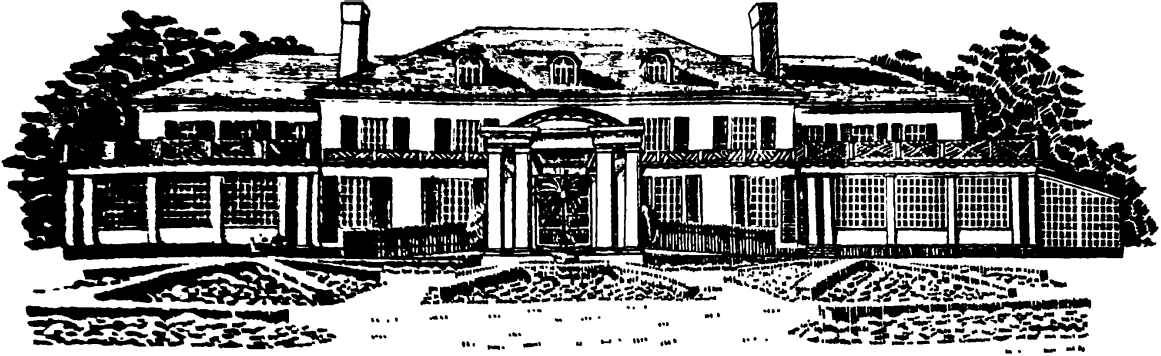
(Lütfen beni sertçe yargılamadan önce LSD aldığımı unutma. Aklım başımda değildi.)

"Kes şunu," dedi. Utanmıştı.

"Lütfen, Phin," dedim. "Lütfen. Gördüğüm andan beri seviyorum seni..." Sonra onu öpmeye çalıştım. Dudaklarım onunkilere değdi ve bir an o da beni öpecek sandım. Bunun şaşkınlığını hâlâ hatırlıyorum. Dudaklarının o yumuşaklığını, onun ağzından benim ağzıma dolan o minicik nefesi.

Elimi yanağına götürdüm, tam o sırada Phin benden uzaklaşıp bana öyle açık bir tiksintiyle baktı ki kalbime bir hançer saplanmış gibi hissettim.

Beni itti, neredeyse sırtüstü düşecektim. Sonra ben onu ittim, o beni itti, ben onu ittim, o beni itti derken kendimi nehirde buldum ve bunu kasten yapmadığımı biliyordum. Babasının onun beni bilerek ittiğini düşünmesine izin vermem bu yüzden çok fena. Günlerce odasında kilitli kalmasına göz yumup kimseye olayın bir kaza olduğunu söylememem. O da kimseye kaza olduğunu söylemedi çünkü bunu yaparsa onlara onu öptüğümü de söylemek zorunda kalacaktı. Eh, belli ki öyle bir itirafta bulunmak çok daha kötüydü.

Chelsea, 1993

Haziran ortalarına doğru bir yaz gecesi kardeşimin böğürmeye başladığını duydum.

Bunu başka türlü ifade edemem.

Tam bir inek gibi çıkıyordu sesi.

Bir süre devam etti bu. Onun için hazırlanan misafir odasıydı. Clemency'yle ikimize odanın kapısından uzak durmamız, geri gelebileceğimiz söylenene kadar odalarımızdan çıkmamamız söylendi.

Böğürme saatlerce devam etti.

Derken, saat gece yarısını on dakika falan geçmişken bir bebek ağlaması duyuldu.

Evet. Sendin o.

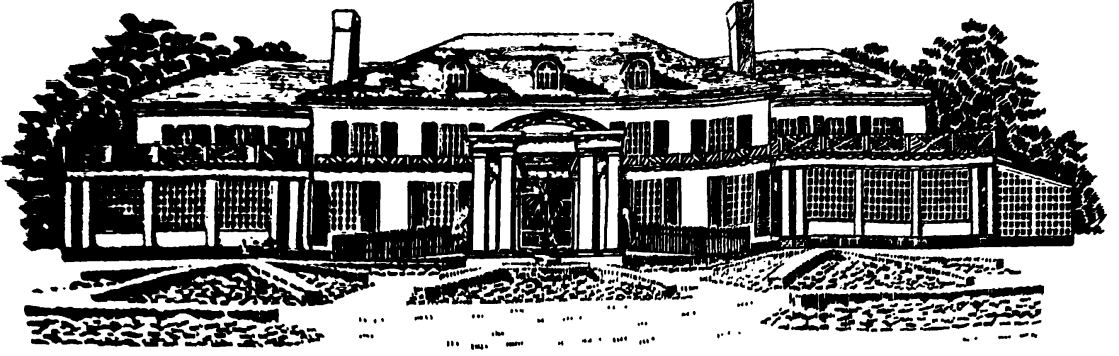
Serenity Love Lamb. Lucy Amanda Lamb (14) ve David Sebastian Thomsen'in (41) kızı.

O gün ilerleyen saatlere kadar göremedim seni ve itiraf etmeliyim ki tipine bayıldım. Yavru foklara benzeyen bir yüzün vardı. Gözlerini kırpmadan öyle bir bakıyordun ki bana, görüldüğümü hissettim. Uzun zamandır öyle hissetmemiştim.

Parmağımı o küçük elinle sarımana izin verdim, tuhaf ama hoş bir histi. Hep bebeklerden nefret ettiğimi zannederdim ama belli ki öyle değilmiş.

Birkaç gün sonra kardeşimden koparılıp David ve Birdie'nin odasına götürüldün. Kardeşim üst kata çıkarılıp Clemency'yle paylaştığı odaya yerleştirildi yeniden. Geceleri alt katta senin, yan odada kardeşimin ağladığını duyuyordum. Gündüzleri Orta Çağ'dan kalma gibi görünen tuhaf bir zımbırtıyla sütünü sağması için aşağı indiriliyordu. Süt sonradan yine Orta Çağ'dan kalma gibi görünen şişelere aktarılıyor, kardeşime de odasına dönmesi söyleniyordu.

Böylece her şey bir kez daha değişti: onlarla bizim aramızdaki çizgiler birkaç derece kaydı ve kardeşim bir kez daha bizden biri oldu ve bu son acımasız eylem bizi tekrar bir araya getirdi.

Lucy ona doğru bir adım attı.
Kardeşine.

Abisine.

Artık görebiliyordu.

Abisinin gözlerinin içine baktı ve “Neredeydin, Henry? Nerelerdeydin?” dedi.

“Ah, bilirsin işte, orada burada.”

Lucy’nin içinde bir öfke dalgası kabardı. Bunca yıldır yalnızdı. Bunca yıldır kimsesi yoktu. Ama işte Henry kanlı canlı, o yakışıklı suratı ve tatlı diliyle karşısındaydı.

Lucy iki yumruğuyla Henry’nin göğsüne vurdu.

“Onu bıraktın!” diye haykırdı. “Onu bıraktın! Bebeği ardında bıraktın!”

Henry kardeşinin ellerini tuttu. “Hayır! *Sen* bıraktın onu! Sendin! Ben kaldım. Yalnızca ben kaldım! Hani bana nerede olduğumu soruyorsun ya, asıl *sen* neredeydin?”

“Ben...” diye başladı Lucy, sonra yumruklarını açtı, kolu yana düştü. “Cehennemdeydim.”

Bir süre sessiz kaldılar. Ardından Lucy geriledi, Marco’yu yanına çağırdı. “Marco,” dedi. “Bu Henry. Dayın. Henry, bu da oğlum. Marco. Bu da Stella, kızım.”

Marco bir annesine bir Henry'ye baktı. "Anlamıyorum. Bunun bebekle ne alakası var?"

"Henry..." diye başladı. İç geçirdi, sonra tekrar başladı. "Bir bebek vardı. Hepimiz çocukken burada bizimle yaşıyordu. Onu burada bırakmak zorunda kaldık çünkü... yani, çünkü mecburduk. Henry de benim gibi artık bir yetişkin olan bebeği görmek için burada."

Henry boğazını temizledi ve "Şey..." dedi.

Lucy dönüp ona baktı.

"Ben onunla tanıştım," dedi Henry. "Serenity'yle tanıştım. Buradaydı. Evde."

Lucy usulca soluğunu tuttu. "Aman Tanrım. İyi mi?"

"İyi," diye yanıtladı Henry. "Turp gibi, tablo gibi güzel."

"Peki nerede?" diye sordu Lucy. "Şimdi nerede?"

"Şu an eski dostumuz Clemency'yle birlikte."

Lucy keskin bir soluk aldı. "Clemency! Aman Tanrım. O nerede? Nerede yaşıyor?"

"Sanırım Cornwall'da. Burada, bak." Henry telefonunu açıp ona haritanın üzerinde yanıp sönen bir noktacıyı gösterdi. "Serenity burada," dedi noktacıyı işaret ederek. "On iki numara, Maisie Way, Penreath, Cornwall. Telefonuna ufak bir takip cihazı yerleştirdim. Böylece onu bir daha kaybetmeyeceğiz."

"Peki Clemency'nin orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Aha," dedi Henry. Serenity'nin konumunu gösteren uygulamayı kapayıp başka bir uygulama açtı.

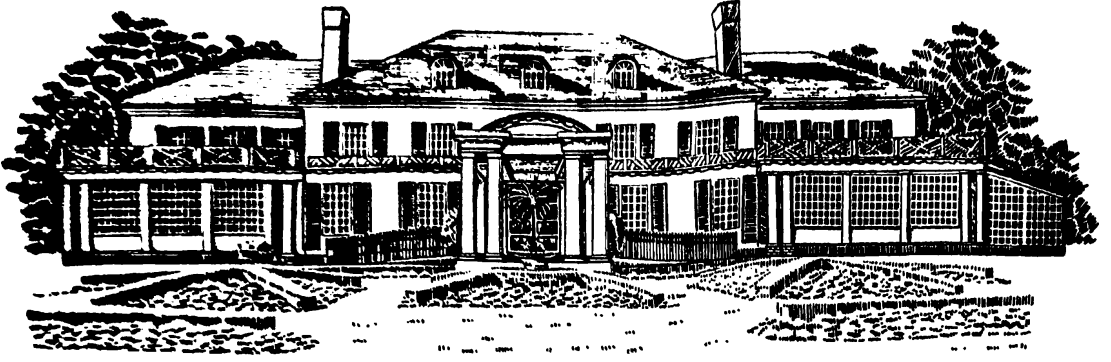
Bir ses çizgisinin üzerindeki oka tıkladı. Birden sesler duyuldu. Sessizce konuşan iki kadının sesi.

"Konuşan o mu?" diye sordu Lucy. "Serenity mi?"

Henry dinledi. "Evet, sanırım o," dedi sesi açarak.

Araya başka bir ses girdi.

"Bu da," dedi Henry, "Clemency. Dinle."

Clemency, Miller'dan onları yalnız bırakmasını istedi. Libby'ye hikâyeyi baş başa anlatmak istiyordu. Böylece Miller köpeği yürüyüşe çıkarırken Clemency de uzun bacaklarını kanepede altına alıp ağır ağır anlatmaya başladı.

“Plan bebeği kurtarmaktı. Henry yetişkinlere kendi yaptığı uyku ilacından içirecekti ve biz de David'le Birdie'nin odasındaki kutularda duran ayakkabıları, normal kıyafetlerimizi çalacak, biraz parayla bebeği alacaktık. Sonra babamın kesesinden anahtarı bulup sokağa çıkacak, bir polis memurunu ya da güvenilir görünen bir yetişkini durdurup evde yıllardır bizi esir tutan insanlar olduğunu söyleyecektik. Sonra da hep birlikte annemin yanına nasıl gideceğimizi bulacaktık. Onunla nasıl iletişim kuracağımızı tam olarak düşünmemiştik. Bir telefon kulübesi, ödemeli arama, bir umut işte.” Clemency'nin yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “Gördüğün gibi o kadar da iyi düşünmemiştik üzerinde. Sadece çıkıp gitmek istiyorduk.

“Sonra bir gün babam Birdie'nin otuzuncu doğum günü için parti vereceğini duyurdu. Henry bizi odasına çağırdı. O sıralar gayriresmî liderimiz gibi bir şeydi. O zaman harekete geçeceğimizi söyledi. Birdie'nin doğum günü partisinde. Bütün

yemekleri yapmayı önerecekti. Benden tozluklarının içine **uyku** ilacı şişelerini yerleştirebilmek için küçük bir cep dikmemi **istedi**. Tabii hepimizin Birdie'nin doğum günü partisiyle **ilgili** cidden çok coşkuluymuşuz gibi yapmamız **gerekecekti**. **Lucy ve ben** ondan kemanda çalınacak özel bir parça bile öğrenmiştik."

"Peki ya Phin?" diye sordu Libby. "Phin tüm bunların neresindeydi?"

Clemency iç geçirdi. "Phin genelde kendi kabuğuna **çekilirdi**. Hem Henry de onun dâhil olmasını istemedi. O ikisi..." İç geçirdi. "İlişkileri biraz toksikti. Henry Phin'e âşıktı ama Phin Henry'den nefret ediyordu. Tabii bir de Phin'in hasta olması vardı."

"Nesi vardı peki?"

"Hiç öğrenemedik. Acaba kanser falan mıydı diye düşünüyordum bazen. Annem de ben de bu yüzden hep onun, bilirsin işte, ölmüş olabileceğini düşündük."

"Her neyse," diye devam etti. "Partinin olduğu gün hepimiz gergindik. Üçümüz de. Ama o aptal, lanet olasıca parti için heyecanlıymışız gibi yapmaya devam ettik. Gerçi bazı açılardan tabii ki parti konusunda heyecanlıydık. Bizim özgürlük partimizdi sonuçta. O partinin ucunda normal bir yaşam vardı. Ya da en azından *farklı* bir yaşam."

"Henry yemekleri hazırlarken hepimiz Birdie için keman parçaları çalarak yetişkinlerin dikkatini dağıttık. Çok tuhaftı, babam ve Birdie ile geri kalanlar arasındaki o zıtlık yani. Hepimiz çok hastalıklı görünüyorduk, bilirsin. Ama Birdie ve babam canlılıkla ve tatminle ışıldıyordu. Babam kolunu Birdie'nin omzuna atmış otururken yüzünde mutlak ve kati bir hâkimiyet ifadesi vardı." Clemency kucağındaki minderi yoğurdu. Bakışları sert ve gergindi. "Hani sanki," diye devam etti, "kadınına bu parti için kalbinin o cömert derinliklerinden *izin vermiş* gibi, hani sanki, *Nasıl da mutlu ediyorum insanları, nasıl da her istediğimi yapıyorum ama herkes yine de beni seviyor, der gibi.*"

Sesi buruklaşmaya başlayınca Libby usulca dizine dokundu. “İyi misin?” diye sordu.

Clemency başıyla onayladı. “Daha önce kimseye ama kimseye bunları anlatmamıştım,” dedi. “Ne anneme ne kocama, ne de kızıma. Çok zor. Bilirsin. Babam hakkında konuşmak. Onun nasıl biri olduğundan ve başına gelenlerden bahsetmek. Çünkü her şeye rağmen o benim babamdı ve onu severdim.”

Libby nazikçe Clemency’nin koluna dokundu. “Devam edebilecek kadar iyi olduğundan emin misin?”

Clemency başıyla onayladı ve omuzlarını dikleştirdi. Devam etti. “Normalde yemekleri ortaya koyar ve kendimiz alırdık ama o gece Henry herkese restorandaki müşteriler gibi servis yapmak istediğini söyledi. Böylece herkesin önünde doğru tabak olacağından emin olacaktı. Sonra babam kadeh kaldırdı. Masanın etrafındaki herkese kadehini gösterip konuşmaya başladı. ‘Hayat hiçbirimiz için çok kolay olmadı, özellikle de kayıp yaşayanlar için, biliyorum. Bazen insanın inancını sürdürmesi zor, onu da biliyorum ama bunca yıldan sonra hepimizin hâlâ burada, bir aile olması ve hatta artık daha büyük bir aile olmamız’ –bunu söylerken de senin kafana dokundu– ‘hepimizin bu konuda ne kadar iyi ve ne kadar şanslı olduğumuzu gösteriyor.’ Sonra Birdie’ye dönerek devam etti...” Clemency durdu, derin bir nefes aldı. “Dedi ki, ‘Aşkım, hayatım, çocuğumun annesi, meleğim, yaşama sebebim, tanrıçam. Mutlu yıllar, sevgilim. Her şeyi sana borçluyum.’ Sonra da öpüştüler. Uzun, ıslak ve sesler çıkardıkları bir öpüşme. O an aklımdan geçen...” Bir an durdu, Libby’ye kederli bir bakış attı. “*Gerçekten ama gerçekten geberip gidersiniz umarım,* diye düşündüm.

“İlacın etkisini göstermesi yirmi dakika kadar sürdü. Üç ya da dört dakika sonra bütün yetişkinler bilinçsizdi. Lucy seni Birdie’nin kucağından aldı ve harekete geçtik. Henry bize yaklaşık yirmi dakikamız olduğunu söyledi, en fazla yarım saat. Sonra ilacın etkisi geçecekti. Yetişkinleri mutfağın zeminine

yattırdık ve ben babamın tuniğinin içindeki deri keseyi aramaya başladım. Basamakların tepesinde el yordamıyla anahtarları karıştıra karıştıra David ve Birdie'nin odasının kapısını açan anahtarı buldum.

"Ah, Tanrım, gerçekten büyük şoktu. Henry bize ne beklememiz gerektiğini söylemişti ama yine de onları orada görmek... Henry ve Martina'nın güzel eşyalarından kalanlar, biriktirilmiş şeyler, antikalar ve parfümler, güzellik ürünleri, mücevherler ve alkol. Henry, 'Bak. Şunlara bir bak. Bizim *hiçbir şeyimiz* yokken. Kötülük bu. Kötülüğe bakıyorsun şu an,' dedi.

"Tahmini yarım saatin beş dakikası geçmişti. Bezleri, bebek elbiselerini, biberonları buldum. Sonra Phin'in arkamda dikildiğini fark ettim. 'Çabuk ol! Kıyafet al. Isınman gerek. Dışarısı soğuk,' dedim.

"O da bana, 'Yapabileceğimi sanmıyorum. Çok güçsüzüm,' dedi.

"Ama seni burada bırakamayız, Phin,' dedim.

"Yapamam! Yapamam işte, tamam mı?" dedi.

"O arada neredeyse on dakika geçmişti, dolayısıyla onu ikna etmeye çalışarak daha fazla zaman geçiremezdim. Henry'nin bir çantaya nakit paraları doldurduğunu gördüm. 'Bunları kanıt olarak bırakmamız gerekmiyor mu? Polis için?' diye sordum.

"Ancak o, 'Hayır. Bunlar benim. Bırakmayacağım,' dedi.

"Sen de ağlamaya başlamıştın, çılgınlık atıyordun. Henry, 'Sustur şunu! Tanrı aşkına!' diye bağıırıyordu.

"Sonra birden altımızdaki merdivende ayak sesleri duyduk. Az sonra kapı açıldı ve Birdie belirdi. Tamamen delirmiş gibiydi ve kendini pek kontrol edemiyordu. Sendeleyerek odaya dalarken kollarını Lucy'ye doğru uzatmıştı. 'Bebegi bana ver! Onu bana ver!' diye ilerliyordu.

"Sonra Birdie birden atıldı," dedi Clemency. "Doğruca sana. Henry de çıldırmıştı. Herkese bağıırıp duruyordu. Phin orada bayılacakmış gibi görünüyordu. Bense cidden donup kalmış-

ım. Çünkü Birdie uyandıysa diğerleri de uyanmış olmalı diye düşünüyordum. Babam uyanmış olmalı diye. Her an herkes gelebilir ve biz de ömrümüzün kalanı boyunca odalarımıza kilitleniriz diye düşünüyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. Çok korkmuştum. Sonra, bilmiyorum, gerçekten ne oldu hâlâ emin değilim ama Birdie bir anda yere yığıldı. Yere yığıldı ve gözünün kenarından kan gibi bir şey damlıyordu. Kırmızı gözyaşları gibi. Saçlarının burası da..." Clemency kulağının hemen üzerinde bir yeri gösterdi. "Koyu ve yapış yapıştı. Henry'ye baktım, elinde bir fil dişi tutuyordu."

Libby soru sorar gibi ona baktı.

"Fil dişine benziyordu yani. Gerçek bir filin dişine. Ya da geyik boynuzuna. Öyle bir şey."

Libby, Phin'in onlara izlettiği pop klibini düşündü. Duvarlarda asılı olan hayvan kafalarını, devasa maun masaların üzerinde hâlâ canlıymış gibi duran doldurulmuş tilkileri düşündü.

"Üzerinde de kan vardı, böyle bir kan şeridi gibi. Henry'nin elindeydi. Hepimiz nefes almayı bıraktık. Birkaç saniye boyunca nefes almadık. Sen bile. Mutlak bir sessizlik vardı. Diğerleri geliyor mu diye kulak kabarttık. Birdie'nin soluklarını dinledik. Hırıltılı bir hâl aldı önce, sonra durdu. Saçından şakağına, oradan da gözüne doğru küçük bir kan sızıntısı akıyordu..." Clemency parmağının ucuyla kendi yüzünde o yeri gösterdi. "Sonra ben, 'Öldü mü?' dedim.

"Henry, 'Kapa çeneni. Sus da düşüneyim,' dedi.

"Birdie'nin kalbinin atıp atmadığına bakmaya gittim ama Henry beni itti. Öyle sert itti ki sırtüstü düştüm. 'Bırak onu, bırak onu!' diye bağırdı.

"Sonra alt kata indi. 'Burada kalın. Sakın kıpırdamayın,' dedi bize. Phin'e baktım. Endişeli görünüyordu. Bayılmak üzere olduğunu görebiliyordum. Onu yatağa oturttum. O sırada Henry geri döndü. Beti benzi atmıştı. 'Bir şey oldu. Bir şeyler ters gitti. Anlamıyorum. Diğerleri. Hepsi ölmüş. Hepsi,' dedi."

Clemency'nin son sözleri bir hıçkırık gibi döküldü dudaklarından. Gözleri yaşlarla doldu ve ellerini ağzına götürdü. "Hepsi. Babam. Henry'nin annesiyle babası. Ölmüş. Henry durmadan, 'Anlamıyorum, anlamıyorum. Doğru düzgün bir şey bile vermedim ki. Azıcıktı sadece, kediye bile öldürmez. Anlamıyorum,' diyordu.

"Sonra birden bütün o olay, o muazzam kurtarma operasyonu, bizi özgür bırakacağını düşünerek yaptığımız şey hepimizi tamamen tuzağa düşürmüştü. Şimdi nasıl sokağa çıkıp cana yakın görünen bir polis çevirebilirdik ki? Dört insanı öldürmüştük. *Dört insan.*"

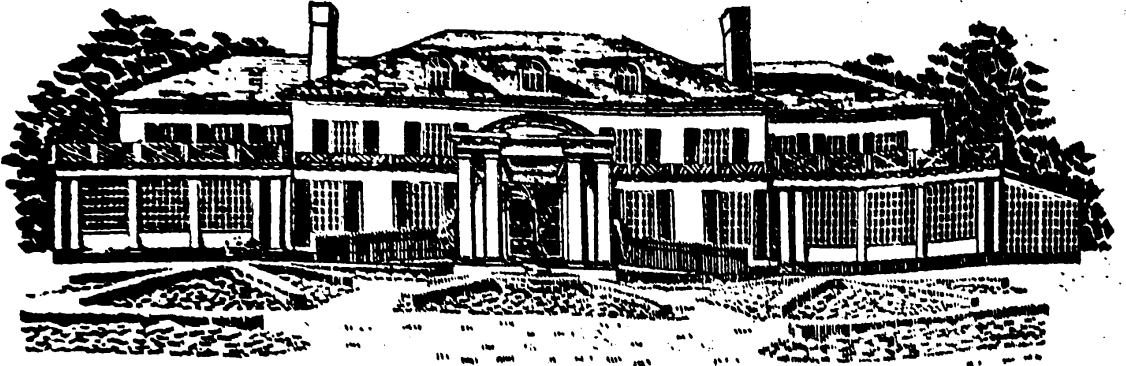
Clemency bir an için durdu, nefesini düzene soktu. Libby onun ellerinin titrediğini fark etti. "Üstelik bir de bakmamız gereken bir bebek vardı ve her şey... Her şey öylece... Tanrım, biraz arka bahçeye çıksak sana uyar mı? Sigara içmem gerek."

"Tabii, olur tabii," dedi Libby.

Clemency'nin arka bahçesi boyaları kalkmış tahtadan oluşan yataklar ve rattan koltuklarla doluydu. Vakit öğlene yaklaşıyordu ve güneş tepelerinde hareket hâlindeydi ama evin arka kısmı serin ve gölgelikti. Clemency sehpanın çekmecesinden bir paket sigara çıkardı. "Zulam," dedi.

Paketin yan tarafında ağız kanseri olmuş birinin fotoğrafı vardı. Libby ona bakmaya katlanamadı. İnsanlar neden sigara içer ki, diye merak etti. Bundan ölebileceklerini bile bile? Annesi de sigara içerdi. "Benim oğlanlar," derdi onlara. *Neredeymiş benim oğlanlar?*

Libby, Clemency'nin bir kibriti sigaranın ucuna götürüşünü, dumanı içine çekişini, sonra üfleyişini izledi. Kadının ellerinin titremesi ânında kesildi. "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

Chelsea, 1994

Hepsi korkunç bir felaketmiş gibi geliyor kulağa, farkındayım. Elbette öyle. Dört cesedin dâhil olduğu herhangi bir durum idealden epey uzaktır tabii.

Ama görünüşe bakılırsa kimsenin fark etmediği şu ki ben olmasam, yüce Tanrım, hâlâ orada olabilirdik. Bütün hayatı ıskalamış orta yaşlı iskeletler. Ya da ölmüş olabilirdik. Evet, hepimiz ölmüş olabilirdik, unutmayalım bunu. Ayrıca evet, işler kesinlikle plana göre gitmemişti ama oradan kurtulduk. *Oradan kurtulduk.* Ayrıca başka kimsenin bir planı yoktu, değil mi? Başka kimse çizginin dışına çıkmaya hazır değildi. Eleştirmek kolay tabii. Ama kontrolü eline almak kolay değil.

Uğraşmam gerekenler yalnızca dört ceset de değildi, bir bebek ve iki ergen kızın yanı sıra bir de Phin vardı. Ama Phin delirmiş gibi davranıyor ve insanın omuzlarına sorumluluk yüklüyordu. Ben de işleri kolaylaştırmak için onu odasına kilitledim.

Evet, biliyorum. Ama sakınca düşünmem gerekiyordu.

Phin'in üst katta inlediğini duyabiliyorduk. Kızlar ona gitmek istediler ama ben, "Hayır, burada kalın. Birlikte çalışmamız gerek. Bir yere gitmeyin," dedim.

Birinci önceliğimiz Birdie'ymiş gibi geliyordu bana. Onu, bunca zamandır hayatlarımızı kontrol etmiş olan insanı orada öyle küçücük ve paramparça görmek garip bir histi. Clemency'nin ona doğum günü için yaptığı üstü giymişti ve David'in ona verdiği zinciri takıyordu. Uzun saçlarını topuz yapmıştı. Solgun gözleri duvara dikilmişti. Gözbebeklerinden biri kıpkırmızıydı. Ayakları çıplak ve kemikliydi, ayak tırnakları uzamış, sararmıştı. Zinciri boynundan çıkarıp cebime attım.

Clemency ağlıyordu. "Çok üzücü," dedi. "Çok üzücü! O da birinin kızı! Ama şimdi ölü!"

"Hiç de üzücü değil," dedim sertçe. "O ölmeyi hak etti."

Clemency'yle birlikte onu önce tavan arasına, sonra da çatıya taşıdık. Çok hafifti. Düz çatının öbür tarafında, bir keresinde oturup Phin'in elini tuttuğum yerde bir tür oluk vardı. Kuru yapraklarla doluydu ve binanın yan tarafındaki oluğa bağlanıyordu. Birdie'yi havlu ve çarşaflara sarıp oraya tıktırdık. Sonra avuç avuç yaprakla üzerini örtüp orada bulduğumuz eski inşaat kalaslarını da üstüne yerleştirdik.

Daha sonra mutfığa inip duygusuzca üç cesede baktım. Zihnimin durumun gerçekliğine kapılmasına izin veremezdim. Kendi annemle babamı öldürmüştüm. O güzel, aptal annemi ve zavallı, yaralı babamı. Kendimi annemin benim yüzümden artık ellerini saçlarının arasından geçiremeyeceği, bana güzel oğlum diyemeyeceği, bir daha asla babamla birlikte bir kulüpte oturup sessizce limonata içemeyeceği gerçeğinden uzaklaştırmam gerekiyordu. Noellerde döneceğim bir ailem olmayacaktı artık, ileride çocuklarımin babaanne ve dedeleri olmayacaktı, onlar yaşlandıkça endişeleneceğim birileri, ben büyüdükçe benim için endişelenecek birileri. Yetimdim. Yetim ve kazara katil.

Ama paniklemedim. Duygularımı kontrol altında tuttum ve mutfağın zemininde uzanan üç cesede bakarak düşündüm: Tarikat üyelerine benziyorlar. Düşündüm: Şu an biri buraya girip birbirinin aynısı siyah tuniklerini görse onların kendilerini öldürdüklerini düşünür.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Bir intihar anlaşıması sahnesi hazırlamam gerekiyordu. Parti zimbirtılarını “uçarı bir otuzuncu yaş günü partisi”nden ziyade “son derece ciddi bir son akşam yemeği”ne benzeyecek şekilde düzenledik. Fazladan tabaklardan kurtulduk. Bütün tencere tavaları yıkayıp kalan yemekleri attık. Cesetleri aynı yöne bakacak şekilde yatırdık. Parmak uçlarını boş şişeciklere dokundurdum, sonra o şişeleri masanın üzerine koydum, hepsi aynı anda zehir almış gibi görünecek şekilde yan yana.

Konuşmadık.

Kendimi tuhaf bir şekilde kutsal hissediyordum.

Annemin yanağını öptüm. Buz gibiydi.

Babamın alnını öptüm.

Sonra David’e baktım. Tıpkı Phin’in aylar önce tahmin ettiği gibi hayatımı paramparça eden adam öylece yatıyordu. Bizi mahveden, bizi yenen, yemek vermeyip özgürlüğümüzü elimizden alan, pasaportlarımıza el koyan, hem annemi hem de kız kardeşimi hamile bırakan, evimizi almaya çalışan adam. Onun o acınası varlığını yok etmiştim ve zafer kazanmışım gibi hissediyordum. Ama bir yandan da korkunç bir tiksinti hissi vardı.

Şu hâline bir bak, demek istedim, şu hâline bir bak, nasıl da berbat bir eziğe dönüştün.

Ayağımı David’in suratına indirmek, iyice ezip kanlı bir pelteye çevirmek istedim ama bu arzuya direnerek tekrar yukarı, Birdie’yle David’in odasına çıktım.

Bütün kutuları temizledik. Birinde Birdie'nin Camden Pazarı'na götürmek için yaptığı o aptal bez çantalardan bir yığın bulduk ve içlerini sığdırabildiğimiz kadar eşyayla doldurduk. Yaklaşık yedi bin poundluk nakit bulduk ve dörde böldük. Annemin mücevherleriyle babamın altın kol düğmeleri ve platin yakalıklarının yanı sıra bir kutu dolusu da viski bulduk. Viskileri lavaboya boşaltıp boş şişeleri şampanya şişesiyle birlikte kapının yanına koyduk. Mücevherleri çantalarımıza doldurduk. Ardından kutuları açıp üst üste yığdık.

Ev orada bir tarikat olduğu fikrinin üzerine şüphe düşürecek her şeyden temizlenince ön kapıdan sessizce çıkarak nehre doğru ilerledik. Saat epey geç olmuştu. Üçe falan geliyordu herhâlde. Birkaç araba geçti ama hiçbirisi yavaşlamadı, bizi fark etmemiş gibilerdi. Nehrin kenarında, yıllar önce Phin'le boğuştuğumuz ve benim suyu boylayıp çamurlu hayaletler gördüğüm noktada durduk. İki yıl sonraki ilk özgür anlarımın tadını çıkaracak kadar sakindim. Boş şişeleri, ipekli iç çamaşırını, parfüm şişelerini ve gece kıyafetlerini taşla ağırlaştırdığımız çantalarla birlikte nehre attıktan sonra bir süre daha dikildik. Hepimizin nefesini duyabiliyordum, ânın güzelliği ve huzuru kısacık bir an için yaşananların dehşetini örtmüştü. Nehrin zifiri karanlık yüzeyinden yükselen havada yoğun bir mazot ve yaşam coşkusu vardı. David Thomsen'in evimize ayak bastığı, onun ve ailesinin üst katımızda yaşamaya başladığı andan beri özlediğimiz her şeyin kokusu vardı havada.

"Şu kokuyu içinize çekin," dedim kızlara dönerek. "His-sedin. Başardık. Gerçekten başardık."

Clemency sessizce ağlıyordu. Burnunu çekti ve ucunu elinin ayasına sildi. Ama Lucy'nin de o şeyi hissettiğini görebiliyordum; yaptığımız şeyin gücünü.

Sen olmasan çok daha zayıf olabilirdi, Serenity. Annesi için yas tutar, Clemency gibi burnunu çeke çeke ağlardı. Ama sen vardın, o yüzden bir anne ve babanın sevilen çocukları olma

kimliğimiz dışında kaybedecek şeyleri de olduğunun farkındaydı. Çenesini cesaretle, âdeta isyankâr bir tavırla kaldırdı. O gururu hissettim.

“İyi olacağız,” dedim ona. “Biliyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı. Bize doğru yaklaşan bir teknenin ışıklarını görene kadar birkaç dakika daha dikildik orada. Sonra koşu yolunun karşısına geçip eve yöneldik.

İşte o zaman oldu olan.

Clemency kaçtı.

Ayakkabıları yoktu. Yalnızca çorap giymişti. Ayakları büyük olduğundan anneme ait olup Birdie’nin sakladığı ayakkabılar ona küçük gelmiş, David’inkilerse büyük kalmıştı.

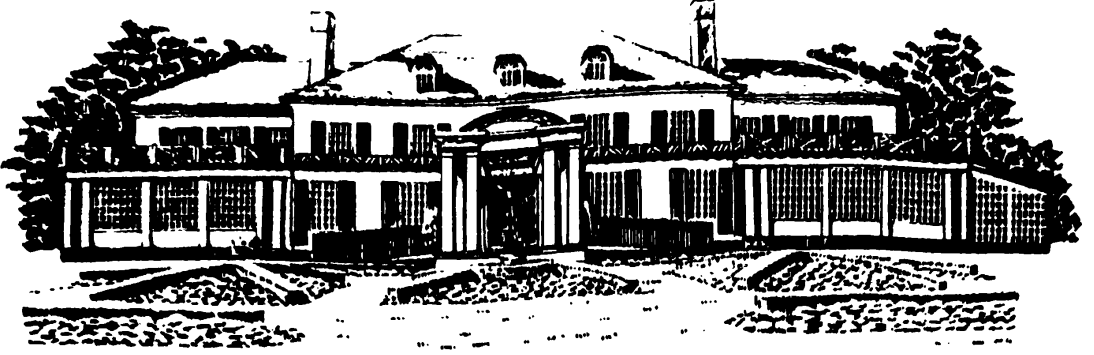
Bir süre onun koşuşunu izledim. Bir ya da iki saniyelik bir kararsızlık ve hareketsizlik ânı yaşandı, sonra Lucy’ye yüksek sesle fısıldadım: “İçeri gir, içeri gir.” Ardından topuklarımın üzerinde dönerek Clemency’nin peşine düştüm.

Ama çok geçmeden bu şekilde dikkatleri üzerime çektiğimi fark ettim. Sokaklarda dolanan birkaç kişi vardı: Perşembe gecesiydi, King’s Road’daki gece otobüslerinden inmiş, eve dönen genç insanlar vardı. Siyah bir sabahlık içinde, dehşete düşmüş ve kendisi de siyah bir sabahlık giyen ayakkabısız bir kızı kovalamamı nasıl açıklardım?

Beaufort Caddesi’nin köşesinde durdum. Çok uzun zamandır koşma şoku yaşamamış olan kalbim kaburgalarımın öyle bir vuruyordu ki bir an kusacağımı sandım. İki büklüm oldum, nefesimin vücuduma boğulan bir çiftlik hayvanı gibi girip çıktığını duydum. Arkama dönüp ağır ağır eve doğru yürümeye başladım.

Lucy koridorda beni bekliyordu. Kucağında sen vardın, emiyordun. “O nerede?” diye sordu. “Clemency nerede?”

“Gitti,” dedim. Hâlâ biraz nefes nefeseydim. “O gitti...”

Libby, Clemency'ye baktı. "Nereye?" diye sordu. "Nereye gittin?" "Hastaneye gittim. Acil bölümünü gösteren levhaları izledim. İnsanlar bana bakıyordu. Ama bilirsin, gecenin bir vakti bir hastanenin acilinde kimse seni fark etmez aslında. Her şey çok çılgıncadır, herkes ya sarhoştur ya da kafaları uçmuştur. Herkes korku içinde ve meşguldür. Danışmaya gidip, 'Sanırım abim ölüyor. Tıbbi yardıma ihtiyacı var,' dedim.

"Hemşire bana bakakaldı. 'Abin kaç yaşında?' diye sordu.

"On sekiz,' dedim.

"Peki ailen nerede?' diye sordu. Ağzımı bıçak açmadı. Durumu açıklayamazdım ki. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama resmen sesim çıkmadı. Aklımda babamın acayip, kutsal bir adam gibi uzanmış cesedi canlandı. Bir de çatıda mumya gibi sarılmış olan Birdie. Düşündüm: İnsanlara nasıl eve gelin diyeceğim ki? Ne diyecekler? Bebeğe ne olacak? Henry'ye ne olacak? Ben de öylece dönüp uzaklaştım. Geceyi hastanede o sandalyeden bu sandalyeye geçerek geçirdim. Ne zaman biri bana tuhaf bir bakış atsa ya da bir şeyler söyleyecek gibi olsa uzaklaştım.

"Ertesi sabah tuvalette elimi yüzümü yıkadım ve doğruca bir ayakkabıcıya gittim. Üzerimde bir mont vardı; saçlarımı arkadan

toplamaştım. Nisan başında ayakkabısız yürüyen bir çocuk ne kadar şüphe çekebilirse o kadar şüphe çekiyordum. Çantam para doluydu. Kendime ayakkabı aldım. Şehirde dolaştım. Kimse bana bakmadı. Kimse beni fark etmedi. Sokak tabelalarını takip ederek Paddington İstasyonu'na kadar yürüdüm. Altı yıldır Londra'da yaşadığım hâlde nasıl işlediğine dair zihinsel bir haritam yoktu. Yine de oraya ulaşmayı başardım. Cornwall'a giden trene bilet aldım. Çılgıncaydı çünkü annemin numarası yoktu bende. Bir adres falan da yoktu. Kasabasının adını bile bilmiyordum. Ama hatırladığım bir şeyler vardı, buraya taşındıktan hemen sonra bizi ziyarete geldiğinde bahsettiği şeyler. Onu son görüşümüzde. Onu ziyarete gittiğimizde bizi götüreceğini söylediği bir sahil restoranı vardı mesela; mavi dondurma ve dondurulmuş içecekler satan restoran. Bir sürü sörfçü olduğunu, dairesinin penceresinden onları izlediğini söylemişti. Hemen yan tarafında sıra dışı bir sanatçının oturduğunu, bahçesinin renkli mozaiklerden yapılmış fallik heykellerle dolu olduğunu söylemişti. Sokağının köşesinde balık ve patates kızartması satan bir yer olduğundan ve Londra'ya giden hızlı treni kaçırdığı için on sekiz istasyonun tamamından geçmek zorunda kaldığından bahsetmişti.

“Dolayısıyla evet, ona giden yolu buldum. Penreath'e, annemin sokağına, dairesine.”

Bu anıyla gözleri doldu, parmakları tekrar önündeki sigara paketine uzandı. Yeni bir sigara aldı, yaktı ve içine çekti.

“Annem kapıya gelip beni orada gördü.” Her sözcükte sesi çatallanıyor, kesik kesik nefes alıyordu. “Beni orada gördü ve içeri çekti, doğruca içeri çekip uzun, upuzun bir süre sarıldı. Nefesinde bayat alkol kokusunu alabiliyordum; o da mükemmel değildi, biliyordum, bizi neden almaya gelmediğini biliyordum ama artık bitmişti işte, onu da biliyordum. Güvendeydim.

“Beni içeri aldı, kanepesine oturttu ve evi, yani, biraz dağınıktı, her yerde eşyalar vardı. O zamanlar öyle bir şeye alışkın değildim; boşlukla, hiçlikle yaşamaya alışkındım ben.

“Oturabilmem için kanepedeki bir şeyleri çekti ve sonra, ‘Phin? Phin nerede?’ diye sordu.

“Sonra tabii durdum. Çünkü onu orada, odasında kilitli hâlde bırakıp kaçmıştım, gerçek buydu. Ona neden odasında kilitli olduğunu açıklarsam diğer şeyleri de açıklamam gerekecekti. Anneme baktım, o kadar yaralıydı ki... Ben de çok yaralıydım. Ona her şeyi anlatmalıydım. Ama yapamadım işte. Ben de ona yetişkinlerin bir intihar anlaşması yaparak kendilerini öldürdüklerini; Henry, Lucy ve Phin’in hâlâ evde seninle birlikte olduklarını söyledim. Polis in yolda olduğunu. Her şeyin yoluna gireceğini. Tamam, biliyorum, gülünç geliyor. Ama nerede olduğumu, neler yaşadığımı unutma. Bağlılığım zedelenmişti. Biz çocukların yıllardır birbirimizden başka kimse olmamıştı. Lucy’yle ayrılmaz ikiliydik, gerçek kız kardeşler kadar yakındık... yani işte o hamile kalana kadar.”

“Lucy mi?” dedi Libby. “Lucy hamile mi kaldı?”

“Evet,” dedi Clemency. “Ben sanmıştım ki... Bilmiyor muydun?”

Libby’nin kalbi hızla atmaya başladı. “Neyi bilmiyor muydum?”

“Lucy’nin...”

Ama Libby onun ne diyeceğini çoktan anlamıştı. Elleri boğazına gitti. “Lucy’nin ne?”

“Annen olduğunu.”

Libby, Clemency’nin sigara paketindeki ağız kanseri fotoğrafına dikti gözlerini; bütün o korkunç, tiksindirici detayları ezberlemeye, içinde kabaran mide bulantısını engellemeye çalıştı. Annesi Priscilla Presley saçlı o güzel sosyetik kadın değildi. Annesi ergen bir kızdı.

“Babam kimdi?” diye sordu biraz zaman geçince.

Clemency özür diler gibi baktı ve “Baban... babamdı,” dedi. Libby başıyla onayladı. Bir yanı bunu bekliyordu zaten.

“Lucy kaç yaşındaydı?”

Clemency'nin çenesi göğsüne düştü. "On dört yaşındaydı. Babam da kırklarındaydı."

Libby ağır ağır gözlerini kırptırdı. "Peki durum?.. Yani ona?.."

"Hayır," dedi Clemency. "Hayır. Lucy'ye göre değil. Ona göre durum..."

"Karşılıklı mı?"

"Evet."

"Ama çok gençmiş. Yani yasal olarak yine de tecavüz bu."

"Evet. Ama babam... o çok karizmatikti. İnsana kendini özel hissettiren bir tarzı vardı. Ya da değersiz hissettiren. Özel insanlardan olmak her zaman daha iyiydi tabii. Yani, artık nasıl olduğunu anlayabiliyorum. Anlayabiliyorum... Ama bu durumdan nefret etmediğim anlamına gelmiyor. Nefret etmiştim. Bu yüzden babamdan nefret etmiştim. Lucy'den de."

Bir süre sessiz kaldılar. Libby son birkaç dakikada ortaya çıkanları sindirmeye çalıştı. Annesi ergen bir kızdı. Şimdilerde kim bilir dünyanın neresinde olan orta yaşlı bir kadına dönüşmüş bir ergen. Babası pis ihtiyarın tekiydi, çocuk istismarcısı, hayvan. Tam bunu düşünürken telefonundan gelen bir bildirim sesiyle irkildi. Tanımadığı bir numaradan gelen bir WhatsApp mesajıydı.

Telefonunu alırken Clemency'ye, "Pardon," dedi. "İzin verirsen?"

Mesajda bir fotoğraf vardı. Altında, *Seni burada bekliyoruz! Geri dön!* yazıyordu.

Libby fotoğrafın çekildiği yeri tanıdı. Cheyne Walk'taki evdi. Orada, yerde oturmuş ve ellerini objektife uzatmış bir kadın vardı: zayıf, koyu saçlı, epey bronzlaşmış. Kolsuz bir yelek giymişti ve kaslı kollarını çevreleyen dövmeleri vardı. Solunda güzel, genç bir oğlan duruyordu; o da koyu saçlıydı ve epey bronzlaşmıştı. Altın sarısına çalan bukleleri olan buğday tenli ve yemyeşil gözlü muhteşem bir kız çocuğu vardı bir de. Yerde,

hemen ayaklarının dibinde de sıcaktan soluk soluğa kalmış, kahverengili, siyahlı, beyazlı bir köpek duruyordu.

Fotoğrafın ön planında kamerayı kol mesafesinde tutan ve bembeyaz dişleriyle objektife gülümseyen adamsa Phin olduğunu iddia eden adamdı. Libby ekranı Clemency'ye döndürdü.

“Yoksa?..”

“Aman Tanrım.” Clemency parmağının ucunu ekrana yaklaştırıp kadını gösterdi. “Bu o! Lucy bu!”

Libby de parmaklarını kullanarak ekranda kadının yüzünü büyüüttü. Lucy, Martina'ya, kısa bir süreliğine annesi sandığı kadına benziyordu. Koyu tenini ve parlak siyah saçlarını annesinden almıştı ama onun saçlarının ucunda hafif bir kahverengilik vardı. Alnı hafif çizgiliydi. Gözleri tıpkı Martina'ninkiler gibi koyu kahverengiydi. Oğlununki de öyle. Kadın yıpranmış görünüyordu, yorgun görünüyordu. Kesinlikle çok güzel görünüyordu.

* * *

Beş saat sonra Cheyne Walk'a vardılar.

Libby kapının önünde çantasının gözündeki anahtarlara dokundu. Öylece eve girebilirdi; sonuçta orası onun eviydi. Ama sonra birden farkına vardığı şeyle yutkundu. Burası onun evi değildi. Hiç olmamıştı. O ev Martina ve Henry'nin bebeğine aitti. Hiç doğmamış bir bebeğe.

Anahtarları çantasına geri koydu ve WhatsApp mesajındaki numarayı aradı.

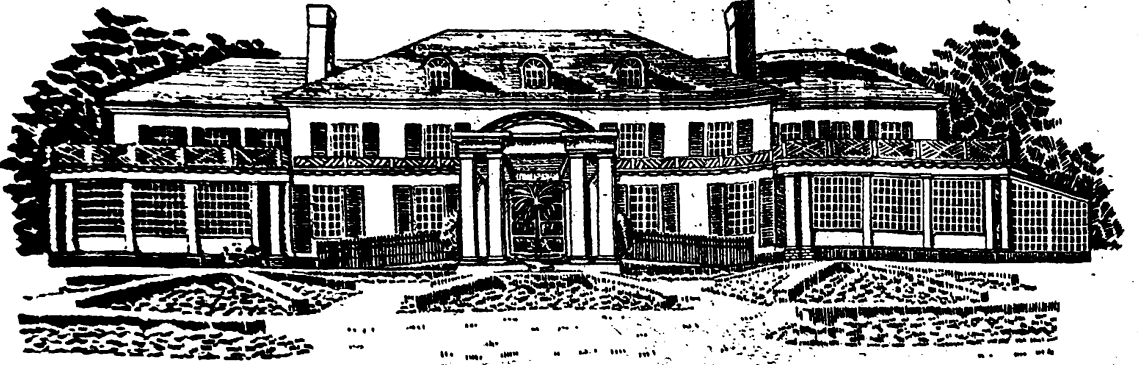
“Alo?”

Bir kadın açtı. Sesi yumuşak ve melodikti.

“Acaba... Lucy'yle mi görüşüyorum?”

“Evet,” dedi kadın. “Siz kimsiniz?”

“Ben... Ben Serenity.”

Lucy telefonu bırakıp Henry'ye baktı.

"Burada."

Birlikte kapıya yöneldiler.

Dışarıdaki insanların sesini duyan köpek havlamaya başlayınca Henry onu kucağına alıp süsmesini söyledi.

Eli kapı koluna giderken Lucy'nin kalbi hızla atıyordu. Saçına dokundu, düzeltti. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

İşte oradaydı. Ardında bırakmak zorunda kaldığı kızı. Ona geri dönmek için adam öldürmek zorunda kaldığı kızı.

Ortalama boyda, ortalama irilikte, Harrods beşiğinde bıraktığı tıknaz bebekle alakası olmayan kızı. Yumuşacık sarı saçları vardı ama kıvırcık değildi. Gözleri maviydi ama terk etmek zorunda kaldığı bebeğinki gibi soluk bir mavi değildi. Pamuklu bir şort, kısa kollu bir bluz, lastik tabanlı pembe bez ayakkabı vardı üzerinde. Çimen yeşili bir çantayı gövdesine yapıştırarak sımsıkı sarmıştı. Uçlarında kristal taneleri sallanan küçük, altın küpeleri vardı. Makyaj yapmamıştı.

"Serenity?.."

Başıyla onayladı. "Ya da Libby. Mesaili işimde." Hafif bir kahkaha attı.

Lucy de güldü. "Libby. Tabii. Sen Libby'sin. İçeri gelsene. Gel hadi."

Ona sarılma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Onun yerine elini omzuna koyarak koridor boyunca yönlendirdi.

Serenity'nin arkasında iri, yakışıklı, sakallı bir adam vardı. Serenity onu Miller Roe olarak tanıttı. "Arkadaşım," dedi.

Lucy hepsini çocuklarının gerginlikle beklediği mutfağa götürdü.

"Çocuklar," dedi. "Bu Serenity. Ya da Libby. Ve Libby..."

"Bebek mi?" dedi Marco fal taşı misali açılan gözleriyle.

"Evet, bebek Libby."

"Hangi bebek, anne?" diye sordu Stella.

"Çok küçükken doğurduğum bebek. Londra'da bırakmak zorunda kaldığım bebek. Kimseye ama kimseye bahsetmediğim bebek. O sizin ablanız."

Marco'nun da Stella'nın da ağızları beş karış açık kaldı. Libby onlara el salladı. Tuhaf bir an yaşandı. Ama sonra Marco, "Biliyordum! Başından beri biliyordum! Telefonunda gördüğüm andan beri! Senin bebeğin olduğunu biliyordum. Biliyordum işte!" dedi.

Ayağa kalkıp mutfak boyunca koşturdu ve Lucy bir an onun kaçtığını, onlardan sakladığı bir bebeği olduğu için ona öfkелendiğini sandı ama Marco Libby'ye doğru koşup kollarını beline doladı, ona sımsıkı sarıldı ve Lucy, Marco'nun başının yukarısına bakınca Libby'nin gözlerinin hem şaşkınlıkla hem de zevkle irileştiğini gördü. Libby, Marco'nun başına dokunarak Lucy'ye gülümsedi.

Sonra, tabii ki Marco yaptı diye Stella da aynısını yaptı ve Libby'nin bacaklarına yapıştı. İşte, diye düşündü Lucy, karışındalar. Üç çocuğu. Bir arada. En sonunda. Elleriyle ağzını kapayarak orada dikilirken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Chelsea, 1994

Tamamen kalpsizlik değil, Serenity, emin ol.

Doğduğun gün parmağımı tutmana nasıl izin vermiştim, sana bakıp da içimde bir şeylerin tomurcuklandığını hissetmiştim, hatırlasana. İki gece önce seninle yüz yüze geldiğimizde yine aynı şeyi hissettim. Benim için hâlâ o bebedin sen; o masumiyet, o hesapsızlık var hâlâ üzerinde.

Ama bir şey daha var.

Onun mavi gözlerini, o bembeyaz tenini, uzun ve koyu kirpiklerini almışsın.

Lucy'ye pek benzemiyorsun.

David Thomsen'a hele hiç benzemiyorsun.

Tıpkı bahansın.

Geçmişe dönüp bakınca tam burnumun dibindeyken bunu anlamamış olmam çok gülünç. O dökülen sarı buklelerin, mas-mavi gözlerin ve dolgun dudakların. David nasıl görmedi bunu? Birdie nasıl göremedi? Kimse nasıl anlamadı? İnanması güç olduğundandı herhâlde. Hatta akla getirmesi bile imkânsızdı.

Kardeşimin aynı anda hem David'le hem de Phin'le yat-
tığını düşünmek.

* * *

Birdie'nin partisinden sonraki güne kadar ben de anlayamadım.

Lucy ve ben ne yapacağımıza henüz karar vermemiştik. Phin odasında çırpınıp duruyordu, ben de güvende tutabilmek için onu radyatöre bağlamıştım. Kendi iyiliği için.

Lucy afallamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı.

“Kendine zarar verecek,” dedim dürüstçe. “Sadece onunla ne yapacağımıza karar verene kadar.”

Sen Lucy'nin kollarındaydın. Ben bir gece önce seni Birdie'nin kollarından aldığımdan beri bir an bile ayrılmamıştınız.

“Onun için yardım çağırmalıyız.”

“Evet. Çağırmalıyız. Ama öte yandan insanları öldürdüğümüzü ve hapse girebileceğimizi de unutmamalıyız.”

“Ama o bir kazaydı,” dedi Lucy. “Hiçbirimiz kimseyi öldürmek istemedik. Polis bunu anlayacaktır.”

“Hayır. Anlamazlar. Hiçbir istismar kanıtı yok ki elimizde. Burada olanlara dair hiçbir kanıt yok. Sadece olaylara dair kendi bakış açımız var.”

Ama sonra durdum. Lucy'ye baktım, sana baktım ve düşündüm: İşte oradaydı. Yardım istemeye karar verirsek ihtiyacımız olan kanıt, istismarın kanıtı karşımdaydı. *Tam karşımda.*

“Lucy. Bebek,” dedim. “Bebek istismara uğradığının kanıtı. On beş yaşındasın. Bebek doğduğunda on dörttün. DNA testi yapabilirler. Babasının David olduğunu kanıtlayabilirler. Sen de onun sana çocukluğundan beri tekrar tekrar tecavüz ettiğini söylersin. Birdie'nin onu cesaretlendirdiğini söylersin. Sonra da bebeğini çaldıklarını. Yani zaten bir bakıma doğru da. Sonra ben de derim ki... Yetişkinleri böyle bulduğumu

söylerim. Sahte bir not bırakır, yaptıklarından utandıklarını vazarım. Bize yaptıklarından utandıklarını.”

Birden bundan kurtulabileceğimiz hissiyle doldu içim. Buradan çıkabilirdik, hapse girmezdik, Phin iyileşirdi, Lucy bebeğini elinde tutardı ve herkes bize iyi davranırdı.

Ama Lucy birden, “Henry,” dedi. “Serenity’nin David’den olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Tanrım, nasıl da kerizdim, *hâlâ* anlamamıştım. “Ah, peki, o zaman kimden olabilir ki?” diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra taşlar yerine oturdu. İlk başta güldüm. Sonra kusmak istedim. Sonra da, “Cidden mi? Sen? Ve Phin? Gerçekten mi?” dedim.

Lucy başıyla onayladı.

“Ama nasıl?” diye sordum. “Ne zaman? Anlamıyorum.”

Başını eğdi ve “Odasında. Sadece iki kere,” dedi. “Ne biliyim, bir tür rahatlama şeysi gibiydi. Ona gittim çünkü onun için endişeleniyordum. Çünkü çok hasta görünüyordu. Ama sonra kendimizi birden...”

“Aman Tanrım! Seni *orospu!*”

Beni sakinleştirmeye çalıştı ama onu ittim. “Uzak dur benden. İğrençsin. Hastasın ve iğrençsin. Fahişenin tekisin sen. İğrenç, sefil bir fahişe.”

Evet, biraz abartmıştım. Herhangi bir insan evladından o gün Lucy’den tiksindiğim kadar tiksinnmem nadiren görülen bir şeydir.

Ona bakamıyordum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Ne zaman bir şey düşünmeye çalışsam, ne zaman bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışsam zihnimi Lucy ve Phin’in görüntüleriyle doluyordu: Lucy’nin üzerine çıkmış Phin, onu öpen Phin, çatıda tuttuğum o ellerini kız kardeşimin bedeninde gezdiren Phin. Hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Hiç böylesi bir nefret, kırılmanlık ve acı duymamıştım.

Birini öldürmek istiyordum. Hem de bu kez bilerek.

Phin'in odasına gittim. Lucy beni durdurmaya çalıştı. Onu kendimden uzaklaştırdım.

“Doğru mu?” diye haykırdım Phin'e. “Lucy'yle yattığın doğru mu?”

Bana boş boş baktı.

“Doğru mu?” diye haykırdım yine. “Söyle!”

“Beni çözene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi. Sesi yorgun geliyordu. Sanki silinip gitmek üzereymiş gibi. Birden öfkemin dağılmaya başladığını hissettim ve gidip yatağının dibine oturdum.

Başımı ellerimin arasına aldım. Başımı kaldırıp baktığımda gözleri kapalıydı.

Bir sessizlik ânı oldu.

“Ölüyor musun, Phin?” diye sordum.

“Sikeyim. Bilmiyorum.”

“Buradan çıkmamız gerek,” dedim. “Kendini toplamalısın. Cidden.”

“Yapamam.”

“Ama mecbursun.”

“Beni burada bırakın. Ölmek istiyorum.”

İtiraf etmem gerekir ki o an yastığı yüzüne koyup bastırabileceğimi, yüzümü yüzüne yanaştırıp son nefesini içime çekebileceğimi, kulağına yatıştırıcı sözler fısıldayabileceğimi, ona boyun eğdirebileceğimi, yaşam gücünü çekebileceğimi, gücünü kendime alabileceğimi düşündüm. Ama şunu unutma, annemin doğmamış bebeği dışında –ki sonraki yıllarda bunu epey bir araştırdım Google'da ve gerçekten sağlıklı bir hamileliği maydanoz kullanarak sonlandırmak çok zormuş– kasten kimseyi öldürmedim. Ben karanlık bir insanım, Serenity, bunu biliyorum. Diğer insanların hissettiği şekilde hissetmiyorum. Ama müthiş bir şefkat ve sevgi kapasitesi var bende.

Phin'i kimseyi sevmediğim kadar sevdim.

Bileğini radyatörden çözdüm ve yanına uzandım.

“Beni hiç sevdin mi? Bir an için bile olsa?” dedim.

“Seni hep sevdim, neden sevmeyeyim ki?” dedi.

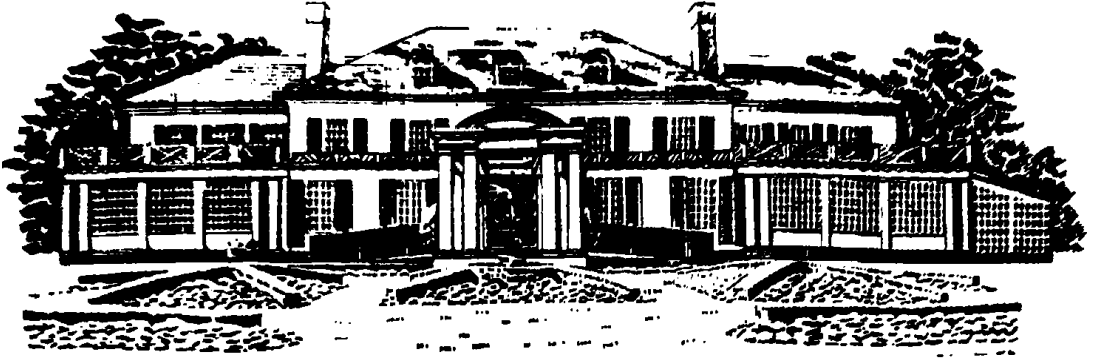
Sorusunu düşünmek için duraksadım. “Ben seni sevdiğim için? Biraz fazla sevdiğim için?”

“Sinir bozucu,” dedi ve silikleşen sesinde buruk bir neşe tınısı vardı. “Çok sinir bozucu.”

“Evet,” dedim. “Anlayabiliyorum. Özür dilerim. Babanın senin beni Thames’e ittiğini sanmasına çanak tuttuğum için özür dilerim. Seni öpmeye çalıştığım için özür dilerim. Sinir bozucu olduğum için özür dilerim.”

Ev etrafımızda gıcırdadı ve inledi. Sen uyuyordun. Lucy seni annemlerin giyinme odasındaki eski beşiğe yatırmıştı. O sıra otuz altı saattir ayaktaydım ve sessizlik, Phin’in soluklarının sesi beni hızla derin bir uykuya çekti.

İki saat sonra uyandığımda Lucy’yle Phin gitmişti ve sen beşiğinde uyuyordun.

Libby, Lucy'ye baktı, Fransa'dan İngiltere'ye onca yoldan getirdiği sevgi dolu çocuklarla sarılı bu kadına. Köpeğini bile getirmişti. Belli ki sevdiği insanları ardında bırakan insanlardan değildi. "Beni neden bıraktın?" diye sordu.

Lucy ânında başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır," dedi. "Hayır. Hayır. Ben seni bırakmadım. Seni kesinlikle bırakmadım. Ama Phin çok hastaydı ama sen sağlıklı ve iyiydin. Ben de seni beşiğine koydum, sen uyuyana kadar bekledim ve tekrar Phin'in odasına gittim. Henry uyuyakalmıştı. Phin'i nihayet ayağa kalkmaya ikna ettim. O çok ağırdı, bense çok güçsüzdüm. Onu evden çıkarıp babamın doktorunun evine götürdüm. Dr. Broughton'a. Çocukken beni oraya götürdüklerini hatırlıyordum. Hemen köşedeydi. Kıpırmızı bir kapısı vardı. Hatırlıyordum. Gece yarısına geliyordu saat. Adam üzerinde bir sabahlıkla kapıya geldi. Ona kendimi tanıttım. Sonra da dedim ki" –bunu hatırlayınca buruk bir kahkaha attı– "dedim ki, 'Param var! Size ödeme yapabilirim!'"

"İlk başta öfkeli gibiydi. Sonra Phin'e baktı, şöyle iyice bir baktı ve 'Aman, aman, aman,' dedi. Mırıldana mırıldana hızla

yukarı çıktı; az sonra gömleğini, pantolonunu falan giymiş hâlde döndü.

“Bizi muayenehanesine götürdü. Işıkların hepsi sönüktü. Hepsini yaktı, iki sıra şerit ışık, aynı anda parladı. Elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Sonra Phin’i bir yatağa yatırıp yaşamsal bulgularını kontrol etti ve bana neler döndüğünü sordu. ‘Annenler nerede?’ dedi. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Ben de ‘Gittiler,’ dedim. Bana yandan bir bakış attı. Hani sanki, *O meseleye sonra döneceğiz*, der gibi. Sonra birini aradı. Durumu karşısındakine anlattığını duydum. Bir sürü tıbbi jargon. Yarım saat sonra genç bir adam geldi. Dr. Broughton’ın hemşiresi. Bir sürü test yaptılar. Hemşire gecenin bir yarısı laboratuvara götürülecek bir çanta dolusu örneklerle çıkıp gitti. İki gündür uyumuyordum. *Yıldızları görüyordum*. Dr. Broughton bana sıcak çikolata yaptı. O fincan... Biliyorum, çılgınca gelecek ama hayatımda içtiğim en güzel sıcak çikolataydı. Danışma odasındaki kanepeye oturdum ve uyuyakaldım.

“Uyandığımda saat sabahın beşiydi ve hemşire laboratuvarından dönmüştü. Phin’e serum takmışlardı ama gözleri açıktı. Dr. Broughton bana Phin’in zafiyet geçirdiğini söyledi. Epey bir sıvı alıp biraz da dinlenirse iyi olacağını söyledi.

“Başımınla onayladım ve ‘Babası öldü. Annesinin nerede yaşadığını bilmiyorum. Bir bebeğimiz var. Ne yapacağımı bilmiyorum,’ dedim.

“Ona bebeğimiz olduğunu söyleyince yüzü düştü. ‘Yüce Tanrım. Kaç yaşındasın sen?’ diye sordu.

“Ben de on beş yaşında olduğumu söyledim.

“Bana tuhaf bir bakış atarak, ‘Bu bebek nerede?’ diye sordu.

“‘Evde. Abimle birlikte,’ dedim.

“‘Peki annenle baban? Onlar nereye gitti?’

“‘Öldüler,’ dedim.

“İç geçirdi. ‘Bilmiyordum. Çok üzüldüm,’ dedi. Sonra da, ‘Bak,’ diye devam etti. ‘Burada neler dönüyor bilmiyorum ama

hiçbirine bulaşmak istemiyorum. Ama sen bu çocuğu kapıma getirdin ve ona karşı sorumluluklarım var. O yüzden onu bir süre burada tutalım. Yerim var.’

“Sonra ben geri gitmek, sana dönmek istediğimi söyledim ama doktor, ‘Sen de kansız görünüyorsun. Seni bırakmadan önce sana da birkaç test yapmak istiyorum. Bir şeyler de yersin,’ dedi.

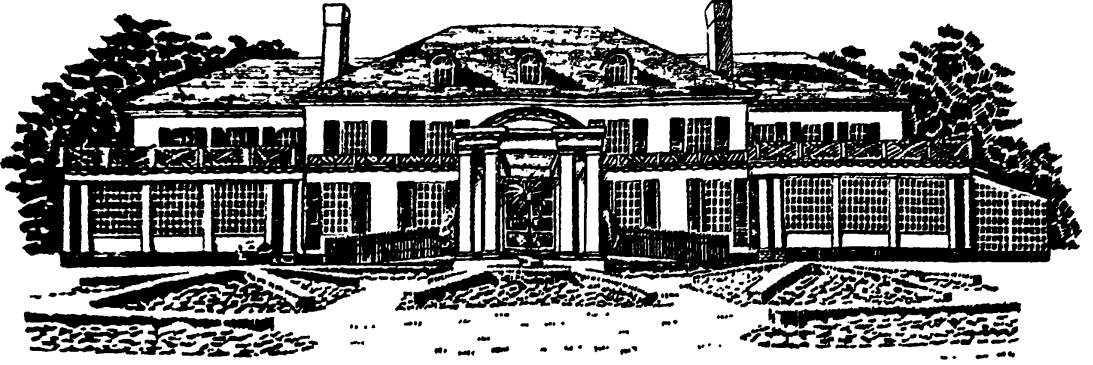
“Bana bir kâse gevrekle bir muz verdi. Biraz kan aldı, tansiyonumu ölçtü, pazarda at beğenir gibi dişlerime ve kulaklarıma baktı.

“Bana susuz kaldığımı ve bir süre gözlem altında kalıp sıvı almam gerektiğini söyledi.”

Lucy başını kaldırıp Libby’ye baktı. “Çok ama çok özür dilerim. Ama doktor bana artık eve gidecek kadar iyi olduğumu söylediğinde her şey bitmişti. Polis gelmişti, sosyal hizmetler gelmişti, sen gitmiştin.”

Gözleri yaşlarla doldu.

“Çok geç kalmıştım.”

Chelsea, 1994

Sana bakan bendim, Serenity. Geride kaldım ve sana ezilmiş muz, soya sütü, yulaf lapası ve pilav yedirdim. Bezlerini değiştirdim. Sana ninni söyledim. Birlikte uzun saatler geçirdik; sen ve ben. Lucy ve Phin'in geri gelmeyeceği açıktı ve biraz daha kalırsam mutfaktaki cesetler çürümeye başlayacaktı. Birilerinin şimdiye kadar çoktan yetkililere ulaşmış olabileceğinden şüpheleniyordum. Benim de gitme vaktimin geldiğinin farkındaydım. İntihar notuna birkaç cümle daha ekledim. "Bebeğimizin adı Serenity Lamb. On aylık. Lütfen iyi insanlara verilmesini sağlayın." Notu yazdığım kalemi annemin eline tutuşturdum, sonra geri alıp masanın üzerine, notun yanına bıraktım. Seni besledim, bezini değiştirdim.

Sonra, tam çıkıp gidecekken ceketimin cebinde Justin'in tavşan ayağını hissettim. Öyle şeylere pek inanmazdım, üstelik Justin'in odasından aldığımndan beri bana şans getirdiği de söylenemezdi ama yine de şans getirmesi için oraya koydum. Senin için en iyisini diledim, Serenity. O evdeki tek saf şe

sendin, tüm o yaşananlardan doğan tek güzel şey. O yüzden tavşan ayağını alıp yanına tikiştirdim.

Sonra seni öptüm ve “Hoşça kal, tatlı bebek,” dedim.

Evden çıkarken arka kapıyı kullandım; üzerimde babamın eski Savile Row takımlarından biri, ayağымda da Jermyn Street ayakkabıları vardı. İnce kravatu babamın eski gömleklerinden birinin yakasına geçirmiş ve saçlarımı yandan ayırmıştım. Çantam nakit para ve mücevherle doluydu. Sabah güneşine adım atarak yorgun tenimde altın sarısı güneşi hissettim. Bir telefon kulübesi bulup 999’u aradım. Sesimi değiştirerek polisler komşularım için endişelendiğimi, bir süredir onları görmediğimi, bir bebek ağlaması geldiğini söyledim.

King’s Road’a yürüdüm; dükkânlar hâlâ kapalıydı. Victoria İstasyonu’na kadar yürümeye devam ettim ve orada üzerimdeki Savile Row takımla salaş bir kafeye oturup bir fincan kahve söyledim. Daha önce hiç kahve içmemiştim. Gerçekten istiyordum içmeyi. Kahve geldi, tadına baktım ve iğrenç buldum. İçine iki paket şeker döktüm ve zorla içtim. İsimsiz bir otel bulup üç gecelik ödeme yaptım. Kimse yaşımı sormadı. Kayıt bırakırken *Phineas Thomson* adını kullandım. O’yla Thomson. E’yle Thomsen değil. Bir dereceye kadar Phin olmak istemiştim. Tamamen değil.

Oteldeki odamda televizyon izledim. Haber bülteninin sonunda kısa bir haber metni geçti. Üç ceset. İntihar anlaşması. Tarikat. Sağlıklı hâlde bulunan ve gözetim altına alınan bir bebek. Kaybolduğuna inanılan çocuklar. Polisin araştırması sürüyordu. Ellerindeki fotoğraflar, ilkokuldaki son senemizden kalma fotoğraflardı. Ben on yaşındaydım ve arkalarla yanların kısacık kesildiği bir saç modelim vardı. Lucy sekiz yaşındaydı ve perçemli, küt saçları vardı. İkimiz de tanınmazdık. Phin’den ya da Clemency’den hiç bahsetmemişlerdi.

Rahat bir nefes aldım.

Peki sonra ne oldu? On altı yaşında ucuz bir otel odasında iç çamaşırımla naylon bir örtünün üzerinde haberleri izleyen hâlimle şimdiki orta yaşlı hâlim arasında ne oldu?

Öğrenmek istiyor musun? Umurunda mı?

Eh, iş buldum. Pimlico'da bir elektrikçiye çalıştım. İşe zamanında gelip gittiğim sürece geçmişimi hiç umursamayan çılgın bir Bagladesli aileydi sahibi.

Bir bekâr odasına taşındım. Kodlama kitapları ve bir bilgisayar alıp geceleri tek başıma çalıştım.

O sıralar internet artık her yerdeydi ve cep telefonları vardı, ben de elektrikçiden ayrılmış, Oxford Caddesi'ndeki Araç Telefonu Ardiyesi'nde işe girmiştım.

Marylebone'da kiralar henüz makulken orada tek odalı bir daire tuttum. Saçlarımı sarıya boyamaya başladım. Spor yaptım. Biraz kaslandım. Geceleri kulüplere gidip yabancılarla seviştim. Âşık oldum ama herif beni dövdü. Tekrar âşık oldum ama adam beni terk etti. Dişlerimi beyazlattım. Tropik balıklar aldım. Öldüler. Yeni bir internet şirketinde işe girdim. İlk başta beş kişiydik. Üç yıl içinde elli kişi olmuştuk ve ben altı haneli rakamlar kazanıyordum, kendime ait bir ofisim vardı.

Marylebone'da üç odalı bir ev satın aldım. Âşık oldum. Adam bana çirkin olduğumu, kimsenin beni sevmeyeceğini söyledi, sonra da beni terk etti. Burun ameliyatı oldum. Kırpiklerimi uzattım. Dudaklarımı birazcık doldurttum.

Sonra 2008'de annemle babamın orijinal vasiyetnamesindeki anterli kâğıtta gördüğüm hukuk danışmanına gittim. Çok uzun bir süre Cheyne Walk'u ve orada yaşananları zihnimin karanlık köşelerine kilitlemeye, biraz ödünç alınmış olsa da yeni bir kimlikle yepyeni bir yaşam kurmaya çalışmıştım. O zavallı Henry Lamb'le ya da onun geçmişiyle bir alakam olsun istemiyordum. Benim için ölüydü o. Ama yaşlanıp iyiden iyiye durulmaya başladıkça seni daha sık düşünür oldum; nerede

olduğunu, kim olduğunu, mutlu olup olmadığını merak etmeye başladım.

Haberlerden biliyordum, seni Martina ve Henry Lamb'in çocuğu sanmışlardı. Benim yazdığım "intihar notu" itibara değer görülmüş ve aksini ispatlayacak bir DNA testi yapılmamıştı. Ailemin vasiyetindeki şartları hatırlayınca belki günün birinde hayatıma geri dönersin diye düşündüm. Ama güven fonu hâlâ hukuk danışmanlarının elinde mi, hiç bilmiyordum. David annemi tamamen kontrolü altına aldığı o dönemde şartları değiştirecek bir şey yapmış mıydı emin değildim.

O sırada artık otuzlu yaşlarımdaydım. Uzun boylu, sarışın, iri yarı ve bronzdum. Kendimi Phineas Thomson olarak tanıttım. "Eskiden tanıdığım bir aileyle ilgili bilgi arıyorum. Sanırım hukuk danışmanları sizdiniz. Lamb ailesi. Cheyne Walk," dedim.

Genç bir kadın birkaç kâğıdı karıştırdı, klavyesinde birkaç tuşa bastı, bana ailenin güven fonunu yönettiklerini ama daha fazlasını söyleme yetkisi olmadığını söyledi.

Orada tatlı bir çocuk vardı. Resepsiyonda otururken gözüme kestirmiştim onu. Öğle molasına kadar ofisin dışında bekledim ve adam ofisten çıkarken onu yakaladım. Adı Josh'tı. Ne olacaktı ki? Bugünlerde herkesin adı Josh.

Onu daireme götürdüm, onun için yemek yaptım, onu becerdim ve tabii ki ben onu sırf kullandığım için adam bana sırılsıklam âşık oldu. Ben de ona âşıkmişim gibi davrandım ve belgeleri bulmasını, kopyalamasını ve bana getirmesini sağlamam bir aydan kısa sürdü.

İşte oradaydı, siyah beyaz, tıpkı annemle babamın ben küçükük bir bebekken ve Lucy daha ortalarda bile yokken yazdığı gibi. Cheyne Walk No:16 ve içindeki her şey, en büyükleri yirmi beş yaşına gelene kadar Martina ve Henry Lamb'in çocukları için güven fonunda tutulacaktı. David bu meseleye el atamamıştı demek ve görünüşe bakılırsa Lucy de ortaya çı-

kıp hak iddia etmemişti. Güven fonu hâlâ oradaydı, hazırdu ve bekliyordu, senin yirmi beşine girmeni bekliyordu. Senden daha kuşkucu biri, kendi mirasımı ellerinden almak için seni bulmak istediğimi düşünebilir. Sonuçta benim Henry Lamb olduğumu kanıtlamam mümkün değil, o yüzden evde şahsen hak iddia edemem ama sen hayatımdayken hakkım olanı elde etme şansım olur. Ama biliyorsun, mesele aslında para değildi. Çok param var. Mesele daha çok bir defteri kapamakla alakalıydı. Ve seninle ilgiliydi, Serenity; seninle aramızdaki o bağla.

O yüzden bu sene haziran ayında nehrin karşısındaki Airbnb'yi kiraladım. Bir dürbün aldım ve terastan izleyip durdum.

Bir sabah arka taraftan Cheyne Walk'taki eve girip bütün gün çatıda Birdie'nin iskeletini o mumya örtülerinden söktüm. Küçük kemiklerini ayırdım. Siyah bir poşete koydum hepsini. Gece karanlık çökünce de poşeti Thames'e attım. Şaşırtıcı derecede küçüktü. Geceyi eski şiltemde geçirdim ve ertesi sabah da Airbnb'ye döndüm. Derken, dört gün sonra sen geldin. Sen ve hukuk danışmanı. Tahta perdeyi çektiniz. Kapıyı açtınız. Sonra arkanızdan kapadınız.

Rahatlayarak nefesimi bıraktım.

Nihayet.

Bebek dönmüştü.

Libby, Lucy'ye baktı. "Phin'e ne oldu peki? Sen onu Dr. Broughton'da bıraktıktan sonra? O, yani, nasıl desem? İyileşti mi?"

"Evet," dedi Lucy. "İyileşti."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Bildğim kadarıyla evet."

Libby elleriyle ağzını kapadı. "Aman Tanrım," dedi. "Nerede peki?"

"Bilmiyorum. On sekiz yaşımdan beri görmedim. Birkaç sene Fransa'da birlikteydik. Sonra irtibatımız koptu."

"İkiniz birden nasıl Fransa'ya gittiniz?" diye sordu Libby.

"Dr. Broughton götürdü bizi. Daha doğrusu birine götürttü. Dr. Broughton herkesi tanıyordu sanki. O insanlardan biriydi. Hani iş bitirici derler ya, öyle. Her zaman arayabileceği bir numara vardı, isteyebileceği bir iyilik, birini tanıyan başka biri. Epey üst düzey suçluların özel doktoruydu. Sanırım bir gece önce gecenin bir köründe uyandırılıp muayenehanesinde bir kurşun yarasını tedavi etmek zorunda kalmıştı.

"Bizi haberlerde görünce de gitmemizi, uzaklaşmamızı istedi. Dr. Broughton'ın kapısını çalmamdan bir hafta sonra bana artık gidecek kadar iyi olduğumuzu söyledi. Stuart denen bir

Adam bizi Ford Transit minibüsünün arkasına saklayıp Manş Tüneli'nden geçirdi ve Bordeaux'ya kadar götürdü. Bizi bir çiftliğe, Josette denen bir kadına teslim etti. Dr. Broughton'ın bağlantılarından biriydi. Kadın çiftlik işlerine yardım etmemiz karşılığında aylarca orada kalmamıza izin verdi. Kim olduğumuzu ya da neden orada olduğumuzu sormadı.

"Phin'le ben, biz... bilirsin. Aramızda önceden yaşananlar birlikte katlandığımız durumdan dolayıldı. Tüm o şeylerden kurtulunca yeniden arkadaş olmuştuk. Hatta neredeyse abi kardeş. Ama sürekli senden bahsederdik, nasıl olduğunu merak ederdik, sana kimin baktığını; ne kadar güzel olduğundan, ne kadar iyi olduğundan, büyüdüğünde nasıl muhteşem biri olacağından, seni yaparak çok iyi yaptığımızdan bahsederdik."

"Benim için dönmeyi düşündünüz mü hiç?" diye sordu Libby dalgın dalgın.

"Evet," diye yanıtladı Lucy. "Evet. Elbette. Ya da en azından ben düşündüm. Phin daha ihtiyatlıydı, geleceği konusunda geçmişinden daha endişeliydi. Diğer şeylerden bahsetmezdik. Anne babalarımızdan, olup bitenlerden. Ben denedim ama Phin konuşmadı. Sanki hepsini tamamen silmiş gibiydi. Kapamış gibi. Sanki o şeyler hiç yaşanmamış gibi. O ilk senenin ardından iyice toparladı. Teni kavrulmuş, fit bir görünüm almıştı. İkimiz de aynı durumdaydık. Josette'in çalmadığı eski bir kemanı vardı, benim kullanmama izin verirdi. Kışları onun için çalardım, yazları çiftlik öğrenciler ve gezginlerle dolduğunda da onlar için çalardım. Kemanı kasabaya götürmeme izin verince cuma ve cumartesi geceleri keman çalarak biraz para kazanmaya başladım. Günün birinde Phin'le birlikte Londra'ya dönmek, gelip seni bulmak için kullanırız diye parayı biriktirdim.

"İki yıl kadar geçmişti ki bir sabah uyandığımda Phin'in gitliğini gördüm. Bana, 'Nice'e gidiyorum,' diye bir not bırakmıştı." Lucy iç geçirdi. "Ben yazın geri kalanını Bordeaux'da geçirdim, Nice'e otobüsle gidecek kadar para biriktirdim. Haftalarca

geceeleri plajlarda yatarak gündüzleri Phin'i bulmaya çalıştım. Sonunda vazgeçtim. Josette'in kemani bendeydi. Her gece keman çaldım. Bir pansiyonda oda tutacak kadar para kazandım. On dokuz, yirmi, yirmi bir oldum. Sonra bir adamla tanıştım. Çok zengin bir adam. Ayaklarımı yerden kesti. Evlendik. Bir bebeğim oldu. Sonra o çok zengin adamdan ayrıldım ve çok fakir bir adamla tanıştım. Bir bebeğim daha oldu. Fakir adam beni terk etti ve sonra..." Orada durdu, Libby kadının ifadesini inceledi. Bilinmez, akla bile gelmesi imkânsız bir şeyler vardı orada. Ama sonra o bakış geçti ve Lucy devam etti.

"İşte sonra doğum günün geldi ve ben de geri döndüm."

"Peki neden daha önce dönmedin?" diye sordu Libby. "Yirmi beş yaşına girdiğinde mesela? Güven fonundan haberin yok muydu?"

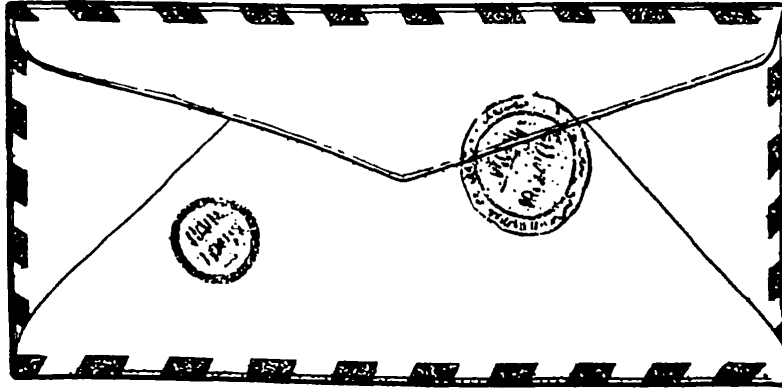
"Haberim vardı, evet," dedi. "Ama Lucy Lamb olduğuma dair hiçbir kanıt sunamazdım. Doğum belgem yoktu. Pasaportum sahteydi. Marco'nun babasıyla korkunç, korkunç bir evlilik yapmıştım. Her şey çok..." Lucy iç geçirdi. "Sonra, bilirsin, Henry ortaya çıkıp ev için hak iddia etmezse ve ben de evde hak iddia etmezsem ev otomatikman bebeğe, sana geçer diye düşündüm çünkü herkes senin annemle babamın bebeği olduğunu zannediyordu. Ben de öyle yapmaya karar verdim. Bebek yirmi beş yaşına gelene kadar bekleyecek, o zaman da onun için dönecektim. Birkaç sene önce ilk akıllı telefonumu aldığımda yaptığım ilk şey unutmamak için takvime bir hatırlatma koymak oldu. O günden sonra da her gün, her dakika bu ânı bekledim. Geri dönmeyi bekledim."

"Peki ya Phin?" diye sordu Libby çaresizce. "Phin'e ne oldu?"

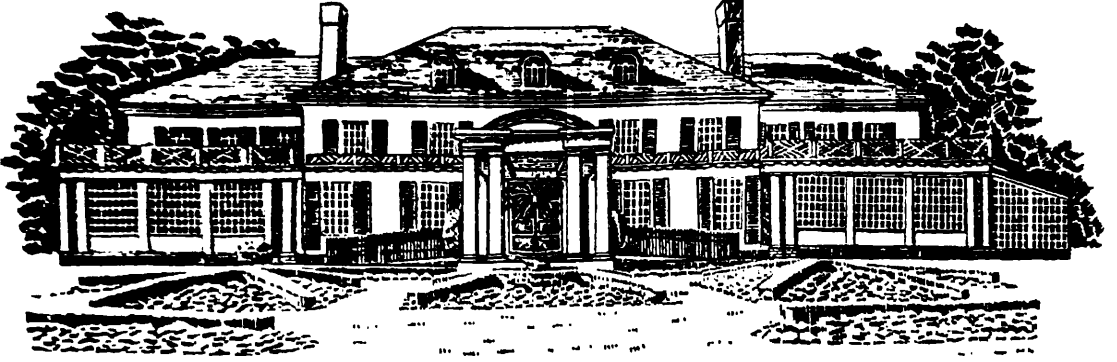
Lucy iç geçirdi. "Ancak bulunamayacağı bir yere gittiğini varsayabiliyorum. İstedığinin bu olduğunu."

Libby iç geçirdi. İşte karşısındaydı. Nihayet. Resmin tamamı. Bir parça dışında.

Babası.

IV. KISIM

Libby başparmağı telefonun üzerinde öylece oturuyordu. Gözleri sabah dokuzdan beri on beş dakikada bir yenilediği banka uygulamasındaydı.

Cheyne Walk'taki evin işlemleri o gün tamamlanacaktı.

Aylarca kimse görmek istemedikten ve fiyatı düşürdüklerinde gelen coşkulu tekliflerden, iki başarısız tapu değiş tokuşu girişiminden sonra nihayet Güney Afrika'dan trink bir alıcı çıkınca iki haftada her şey halledilmiş, pürüzler giderilmiş, imzalar atılmıştı ve böylece bir ay önce ev satılmıştı.

Yedi milyon dört yüz elli bin pound.

Ama Libby'nin hesabında hâlâ 318 pound vardı. Son masasından kalan son kırıntılar.

İç geçirerek tekrar bilgisayarının ekranına döndü. Son mutfak projesi. Mermer tezgâh üzerinde bakır kulplu küçük, şirin bir Shaker tarzı. Yeni evlilerin ilk evi. Güzel görünecekti. Keşke oralarda olup görebilseydi. Ama göremeyecekti. En azından şimdilik. O gün Northbone Kitchens'taki son günüydü.

Aynı zamanda da yirmi altıncı doğum günüydü. Gerçek yirmi altıncı doğum günü. 19 Haziran değil, 14 Haziran. Yani düşündüğünden beş gün büyüktü. Sorun değildi. Beş gün, yedi

milyon pound, bir anne, bir dayı ve iki kardeş için ödenebilecek bir bedeldi. Artık zihninde rastgele bir doğum gününe uzanan hayali basamakları tırmanmıyordu, planlanandan beş gün önce varması kimin umurundaydı?

Uygulamayı yeniledi.

Üç yüz dokuz pound. Geçen hafta yaptığı bir PayPal ödemesi hesabından düşmüştü.

Güzel bir gündü. Dido'ya baktı. "Öğlen dışarı çıkalım mı? Ben ısmarlıyorum."

Dido gözlüğünün üzerinden ona baktı ve gülümsedi. "Kesinlikle!"

"O saate kadar şu ödemenin gelmiş olup olmamasına bağlı olarak ya sandviç ve kola olacak ya da ıstakoz ve şampanya."

"İstakoz fazla abartılıyor," dedi Dido, gözlüğünü tekrar indirdi ve bakışlarını bilgisayarının ekranına çevirdi.

Saat 11'de Libby'nin telefonu vızıldadı. Lucy'den mesaj gelmişti. *Akşam görüşürüz! Saat 8'e rezervasyon yaptık!* yazmıştı.

Lucy artık Henry'yle birlikte Marylebone'daki akıllı evde yaşıyordu. Pek de anlaşıyorlardı gerçi. Yirmi beş yıl boyunca yalnız yaşamış olan Henry mekânını çocuklarla paylaşmaya zor dayanıyordu ve kedileri de köpekten nefret etmişti. Lucy çoktan ev bakmaya başlamıştı. St. Albas'ta. Libby de şehrin dışındaki yarım dönümlük bir kulübeye göz dikmişti.

Uygulamayı bir daha yeniledi.

Üç yüz dokuz pound.

Bir şeylerin ters gittiğine dair bir mesaj var mı diye e-postasını kontrol etti. Ama orada da bir şey yoktu.

Miras vergisi halledildikten sonra para üçe bölünecekti. Mirastan tamamen çekilmeyi de teklif etmişti. Orası onun evi değildi. Onların kardeşi değildi sonuçta. Ama diğerleri ısrar etmişti. "Üçte bir vermenize gerek yok," demişti Libby de. "Birkaç bin yeter." Ama yine de ısrar etmişlerdi. "Sen onların

torunusun,” demişti Lucy. “Senin de en az bizim kadar hakkın var.”

Saat 1’de Libby ve Dido mağazadan çıktılar.

“Korkarım yine sandviç olacak.”

“Güzel,” dedi Dido. “Tam sandviç havamdayım.”

Parktaki kafeye gidip güneşin altında kalan bir masaya oturdular.

“Ayrıldığına inanamıyorum,” dedi Dido. “Ortalık sensiz çok, nasıl desem, sessiz olacak diyeceğim de hiçbir zaman öyle gürültücü biri olmadın zaten ama çok... Libby’siz olacak. O güzel saçların. Düzgün yığınların.”

“Düzgün yığınlarım mı?”

“Evet, senin şu...” Eliyle düzgünce hizalanmış bir kâğıt yığını işareti yaptı. “Bilirsin. Bütün köşeleri hizalı.” Gülümsedi. “Seni özleyeceğim işte. O kadar.”

Libby ona baktı ve “Peki sen hiç ayrılmayı düşündün mü?” diye sordu. “Kulübeyi bıraktıktan sonra yani? Diğer tüm o şeyleri? Yani çalışman gerekmiyordur herhâlde, değil mi?”

Dido omuz silkti. “Sanırım gerekmiyor. Bazen de her şeyden vazgeçip bütün günü o ölene kadar ahırda Spangles’la geçirmeyi düşünüyorum. Ama sonuçta başka da bir şeyim yok. Oysa senin... Senin her şeyin var artık. Mutfakların sana vermeyeceği her şey.”

Libby gülümsedi. Bunda gerçeklik payı vardı.

Mesele sadece para değildi. Parayla alakası yoktu.

Artık kendini ait hissettiği insanlardı, onu çepeçevre sarmış aileydi. Ayrıca tüm o düzgün yığınların ve dikkatli planlamaların altında keşfettiği o insandı. Daha önce hiç gerçekten o insan olmamıştı. Kendini annesinin tutarsızlıklarını dengeleyen o insana dönüştürmüştü. Okulda uyum sağlayan. Aslında, derinlerde aynı değerleri paylaşmadığı bir grup arkadaşla uyum sağlayan. Kol mesafesindeki arkadaşlıklardan ve aptallık derecesinde kısıtlayıcı Tinder gerekliliklerinden fazlasıydı o. Hayalindeki asıl

anne babasından, spor arabası ve küçük köpekleri olan grafik tasarımcı ve moda tanıtımcısı anne babadan çok daha iyi insanlardan gelmişti dünyaya. Hayal gücü nasıl da kısıtlıydı.

Dalgin dalgin telefonundaki uygulamayı yeniden güncelledi.

Tekrar baktı. Aptalca bir rakam vardı ekranda. Aşırı anlamsız gelen bir rakam. O kadar çok sıfırı, o kadar çok hanesi vardı ki. Telefonunu Dido'ya çevirdi. "Aman. Tanrım."

Dido yüzünü elleriyle kapayıp derin bir nefes aldı. Sonra dönüp kafeye göz gezdirdi. "Garson!" dedi. "En iyi Dom Pérignon'unuzdan iki şişe. On üç tane de ıstakoz. Çabuk olsunlar lütfen."

Elbette garson falan yoktu ve yan masada oturanlar onlara ruhaf tuhaf baktılar.

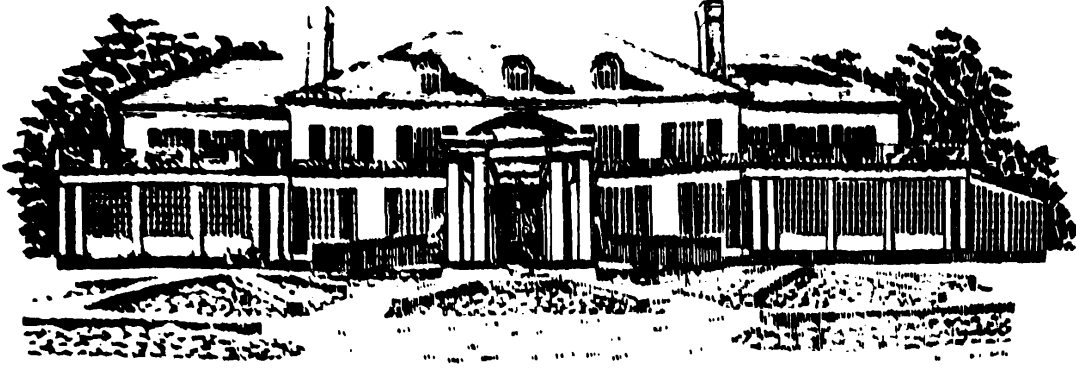
"Arkadaşım," dedi Dido, "az önce lotoyu kazandı da."

"Aa," dedi kadın. "Ne şans!"

"Bilirsin," dedi Dido tekrar Libby'ye dönerek. "Buradan işe dönmene gerek yok. Bugün doğum günün. Ayrıca az önce hesabına on bir zibilyon pound geçti. İstersen günün kalanını kendine ayırabilirsin."

Libby gülümsedi, kâğıt peçetesini buruşturdu ve plastik tepsiye bıraktı. "Hayır," dedi. "Hayatta olmaz. Ben çekip gidenlerden değilim. Hem bazı belgeleri hafif çarpık bıraktığımdan da gayet eminim."

Dido ona gülümsedi. "Hadi o zaman," dedi. "Üç buçuk saat daha normallik. Halledelim gitsin!"

Ev bir saatliğine daha Lucy'nindi. Bu saati banyo yapmak, tırnaklarına oje sürmek, saçlarını kurutmak ve düzgünce omuzlarına dökülecek şekilde taramak, nemlendirici sürüp makyaj yapmak için kullandı. Bu gibi şeyleri hâlâ doğallaştıramamıştı. Henry'nin Cheyne Walk'taki evde onu bulmasının, Serenity'yi yanlarına getirmesinin, hepsinin tekrar bir araya gelmesinin üzerinden bir yıl geçmişti. Lucy bir yıldır Henry'yle birlikte Marylebone'daki kusursuz dairede yaşıyor, yumuşacık pamuklu çarşafı olan kocaman bir yatakta yatıyor ve gün boyunca köpeği gezdirip lezzetli yemekler yapmaktan başka bir işi olmuyordu. Ayda bir Clemency'yle buluşup şampanya içer ve çocuklarından, müzikten, Henry'nin tuhaflıklarından, daha doğrusu çocukken başlarına gelen şey dışında her şeyden bahsederlerdi. Hiçbir zaman eskiden oldukları kadar yakın olmayacaklardı ama hâlâ iyi arkadaşlardı.

Marco artık on üç yaşındaydı ve Regent's Park'taki popüler bir özel okula kaydettirilmişti. Parasını Henry ödüyordu ve belli ki orada herkes "tüttürüyor ya da şeker alıyor"du. Marco Fransız aksanından tamamen kurtulmuştu ve kendi deyimiyle, "Artık Londralı sayılabilirdi".

Stella altı yaşındaydı, Marylebone'da, şimdiden ikisinin de adı Freya olan iki yakın arkadaş edindiği güzel bir ilkokulda birinci sınıftaydı.

Lucy bir gün önce metroyla Chelsea'ye gidip evin karşısında dikilmişti. Tahta perdeler kaldırılmış, evin dışındaki satılık yazısı satıldı yazısıyla değiştirilmişti. Çok geçmeden evde matkap ve çekiş sesleri duyulacak, ev yıkılıp başka bir ailenin zevkine ve ihtiyaçlarına göre yeniden yapılacaktı. Çok geçmeden başka birileri oraya ev diyecek ve yıllar önce o duvarların ardında neler olduğunu asla öğrenemeyecek, bir an bile şüphelenmeyeceklerdi. Dört çocuğun oraya hapsedildiğinden, paramparça edildiklerinden ve ardından hasarlı, yetersiz, kayıp ve çarpık hâlde dünyaya salındıklarından hiç haberleri olmayacaktı. Lucy için o zamanlarki hâlini hatırlamak, sırf ilgi görebilmek için aynı anda hem baba hem de oğulla yatan o hâlini kabul etmek çok zordu. Bazen Stella'ya, o güzeller güzeli kızına bakar ve onun on üç yaşında sırf sevildiğini hissetmek için kendini bu şekilde kullandığını hayal etmeye çalışırdı. Korkunç bir acı verirdi bu ona.

Telefonu çınlayınca her zaman olduğu ve muhtemelen de her zaman olacağı gibi huzursuz bir ürperti duydu. Michael cinayeti henüz çözülmemişti ama büyük oranda suç dünyasındaki bazı tanıdıklarına olan ödenmemiş borçlarının sonucu olduğu kabul ediliyordu. Cinayetin haberlere düşmesinden kısa süre sonra bir Fransız gazetesinde kendi adının geçtiğini görmüştü:

Daha önce iki kez evlenmiş olan Rimmer'ın ilk karısından, adının "Lucy" olduğu bilinen İngiliz kadından bir çocuğu olduğuna inanılıyor. Rimmer'ın hizmetçisine göre Michael ve eski karısı yakın zamanda kısa bir barışma dönemi yaşadı ama ilk eş bu vakada şüpheli olarak değerlendirilmiyor.

Ama temiz yüzlü genç bir dedektifin, yeni atanmış ve kendini kanıtlamak için çırpınan birinin peşine düşme ihtimali Lucy'yi her zaman rahatsız edecekti. Bundan sonra hiçbir zaman tam manasıyla rahatlayamayacağını düşünüyordu.

Fakat gelen mesaj çaylak bir dedektiften değil, Libby'dendi: Banka hesabının bir ekran görüntüsüne *Kerching!* yazısını iliş-tirmişti.

İşte, diye düşündü Lucy ve bir rahatlama hissiyle doldu. Hayatının bu evresi sona eriyordu. Yeni bir evre başlıyordu. Artık kendine bir yer alabilirdi. Sonunda. Kendisi, çocukları ve köpeği için bir yer. Kimsenin onu çıkaramayacağı, sonsuza dek yaşayabileceği bir yer. Sonra, bundan sonra hayatıyla ne yapması gerektiğini düşünebileceğini fark etti. Mesela keman üzerine eğitim almak hoşuna gidebilirdi. Profesyonel bir mü-zisyen olabilirdi. Artık hiçbir engel yoktu önünde.

Lucy'nin hayatının ilk yarısı lekeli ve karanlıktı, sürekli mücadele etmişti. İkinci yarısı şahane olacaktı.

Libby'nin mesajına cevap yazdı.

Şampanyalar patlasın! Görüşürüz, tatlım.
Seninle kutlama yapmak için sabırsızlanıyorum.
Canım benim.

Libby cevap verdi: *Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum.*

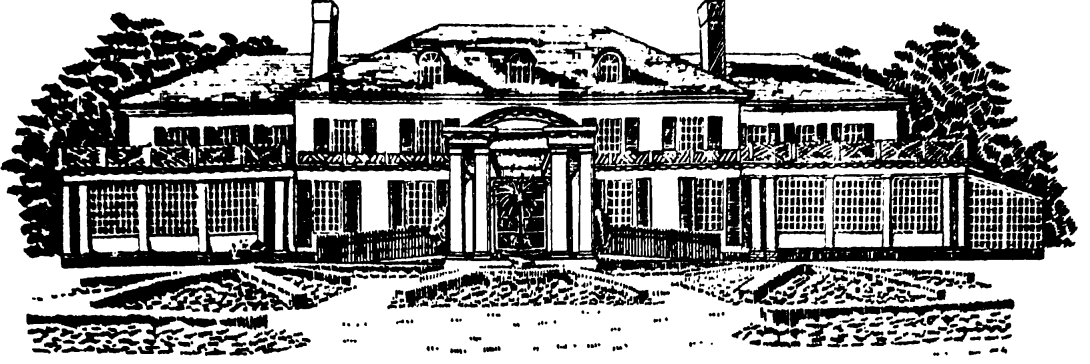
Ben de seni, dedi Lucy ve ardından bir dizi öpücük ekleyerek telefonunu kapadı.

Kızı muhteşemdi: nazik, ilgili bir insandı, pek çok açıdan Stella ve Marco'nun karışımı gibiydi ama kendi yolunda yürümek ve kendi kurallarını belirlemek, tamamen ve sonuna kadar kendisi olmak gibi konularda da tam babasının kızıydı. Büyüyor ve değişiyordu, onu kısıtlayan bazı tikleri ve zorunlulukları ardında bırakmış, yaşamına bir yön empoze etmeye çalışmaktansa

yaşamın ona yol göstermesine izin vermeye başlamıştı. Bu onu beşiğinde bırakmasıyla geri bulması arasında geçen bütün kötü anlara değerdı. Kızı tam bir melekti.

Lucy telefonunu tekrar çıkardı ve G harfine gelene kadar rehberini kaydıldı. Sonra bir mesaj yazdı:

Sevgili Giuseppe. Ben Lucy. Seni çok özledim. Sadece bilmeni isterim ki ben mutluyum ve sağlıklıyım. Çocuklar ve Fitz de öyle. Fransa'ya dönmeyeceğim. Artık şahane bir hayatım var ve kök salmak istiyorum. Ama durmadan seni düşünüyorum. Hayatım kontrolden çıkmışken yanımda olduğun için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Sensiz kaybolurdum. Daima sevgilerle, Lucy.

O akşam Marylebone'daki restoranda ailesi Libby'yi bekliyordu.

Lucy, Marco, Stella ve Henry.

Marco tuhaf ve dramatik bir yarı sarılmayla karşıladı onu, kafası Libby'nin köprücük kemiğine çarptı. "Mutlu yıllar, Libby!" dedi.

Stella da onu nazikçe kucaklayıp, "Mutlu yıllar, Libby. Seni seviyorum," dedi.

Bu iki çocuk, kız ve erkek kardeşleri, en güzel hediyeler olmuştu onun için.

İkisi de harika çocuklardı ve Libby bunu tamamen onları yetiştiren kadına bağlıyordu. Lucy'yle çok kısa zamanda sıkı fıkı olmuşlardı. Aralarındaki yaş farkının az olması, Lucy'yi çoğu zaman onu doğuran kadından ziyade şahane bir yeni arkadaş gibi görmesine neden oluyordu.

Lucy ayağa kalktı. Kollarını Libby'nin boynuna doladı ve kulağının yakınlarını gürültüyle öptü. "Doğum günün kutlu olsun," dedi. "Gerçek doğum günün. Tam yirmi altı yıl önce. Tanrım. Paramparça olacağım sanmıştım."

“Fvet,” diye onayladı Henry. “İnek gibi böğürdü. Saatlerce. Ellerimizle kulaklarımızı kapamak zorunda kalmıştık.” Sonra o temkinli kucaklamalarından birini bahşetti.

Libby, Henry’yi hâlâ çözememişti. Bazen Clemency’nin onda saf kötülüğün izleri olduğuna dair söylediklerini hatırlıyor ve tepeden tırnağa ürperiyordu. Yaptığı şeyi, dört insanı öldürüşünü, genç bir kadının bedenini mumyalayışını, bir kediye parçalayışını düşünüyordu. Ama niyeti hiçbir zaman öldürmek olmamıştı ve Libby hâlâ dört çocuğun o akşam karakola gidip neler olduğunu, ne kadar kötü muamele gördüklerini, hapsedildiklerini, her şeyin korkunç bir kaza olduğunu anlatsalardı onlara inanacaklarına ve rehabilite edileceklerine inanıyordu. Ama olaylar öyle gelişmemişti ve hepsi firari olmuş, yaşamları akıl almaz yönler almıştı.

Henry tuhaftı ama aynı zamanda tuhaf olduğu konusunda da gayet açıktı. O gece Airbnb’den kiraladığı evde onları yatak odasına yanlışlıkla kilitlediği, telefonlarını almadığı ve Miller’ın kaydını silmediği konusunda hâlâ ısrar ediyordu. “Yani yaptırıysam da düşündüğümünden daha sarhoştum demek,” demişti. Ayrıca Libby telefonunda takip ya da dinleme cihazı gibi bir şey de bulamamıştı ama telefonunun şifresini de değiştirmemişti.

Öte yandan Phin’e benzemek için geçirdiği kozmetik operasyonları da inkâr ediyordu. “Neden Phin’e benzemek isteyeyim ki? Ben onun hiç olmadığı kadar iyi görünüyorum,” diyordu. Çocuklara karşı sabırsızdı ve sınırsız kontrol altında tuttuğu küçük dünyasına aniden bir sürü insanın girmesi onu biraz tedirgin etmişti. Genelde huysuz olsa da ara sıra neşelenirdi. Gerçeğe belli belirsiz tutunuyor ve o gerçekliğin en ucunda yaşıyor gibiydi. Libby onu nasıl suçlayabilirdi ki? Yaşadığı onca şeyden sonra? Öyle travmatik bir çocukluk geçirmiş olsa muhtemelen o da gerçekliğin sınırlarında yaşardı.

Henry'nin verdiği kartı açıp okudu: "Tatlı Libby Jones, sana yeğenim demek büyük onur. Seni eskiden de severdim ve hep seveceğim. Doğum günün kutlu olsun, güzellik."

Henry utançtan hafif kızararak Libby'ye baktı ve Libby bu kez adamın ihtiyatlı sarılışıyla yetinmedi. Kollarını adamın boynuna doladı ve Henry de onu sımsıkı sarana dek kollarını iyice sıktı. "Ben de seni seviyorum," dedi Libby, adamın kulağına. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Sonra Miller geldi.

Dido haklıydı.

Bir şeyler vardı.

Roe, Jones'un ardında korkunç dursa da, Miller'in annesi soğuk bir tip olsa da, göbeği hep sallansa da, sakalları çok gür olsa da, evcil bir hayvanı olmayıp bir eski karısı olsa da tüm bunlara degecek bir şeyler vardı gerçekten. Ayrıca insan neden tenine dövme yaptırırdı ki? Bu bir ideoloji değildi. Bir karalamaydı.

Miller, Libby uğruna hikâyenin peşini bırakmıştı. Geçen yaz ailesiyle tekrar bir araya geldiği gecenin ardından Miller not defterini çıkarmış ve bütün sayfaları yırtıp atmıştı.

"Ama," demişti Libby, "bu senin geçim kaynağın, kariyerin. Çok para kazanabilirdin."

Miller onu bir öpücükle susturmuş ve "Aileni elinden almayacağım. Sen onları benim parayı hak ettiğimden daha çok hak ediyorsun," demişti.

Libby şimdi onu yanındaki boş sandalyeye oturtup bir öpücükle karşıladı.

"Murlu yıllar, Lamb," dedi Miller kulağına.

Lakabı buydu artık. Daha önce hiç lakabı olmamıştı.

Miller, Libby'ye şişkin bir zarf uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu Libby.

Miller gülümsedi. "Bence açıp kendin gör."

Parlak ve kalın bir broşür vardı içinde, Botswana'da, Chobe Av Kulübesi denen beş yıldızlı bir safarinin broşürü.

"Yoksa bu?.."

Miller gülümsedi. "Yani, görünüşe göre evet. Telefonda konuştuğum oldukça cana yakın adama göre baş rehberleri kırklarının başında Phin diye bir adammış. Ama F ile yazıyormuş. Finn. Finn Thomsen."

"Peki doğru mu? O mu?"

"Yüzde doksan dokuz öyle. Ama kesinlikle emin olmanın tek bir yolu var."

Ceketinin cebinden basılı bir kâğıt çıkarıp Libby'ye uzattı. Chobe Av Kulübesi'nde iki kişilik ultra lüks bir oda rezervasyonu için onay e-postasının çıktısıydı.

"Sen gelmek istemezsen," dedi Miller, "annemi de götürebilirim. Hep safariye gitmek istemiştir zaten."

Libby başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Hayır. Gelmek istiyorum. Tabii ki istiyorum."

Kâğıdı elinde çevirdi, sonra bir kez daha broşüre baktı. Ardından gözü bir fotoğrafa takıldı: aslanların geçişini izleyen turistlerle dolu bir jip. Fotoğrafa daha yakından baktı. Jipin ön tarafında oturan tur rehberini gördü, adam kameraya dönüp gülümsemişti. Güneşten yanmış gür sarı saçları vardı. Yüzü genişti; gülüşü güneşin parlayışı gibiydi.

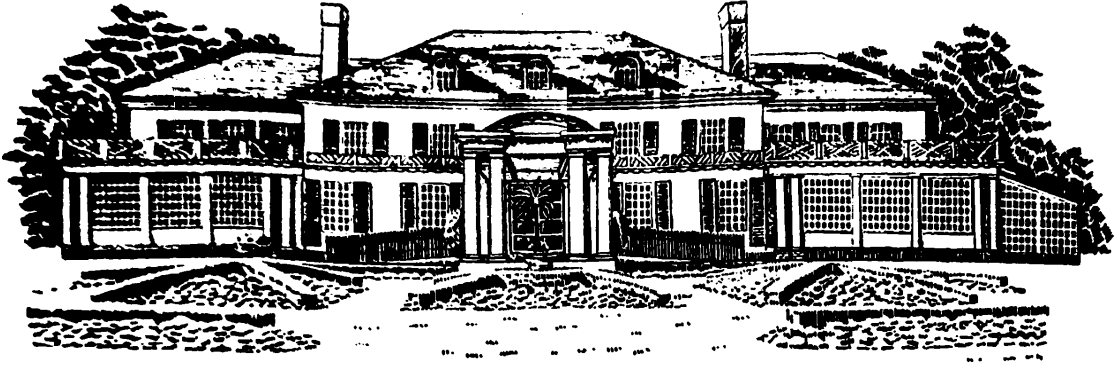
Dünyanın en mutlu adamı gibi görünüyordu.

Libby'ye benziyordu.

"Sence o mu?" diye sordu Libby.

"Bilmem," dedi Miller. Masanın karşısındaki Henry ile Lucy'ye döndü, broşürü onlara doğru çevirdi. Yüzlerini yaklaştırarak broşürü incelediler. Sonra Lucy yumruğunu ağzına götürdü ve Henry sandalyesine çöktüverdi.

Lucy başını hızla sallayarak onayladı. "Evet," dedi çatallanan sesiyle. "Evet, bu o. Phin. Hayatta. Şuna bir bak! Hayatta."

Chelsea, Günümüz

Hayatta. Phin hayatta. Kalbim dönüyor, kıvrılıyor, sersem gibiyim. Cehennem gibi yakışıklı. Yanık teni, yara izleri, o bok yiyesice koca gülümsemesiyle Afrika'da bir jipte oturmuş, dünya umurunda bile değil. Eminim aklına bile gelmemişimdir, hiçbirimiz gelmemişizdir. Evimizde yaşarken seninle ilgilenmedi. Şimdi de ilgilenmeyecek.

Lucy belli ki Fransa'da sürekli senden bahsettiklerini söylerken yalan söylemiş. Phin hiç bebek insanı değildir. "Aile adamı" değildir. Kendi içinde yaşar. Münzevidir. Onu kendi içinden çıkarabildiğim tek sefer, *tek sefer* ilk kez asit aldığımız zamandı. El ele tutuştığımız, onun benim içime süzüldüğünü hissettiğim, Phin olduğum zaman. O ben olmadı tabii. Kim ben olmak isterdi ki? Ama ben o oldum. Fırsat buldukça bunu evin her tarafına yazmaya başladım. Sessiz çılgınlıklar gibi. Köşelere, kuytulara ve gizli yerlere. "BEN PHIN".

Ama Phin orada *sürekli* bana Phin olmadığını hatırlatırken nasıl Phin olabilirdim ki? Kâkülünün her dikkatsiz hareket-

lenişinde, omuzlarını her silkişinde, boş bir odada düşünüp duruşunda, kült bir romanın sayfalarını ağır ağır çevirişinde.

Bir aşk iksiri olarak başladı. Onun beni sevmesini sağlaması gerekiyordu. İşe yaramadı. Tek yaptığı onu zayıflatmak oldu. Güçsüzleştirmek. Güzelliğini çalmak. O güçsüzleştikçe ben güçlendim. O yüzden de tentürü ona vermeye devam ettim. Onu öldürmek için değil, niyetim asla bu değildi, sadece ben biraz daha parlayabileyim diye onun ışıltısını biraz kısmak istiyordum. O gece, Birdie'nin otuzuncu yaş gününün olduğu gece Lucy bana bebeğinin babasının Phin olduğunu söylediğinde odasına onu öldürmek için gittim.

Ama bana onu çözmemi söylediğinde, "Ancak seni öpmeme izin verirsen," dedim. Ve onu öptüm. Elleri hâlâ boruya bağlıydı, bedeni iyiden iyiye çökmüştü, onu öptüm, dudaklarını, yüzünü. Karşı koymadı. Yapmama izin verdi. Uzun bir süre öptüm onu. Parmaklarımı dudaklarına değdirdim, ellerimi saçlarında gezdirdim, ben on bir yaşındayken, günün birinde birini öpmek isteyeceğimi bile bilmezken evimize adım attığı andan beri hayalini kurduğum her şeyi yaptım.

Beni itmesini bekledim ama itmedi. Uysaldı.

Onu dilediğimce öptükten sonra kollarını çözdüm ve yanına uzandım.

Kolumu sıcak bedenine sardım.

Gözlerimi kapadım.

Uyuyakaldım.

Uyandığımda Phin gitmişti.

O gün bugündür her yerde onu arıyorum.

Ama artık bulundu.

Libby'nin koca ayısının onu bulacağını biliyordum.

Buldu da.

Miller'a baktım; sonra sana baktım.

En neşeli Henry dayı gülümsememi takındım ve "Bir kişilik daha oda var mı?" diye sordum.

TEŞEKKÜRLER

Üç inanılmaz editöre teşekkür ederim; İngiltere'deki editörüm Selina Walker hafta sonları ve geceler boyunca çalışarak taslağımın iki yakasını bir araya getirdi, onu parlattı ve okunabilir bir hâle soktu. Sonra ABD'deki Lindsay Sagnette'e, hikâyeye ekstra bir anlayış ve netlik kattığı için teşekkür ederim. Son olarak da bir redaktör rolünün çok ötesine geçen ve nasıl düzelteceğimi bulamadığım için görmezden gelmeye çalıştığım pek çok sorunla başa çıkmamı sağlayan Richenda Todd'a. Siz üçünüz, iyi bir editörün yaratabileceği fark konusunda müthiş bir ders verdiniz. Ayrıca kitabımı en iyi hâline gelmeden dünyaya göndermeme izin vermeyen muhteşem menajerim Jonny Geller'a da teşekkürler. Düzenleme üzerinde ne kadar çok çalışırsanız, yayıncılarınız da sizi ve eserinizi o kadar çok önemser. Siz hayatımda olduğunuz için çok ama çok şanslıyım.

İngiltere'deki muhteşem basın danışmanım Najma Finlay'ye teşekkür ederim, kendisi doğum iznine ayrılıyor ve bir sonraki kitabın tanıtımını yapana kadar geri dönmeyecek; güzel bebeğinle geçirdiğin her dakikanın tadını çıkar.

ABD'deki inanılmaz menajerim Deborah Schneider'a teşekkür ederim... Ne için olduğunu sen biliyorsun! Ne yıldız ama!

Birisi yeni tamir edilmiş bir kemanı test ettiğinde ne olduğunu açıklamak için ihtiyaç duyduğum teknik jargonu sağlayan Coco Azoitei'ye ve Facebook'ta aile vakıfları hakkında

bilgi veren herkese teşekkür ederim. Her iki konudaki hatalar tamamen bana aittir.

İngiltere, ABD ve dünyanın dört bir yanındaki yayın ekiplerime çalışmalarına ve bana gösterdikleri özen için teşekkür ederim! ABD'deki Aricle ve Haley, İsveç'teki Pia ve Christoffer, Norveç'teki Oda ve Danimarka'daki Elisabeth ve Tina'ya özellikle teşekkür ederim.

Tüm sesli kitap yayıncılarıma, böylesine yüksek kalitede işler üreten kayıt stüdyolarına, sözlerimi bu kadar güzel okuyan tüm aktörlere ve ses sanatçılarına teşekkür ederim.

Kütüphanecilere, kitapçılara, festival organizatörlerine ve kitaplarımın okurların eline ulaşmasına yardımcı olan herkese teşekkürler.

Beni her zaman ayakta tutan aileme (menajerlerim de dâhil olmak üzere) teşekkürler.

Ve son olarak, bir cuma gecesi geç saatlerde bu kitabın son üç bölümünü bitirmemi sağlayan ve orada bir yerlerde saklı olduğunu bildiğim son birkaç satırı bulmama yardımcı olan iki duble vodka ve toniğe teşekkür ederim. Şeref!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

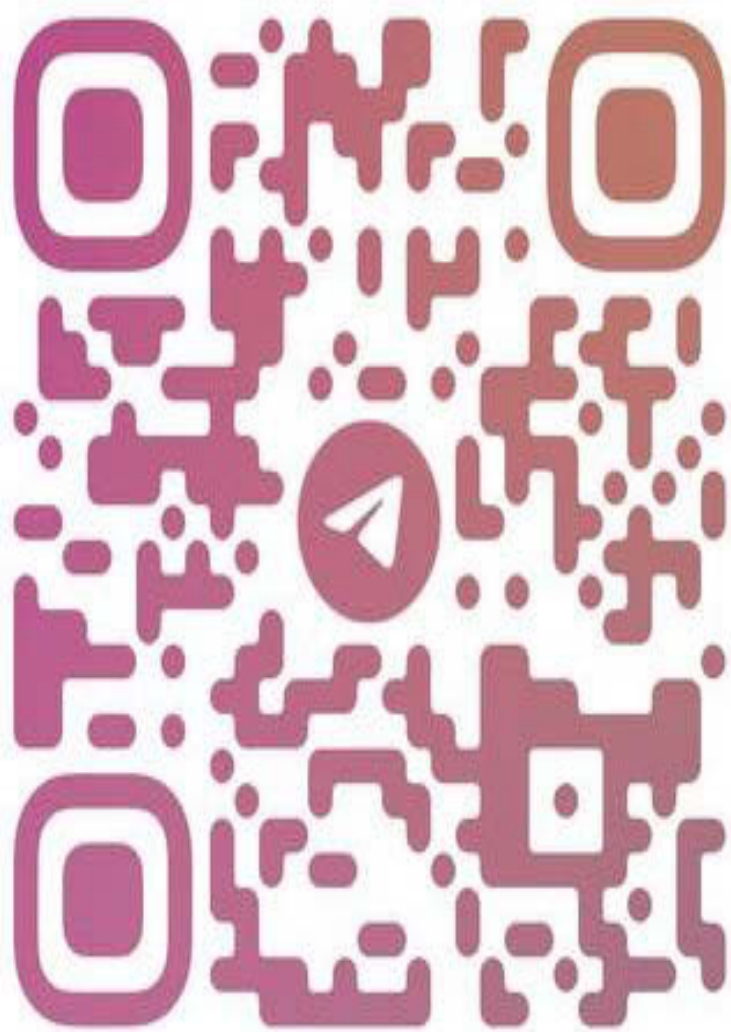
<https://t.me/ayisigikitap>

Düzenleyen : Seraphina

Ayısıgı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP